virtual-project.eu

Karin Slaughter

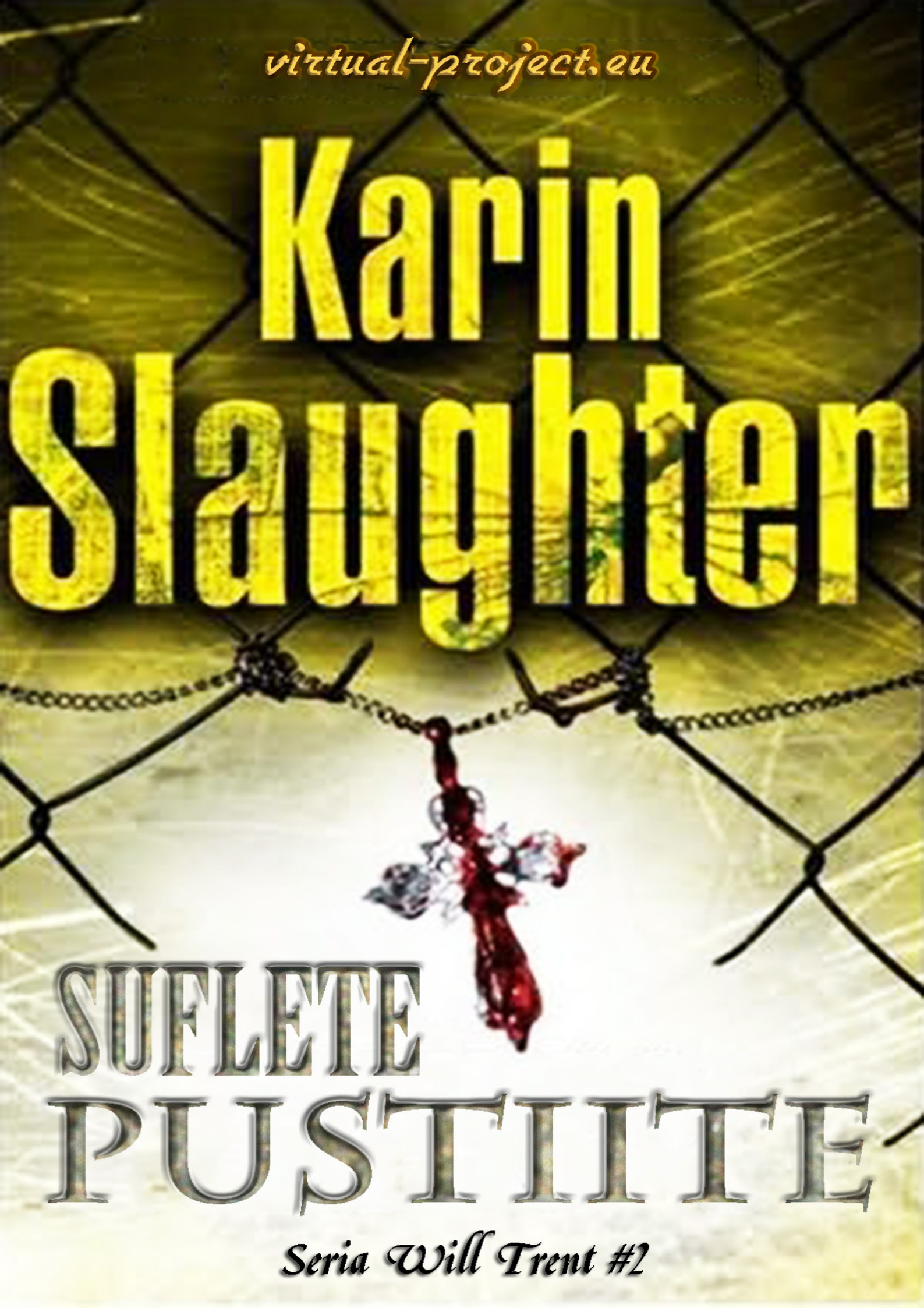

SUFLETE PUSTII TE

Seria Will Trent #2

KARIN SLAUGHTER

Seria Will Trent

Volumul 2

SUFLETE PUSTIITE

Original: *Fractured* (2008)

Traducerea:
LAURA-ANCA BOSNEA

virtual-project.eu

Editura: HARDCOVER & PAPERBACK

2011

PROLOG

Abigail Campano stătea în mașina ei, parcată în fața casei. Se uita la vila pe care o renovaseră cu aproape zece ani în urmă. Casa era imensă – prea mult spațiu pentru trei persoane, mai ales că una dintre ele, cu voia Domnului, urma să plece la facultate în mai puțin de un an. Ce se va face când fiica sa va fi preocupată de noua ei viață? Vor rămâne doar Abigail și Paul, așa cum era înainte ca Emma să se nască.

I se făcea rău numai când se gândea la asta.

Vocea lui Paul cârâi prin boxele mașinii când acesta reveni la telefon:

— Iubito, ascultă…, începu el, dar gândurile ei erau deja în altă parte, în timp ce se uita la casă.

Când deveniseră problemele altora cele mai presante îndatoriri ale sale? Erau gata cămășile lui Paul de la croitor? Avea Emma antrenament la volei în acea seară? A făcut comandă decoratorul pentru un birou nou? Și-a amintit cineva să lase câinele afară, sau avea să își petreacă următoarele douăzeci de minute ștergând zece litri de urină de pe podeaua bucătăriei?

Lui Abigail i se puse un nod în gât și înghiți în sec.

— Nu cred că mă asculți, spuse Paul.

— Te ascult.

Opri motorul. Se auzi un clic, apoi, prin magia tehnologiei, vocea lui Paul se transferă din boxele mașinii în telefonul mobil. Abigail trânti ușa, aruncând cheile în poșetă. Își sprijini telefonul de umăr în timp ce verifica poșta. Factura de curent, cardul AmEx, taxele școlare ale Emmei…

Paul luă un moment de respiro și ea înțelese că acum era rândul ei să spună ceva.

— Dacă nu înseamnă nimic pentru tine, de ce i-ai luat mașină? De ce ai dus-o într-un local în care știai că pot veni prietenii mei?

Abigail rosti cuvintele în timp ce mergea pe alee, dar nu mai simțea durerea pe care i-o provocaseră primele dăți. Singura întrebare pe care și-o pusese atunci era: De ce nu sunt eu de ajuns? Singura întrebare pe care o avea acum era: De ce ești un ticălos nenorocit?

— Am nevoie de o pauză, îi spuse el.

O altă lozincă veche.

Băgă mâna în poșetă, căutând cheile, în timp ce urca scările de la intrare. Plecase de la club din cauza lui, sărise peste ședința săptămânală de masaj și peste prânzul cu cele mai apropiate prietene, de teamă că acestea l-ar fi văzut pe Paul cu o panaramă blondă, de douăzeci de ani, cu care avusese tupeul să se prezinte în restaurantul lor preferat. Nu știa dacă va mai putea călca vreodată acolo.

— Și eu aș vrea o pauză, Paul. Ți-ar plăcea să iau și eu o pauză? Ți-ar plăcea să stai de vorbă cu prietenii tăi într-o zi și să îți dai seama că ceva nu e în regulă și să fii nevoit să îi implori să îți spună ce s-a întâmplat, iar apoi să afli de la ei că m-au văzut cu un alt bărbat? îl întrebă Abigail.

— Aș afla cum dracu' îl cheamă, m-aș duce la el acasă și l-aș omorî.

De ce se simțea oarecum flatată ori de câte ori îi spunea astfel de lucruri? Ca mamă a unei adolescente, a învățat să vadă partea plină a paharului și în cazul celor mai crude remarci, dar asta era deja ridicolă. În plus, genunchii lui Paul erau atât de slăbiți, încât abia mai putea duce gunoiul pe alee în ziua în care trebuia ridicat. Cel mai șocant aspect din toată povestea asta ar fi trebuit să fie faptul că a mai găsit una de douăzeci de ani căreia să i-o tragă.

Abigail băgă cheia în vechea yală metalică de la ușa de la intrare. Balamalele scârțâiră ca într-un film de groază.

Ușa era deja deschisă.

— Stai puțin, spuse ea, ca și cum l-ar întrerupe, deși Paul nu zicea nimic. Ușa de la intrare e deschisă.

— Poftim?

Nici el nu o asculta.

— Am spus că ușa de la intrare e deschisă, repetă ea, deschizând-o mai larg.

— Ce Dumnezeu! Școala a început de doar trei săptămâni și chiulește iar?

— Poate că cei de la curățenie… Se opri, căci călcase pe sticlă. Abigail privi în jos, în timp ce fiori reci de groază îi străbăteau spatele. Podeaua e plină de sticlă. Tocmai am călcat în ea.

Paul spuse ceva, dar ea nu auzi.

— Bine, răspunse Abigail, în mod automat.

Se întoarse. Una dintre ferestrele înalte ce încadrau ușa de la intrare era spartă. În mintea ei văzu o mână întinzându-se înăuntru, descuind zăvorul, deschizând ușa.

Clătină din cap. În plină zi? În acest cartier? Nu puteau primi în vizită mai mult de trei persoane fără ca baba țăcănită de vizavi să-i sune că o deranjează gălăgia.

— Abby?

Parcă era pe altă lume, fără a mai putea auzi.

— Cred că a intrat cineva, îi spuse soțului ei.

— Ieși din casă! Ar putea fi încă acolo! urlă Paul în telefon.

Lăsă plicurile pe masa din hol, cu coada ochiului văzându-și reflexia în oglindă. Jucase tenis timp de două ore. Părul ei era încă umed, iar câteva șuvițe de păr din coada care începea să se desfacă i se lipiseră de ceafă. În casă era răcoare, dar ea transpira.

— Abby! strigă Paul. Ieși afară în momentul ăsta! Sun la poliție de pe linia cealaltă!

Ea se întoarse și deschise gura să spună ceva – ce anume? – când văzu urma de sânge pe podea.

— Emma, șopti ea, apoi aruncă telefonul și alergă pe scări spre dormitorul fiicei sale.

Se opri la capătul scărilor, șocată să vadă mobila distrusă și cioburile de sticlă de pe jos. O văzu pe Emma, zăcând într-o baltă de sânge la capătul holului. Deasupra ei stătea un bărbat cu un cuțit în mână.

Pentru câteva secunde, Abigail fu prea șocată ca să mai poată face vreo mișcare, cu respirația întretăiată de nodul din gât. Bărbatul porni spre ea. Privirea sa nu putea focaliza nimic. Ochii i se plimbau între cuțitul din pumnul lui însângerat și cadavrul fiicei sale, zăcând pe podea.

— Nu…

Bărbatul se aruncă spre ea. Fără să gândească, Abigail făcu un pas înapoi. Se împiedică și căzu pe scări, alunecând cu capul înainte și zdrobindu-și șoldul și umărul de lemnul tare. O durere ascuțită îi sfâșie corpul: se lovi cu cotul de pilonii balustradei, glezna îi trosni de perete, simți o durere năucitoare în zona gâtului în timp ce încerca să își țină capul ridicat pentru a nu și-l sfărâma de marginea ascuțită a treptelor. Căzu în foaier, unde rămase fără suflu.

Câinele. Unde era idiotul de câine?

Abigail se întoarse pe spate, ștergându-și ochii de sânge, și simți cum sticla spartă îi sfâșia scalpul.

Bărbatul cobora scările în grabă, încă strângând cuțitul în mână. Abigail nu se gândi de două ori. Lovi cu piciorul când acesta ajunse la ultima treaptă, plasându-și vârful tenisului undeva între anusul și scrotul lui. Nu țintise bine, dar nu conta.

Bărbatul se împiedică, căzu într-un genunchi și înjură.

Ea se întoarse pe burtă și înaintă anevoios spre ușă. El o apucă de un picior și o smuci atât de tare încât o durere ascuțită îi străbătu coloana până la umăr. Ea se agăță de cioburile de pe podea, încercând să găsească o bucată cu care să îl poată răni, dar cioburile mici nu făcură altceva decât să îi taie pielea din palmă. Începu să-l lovească, dând

cu sălbăticie din picioare, în timp ce încerca să se târască spre ușa de la intrare.

— Încetează! urlă el, ținând-o strâns de glezne cu ambele mâini. La dracu', am zis să încetezi!

Ea se opri și se strădui să respire, încercând să gândească. Capul încă îi răsuna, neputând să se concentreze. La un metru în față, ușa de la intrare era încă deschisă și se putea vedea panta lină a aleii care ducea către mașina ei parcată în stradă. Se întoarse brusc cu fața către atacatorul ei. Acesta stătea în genunchi și o ținea de glezne că să nu îl mai lovească. Cuțitul era pe podea, lângă el. Ochii lui erau de un negru sinistru – două bucăți de granit ce se întrezăreau sub pleoapele grele. Pieptul său lat se ridica și cobora, încercând să respire. Avea tricoul îmbibat cu sânge.

Sângele Emmei.

Abigail își încordă mușchii abdomenului și se aruncă spre el și își înfipse unghiile în ochii lui.

El o lovi cu palma peste ureche, dar ea nu se opri și își înfipse degete mari în orbitele lui până începură să cedeze. O prinse de încheieturi, forțând-o să își îndepărteze degetele. Era mult mai puternic decât ea, dar Abigail nu se putea gândi decât la Emma, la acea clipă în care își văzuse fiica la etaj, la felul în care îi era poziționat corpul, cu bluza ridicată deasupra sânilor ei mici. Capul ei era o masă însângerată și era de nerecunoscut. Îi luase totul, până și înfățișarea superbă a fiicei sale.

— Nenorocitule! strigă Abigail.

Simțea că i se vor rupe mâinile în strânsoarea lui, când acesta încercă să i le îndepărteze de la ochi. Îi mușcă degetele până la os. Bărbatul urlă, dar nu îi dădu drumul. De această dată, când Abigail își ridică genunchiul, acesta nimeri perfect ținta dintre picioarele lui. Bărbatul deschise larg ochii însângerați și scoase o răsuflare cu un miros greu prin gura căscată. Strânsoarea lui se slăbi, dar tot nu-i dădu drumul. Căzând pe spate, o trase pe Abigail după el.

În mod automat, mâinile ei se înfipseră în jurul gâtului său. Îi simți mișcarea cartilagiului gâtului, inelele esofagului îndoindu-i-se precum plasticul moale. O strânse și mai tare de încheieturi, dar coatele ei erau blocate, iar umerii îi erau aliniați cu mâinile, lăsându-și toată greutatea pe gâtul lui. O durere sfâșietoare îi zdrobi umerii și mâinile-i tremurânde. Mâinile i se încleștară ca și cum mii de ace i se înfigeau în nervi. Simțea vibrații în palme pe măsură ce el încerca să vorbească. Privirea i se blocă din nou. Văzu cum vase de sânge i se spărgeau în ochi, buzele-i umede desfăcându-se, limba ieșind în afară. Stătea deasupra lui, încălecându-l și își dădea seama că îi simțea oasele bazinului intrând în carnea de pe coapsele ei, arcuindu-se pentru a o da la o parte.

Pe neașteptate, se gândi la Paul, la noaptea în care o concepuseră pe Emma – cum Abigail știuse, pur și simplu știuse, că făceau un copil.

Își încălecase soțul astfel, vrând să fie sigură că nu va pierde nicio picătură din el pentru a concepe copilul lor perfect.

Și ea era perfectă… zâmbetul ei dulce, fața ei deschisă. Felul în care avea încredere în oricine, în ciuda faptului că Paul o avertizase de atâtea ori.

Emma zăcând la etaj. Moartă. Într-o baltă de sânge. Cu lenjeria în vine. Prin ce trecuse? La ce umilințe o supusese acest bărbat?

Abigail simți ceva cald între picioare. Bărbatul urinase pe amândoi. Se uită fix la ea, apoi ochii i se încețoșară. Brațele îi căzură în lateral, mâinile lovindu-i-se de gresia presărată cu cioburi de sticlă. Corpul îi zăcea fără vlagă, cu gura larg deschisă.

Abigail se sprijini pe călcâie, uitându-se la bărbatul fără viață din fața ei.

Îl omorâse.

PRIMA ZI

Capitolul 1

Will Trent privea în gol prin parbrizul mașinii sale, în timp ce șefa lui țipa în telefon. Amanda Wagner nu ridica niciodată vocea, dar avea un ton aparte din cauza căruia mulți agenți au renunțat la investigații în derulare și au plecat cu ochii în lacrimi – o adevărată reușită, luând în considerare că majoritatea subordonaților săi de la Biroul de Investigații din Georgia erau bărbați.

— Suntem la – își întinse gâtul pentru a vedea semnul rutier – intersecția Prado cu Seventeenth. Amanda se opri. Poți căuta informațiile pe computer?

Clătină din cap, semn că nu îi plăcea ce aude.

— Să mai dăm o tură? Poate găsim… încercă Will din nou.

Amanda își acoperi ochii cu mâna.

— Cât mai durează până se rezolvă cu serverul? șopti ea în telefon.

Răspunsul pe care îl primi o făcu să ofteze adânc și pronunțat.

Will arătă spre ecranul care trona în mijlocul bordului îmbrăcat în lemn. Lexusul avea mai multe zorzoane decât pălăria unui clovn.

— Nu ai GPS?

Ea lăsă mâna jos, gândindu-se la întrebarea lui, apoi începu să învârtă câteva butoane de pe bord. Pe ecran nu se afișă nimic, dar aerul condiționat crescu în intensitate. Will râse ușor, iar ea îi tăie avântul cu o privire tăioasă, sugerând:

— Până o așteptăm pe Caroline să găsească o hartă, poate scoți manualul de utilizare din torpedo ca să-mi citești indicațiile.

Will încercă să-l deschidă, dar era încuiat. Se gândi că acesta era un amănunt reprezentativ

pentru relația sa cu Amanda Wagner. Mereu îl trimitea la uși închise și se aștepta să găsească o cale de a le deschide. Lui Will îi plăceau provocările ca oricărui alt bărbat, dar i-ar fi plăcut ca măcar o dată Amanda să-i ofere o cheie.

Sau poate că nu. Will nu a știut niciodată să ceară ajutor – mai ales de la cineva ca Amanda, care se pare că avea o listă imaginară în care erau trecuți toți cei care îi datorau favoruri.

Se uita pe fereastră în timp ce ea își mustruluia aspru secretara că nu avea în permanență o hartă a orașului la ea. Will se născuse și crescuse în Atlanta, dar nu ajungea prea des în Ansley Park. Știa că era unul dintre cele mai vechi și cele mai bogate cartiere unde, în urmă cu un secol, avocații, medicii și bancherii își construiseră imobilele de invidiat pentru ca viitorii avocați, medici și bancheri să trăiască așa cum o făcuseră ei, într-o comunitate sigură, în mijlocul unuia dintre cele mai violente mari orașe de această parte a liniei Mason-Dixon[1]. Singurul lucru care s-a schimbat de-a lungul anilor era că femeile de culoare care plimbau copii albi în cărucioare erau mai bine remunerate.

Având nenumărate curbe și sensuri giratorii, Ansley parcă era conceput pentru a încurca, dacă nu chiar a descuraja, vizitatorii. Majoritatea străzilor erau străjuite de copaci, cu bulevardele largi și casele înghesuite pe dealuri pentru a cuprinde mai bine cu privirea lumea de jos. Întâlneai la tot pasul parcuri cu o sumedenie de copaci, cu alei și leagăne. Unele dintre alei aveau încă piatra cubică originală. Deși casele aveau o arhitectură diferită, tencuiala în culori aprinse și peluzele realizate de peisagiști profesioniști le dădeau un aer de uniformitate. Will presupuse că până și imobilele vechi porneau de la prețul de un milion. Spre deosebire de cartierul său, Ponce-Highland, care era la mai puțin de zece kilometri

depărtare, nu existau case în toate culorile curcubeului și clinici de dezintoxicare în Ansley.

Will privi un alergător care se oprise pentru a-și odihni picioarele, observând pe furiș Lexusul Amandei. Conform știrilor din acea dimineață, era cod roșu de smog, iar oamenii erau sfătuiți să nu respire aerul de afară decât dacă era neapărat necesar. Se pare că nimeni nu lua avertizarea în serios, nici măcar atunci când temperatura depășise 37°C. De când intraseră în Ansley Park, Will văzuse cel puțin cinci persoane care alergau. Toate erau femei și toate se încadrau în tiparul mămicilor mereu tinere, cu corpurile lor tonifiate de Pilates și codițele săltărețe.

Lexusul era parcat la poalele unui deal destul de populat. Strada din spatele lor era străjuită de stejari înalți care umbreau șoseaua. Toți alergătorii încetiniseră pentru a se uita la mașină. Nu era genul de cartier în care o femeie și un bărbat puteau sta prea mult într-o mașină parcată, fără a chema cineva poliția. Dar, bineînțeles, nu era nici genul de cartier în care adolescentele erau violate și ucise brutal în propriile case.

Privi înapoi spre Amanda, care ținea atât de strâns telefonul la ureche, încât acesta părea că s-ar putea sparge în două. Era o femeie atrăgătoare, asta dacă nu o auzeai vorbind sau dacă nu trebuia să lucrezi pentru ea sau să stai cu ea în mașină o perioadă de timp. Trebuia să fi trecut de șaizeci de ani. Când Will începuse să lucreze pentru GBI, cu zece ani în urmă, părul grizonant al Amandei avea o nuanță mai închisă, dar acest lucru se schimbase dramatic în ultimele câteva luni. Nu știa dacă asta se datora faptului că avea o problemă în viața personală sau dacă nu putea ajunge la coafor mai des, dar în ultima vreme își arăta vârsta.

Amanda începu să apese din nou butoanele de pe bord, încercând să facă GPS-ul să funcționeze. Radioul porni, iar ea îl opri imediat, dar nu înainte ca Will să prindă primele acorduri ale unei trupe

de swing. Ea bombăni ceva și apăsă alt buton, care îi deschise geamul lui Will. Acesta simți un val de aer fierbinte, ca și cum ai deschide ușa unui cuptor. În oglinda laterală văzu un alergător pe vârful dealului, frunzele cornilor împrăștiindu-se în vânt.

Amanda renunță la electronice.

— E complet ridicol. Suntem cei mai buni investigatori ai statului și nu suntem în stare să găsim nici măcar locul crimei.

Will se întoarse, centura apăsându-i umărul în timp ce se uita spre deal.

— Ce tot faci? îl întrebă Amanda.

— Pe acolo, spuse el, arătând cu degetul spre zona din spatele lor.

Ramurile copacilor se îmbinau deasupra lor, creând o atmosferă de crepuscul. În această perioadă a anului nu bătea nicio briză; era doar o căldură asiduă. Ce văzuse el nu erau frunzele legănându-se în vânt, ci luminile albastre ale unei mașini de poliție reflectate în umbre.

Amanda oftă iar din greu și băgă în viteză pentru a întoarce mașina. Deodată, apăsă cu putere frâna, punându-și brațul în fața lui Will de parcă ar fi putut să îl țină să nu treacă prin parbriz. O furgonetă albă, mare, claxonă furios, trecând în viteză pe lângă ei, șoferul făcând semn cu pumnul și înjurând printre dinți.

— Channel Five, spuse Will, recunoscând logoul postului de știri locale de pe lateralul furgonetei.

— Au întârziat la fel de mult ca noi, comentă Amanda, urmărind mașina de știri peste deal.

Coti la dreapta și dădu peste o singură mașină de poliție care bloca următoarea curbă la stânga. La locul crimei se afla deja o grămadă de reporteri de la toate posturile locale, dar și CNN-ul, care avea sediul la câțiva kilometri depărtare. O femeie care îl sugrumă pe ucigașul fiicei sale e o știre de senzație în orice colț al lumii, dar faptul că fata era albă, că părinții erau bogați și că familia era una

dintre cele mai influente din oraș îi dădea o nuanță năucitoare și scandaloasă. Undeva în New York, un producător de film de la Lifetime își ascuțea dinții cu BlackBerry-ul în mână.

Amanda își scoase insigna și i-o arătă polițistului, trecând pe lângă blocadă. În față erau mai multe mașini de poliție și câteva ambulanțe. Ușile erau deschise și tărgile erau goale. Paramedicii fumau liniștiți afară. BMW-ul X5, verde, parcat în fața casei, făcea notă discordantă cu toate vehiculele de urgență, dar SUV-ul gigantic îi aminti lui Will de mașina medicului legist și se întrebă unde era. Nu s-ar fi mirat dacă și acesta s-ar fi rătăcit. Ansley nu era un cartier cunoscut celor care trăiau dintr-un salariu de la stat.

Amanda băgă în marșarier pentru a face o parcare laterală între două mașini de poliție. Senzorul de parcare începu să sune când apăsă pe accelerație.

— Să nu bâjbâi acolo, Will. Nu lucrăm la cazul acesta decât dacă îl preluăm.

Will mai auzise același lucru spus cu alte cuvinte de cel puțin două ori de când plecaseră de la primărie. Bunicul fetei decedate, Hoyt Bentley, era un dezvoltator miliardar care își făcuse destui dușmani de-a lungul timpului. Bentley era văzut ori ca un descendent al unei familii nobile, ori ca un pungaș plin de bani care făcea în așa fel încât nu își murdărea mâinile niciodată; depinde cu cine vorbeai. Oricare dintre versiuni ar fi cea adevărată, avea buzunarele destul de pline încât să-și cumpere prietenii politici. Bentley dăduse un singur telefon guvernatorului, care îl contactase pe directorul Biroului de Investigații din Georgia, care o numise pe Amanda pentru a investiga crima.

Dacă în crimă se bănuia că ar fi implicat vreun asasin profesionist sau că ar fi fost ceva mai mult decât un jaf care s-a terminat tragic, atunci Amanda ar da un telefon și ar lua cazul din mâinile departamentului de poliție din Atlanta mai ușor

decât și-ar recupera un bebeluș jucăria preferată. Dacă era doar o tragedie întâmplătoare, atunci probabil că îl va lăsa pe Will să dea explicațiile necesare, în timp ce ea ar fi plecat liniștită spre primărie în mașina ei de lux.

Amanda băgă în viteză și înaintă. Pauza dintre sunete deveni furios de scurtă, pe măsură ce se apropia de mașina de poliție.

— Dacă Bentley are pe cineva destul de nebun încât să-i omoare nepoata, cazul va lua o altă întorsătură.

Aproape că își punea speranțele în asta. Will îi înțelese entuziasmul – dacă rezolva un astfel de caz, și-ar mai fi adăugat o frunză la coroana de lauri – dar Will spera să nu ajungă vreodată în punctul în care ar vedea moartea unei adolescente ca o oportunitate de promovare. Cu toate acestea, nu știa ce să creadă nici despre bărbatul mort. Era un ucigaș, dar era și victimă în același timp. Luând în considerare faptul că Georgia era un stat care susținea pedeapsa cu moartea, mai conta că fusese strangulat în Ansley și nu legat de o targă, aplicându-i-se o injecție letală la închisoarea Coastal?

Will deschise ușa înainte ca Amanda să scoată mașina din viteză. Aerul fierbinte îl lovi atât de puternic, încât plămânii i se blocară pentru câteva clipe. Apoi îl copleși umiditatea și se întrebă dacă așa te simțeai când aveai tuberculoză. Cu toate acestea, își puse sacoul pentru a acoperi tocul de pistol prins de spatele curelei.

Pentru a nu știu câta oară, Will se întrebă dacă era normal să porți un costum din trei piese în mijlocul lui august.

Amanda părea că nu e deloc afectată de căldură când veni lângă Will. Un grup de polițiști în uniformă stăteau înghesuiți la capătul aleii, privindu-i de peste stradă. În privirea lor puteai citi că îl recunoscuseră, iar Amanda îl avertiză pe Will:

— Nu trebuie să îți desenez că nu ești tocmai bine primit de departamentul de poliție din Atlanta.

— Nu, o liniști Will.

Unul dintre polițiștii din cerc îi arătă ce părere are scuipând pe jos în timp ce treceau. Altul se mulțumi doar cu un subtil deget mijlociu ridicat. Will miji un zâmbet și le făcu un semn prietenos polițiștilor că nu le poartă ranchiună.

Încă din prima zi a mandatului, primarul Atlantei a jurat să scape de corupția care se dezvoltase în timpul domniei predecesorului ei. În ultimii câțiva ani, lucrase îndeaproape cu GBI-ul pentru a deschide cazuri împotriva celor mai ostentativi infractori. Amanda l-a împins cu grație pe Will în cușca leilor. Cu șase luni în urmă, acesta finalizase o investigație care rezultase în concedierea a șase detectivi din Atlanta și forțase pensionarea unuia dintre ofițerii înalți în grad. Cazurile erau reale – polițiștii își însușeau bani de la capturile de droguri – dar nimeni nu suporta un străin care vine să le curețe casa, iar Will nu prea își făcuse mulți prieteni în timpul investigației.

Amanda se alesese cu o promovare. Will devenise un paria.

Ignoră șoaptele ce îl catalogau drept „nemernic”, încercând să se concentreze pe locul respectivei crime în timp ce străbăteau aleea ușor curbată. Grădina din față era înțesată cu tot soiul de flori cu aspect exotic. Casa în sine era imensă; coloane impunătoare susțineau balconul de la al doilea etaj și un șir sinuos de scări din granit precedau ușa de la intrare. Grămada de polițiști ursuzi de la intrare făcea notă discordantă, dar, în rest, era o proprietate impunătoare.

— Trent, strigă cineva, și îl văzu pe detectivul Leo Donnelly coborând scările de la intrare.

Leo era un bărbat scund; era cu cel puțin patruzeci de centimetri mai mic decât Will, care avea un metru și nouăzeci. Observă că, de când lucraseră ultima dată împreună, ținuta lui

șovăitoare începuse să se asemene cu a lui Colombo. Arăta ca o maimuță agitată.

— Ce naiba cauți aici?

Will arătă spre camere, oferindu-i cea mai realistă explicație. Toată lumea știa că GBI ar arunca până și un copil în Chattahoochee dacă le-ar garanta apariția la știrile de noapte.

— Ea e șefa mea, doctor Wagner, îi spuse el detectivului.

— Bună, zise Leo, făcându-i acesteia un semn cu capul, apoi se întoarse din nou către Will. Ce mai face Angie?

— Ne-am logodit. Will simți cum Amanda îi arunca o privire scrutătoare, intensă, rece. Încercă să schimbe subiectul, arătând cu capul spre ușa deschisă: Ce avem aici?

— O grămadă de ură la adresa ta, prietene. Leo scoase o țigară și o aprinse. Ai face bine să ai grijă.

— Mama fetei mai e aici? întrebă Amanda.

— Prima ușă pe stânga, îi răspunse Leo. Partenera mea e acolo, cu ea.

— Domnilor, vă rog să mă scuzați.

Amanda îl îndepărtă pe Leo ca și cum ar fi fost un servitor. Nici privirea pe care i-o aruncă lui Will nu fu mai plăcută.

Leo expiră un fum și o privi pe urcând scările.

— E cam rece de fel, nu? Mi-a înghețat sângele-n vine.

Will îi sări imediat în apărare, așa cum aperi un unchi inutil sau o soră ușuratică atunci când cineva din afara familiei comentează la adresa lor.

— Amanda e una dintre cele mai bune polițiste cu care am lucrat vreodată.

— Are un fund mișto pentru o mamaie, își cizelă Leo evaluarea.

Will își aminti cum Amanda îl protejase cu brațul când credea că vor fi loviți de mașina de știri. Era cel mai matern lucru pe care îl văzuse vreodată la ea.

— Pun pariu că e greu de satisfăcut în pat, rupse Leo tăcerea.

Will încercă să nu își arate fiorii provocați de imaginea de care încerca să scape.

— Cum o mai duci?

— Picur ca un robinet stricat din cauza prostatei. Nu mi-am mai tras-o de două luni și nu mai scap de tusea asta. Tuși ca și cum ar fi vrut să-i dovedească, apoi trase din nou din țigară. Tu?

Will dădu din umeri.

— Nu mă plâng.

— Dacă o ai pe Angie Polaski lângă tine, te cred. Râsul lui Leo îi aminti lui Will de cum ar face un molestator de copii astmatic dacă ar fuma trei pachete pe zi. Angie lucrase la Moravuri timp de cincisprezece ani înainte de a-și lua concediu medical pentru a renunța la poliție. Leo trăia cu impresia că era o prostituată doar pentru că slujba îi cerea să se îmbrace precum una. Sau poate din cauza sumedeniei de bărbați cu care se culcase de-a lungul anilor.

— O să-i transmit că o saluți, se oferi Will.

— Chiar te rog. Leo se uită fix la Will, trăgând din țigară. De fapt, ce cauți aici?

Will încercă să evite întrebarea, știind că Leo ar fi furios dacă i-ar înșfăca el cazul.

— Bentley are multe relații.

Leo ridică sprânceana neîncrezător. În ciuda faptului că avea un costum ponosit și o frunte lăsată precum a unui om al peșterilor, lucrase destul de mult în poliție ca să își dea seama când cineva nu răspunde la o întrebare.

— Te-a chemat Bentley?

— GBI nu se implică în cazuri decât atunci când e numit de poliția locală sau de guvern.

Leo pufni în râs, scoțând fum pe nări.

— Ai omis răpirea.

— Și… bingo, adăugă Will.

GBI avea o secție care se ocupa de saloanele de bingo din stat. Era genul de slujbă pe care o

primeai dacă enervai pe cine nu trebuia. Cu doi ani în urmă, Amanda îl exilase pe Will în munții din nordul Georgiei, unde își petrecuse zilele arestând țărani traficanți de metadonă și reflectând asupra consecințelor nerespectării ordinelor directe primite de la superiori. Nu se îndoia că putea ajunge la bingo dacă ar mai fi agasat-o vreodată.

Will arătă spre casă:

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Nimic ieșit din comun. Leo ridică din umeri. Trase cu patimă din țigară, apoi o stinse cu pantoful. Mama vine de la tenis, găsește ușa deschisă. Își băgă chiștocul de țigară în buzunar în timp ce îl conducea pe Will în casă. Urcă scările și își vede fiica moartă. Arătă spre scara arcuită de deasupra lor. Criminalul e încă aici și o vede pe mamă – care e al naibii de bună, apropo – începe lupta și, surpriză, el este cel ucis.

Will studie intrarea maiestuoasă. Avea uși duble, una fixă, una deschisă. Geamul lateral spart era la o distanță considerabilă de yală. Trebuia să fi avut un braț foarte lung pentru a ajunge să descuie ușa.

— Animale de companie? întrebă el.

— Au un labrador auriu de vreo trei sute de ani. Era în curtea din spate. Surd toacă, din ce spune mama. Probabil că a dormit cât timp s-au întâmplat toate.

— Câți ani are fata?

— Șaptesprezece.

Numărul își răsfrânse ecoul pe gresia care îmbrăca foaierul, unde mirosul de levănțică a odorizantului de cameră și duhoarea de transpirație și nicotină a lui Leo se îmbinau cu notele metalice ale unei morți violente. La baza scărilor zăcea sursa celor mai predominante mirosuri. Bărbatul zăcea pe spate cu mâinile ridicate deasupra capului și palmele întoarse în sus, ca și cum s-ar fi predat. Un cuțit de bucătărie de mărime medie, cu mâner de lemn și lamă zimțată era la câțiva metri de el, într-un morman de sticlă spartă. Umbra unei

mustăți sub nas îi făcea buza să pară murdară. Acneea i se vedea prin perciuni. Șireturile de la un tenis i se desfăcuseră și erau pline de sânge închegat. În mod ironic, tricoul criminalului era imprimat cu o cireașă care dansa, cu codița îndoită, veselă.

Bluza era vișinie și era greu să-ți dai seama dacă părțile mai închise la culoare erau sânge, transpirație, urină sau o combinație între cele trei.

Will îi urmări privirea celui mort până la candelabrul de deasupra lor. Sticla scotea un clinchet ușor în briza artificială a aerului condiționat. Mici puncte de lumină dansau în jurul foaierului, reflectând razele soarelui care intrau prin fereastra arcuită de deasupra ușilor.

— Ați aflat vreo informație despre el? întrebă Will.

— Pare a avea portofelul în buzunarul din spate, dar nu ne grăbim pentru că nu pleacă nicăieri. Nu vreau să întorc cadavrul până nu vine Pete. Se referea la Pete Hanson, medicul legist din oraș. Infractorul pare destul de tânăr, nu?

— Da, aprobă Will, gândindu-se că probabil nu avea nici vârsta legală pentru a cumpăra alcool. Amanda fusese entuziasmată de ideea unei crime la comandă. Dacă nu cumva dușmanii lui Hoyt Bentley aveau angajată o echipă de studenți drogați mercenari, Will se îndoia că avea vreo legătură, întrebă: Conflict domestic?

Leo ridică din nou din umeri, un gest care părea mai degrabă un tic.

— Așa pare, nu? Iubitul se enervează, o omoară pe fată, intră în panică atunci când vine mama acasă și pornește după ea. Problema e că Abigail Campano jură că nu l-a văzut în viața ei.

— Campano? repetă Will, simțind un gol în stomac când auzi numele.

— Abigail Campano. Așa o cheamă pe mamă. Leo îl studie. O cunoști?

— Nu. Will privi în jos, spre cadavru, în speranța că vocea nu îl va da de gol. Credeam că o cheamă Bentley

— E tatăl soției. Soțul este Paul Campano. Are câteva reprezentanțe auto. Ai auzit reclamele, nu? „Vino la Campano!”

— El unde e?

Lui Leo îi sună telefonul și îl scoase din husa de la curea.

— Nu ar mai trebui să întârzie. Vorbea cu ea la telefon când s-a întâmplat totul. El a sunat la poliție.

Will tuși pentru a-i reveni vocea.

— Ar fi interesant să aflăm ce a auzit.

— Crezi? Îl studie îndeaproape pe Will în timp ce își deschidea telefonul. Donnelly.

Leo ieși afară și Will cuprinse foaierul cu privirea, observând cadavrul, cioburile de sticlă. Era clar că avusese loc o luptă pe viață și pe moarte acolo. Erau dâre de sânge pe podea și două tălpi diferite de tenișI lăsaseră urme mânjite, cu pătrățele pe gresia alb-crem. O măsuță fragilă căzuse într-o parte, iar un vas de sticlă se spărsese lângă ea. Era și un telefon pe care părea că ar fi călcat cineva. Corespondența era împrăștiată peste tot, iar conținutul unei poșete răsturnate completa dezordinea.

Lângă perete era o lampă care stătea în picioare pe podea, de parcă fusese așezată special. Baza era crăpată și umbra indica o ușoară înclinație. Will se întrebă dacă cineva a ridicat lampa sau aceasta, în ciuda tuturor posibilităților, căzuse în picioare. Se întrebă și dacă mai observase cineva urma însângerată de picior gol de lângă lampă.

Privirea lui urmări linia arcuită a scărilor de lemn lustruit, văzând două rânduri de urme de tenișI care se îndreptau în jos, dar nicio altă urmă de picior gol.

Erau urme și scobituri adânci în pereți acolo unde pantofii sau părți ale corpului spărseseră

tencuiala, semn că cel puțin o persoană se împiedicase. Căzătura trebuie să fi fost brutală. Abigail Campano știa că lupta pentru viață. Totuși, pușiul de la baza scărilor nu era de categorie ușoară. Mușchii bine definiți i se vedeau clar prin tricoul roșu. Trebuie să îl fi șocat faptul că era învins chiar și în momentul în care își dădea ultima suflare.

Will își făcu o schiță mentală a casei, încercând să se orienteze. Un hol lung care pornea de sub scări ducea către spatele casei, unde păreau a fi bucătăria și o cameră de zi. De o parte și de alta a intrării principale se aflau două camere care în trecut probabil serviseră drept saloane separate pentru bărbați și femei. Una dintre camere era închisă cu un glasvand, dar a doua, care părea a fi o bibliotecă, era deschisă. Era îmbrăcată în panouri de culoare închisă. Pereții erau acoperiți cu rafturi pline de cărți și un șemineu cu cămin adânc era pregătit pentru a fi aprins. Mobila era masivă, probabil realizată din stejar. În mijlocul camerei ședeau două scaune mari, din piele. Will presupuse că cealaltă cameră era exact opusul acesteia, cu pereți deschiși la culoare și mobilă mai puțin masculină.

La etaj, probabil că ar fi planul obișnuit al acestor case vechi: cinci sau șase dormitoare legate printr-un hol lung în forma de T, cu o fostă scară a servitorilor care cobora către bucătăria din spate. Dacă se asemăna cu celelalte case din cartier, ar trebui să aibă o anexă afară care ar fi fost transformată într-un garaj cu apartament deasupra.

Măsurarea și cartografierea acestora implica un volum imens de muncă. Will se bucură că această slujbă nu-i reveni lui.

Se bucură și că nu trebuia să explice de ce singura urmă de picior gol însângerat din foaier era îndreptată către scări și nu către ușa de la intrare.

Leo se întoarse în casă, evident enervat de telefonul primit.

— De parcă nu se bagă destui în viața mea, cu prostata asta. Arătă spre locul crimei. Ai rezolvat misterul pentru mine?

— Al cui e BMW-ul verde din stradă? întrebă Will.

— Al mamei.

— Dar fata? Ea avea vreo mașină?

— Un Beemer 325 negru, decapotabil, dacă îți vine să crezi. I l-au luat înapoi părinții când a început să ia note mici. Arătă spre casa de peste stradă. Vecina băgăcioasă a pârât-o când a văzut mașina parcată în timpul orelor.

— A văzut vecina ceva azi?

— E mai bătrână decât câinele, așa că nu îți face speranțe. Ridică ușor dintr-un umăr, spunând: Am trimis pe cineva să vorbească cu ea chiar acum.

— Mama sigur nu îl recunoaște pe criminal?

— Sigur. Am rugat-o să se mai uite la el o dată, când se mai calmase. Nu l-a văzut în viața ei.

Will se uită din nou la bărbatul mort. Totul se potrivea, dar nu înțelegea nimic.

— Cum a ajuns aici?

— N-am nici cea mai vagă idee. Poate că a luat autobuzul și a mers pe jos de pe Strada Peachtree.

Peachtree, una dintre cele mai aglomerate străzi din Atlanta, era la mai puțin de zece minute distanță. Autobuzele și trenurile se plimbau în sus și în jos, iar metroul aducea mii de oameni la clădirile de birouri și magazinele din zonă. Will întâlnise infractori care au făcut lucruri mai stupide decât să își coreleze crima cu programul autobuzelor, dar explicația asta parcă nu era cea mai fericită. Erau în Atlanta. Doar cei săraci lipiți și ecologii excentrici umblau cu transportul în comun. Bărbatul de pe podea era un tânăr alb, care purta ce păreau a fi blugi de trei sute de dolari și adidași Nike de două sute de dolari. Ori avea mașină, ori locuia în cartier.

— Am trimis o patrulă să caute orice mașină suspectă, rupse Leo tăcerea.

— Ai fost primul detectiv care a ajuns la locul crimei?

Leo nu se grăbi cu răspunsul, asigurându-se că Will știa că îi face o favoare.

— Am fost primul polițist, punct, spuse el într-un final. Apelul a fost înregistrat pe la ora 12:30. Mâncam un sendviș într-un local de pe Strada Fourteen. Am ajuns cu câteva secunde înainte de prima mașină de poliție. Am verificat casa, să ne asigurăm că nu mai e nimeni înăuntru, apoi le-am spus tuturor să se care.

Strada Fourteen era la mai puțin de cinci minute de mers cu mașina de locul în care se aflau ei. Au avut noroc că primul polițist care a ajuns era un detectiv care a închis perimetrul.

— Tu ai fost primul care a vorbit cu mama?

— Era al dracu' de îngrozită, îți spun. Îi tremurau mâinile, nu putea să scoată o vorbă. Mi-a luat vreo zece minute să o calmez cât să pot înțelege ce s-a întâmplat.

— Deci ți se pare o crimă obișnuită? O scenă de violență domestică între adolescenți, apoi vine mama și dă totul peste cap?

— Asta te-a pus Hoyt Bentley să afli?

Will evită întrebarea.

— E un caz mai special, Leo. Bentley joacă golf cu guvernatorul. E în comisia a peste jumătate din organizațiile caritabile din oraș. Nu ai fi mai surprins dacă nu aș fi aici?

Leo ridică din umeri și aprobă din cap. Poate că și pe el îl deranja ceva la locul crimei, pentru că nu se oprea din pălăvrăgit.

— Mama are răni de apărare. Se văd semnele luptei, cu toate porcăriile astea sparte și găurile din pereți. Și puștiul mort are semne defensive, inclusiv urmele de mușcături cauzate de mamă când încerca să îi dea mâinile la o parte. Fata de sus – a petrecut ceva timp cu ea. Chiloții în vine, sutienul împins în sus. Sânge peste tot.

— A avut loc vreo luptă sus?

— Puțin, dar nu ca aici. Făcu o pauză înainte să se ofere: Vrei să o vezi?

Will aprecie oferta, dar Amanda îi spusese clar că nu vrea ca el să se implice decât dacă observa că e vorba de un criminal profesionist. Dacă Will ar fi văzut ceva la etaj, oricât de inofensiv, ar fi trebuit să depună mărturie la proces.

Dar nu îi putea reproșa că e curios.

— Cum a fost ucisă fata?

— E greu de zis.

Will se uită în spatele lui la ușa deschisă de la intrare. Aerul condiționat din casă era dat la maximum, în încercarea de a opri căldura care intra în valuri.

— Ai făcut poze la tot ce e acolo?

— Și la etaj și la parter, îi spuse Leo. Vom căuta amprentele și restul porcăriilor când vor scoate cadavrele. Apropo, atunci voi închide și ușa, că se pare că ai o problemă cu asta. Încerc să nu primesc prea mulți turiști pe aici. Adăugă: La astfel de cazuri, vor apărea monștrii sacri.

Lui Will i se păru puțin spus. Nimeni nu văzuse vreo mașină suspectă în cartier. În cazul în care teoria lui Leo cu transportul în comun nu era validă, puștiul era, cel mai probabil, un locuitor din Ansley Park. După cum mergeau de obicei astfel de treburi, probabil că provenea dintr-o familie de avocați. Leo trebuia să procedeze ca la carte, sau avea să fie mâncat de viu când depunea mărturie.

— Cum a murit? reformulă Will întrebarea.

— E distrusă complet – fața arată ca un hamburger crud, e sânge peste tot. Mă mir că a recunoscut-o mama. Leo se opri, văzând că Will aștepta ceva mai concret. Ce cred eu? A bătut-o și apoi a înjunghiat-o.

Din nou, Will se uită la bărbatul de pe podea. Palmele lui erau pline de sânge uscat; nu era un lucru normal atunci când bătea cu pumnul pe cineva în mod repetat, sau când ținea un cuțit în

mână. Și genunchii blugilor săi negri erau închiși la culoare, de parcă ar fi îngenuncheat în ceva ud. Tricoul lui era strâns chiar sub coaste.

O vânătaie proaspătă i se întindea sub talia pantalonilor.

— Mama e rănită? întrebă Will.

— Are zgârieturi pe brațe și în palme, cum am mai spus. Are o tăietură mai adâncă într-o palmă de la cioburile de pe podea. Leo enumeră: Multe vânătăi, o buză spartă, sânge în ureche. Cred că are o gleznă luxată. Credeam că e ruptă, dar a mișcat-o. Se frecă la gură, probabil simțea nevoia să fumeze. Am chemat ambulanța, dar nu voia să plece până nu era luată fiica ei.

— Așa a zis, să fie „luată”?

Leo înjură printre dinți și scoase un caiet cu spirală din buzunar. Dădu la pagina potrivită și îi arătă lui Will.

Will se încruntă la vederea scrisului indescifrabil.

— Ai scris cu degetul mic de la piciorul drept?

Leo întoarse caietul și citi cu voce tare:

— Nu îmi voi lăsa fiica aici. Nu plec din casă până nu pleacă Emma.

Will repetă în gând numele, iar fata deveni imediat o persoană, nu doar o victimă anonimă. Fusese cândva un bebeluș. Părinții ei o strânseseră în brațe, o protejaseră, îi dăduseră un nume. Și acum o pierduseră.

— Ce mai spune mama? întrebă el.

Leo închise caietul.

— Nimic deosebit. Pun pariu pe ce vrei tu că era avocat înainte să rămână cu burta la gură și să renunțe la tot pentru viața asta roz.

— De ce spui asta?

— Are mare grijă la ce spune și cum o spune. Multe chestii de genul: „am crezut că” și „m-am temut că”.

Will aprobă din cap. Alegația de legitimă apărare se baza doar pe percepția unei singure

persoane că era într-un pericol iminent de moarte la momentul atacului. Campano bineînțeles că își asigura spatele, dar Will nu știa dacă asta se întâmpla pentru că era deșteaptă sau pentru că spunea adevărul. Privi înapoi în jos la bărbatul mort, la palmele pline de sânge uscat, la tricoul îmbibat. Trebuia să fie ceva la mijloc.

Leo puse mâna pe umărul lui Will.

— Ascultă, te avertizez…

Se opri pentru că ușile duble se deschiseră. Amanda stătea lângă o femeie tânără. În spatele lor, Will văzu o altă femeie, care stătea pe o canapea generoasă. Purta un echipament alb de tenis. Probabil că era rănită, pentru că piciorul ei era ridicat pe măsuța de cafea. Tenișii ei erau pe podea.

— Agentul special Trent, spuse Amanda, închizând ușile în urma ei. Ea este detectiv Faith Mitchell.

Amanda îl privi pe Leo de sus în jos ca și cum ar fi fost ultimul om, apoi se întoarse către femeie.

— Agentul special Trent e la dispoziția dumneavoastră. GBI vă va ajuta cu orice aveți nevoie. Ridică o sprânceană spre Will, dându-i de înțeles că era valabil exact opusul. Apoi, poate pentru că îl considera prost, adăugă: Vreau să vii înapoi la birou într-o oră.

Faptul că Will anticipase acest lucru nu însemna că era mai pregătit. Mașina lui era parcată la primărie. Donnelly trebuia să rămână la locul crimei până aveau să îl elibereze, iar oricare dintre polițiștii de afară ar fi dat orice pentru a avea șansa de a-l băga pe Will Trent în spatele mașinii.

— Agent Trent?

Faith Mitchell părea a fi enervată, fapt ce îl făcu pe Will să intre la bănuieli.

— Scuză-mă?

— Da, te scuz, mormăi ea, iar Will nu avu ce face decât să intre și mai mult în ceață.

Leo nu păru să observe nimic neobișnuit la schimbul de replici. O întrebă pe femeie:

— Mama a spus ceva?

— Fiica are o prietenă foarte apropiată.

La fel ca Leo, Faith Mitchell avea în buzunar un caiet mic, spiralat. Dădu paginile pentru a găsi numele.

— Kayla Alexander. Mama spune că o putem găsi la școală. Academia Westfield.

Will recunoscu liceul privat costisitor de la marginea Atlantei.

— De ce nu era și Emma la școală?

— A mai avut probleme cu absențele în trecut, îi răspunse Faith lui Leo, deși Will pusese întrebarea.

Will nu era nici pe departe un expert în domeniu, dar nu își putea închipui cum o adolescentă chiulea de la școală fără a-și lua cea mai bună prietenă cu ea. Doar dacă se întâlnea cu prietenul ei. Se uită din nou la scări, dorindu-și să poată urca pentru a examina locul crimei.

— De ce nu era mama acasă azi?

— Are o întâlnire săptămânală la club. De obicei nu se întoarce până la trei, spuse Faith.

— Deci dacă cineva le urmărea proprietatea, ar fi știut că Emma era singură.

— Am nevoie de o gură de aer, i se adresă Faith lui Leo.

Ieși pe ușă și se postă în fața intrării, cu mâinile în șold. Era tânără, probabil până în treizeci și cinci de ani, de înălțime medie și drăguță ca toate femeile slabe și tinere – dar avea ceva care îl împiedica să o considere atrăgătoare. Poate din cauza privirii ei încruntate de mai devreme sau a urii evidente la adresa lui.

Leo mormăi o scuză:

— Îmi pare rău, frate. Încercam să îți spun…

De partea cealaltă a foaierului, ușile duble se deschiseră din nou. Abigail Campano stătea la intrare, cu un picior îndoit pentru a nu își lăsa greutatea pe glezna rănită. Spre deosebire de Faith,

părul ei blond și pielea albă ca laptele radiau. Deși avea ochii umflați de plâns și buza spartă încă îi sângera, femeia era foarte frumoasă.

— Doamnă Campano, începu Will.

— Abigail, îl întrerupse ea cu blândețe. Tu ești agentul de la GBI?

— Da, doamnă. Condoleanțele mele.

Ea îl privi, tulburată. Încă nu se obișnuise cu ideea morții fiicei sale.

— Îmi puteți spune câte ceva despre fiica dumneavoastră?

Încă privea în gol.

— I-ați spus detectivului Donnelly că, în ultima vreme, chiulea de la școală? încercă Will.

Aprobă ușor din cap.

— Evident, se pare că… Vocea ei se pierdu, uitându-se la bărbatul de pe podea. Kayla a convins-o să chiulească anul trecut. Nu mai făcuse așa ceva până atunci. Era mereu o fată bună. Încerca să facă ce trebuie.

— Au existat și alte probleme?

— Nu are logică. Încercă să-și ascundă emoțiile, iar buzele îi tremurară. A început să fie impertinentă, să facă numai ce vrea. Voia să își găsească propria personalitate, iar noi voiam să fie tot fetița noastră.

— În afară de Kayla, mai avea și alte prietene? Vreun iubit?

Abigail dădu din cap, strângându-și mâinile pe talie.

— Era foarte timidă. Nu își făcea prieteni ușor. Nu știu cum de s-a întâmplat așa ceva.

— Kayla are vreun frate?

— Nu, e singură la părinți. Își pierdu vocea. La fel ca Emma.

— Ați putea face o listă cu alți tineri cu care își petrecea timpul?

— Avea multe cunoștințe, dar Emma alegea o singură persoană cu care… Vocea i se pierdu, din nou: Nu o avea decât pe Kayla.

În tonul ei se simțea hotărârea, certitudinea că fiica sa era singură pe lume, iar Will nu îi putu ignora tristețea. Spera din tot sufletul că Leo avea de gând să vorbească cu această Kayla. Dacă într-adevăr exercita o influență atât de puternică asupra Emmei Campano, după cum spunea mama ei, atunci probabil că știa mai bine decât orice ce s-a întâmplat azi aici.

— Există vreo persoană care să aibă vreo problemă cu dumneavoastră sau cu soțul dumneavoastră? o întrebă Will pe Abigail.

Continua să dea din cap, cu privirea țintă la bărbatul mort de pe podea.

— S-a întâmplat atât de repede. Încerc să mă gândesc la ce am făcut… La ce aș fi putut să fac mai mult…

— Știu că ați mai fost întrebată asta, dar sunteți sigură că nu îl cunoașteți pe bărbat?

Abigail închise ochii, dar el își dădu seama că încă îl putea vedea pe criminalul fiicei sale.

— Nu, răspunse ea într-un final. Mi-e complet străin.

Deodată, apăru un bărbat urlând în ușa de la intrare.

— Dați-vă dracu’ din calea mea!

Will auzi o încăierare afară, polițiștii urlând la cineva să se oprească, apoi Paul Campano urcă scările de la intrare ca și cum ar fi fost sfârșitul lumii. Când intră în casă o împinse pe Faith Mitchell din calea sa. Un polițist în uniformă o prinse când aceasta căzu pe spate, foarte aproape de marginea scărilor. Niciunul nu părea prea încântat, dar Leo le făcu semn cu mâna să renunțe.

Paul stătea în foaier cu pumnii încleștați. Will se întrebă dacă era ceva genetic, dacă era genul de persoană care își încleștа pumnii tot timpul sau nu.

— Paul, șopti Abigail, alergând spre el.

Chiar și când își luă soția în brațe, Paul nu desfăcu pumnii.

Faith era încă supărată foc. Îi vorbi pe un ton sec.

— Domnule Campano, sunt detectiv Mitchell de la Departamentul de Poliție Atlanta. El e detectiv Donnelly.

Pe Paul nu îl interesau prezentările. Se uita la bărbatul mort pe după umărul soției sale.

— Ăsta e nenorocitul care a făcut asta? Vocea lui se transformă într-un răget. Cine e? Ce caută în casa mea?

Faith și Leo se înțeleseră din priviri, ceva ce Will nu ar fi observat dacă nu i-ar fi studiat pentru a ști când să intervină. Erau parteneri; e evident că aveau un plan, dar se pare că Faith fusese ghinionistă de această dată.

— Domnule Campano, să ieșim pe verandă să discutăm, îi sugeră ea.

— Tu cine dracu' mai ești?

Paul îi aruncă o uitătură lui Will, iar ochii lui mici aproape că nu se mai vedeau de grimasă.

Pe Will nu ar fi trebuit să îl ia prin surprindere întrebarea, nici măcar felul în care fusese formulată. Ultima dată când Paul Campano îi vorbise astfel, Will avea zece ani și trăiau amândoi în orfelinatul din Atlanta. Se schimbaseră multe de atunci. Will se înălțase și părul său devenise mai închis la culoare. Singura schimbare la Paul era că devenise mai masiv și mai rău.

— Domnule Campano, acesta este agent Trent de la GBI, adăugă Leo.

Will încercă să îl liniștească puțin pe Paul, să înțeleagă că îl poate ajuta.

— Știți cumva dacă fiica dumneavoastră avea dușmani, domnule Campano?

— Emma? întrebă el, uitându-se uimit la Will. Normal că nu. Avea doar șaptesprezece ani.

— Dar dumneavoastră?

— Nu! se răsti el. Nimeni care ar fi putut să facă… Clătină din cap, incapabil de a-și termina

propoziția. Se uită înapoi la ucigașul mort. Cine e nenorocitul ăsta? Ce i-a făcut Emma?

— Ne ajută orice informație ne puteți oferi. Poate că dumneavoastră și soția dumneavoastră ați putea…

— E sus, nu? îl întrerupse Paul. Puiul meu e sus.

Nu îi răspunse nimeni, dar Leo făcu câțiva pași spre scări, blocându-i calea.

— Vreau s-o văd, spuse Paul.

— Nu, îi răspunse Abigail cu vocea tremurândă. Nu vrei s-o vezi așa, Paul. Nu vrei să știi.

— Trebuie să o văd.

— Ascultați-vă soția, domnule, spuse Faith. O veți vedea cât de curând. Trebuie să ne lăsați pe noi să ne ocupăm de ea acum.

— Dă-te dracu' din calea mea! urlă Paul la Leo.

— Domnule, nu cred…

Leo îi înfruntă singur mânia. Paul îl lipi de perete, sărind pe scări. Will fugi după el și aproape că îl dărâmă când acesta se opri brusc la capătul scărilor.

Privi nemișcat la corpul lipsit de viață al fiicei sale de la capătul holului. Fata era la cel puțin cinci metri distanță, dar prezența ei umplea spațiul de parcă ar fi fost chiar lângă ei. Paul părea secat de orice urmă de vrajbă. Ca majoritatea bătăușilor, nu putea susține o emoție.

— Soția dumneavoastră avea dreptate, îi spuse Will. Nu vreți să o vedeți așa.

Paul privi în tăcere, iar singurul sunet pe care îl scotea era respirația sacadată. Își ținea mâna la piept, cu palma deschisă, de parcă ar fi depus un jurământ. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

Înghiți în sec.

— Avea un bol de sticlă pe masă. Vocea lui era lipsită de orice urmă de vlagă. Îl cumpărasem din Paris.

— Foarte frumos, spuse Will, gândindu-se că nu și-l putea imagina pe Paul în Paris.

— E nenorocire aici.

— Avem oameni care se pot ocupa de curățenie.

Rămase sub tăcere din nou, iar Will îi urmări privirea care observa locul crimei. Leo avea dreptate când spunea că la parter e mai rău decât la etaj, dar aici era ceva sinistru și tulburător în aer. Aceleași urme însângerate de pantofi se regăseau și aici, intersectându-se pe covorul alb de-a lungul holului. Dâre de sânge mânjeau pereții albi unde un cuțit sau un pumn se arcuise deasupra cadavrului, înjunghiind sau lovind în mod repetat. Dintr-un motiv sau altul, pe Will îl tulbura cel mai tare urma de palmă însângerată de pe peretele de deasupra capului victimei, unde atacatorul se rezemase în timp ce o viola.

— Tomberon, nu? întrebă Paul.

Paul Campano nu căuta găleata de gunoi. Aceasta era porecla lui Will când erau mici. Amintirea îi puse un nod în gât lui Will. Fu nevoit să înghită înainte să răspundă.

— Da.

— Spune-mi ce a pățit fiica mea.

Will se gândi, dar doar o clipă. Trebui să se întoarcă într-o parte pentru a trece de Paul și a ajunge în hol. Având grijă să nu deranjeze ceva, păși la locul crimei. Cadavrul Emmei era paralel cu pereții, cu capul spre scări. Mergând spre ea, ochii lui Will oscilau între cadavru și urma perfectă de palmă și degete. I se întoarse stomacul când se gândi ce făcea tipul când lăsase urma asta.

Will se opri la câțiva metri de fată.

— Probabil că a fost ucisă aici, îi spuse lui Paul, știind că fata nu fusese mișcată după balta de sânge de pe covor. Se ghemui lângă cadavru, cu mâinile pe genunchi pentru a nu atinge din greșeală ceva. Pantalonii scurți ai Emmei erau strânși în jurul uneia dintre glezne și avea picioarele goale. Lenjeria și bluza îi fuseseră smulse de către atacator. Avea urme de dinți de un roșu vișiniu pe pielea albă a sânilor. Pe interiorul coapselor avea o sumedenie de zgârieturi, vânătăi

și umflături care indicau gravitatea rănilor. Era slabă, cu părul blond, până la umăr, la fel ca mama ei, și umeri lați, ca tatăl ei. Nu aveai cum să-ți dai seama cum arăta când trăia. Fața îi fusese lovită cu atâta sălbăticie încât craniul i se sfărâmase înăuntru, acoperind ochii și nasul. Sigurul reper era gura, o gaură însângerată și lipsită de dinți.

Will se uită la Paul. Bărbatul nu se mișcase de la capătul scărilor. Mâinile sale mari și cărnoase i se împreunau la piept, de parcă ar fi fost o bătrână emoționată care aștepta vești proaste. Will nu știa ce poate vedea el exact, sau dacă distanța atenua sau amplifica violența.

— A fost bătută. Observ ceea ce par a fi două răni de cuțit. Una este exact sub sân, cealaltă deasupra buricului, îi spuse Will.

— Și-a pus cercel în buric anul trecut. Paul râse forțat. Will se uită spre el și Paul înțelese că poate continua. Ea și prietena ei cea mai bună s-au dus în Florida și s-au întors cu… Clătină din cap. Când ești copil, ai impresia că lucrurile acestea sunt amuzante, dar dacă ești părinte și fiica ta se întoarce acasă cu un cercel în buric…

Fața i se schimonosi, încercând să își ascundă sentimentele. Will își îndreptă atenția înapoi către fată. Avea un inel de argint trecut prin pielea buricului.

— A fost violată? întrebă Paul.

— Probabil.

Spusese cuvântul prea repede. Ecoul încă plutea în aer.

— Înainte sau după?

Lui Paul îi tremura vocea. Știa mult prea bine de ce sunt capabili bărbații.

Sângele de pe abdomen și de pe piept indica faptul că cineva stătuse deasupra ei după ce suportase mare parte din bătaie. Cu toate acestea, Will îi spuse:

— Medicul legist îți va răspunde la această întrebare. Eu nu știu.

— Mă minți?

— Nu, spuse Will, încercând să nu se uite la urma de palmă, să permită sentimentului de vinovăție să îl afecteze atât de mult încât să fie cel care îi spune acestui bărbat adevărul despre moartea degradantă și violentă a fiicei sale.

Deodată, îl simți pe Paul lângă el. Will se ridică, blocându-i accesul.

— E locul unei crime. Nu ai voie să…

Paul rămase cu gura deschisă. Se sprijini pe Will ca și cum nu ar mai fi avut suflu.

— Nu e… Până la urmă reuși să spună câteva cuvinte, cu lacrimi în ochi: Nu e ea.

Will încercă să îl îndepărteze de fiica sa.

— Să mergem jos. Nu trebuie să mai vezi asta.

— Nu, se împotrivi Paul, înfigându-și degetele în brațul lui Paul. Adică, nu e ea. Clătină din cap cu vehemență. Nu e Emma.

— Știu că îți este greu.

— Du-te naibii cu ce știi tu! Paul se depărtă brusc de Will. Ți s-a spus vreodată că ți-a murit fiica? Continua să miște din cap, uitându-se la fată. Nu e ea.

Will încercă să îl facă să înțeleagă.

— Are cercel în buric, așa cum ai zis.

El dădu din cap, abia putând să scoată cuvintele.

— Nu e…

— Haide, îi spuse Will, împingându-l câțiva pași în spate, pentru a nu contamina locul crimei mai mult decât o făcuse deja.

— Părul ei, Tomberon. Emma are părul mai lung. Aproape că îi ajunge pe spate. Și are un semn din naștere pe braț – adică Emma are unul. Uite, nu e nimic acolo. Nu are niciun semn din naștere, turui Paul cuvintele într-o goană nebună.

Will se uită cu atenție la braț. Cu excepția sângelui, pielea era perfect albă.

— Mâna dreaptă, insistă Paul, enervat. Arătă spre cealaltă mână. Are un semn din naștere.

Când văzu că Will nu răspunde, își scoase portofelul. Pe podea căzură bonuri și hârtii din portofelul răscolit.

— E ciudat. Are forma unei urme de palmă. Pielea e mai închisă la culoare acolo.

Găsi ce căuta și îi dădu lui Will o fotografie. Emma era mult mai tânără în acea poză. Purta o costumație de majoretă. Avea o mână în șold și ținea un pompon. Paul avea dreptate; semnul din naștere arăta ca și cum cineva ar fi prins-o de mână și i-a lăsat urmă.

Cu toate acestea, Will îi spuse:

— Paul, să nu ne grăbim…

— Abby! Nu e ea. Nu e Emma! Paul râdea extaziat. Uită-te la mâna ei, Tomberon. Nu e nimic acolo. Nu e Emma. Trebuie să fie Kayla. Seamănă foarte mult. Fac schimb de haine tot timpul. Trebuie să fie ea!

Abigail alergă până sus, cu Faith pe urmele ei.

— Nu vă apropiați.

Will le blocă accesul, desfăcându-și brațele ca un agent de circulație, împingându-l pe Paul înapoi. Bărbatul încă avea un rânjet pe față. Tot ce avea în minte era că fiica sa nu murise. Nu se gândise la ce urma.

— Ține-i aici, îi spuse Will lui Faith.

Ea aprobă din cap, pășind în fața părinților.

Will se întoarse cu grijă către fata moartă. Se ghemui din nou, studiind urmele de pași și cele de pe perete. O dâră subțire de sânge care traversa corpul fetei îi atrase atenția. Se întindea exact sub sânii ei, ca o linie trasată subțire. Will nu o observase mai devreme, dar acum ar paria pe pensia lui că dâra de sânge provenea de la pușiul de la parter.

— Nu e ea, insistă Paul. Nu e Emma.

— E greu când pierzi pe cineva apropiat. E normal să nu accepți realitatea, începu Faith.

Paul explodă:

— Vrei să mă asculți, idioato? Nu trec prin cele douăsprezece etape ale durerii. Știu cum naiba arată fata mea!

— E totul în regulă acolo? strigă Leo.

— Totul e sub control, spuse Faith, deși tonul ei indica faptul că era tocmai invers.

Will se uită la picioarele goale ale fetei. Tălpile erau curate, de altfel, singura parte a corpului care nu era mânjită cu sânge.

Se ridică, întrebând-o pe Abigail:

— Ce s-a întâmplat?

Abigail clătina din cap, de parcă nu putea să creadă.

— E Emma? E ea?

Will observă urmele ușoare de sânge de pe fusta albă de tenis a lui Abigail și sângele îmbibat pe pieptul ei. Menținu o voce fermă, deși inima îi bătea atât de tare încât îi apăsa pe coaste.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat din secunda în care ai intrat.

— Eram în mașină…

— De la scări, o întrerupse Will. Te-ai dus până la cadavru? Ai intrat în zona asta?

— Am stat aici, spuse ea, arătând spre podeaua din fața ei.

— Ce ai văzut?

Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraz. Gura i se mișcă, încercând să scoată un sunet, în timp ce ochii ei fixau cadavrul, într-un final, spuse:

— L-am văzut deasupra ei. Avea un cuțit în mână. M-am simțit amenințată.

— Știu că ai simțit că viața îți era în pericol, o asigură Will. Spune-mi ce s-a întâmplat apoi.

Vocea îi reveni.

— Am intrat în panică. Am făcut un pas înapoi și am căzut pe scări.

— El ce a făcut?

— A venit după mine… a coborât scările.

— Avea cuțitul în mână? Ea aprobă din cap. Era ridicat?

Ea aprobă din nou, apoi clătină din cap.

— Nu știu. Nu. Îl ținea pe lângă corp. Își lipi mâna de șold pentru a-i demonstra. Cobora în viteză pe scări. Îl ținea la îndemână.

— A ridicat cuțitul când a ajuns la baza scărilor?

— L-am lovit cu piciorul înainte de a ajunge jos. Ca să se împiedice.

— Ce a făcut cu cuțitul?

— L-a scăpat când a căzut. Eu… M-a lovit în cap. Credeam că o să mă omoare.

Will se întoarse și se uită din nou la urme. Erau împrăștiate haotic peste tot. Două persoane călcaseră în sânge, pășiseră peste tot, se luptaseră.

— Ești sigură că nu ai intrat în hol deloc?

Aprobă din cap.

— Ascultă-mă cu atenție. Nu ai călcat deloc aici? Nu te-ai dus la fiica ta? Nu ai călcat în sânge?

— Nu. Am stat aici. Chiar aici. M-am oprit la capătul scărilor și a venit după mine. Credeam că o să mă omoare. Credeam… Își acoperi gura cu mâna, neputând să continue. Vocea îi tremură când își întrebă soțul: Nu e Em?

— Ține-i aici pe amândoi, îi spuse Will lui Faith.

Apoi coborî scările. Leo stătea în fața ușii de la intrare, vorbind cu unul dintre polițiștii în uniformă. Îl întrebă pe Will:

— Ce se întâmplă?

— Nu-l aștepta pe Pete, ordonă el, pășind peste cadavru. Vreau să-i aflu identitatea imediat.

Găsi tenișii lui Abigail Campano în salon, sub măsuța de cafea. Talpa avea striații în formă de zigzag, nu în pătrățele. Cu excepția câtorva picături de pe degete, nu era nici urmă de sânge pe tenișii.

În foaier, Leo scotea o pereche de mănuși de latex din buzunar.

— Vecina băgăcioasă de vizavi spune că a văzut o mașină parcată în fața casei acum două ore. Ar

putea fi galbenă, ar putea fi albă. Ar putea avea două uși, ar putea avea patru.

Will se uită la tenișii bărbatului mort. Talpa, cu model în pătrățele, era plină de sânge întărit. Îi spuse:

— Dă-mi-le mie. Leo îi dădu mănușile, iar Will și le puse. Ai făcut pozele, da?

— Da. Ce se întâmplă?

Încet, Will ridică tricoul bărbatului mort. Materialul era încă foarte ud, acolo unde fusese strâns în jurul taliei și lăsă o urmă ciudată, roz, pe piele.

— Vrei să-mi spui ce faci? întrebă Leo.

Era foarte mult sânge și nu prea înțelegea nimic. Will apăsă ușor pe abdomen și apăru o tăietură îngustă din care se scurse un lichid negru.

— Rahat, spuse Leo printre dinți. L-a înjunghiat mama?

— Nu.

Will își imagină ce s-a întâmplat. Tânărul a îngenuncheat lângă cadavrul de la etaj, cu un cuțit înfipt în piept. Probabil scosese cuțitul, iar sângele arterial se împrăștiase pe cadavrul fetei. Bărbatul ar fi încercat să se ridice, împleticindu-se, încercând să caute ajutor, chiar dacă îi cedase un plămân. Atunci a apărut Abigail Campano în capătul scărilor. L-a văzut pe bărbatul care i-a ucis fiica. El a văzut-o pe femeie care i-ar fi putut salva pe toți.

Privirea lui Leo oscilă o clipă între etaj și cadavrul puștiului, și deodată înțelese.

— Rahat.

Will își scoase mănușile, încercând să nu se gândească la timpul pierdut.

Se duse la urma însângerată de talpă și observă că greutatea fusese sprijinită pe metatarsiene atunci când se imprimase urma. Erau câteva picături de sânge pe ultima treaptă de jos – șase picături.

Will dădu explicațiile, atât spre binele lui Leo, cât și al lui.

— Emma era inconștientă. Criminalul a cărat-o pe umăr. Will miji ochii, încercând să înțeleagă imaginea de ansamblu. S-a oprit aici, la baza scării, pentru a se odihni. Capul și mâinile ei îi atârnau pe spate. Picăturile de sânge de pe ultima treaptă de jos sunt perfect rotunde, semn că au căzut de sus. Will arătă către urma de talpă. Și-a împins greutatea în față. Piciorul ei a atins podeaua, de aceea este îndreptat către scări și nu către ușă. După ce a cărat-o pe scări, a fost nevoit să rearanjeze corpul pentru a o putea căra pe ușă afară.

Leo încercă să își acopere greșeala.

— Povestea mamei se potrivea. Nu aveam de unde să știu…

— Nu contează. Will se uită în sus. Abigail și Paul Campano îi priveau pe după balustradă, nevenindu-le să creadă. Kayla are mașină?

— Conduce un Prius alb, răspunse Abigail cu ezitare.

Will își scoase telefonul și apăsă pe tasta rapidă. Îi spuse lui Leo:

— Încearcă să afli de la bătrâna de vizavi ce mașină era. Arată-i o serie de poze dacă e nevoie. Verifică toate apelurile la poliție venite din zona asta în ultimele cinci ore. Puneți echipa să mai verifice o dată cartierul. Mai devreme erau mulți alergători pe străzi; poate s-au întors acasă. Eu o să sun la poliția rutieră; există o intrare pe autostradă la mai puțin de un kilometru și jumătate. Will ridică telefonul la ureche în secunda în care răspunse Amanda. Nu pierdu timpul cu vorbe goale: Am nevoie de o echipă aici. Se pare că este vorba de o răpire.

Capitolul 2

Dormitorul Emmei Campano era aproape cât toată casa lui Will. El nu avusese camera lui în copilărie. Nu prea avusese nimic al lui până la vârsta de optsprezece ani, când orfelinatul din Atlanta l-a bătut pe umăr și i-a oferit un cec de la stat. Primul său apartament era cât o cutie, dar era cutia lui. Will încă își putea aminti cum era să îți poți lăsa periuța de dinți și șamponul în baie fără să își facă griji că i le-ar putea fura altcineva – sau mai rău. Chiar și în ziua de azi îi făcea plăcere să deschidă frigiderul, știind că putea mânca orice voia de acolo.

Se întreba dacă și Paul se simțea la fel când se plimba prin casa lui de câteva milioane de dolari. Se umfla în pene de mândrie când își vedea scaunele antice, luxoase și tablourile scumpe care îi atârnau pe pereți?

Când încuia ușa de intrare noaptea, se simțea ușurat că nu reușise nimeni să îi ia totul? Nimeni nu putea nega faptul că reușise în viață. Avea piscina afară și propriul cinematograf la demisol, deci nu ți-ai fi imaginat că și-a petrecut primii ani din viață perfecționându-și abilitățile de infractor juvenil.

Paul nu fusese niciodată prea luminat, dar avea o inteligență practică și, încă de mic, știa să facă bani. Era clar că Abigail era cea deșteaptă din familie. Îl urmărea îndeaproape pe Will în încercarea de a afla ce s-a întâmplat cu adevărat în acea dimineață în casa familiei Campano. Will nu mai întâlnise în viața lui pe cineva atât de îngrozit ca atunci când femeia realiză că probabil ucisese un om nevinovat – mai mult de-atât, unul care încerca să îi salveze fiica. Devenise isterică. A fost nevoie să cheme un doctor pentru a o seda.

Tipic pentru el, Paul deja făcea manevrele înainte ca soția sa să se așeze în pat. Scosese telefonul și sunase două persoane: pe avocatul său și pe socrul său cu influență, Hoyt Bentley. La nici zece minute mai târziu, și telefonul lui Will începu

să sune. Pentru a doua oară, guvernatorul sunase la Biroul de Investigații din Georgia, care o presaseră pe Amanda, care îl presă acum pe Will.

— Să n-o dai în bară, îl susținu călduros Amanda.

Procedura în ceea ce privește răpirile era simplă: trebuie să ai permanent un polițist cu familia, iar aceștia să stea lângă telefon pentru a aștepta un apel pentru recompensă. Chiar și când medicul îi înfigea acul în mână, Abigail Campano refuza să plece din casă.

Aveau un apartament de oaspeți deasupra garajului. După ce se asigură că acesta nu făcea parte din locul crimei, Will îi trimise acolo pe părinți și pe Hamish Patel, un negociator de ostatici de la GBI. Lui Paul nu-i convenise că i se atribuise o bonă, iar asta însemna că ori are ceva de ascuns, ori are impresia că poate rezolva el totul, fără implicarea poliției.

Știindu-l pe Paul, probabil era câte puțin din amândouă. Cooperase atât de puțin în timpul interogatoriului, încât Will chiar aștepta cu nerăbdare să vină avocatul pentru a-i explica lui Paul că e în regulă să dea un răspuns sincer. Sau poate că reușea Hamish Patel să scoată ceva de la el. Negociatorul de ostatici fusese pregătit de Amanda Wagner pe vremea când conducea echipa de recuperare rapidă a GBI-ului. Reușea să vândă gheață eschimoșilor.

Urmând procedurile, Will anunțase toate autoritățile de dispariția Prius-ului alb al lui Kayla Alexander și emisese un ordin de alertă generală pentru răpirea Emmei Campano. Asta însemna că toate buletinele de știri de pe autostrăzile din Atlanta, dar și radiourile și televiziunile din Georgia aveau să transmită un mesaj pentru a încuraja cetățenii să anunțe dacă au informații despre mașină sau fată. Will pusese sub urmărire telefoanele familiei, și fixe și mobile, dar se îndoia

că va primi vreun apel pentru solicitarea unei recompense prea curând.

Avea o presimțire că cine a luat-o pe Emma Campano nu voia bani. Dacă te uitai la Kayla Alexander, înțelegeai de ce. Tânăra fusese bătută și violată de un sadic care savurase fiecare clipă.

Avea un singur motiv să ia un ostatic și nu era vorba de bani. Will nu putea spera decât să găsească ceva, orice, care i-ar fi indicat unde se află criminalul înainte ca acesta să ucidă din nou.

Will stătea în hol și privea cum echipa de specialiști fotografia camera Emmei Campano. Încerca să înțeleagă cine era, dar nimic nu ieșea în evidență în afară de faptul că era o tânără foarte curată. Hainele împăturite frumos așteptau să fie puse în șifonier pe băncuța de catifea cu ciucuri de mătase, iar cărțile din bibliotecă erau aranjate în șiruri drepte. Odorizantul de cameră îi conferea aerului un miros îmbătător, dulce. În afara ferestrei, briza ușoară a verii scotea un clinchet ușor.

Deși nu o scotea cu nimic în evidență pe Emma, era clar că acea cameră aparținea unei tinere foarte norocoase. Patul cu baldachin avea o cuvertură roz-aprins, lenjerie mov și perne în formă de inimă. Pereții erau vopsiți într-o nuanță liniștitoare de lila-deschis, care scotea în evidență covorul cu forme geometrice de deasupra parchetului. Un televizor plat, mare, era așezat deasupra șemineului. Două scaune confortabile tronau lângă fereastră. Pe mânerul unuia era deschisă o carte – probabil un roman de dragoste. Pe celălalt scaun fuseseră aruncate două poșete. Pe podea era un rucsac plin cu manuale și hârtii amestecate. Lângă ușă erau aruncate două perechi de șlapi identici. O pereche era mai mare decât cealaltă.

Asta explica măcar de ce fetele erau în picioarele goale.

Tehnicianul mai făcu două fotografii, iar blițul lumină camera. Îl întrebă pe Will:

— Vrei să mă concentrez pe ceva anume?

— Poți testa lichidul de pe pat?

Cearceafurile erau strânse într-o grămadă. Pe materialul de culoare mov-închis erau semne evidente de activitate sexuală.

— Trebuie să iau trusa din mașină, spuse tehnicianul. Mai ai nevoie de ceva?

Will clătină din cap și bărbatul plecă. Afară se trânti o ușă grea, scoțând acel sunet pe care Will îl asocia mereu cu moartea. Se duse la fereastră și îl văzu pe Pete Hanson stând în spatele mașinii medicului legist, cu mâna pe ușa din spate, oferind un moment de tăcere din respect pentru cadavrele din interior. Pete îi oferise lui Will câteva informații preliminare, dar nu puteau ști adevărul până nu se efectua autopsia a doua zi dimineață.

Departamentul de Poliție din Atlanta pierduse rolul principal și îl luase pe cel de susținător, acum, că era vorba de o răpire. Probabil că Leo Donnelly își suna chiar acum contabilul, încercând să iasă la pensie mai devreme. Will îi încredințase lui slujba de a-i găsi pe părinții lui Kayla Alexander și a-i anunța că fiica lor fusese ucisă. Era o pedeapsă destul de severă, deși Amanda ar mai putea adăuga ceva.

Will luă o pereche de mănuși de latex pe care le pregătise pentru a inspecta camera Emmei. Începu cu cele două poșete de pe scaun. Will le cercetă minuțios pe fiecare. Găsi stilouri, tampoane, bomboane, mărunțiș la fundul genții – exact ce te-ai aștepta să găsești în poșeta unei femei.

Portofelele de piele din amândouă poșetele erau identice, cu același logo pe ele, iar Will presupuse că fetele le cumpăraseră împreună. Amândouă aveau un card Visa pe numele lor. În fotografiile din permisul de conducere observă două fete care semănau în mod remarcabil: păr blond, ochi albaștri. Emma Campano era în mod evident cea mai drăguță, dar Kayla Alexander avea o expresie

sfidătoare din care Will deduse că ea era cea care primea toată atenția.

Dar nu și acum. Echipele de știri încă roiau afară. Will era sigur că fiecare canal oferise o secțiune specială știrii. Datorită reclamelor enervante și interminabile, numele Campano era recunoscut în toată Atlanta. Will se întrebă dacă notorietatea familiei avea să ajute sau să pună piedici investigației. Se întreba și ce se întâmpla acum cu Emma Campano. Will se uită din nou la poza ei. Poate că despica firul în patru, dar i se părea că are un aer de reticență, ca și cum fotografia i-ar fi scos în evidență defectele, nu calitățile.

— Adam David Humphrey, spuse Faith Mitchell.

La fel ca și Will, purta o pereche de mănuși de latex. Tot ca și Will, ținea în mână un portofel deschis și un permis de conducere. Acesta îi aparținea tânărului decedat de la parter.

— Are permis de Oregon. Nu există nicio mașină pe numele lui în niciunul dintre state. Directorul de la liceul fetelor nu a auzit vreodată de el și nu a avut niciun elev cu acest nume. Îi dădu lui Will cardul de identitate, iar Will mijii ochii la literele mici. Unul dintre băieții de la secție încearcă să ia legătura cu șeriful din zonă, dar este foarte dificil, din cauza adresei.

Își pipăi buzunarele în căutarea ochelarilor.

— De ce?

Tonul ei era aproape la fel de amabil ca al Amandei.

— Zonă rurală?

— Scuze, mi-am uitat ochelarii la birou.

O zonă rurală și un număr de căsuță poștală nu corespundea neapărat unei adrese. Dacă familia Humphrey nu era cunoscută în oraș, acesta era încă un obstacol în calea informării părinților băiatului decedat. Will se sprijini pe călcâie și studie fotografia de pe permisul lui Adam

Humphrey. Era un puști arătos, deși avea un aer de tocilar. Gura lui schița un rânjet și avea părul mai lung în poză, dar nu încăpea nicio îndoială că bărbatul care zăcea mort la parter era Adam Humphrey.

— E mai în vârstă decât credeam.

— La nouăsprezece ani e tot tânăr.

— Ce caută în Atlanta? Will își răspunse singur la întrebare: E student.

Faith căută prin portofel, anunțând ce găsește:

— Șase dolari în numerar, o fotografie a unui cuplu mai în vârstă – probabil bunicii. Stai puțin. Mănușile îi erau prea mari și înainta anevoios printre hârtii. Will aștepta răbdător până scoase o fotografie. Nu e Emma?

Compară poza permisele de conducere găsite în cele două poșete. Emma părea mai fericită în poza din portofel, cu un zâmbet larg pe față.

— Ea e.

Faith se uită la amândouă, apoi aprobă din cap.

— Nu pare a avea șaptesprezece ani.

— Adam e îndrăgostit de Emma, nu de Kayla. De ce e Kayla moartă? spuse Will.

Puse poza înapoi în portofel și le lăsă pe amândouă într-o pungă de probe din plastic.

— Poate că s-a băgat între ei.

Will aprobă din cap, deși maniera tulburătoare în care fusese violată și ucisă fata îl făcu pe Will să bănuiască și alte motive.

— Vom afla mai multe când va efectua Pete autopsia. Părinții vor să vadă cadavrul?

— Părinții nici nu au aflat încă. Will deschise gura să întrebe de ce naiba nu li s-a spus, dar Faith vorbi înaintea lui: Directorul școlii i-a spus lui Leo că părinții lui Kayla au luat o vacanță de trei săptămâni în Noua Zeelandă și Australia. Au lăsat numere de urgență de la hotel. Leo a sunat la managerul de la Mercure Dunedin. I-a promis că îi va pune pe părinții fetei să sune imediat ce se întorc de la plimbare, când o mai fi și asta. E o

diferență de nouăsprezece ore, deci e deja mâine dimineață pentru ei. Faith adăugă: Am trimis o mașină de poliție la adresa lor din Paces Ferry. Nu era nimeni acasă.

— Nu și-ar fi lăsat fiica singură timp de opt săptămâni.

— Avea șaptesprezece ani. Era destul de mare încât să se descurce singură.

Se înroși când își dădu seama că era exact opusul.

— Ți-a dat vreo informație Abigail Campano când ai vorbit cu ea?

— Am purtat o conversație diferită. Amândouă credeam că fiica ei e moartă.

— E singura care a menționat că și Kayla ar trebui să fie la școală, își aminti Will.

— Da, spuse ea. A zis chiar că e în siguranță.

— L-a întrebat Leo pe director despre absențele fetelor?

— A confirmat că era o problemă. Elevii nu au voie să iasă din campus în timpul prânzului, dar unii dintre ei ies și se strecoară înapoi înainte să sune clopoțelul. Camera de supraveghere are un punct mort în spatele clădirii principale și copiii profită de asta.

— Trimite câteva mașini la școală. Până nu aflu că nu au nicio legătură, vreau să fie supravegheați toți elevii. Încearcă să afli și lista apelurilor de pe telefonul lui Kayla Alexander. Trebuie să existe vreo mătușă sau vreun prieten de familie care ținea legătura cu ea. Trimite un polițist să vorbească cu vecinii. Se apropie prânzul. Ar trebui să se întoarcă toți acasă.

Pusese portofelul sub braț în timp ce nota toate instrucțiunile în caiet.

— Altceva?

El se uită la geanta cu cărți, la hârtiile care ieșeau din ea.

— Cheamă pe cineva aici care să verifice repede toate notițele astea. Spune-i lui Leo să vorbească

cu directorul din nou. Vreau o listă cu toate cunoștințele Emmei și ale lui Kayla. Dacă mai sunt la școală profesorii, spune-i să vorbească cu ei, să afle cum erau fetele, cu cine umblau și mă duc eu mâine acolo, după ce s-au gândit bine peste noapte. Se opri, gândindu-se din nou la pușiul mort de la parter. Singura informație pe care se bazau era să afle cine era Adam și ce căuta în Atlanta. Scoase o carte de vizită și i-o înmână: Sună-l din nou pe șeriful din Oregon și dă-i numărul meu de mobil. Spune-i să mă sune imediat ce află ceva despre părinții lui Adam Humphrey. Momentan, vreau să vă axați pe motivul pentru care Adam era în Atlanta. Încercați mai întâi varianta cu facultatea.

Ea clătină din cap.

— Ar fi avut o legitimație de facultate dacă era înscris undeva.

— Dacă a avenit tocmai din Oregon, trebuie să fie ceva anume: drept, medicină, artă. Începe cu universitățile importante, apoi treci la cele mai mici. Emory, Georgia State, Georgia Tech, SCAD, Kennesaw… trebuie să găsești o listă pe Internet.

Faith se îndoia.

— Vrei să sun la fiecare facultate și universitate din oraș, să caut o secretară care probabil a plecat deja și să o pun să îmi spună, fără mandat, dacă au înregistrat pe cineva pe numele de Adam Humphrey?

— Da.

Privirile pe care i le aruncase în trecut nu se comparau cu expresia ei de acum.

Will se săturase de atitudinea ei.

— Detectiv Mitchell, ura ta pentru mine e admirabilă, dar faptul că i-am demis pe șase dintre colegii tăi care furau de la traficanții de droguri nu înseamnă nimic pentru părinții care și-au pierdut copiii sau pentru cei care așteaptă să afle dacă fiica lor mai este sau nu în viață. Și cum Departamentul de Poliție din Atlanta a dat greș de la bun început

și singurul motiv pentru care mai ești aici e pentru că am nevoie de oameni care să facă munca migăloasă, mă aștept să urmezi ordinele, în ciuda faptului că cerințele mele par mărunte și absurde.

Ea își strânse buzele, arzând de mânie în timp ce îndesa fotografia înapoi în portofel.

— O să trec asta ca probă și încep să sun la toate școlile.

— Mulțumesc.

Dădu să plece, apoi se opri:

— Au fost șapte.

— Șapte ce?

— Polițiști. Ai demis șapte polițiști, nu șase.

— Am greșit, scuză-mă, e tot ce fu în stare Will să spună.

Ea se întoarse și ieși din cameră.

Will răsuflă ușurat, gândindu-se cât timp va trece până o va scoate pe Faith Mitchell din investigație. Totuși, nu era ca și cum ar fi avut sprijinul întregului departament, așa că poate nu era momentul să facă nazuri. Deși Faith părea să îl disprețuiască la fel ca oricare alt polițist, ea măcar respecta ordinele. Merita ceva pentru asta.

Will se postă în mijlocul camerei, încercând să își dea seama ce are de făcut în continuare. Se uită la covor, la modelul circular care îi amintea de filmele cu James Bond din anii ’70. Emma Campano ar trebui să reprezinte prioritatea lui acum, dar confruntarea cu detectiva din Atlanta încă îl sâcâia. Ceva nu se lega și într-un final își dădu seama.

Șapte, spusese Faith Mitchell. Avea dreptate. Fuseseră demiși șase polițiști, dar mai fusese afectat încă unul de scandal. Comandantul Evelyn Mitchell fusese nevoită să își dea demisia.

Fiica lui Evelyn fiind detectiv, Faith Mitchell i-a atras atenția în mod natural lui Will. Deși avea un CV impresionant, promovarea ei la rangul de detectiv cu cinci ani în urmă a dat de bănuit. Vârsta de douăzeci și opt de ani era fragedă pentru

a primi insigna aurie, dar era greu de dovedit că a fost favorizată în vreun fel. Lăsând nepotismul la o parte, Will nu găsise nimic care merita o investigație mai amănunțită a vieții lui Faith Mitchell, așa că nu o cunoscuse personal.

Până acum.

— Rahat, mormăi Will.

Dacă întâlnise azi pe cineva care să aibă motive reale să îl urască, aceasta era fiica lui Evelyn Mitchell. Probabil că asta încerca Leo să îi spună lui Will înainte de a se destrăma totul – sau poate credea că Will știa deja. Investigația se încheiase cu luni în urmă, dar Will mai lucrase la câteva zeci de cazuri de atunci.

În afară de faptul că era conștient de ura care îl înconjura în casa familiei Campano, el se concentrase doar pe cazul respectiv, nu pe detaliile unui caz pe care îl rezolvase cu luni în urmă.

Will nu mai avea ce să facă acum. Se întoarse la căutările lui, verificând toate sertarele și dulapurile în care puteai găsi ce te-ai aștepta să fie în camera unei adolescente. Verifică sub pat și între saltea și rama patului. Nu găsi bilețele secrete sau jurnale. Lenjeria era cum te-ai aștepta, adică nu găsi nimic ieșit din comun de atrăgător, care ar da de bănuit că Emma Campano experimenta o viață mai sălbatică.

Will porni apoi spre șifonier. Casa familiei Campano părea a fi complet modernizată. Dar nu poți stoarce apă din piatra seacă, iar șifonierul din camera Emmei Campano era exact cum intenționase arhitectul original să fie, adică de mărimea unui sicriu. Hainele erau atât de îngrămădite, încât bara de susținere era îndoită. Pantofii umpleau podeaua – erau atât de mulți încât, pe alocuri, erau așezați unii peste alții.

Printre pantofiorii cu barete și tenișii erau amestecate cizme lungi până la genunchi și tocuri foarte înalte. De asemenea, bluzele de culori deschise erau amestecate cu jachete negre și bluze

negre, cu tăieturi plasate strategic și prinse cu ace de siguranță. Per total, era ceva ce ai purta dacă ai fi în armata iadului. Will mai lucrase la cazuri cu adolescenți. Presupuse că Emma trecea printr-o fază care o împingea să se îmbrace ca un vampir. Setul de pulovere în culori pastelate indica faptul că părinții ei nu erau de acord cu schimbarea.

Will verifică și rafturile de sus, căutând sub pulovere, dând jos cutii cu alte haine și controlându-le minuțios pe fiecare. Verifică și buzunarele și poșetele și găsi pătrățele parfumate de cedru și pachețele cu levănțică, care îl făcură să strănute.

Se așeză în genunchi pentru a verifica baza șifonierului. Erau câteva postere rulate într-un colț și le deschise pe fiecare. Marilyn Manson, Ween și Korn – nu genul de trupe pe care te așteptai să le aprecieze o adolescentă bogată și blondă. Colțurile erau rupte, ca și cum le-ar fi smuls cineva de pe perete.

Will rulă înapoi posterele și trecu la pantofii Emmei, mutându-i de colo-colo pentru a vedea dacă se ascunde ceva în ei sau sub ei. Nu găsi nimic care merita raportat.

Când se întoarse cu spatele la șifonier, simți un vag miros de amoniac. Lângă el se afla un coș pentru cățel, probabil al labradorului de care vorbea Leo. Nu se vedeau pete pe perna galbenă. Will deschise fermoarul pernei, apăsând pe căptușeală cu degetele acoperite de mănuși. Nu descoperi nimic, ci doar se alese cu un miros persistent de câine și urină.

Will auzi vocea Amandei la parter, în timp ce închidea fermoarul pernei. Urca pe scările din spate și se pare că vorbea la telefon.

Scoase perechea de mănuși care miroseau a urină de câine și își puse una nouă, apoi se întoarse la genții le fetelor, răsturnându-le pe podea și verificându-le din nou. Telefonul Emmei fusese găsit în bucătărie, la încărcat. Kayla avea și ea

geantă de firmă și card Visa, deci trebuia să aibă un telefon.

Se rezemă pe spate, gândindu-se că ceva nu e în regulă. Will verificase camera pe secțiuni, controlând cu atenție fiecare obiect, își înfipsese până și degetele în covorul aspru de sub pat, unde nu găsise nimic special, doar o bomboană Jolly Rancher cu aromă de pepene care fâșâi când o atinse. Căutase sub mobilă și pipăise fundul sertarelor. Ridicase covoarele.

Nimic.

Unde era Emma când Kayla era atacată?

Ce făcea fata în timp ce prietena ei probabil că era violată și sigur era bătută și ucisă? Pierdea Will ceva din vedere? Având în vedere că știa de la orfelinat cum e să simți mânia lui Paul, Will cunoscuse pe propria piele intensitatea sentimentelor familiei Campano. Oare așa ceva sărea peste o generație, sau se transmitea direct? Mama spusese că fiica sa se schimbase în ultima vreme, că devenise obraznică. Oare era implicată în uciderea lui Kayla? Era Emma o victimă sau un complice?

Privi încă o dată prin cameră – ursuleții de pluș, stelușele de pe tavan. Will cu siguranță nu era primul bărbat care era înșelat de imaginea angelică a unei tinere, dar scenariul conform căruia Emma era implicată nu era tocmai credibil.

Deodată își dădu seama ce lipsește. Pereții erau goi. Camera Emmei trebuie să fi fost aranjată de un decorator profesionist, așa că unde erau tablourile și fotografiile? Se ridică și căută găurile unde fuseseră cuiele de care erau agățate tablourile. Găsi cinci, dar și urmele unde ramele zgâriaseră peretele. Găsi și câteva bucăți de bandă de lipit, care, privite mai atent, s-au dovedit a fi părți rupte din posterele din dulap. Își imagina cu ușurință cum Abigail Campano ar fi fost scoasă din minți să găsească pe pereții camerei adolescentei perfecte poze cu Marilyn Manson de gen neutru,

cu silicoane. Își putu imagina și cum adolescenta scosese tablourile alese de către decorator, ca răzbunare.

— Trent? Ai o clipă?

Will se ridică și urmări vocea până în hol. Charlie Reed, care era tehnician criminalist și lucrase cu Amanda aproape la fel de mult ca Will, stătea la capătul holului.

Acum, că fusese luat cadavrul, bărbatul avea permisiunea să catalogheze cu grijă urmele de sânge și dovezile. Îmbrăcat într-un costum alb, special, pentru a preveni contaminarea locului crimei, Charlie avea să își petreacă următoarele ore verificând fiecare centimetru al zonei. Era un anchetator foarte bun, dar faptul că semăna cu polițistul din *Village People* îi făcea pe oameni reticenți. Will vrusese să dovedească ceva aducându-l pe Charlie să lucreze la caz. El știa ce înseamnă să fii un străin, cum uneori e nevoie să lucrezi cu atât mai mult pentru a le dovedi oamenilor că greșesc.

Charlie își scoase masca, afișând o mustață întoarsă, sculptată cu atenție.

— Am găsit asta sub cadavru.

Îi înmână lui Will un plic care conținea componentele stricate și însângerate ale unui telefon.

— Pe plastic se vede o urmă de pantof, asemănătoare cu cea pe care am găsit-o la parter, dar nu e a pantofului celei de-a doua victime. Cred că răpitorul l-a strivit cu piciorul, apoi fata a căzut pe el.

— S-a găsit vreo urmă de transfer pe cadavru?

— Plasticul i-a intrat în pielea de pe spate. Pete a trebuit să îl dezlipească pentru a mi-l da.

Will se uită la telefonul sfărâmat prin punga de plastic. Cu toate acestea, apăsă cu degetul pe butonul verde și așteptă, în telefon nu intra curent.

— Mută cartela SIM în telefonul tău, sugeră Charlie.

— Sprint, spuse Will, recunoscând logo-ul argintiu de pe spatele telefonului.

Telefonul nu avea cartelă SIM. Singura modalitate de a accesa informații de pe telefon ar fi fost să îl conecteze un tehnician la computer și să se roage.

— Este ori al puștiului de jos, ori al lui Kayla, ori al altcuiva, spuse Will.

— Îl voi trece prin laborator după ce ridicăm amprentele, se oferi Charlie, întinzând mâna după telefon. Codul IMEI a fost șters.

IMEI era codul de serie pe care companiile de telefonie îl foloseau pentru a identifica un anumit telefon.

— A fost șters dinadins?

Charlie privi cu atenție abțibildul alb de lângă carcasa bateriei.

— Pare a fi uzat. E un model mai vechi. Are urme de bandă adezivă pe margini. Cred că era oricum stricat înainte să fie strivit. Nu e ceva ce ar folosi o adolescentă.

— De ce?

— Nu e roz și nu are abțibilduri cu Hello Kitty lipite pe el.

Avea dreptate. Telefonul Emmei Campano avea o grămadă de accesorii roz care atârnau de carcasă.

— Spune-le celor de la laborator că telefon are prioritate față de computer, spuse Will.

Găsiseră un MacBook Pro la parter, care îi aparținea Emmei Campano. Fata instalase FileVault, un program care îl securizase astfel încât nici Apple nu l-ar fi putut deschide fără parolă. Dacă Emma nu folosise ceva simplu, cum ar fi numele câinelui familiei, doar Agenția Națională de Securitate l-ar mai fi putut sparge.

— Am găsit asta pe masă, spuse Charlie.

Ridică o altă pungă de plastic care conținea o cheie de alamă.

— Yală simplă, standard. Nu am putut ridica amprente de pe ea.

— A fost ștearsă?

— Doar folosită des. Nu am ce amprente să iau.

— Nu are breloc?

Charlie clătină din cap.

— Dacă ai fi avut-o în buzunar și purtai pantaloni largi, ai fi putut s-o pierzi ușor în timpul unei lupte.

Will se uită la cheie, gândindu-se că dacă ar fi avut un nume sau o adresă pe ea, i-ar fi fost mult mai ușor.

— Poți să mi-o lași mie?

— Am catalogat-o deja. Să ai grijă să intre la dovezi.

— Will? Amanda așteptase în spatele lui. Am vorbit cu Campano.

Băgă cheia în buzunar, încercând să-și ascundă groaza împreună cu ea.

— Și?

— Vrea să nu mai lucrezi la caz, spuse ea, dar lăsă impresia că nu avea rost să discute pe tema asta. Spunea că au avut probleme cu Emma în ultima vreme. Era o fată cuminte, copilul perfect, dar când a început să iasă cu Kayla Alexander, totul s-a dus de râpă.

— În ce sens?

— A început să chiulească de la școală, să ia note mici, să asculte muzică nepotrivită și să se îmbrace necorespunzător.

Îi povesti ce a găsit în camera Emmei.

— Cred că au pus-o să scoată posterele.

— Chestii de adolescenți, spuse Amanda. Nu am încredere în tată în ce privește a cui e vina. Nu am întâlnit vreodată un părinte care să spună despre copilul său că e soi rău. Își atinse ceasul, felul ei de a spune că pierde timpul. Spune-mi ce progrese am făcut.

— Bărbatul decedat este Adam Humphrey. Are permis de conducere de Oregon, spuse Will.

— E student?

— Detectiv Mitchell sună chiar acum la toate facultățile pentru a vedea dacă e înregistrat undeva. Încercăm să îi găsim și pe părinții lui Kayla Alexander.

— Știi că secretul rezolvării acestui caz e să găsim o a doua persoană care cunoaște măcar una dintre victimele noastre.

— Da, doamnă. Înregistrăm toate telefoanele. Trebuie să găsim doar de un indiciu.

— PRG nu ne-a dat niciun răspuns, spuse ea, referindu-se la Poliția Rutieră Georgia. Există multe mașini Prius albe, dar nu sunt multe pe străzi. Din păcate intrăm în ora de vârf, așa că nu ne va fi ușor.

— Am pus polițiști să ridice înregistrările video de la toate bancomatele și magazinele de stradă de pe Peachtree, dar și din zona Mall-ului Ansley. Dacă Prius-ul a ieșit pe oricare din părți, poate îl găsim pe înregistrare.

— Anunță-mă dacă ai nevoie de oameni pe teren.

Îi făcu semn să continue.

— Cuțitul nu se potrivește cu nimic din ce au în bucătărie sau în casa de oaspeți, iar asta înseamnă că ucigașul l-a adus cu el. Pare destul de ieftin – cu mâner de lemn și garnituri de aur fals – dar e destul de ascuțit încât să facă ravagii. Marca e doar pentru uz comercial. E genul de cuțit pe care l-ai găsi la Waffle House sau la Morrison's. Furnizorul local spune că vinde milioane de exemplare în fiecare an, doar în oraș.

Amanda își calcula mereu pașii în funcție de cum ar putea prezenta cazul unui procuror.

— Faptul că a adus cuțitul la locul crimei indică delictul intenționat. Continuă.

— E sânge uscat pe sticla din afara ușii de la intrare. Cine a spart geamul avea deja sânge pe mână – e pe exteriorul geamului. Cred că ar trebui să aibă un braț lung de cel puțin nouăzeci de

centimetri pentru a ajunge să descuie ușa de la intrare.

— Deci nu a intrat forțat – fetele i-au deschis ușa atacatorului. Cine a spart geamul voia să pară că a forțat intrarea. Amanda bombăni: Presupun că trebuie să mulțumim serialului CSI pentru prostia asta.

— Sau cineva care e destul de deștept încât să facă să pară o prostie.

Amanda ridică din sprânceană.

— Posibil. Crezi că ar trebui să fim mai atenți la tată?

— Vinde mașini și e un nemernic. Sunt sigur că are o listă lungă de dușmani, dar asta îmi dă impresia că e ceva foarte personal. Uită-te la Kayla Alexander. Cine a ucis-o era furios. Dacă ești un asasin plătit intri, ucizi victima și pleci. Nu pierzi timpul bătând-o și nu folosești un cuțit.

— Cum a mers conversația cu Paul Campano?

— Nu prea știe nimic despre viața ei, spuse Will. Gândindu-se la interviu, își dădu seama că acesta era motivul furiei lui Paul. Era ca și cum nu și-ar fi cunoscut propria fiică. Mama a trebuit sedată. Mă voi întoarce la ea de dimineață.

— Știm dacă a fost violată Alexander?

— Pete nu e sigur încă. Vânătăile ar putea indica violul și s-au găsit urme de spermă în vaginul ei, dar și pe lenjeria ei intimă.

— Deci cândva după actul sexual, s-a ridicat și s-a îmbrăcat. Să vedem dacă sperma se dovedește a fi a celeilalte victime, pe care o numim cadavrul numărul doi momentan. Amanda își duse un deget la buze, ca și cum ar reflecta. Dar mama? Isterică, sedată. Reacții destul de dramatice și, în mod convenabil, iese din lumina reflectoarelor.

— Cred că îi este într-adevăr groază de ce s-a întâmplat și îi e teamă să nu fie arestată pentru uciderea cu sânge rece a unei persoane.

Amanda se uită la balta întunecată de sânge, unde zăcuse cadavrul.

— E o strategie bună de apărare, dacă mă întrebi pe mine. Să ne întoarcem la tată. Poate că își molesta fiica.

Will simți cum îl iau deodată transpirațiile.

— N-ar face așa ceva.

Amanda îl studie:

— Ai mai avut vreo legătură cu această persoană, despre care ar trebui să știu?

— Ce a spus?

Îi zâmbi tăios.

— Nu îți permiți luxul de a nu-mi răspunde la întrebare.

Will simți cum i se mișcă falca și se opri.

— Acum mult timp.

Amanda își dădu seama că Charlie era la picioarele ei, umblând între țesăturile covorului cu o pensetă.

— Lăsăm discuția pe altă dată, îi șopti lui Will.

— Da, doamnă.

Tonul Amandei reveni la normal.

— Charlie, îmi poți explica și mie?

Charlie termină ce avea de făcut și se ridică gemând, masându-și un genunchi ca și cum ar fi vrut să îl readucă la viață. Își scoase masca din nou.

— Am avut ghinion cu sângele. Femeia decedată are grupa B negativ, bărbatul are O negativ. Covorul de aici – arătă spre urma de pantof – aproape că are urme doar de B, indicând spre femeia decedată.

— Charlie, îl opri Amanda. Vreau o poveste pe scurt. Adam și Kayla. Începe.

Charlie își permise să zâmbească.

— Pot doar să presupun, bineînțeles, dar Kayla ar fi putut fi urmărită pe acest hol, spre scările din spate. Criminalul a prins-o cam pe aici. Arătă spre un loc aflat la o distanță de aproximativ un metru. Am găsit un smoc de păr destul de însemnat, cu o porțiune de scalp, chiar aici. Arătă spre un alt loc de pe covor. Putem concluziona că a fost prinsă de

păr și trasă pe spate, căzând pe podea. E posibil ca atunci să fi fost violată, sau nu. E foarte probabil ca acesta să fie locul în care a murit.

Amanda se uită din nou la ceas. Ca și Will, ura faptul că medicii legiști foloseau termeni ca: „posibil” și „cel mai probabil”, în loc de ceva concret. Întrebă:

— Acum trecem de presupuneri și ajungem la știința exactă?

— Da, doamnă, răspunse Charlie. Cum am mai precizat, grupele de sânge ne ușurează munca. Kayla a fost bătută și înjunghiată aici. Se pot observa urmele pe perete. Arătă spre dârele de sânge închis la culoare. Criminalul era în delir, probabil furios pentru că o alergase sau poate pentru că o văzuse cu alt bărbat – cu Adam, am putea presupune.

— Cât ar fi durat atacul? întrebă Will.

Charlie se uită la pereți, la podeaua pătată.

— Patruzeci, cincizeci de secunde. Poate chiar un minut sau două, dacă a avut loc și violul.

— Cumva urmele de sânge indică faptul că a încercat cineva să-l oprească?

Charlie își duse mâna la bărbie, studiind dârele de sânge.

— Nu chiar. Arcele de cerc sunt perfecte. Dacă ar fi fost întrerupt sau i-ar fi oprit cineva mișcarea brațului, am putea observa variații. Urma este perfect uniformă, aproape ca o mișcare robotică perpendiculară.

— Medicul legist susține că fata a suferit cel puțin douăzeci de lovituri de cuțit, poate chiar mai multe, adăugă Will.

Charlie trecu la urmele de pași.

— Se observă o activitate intensă după decesul lui Kayla. Urmele de pași arată că două persoane s-au mișcat prin toată camera – una dintre ele fiind Adam Humphrey.

— Se văd urme de luptă între cele două?

Charlie ridică din umeri.

— E greu de stabilit, din cauza covorului. Pe o suprafață mai plană, aș fi putut preciza unde și-a sprijinit greutatea fiecare pas, dacă cineva și-a pierdut echilibrul sau și-a luat avânt pentru a se lupta cu cineva.

— Care e varianta ta? spuse Amanda.

— Păi… Charlie ridică din nou din umeri. În contextul general al locului crimei, pare cel mai probabil faptul că a avut loc o luptă. Ce pot menționa cu certitudine este că, la un moment dat, Adam stătea în genunchi lângă cadavru. Am găsit urmele de sânge pe pantalonii acestuia, dar și pe exteriorul tenișilor. Eu presupun că s-a întins – Charlie puse mâna lângă urma însângerată de palmă de pe perete – și s-a sprijinit de perete pentru a-și duce urechea la gura lui Kayla.

Will îl opri.

— De ce spui asta?

— Are o ușoară urmă de B negativ chiar aici. Arătă spre propria ureche. Există și o urmă de O negativ pe abdomenul lui Kayla, cea pe care mi-ai arătat-o mai devreme. Am ajuns la aceeași concluzie, și-a scos cuțitul din piept în timp ce era aplecat deasupra ei. De fapt, am găsit ambele grupe de sânge pe arma crimei.

— Dar amprente?

— Un singur set. Din concluziile preliminare conchid că ar fi ale lui Adam, dar teoria va trebui să fie confirmată în laborator. Am găsit și urme pe cuțit care indică faptul că s-au folosit mănuși din latex.

— Dacă adaugi mănușile chirurgicale la faptul că a adus cuțitul cu el la locul crimei, e clar că e vorba de ceva premeditat, îi spuse Amanda lui Will.

Will nu scoase în evidență că vor trebui mai întâi să găsească criminalul pentru a-l acuza de ceva.

— Dar urma de la parter?

— Aici devine interesant, începu Charlie. Grupa O pozitiv.

— Alta decât a celor două victime, spuse Amanda.

— Exact, îi confirmă Charlie. Am găsit mai multe picături pe scări și câteva aici. Cred că persoana căreia îi aparțin picăturile era inconștientă. Cum a sugerat și Will, a fost cărată în spate pe scări. Ori s-a oprit răpitorul la baza scărilor pentru a o repoziționa, ori și-a revenit ea și a început să se zbată. Într-un fel sau altul, piciorul ei a atins podeaua la un moment dat.

— L-am rugat pe Charlie să dea cu Luminol prin toată casa. Sunt curios unde era Emma Campano când era atacată prietena ei, îi spuse Will Amandei.

— Se pare că era inconștientă undeva.

— Nu aici, spuse Charlie. Cel puțin nu observ asta din petele de sânge.

— S-au făcut multe greșeli azi. Vreau să mă asigur că sângele de la parter îi aparține Emmei Campano. Are foarte multe perechi de pantofi în șifonier. Oare găsim o formă latentă? întrebă Will.

— Nu sunt multe șanse, dar pot încerca.

— Ați găsit urme de spermă în această zonă? întrebă Amanda.

— Nimic.

— Dar asupra lui Kayla Alexander s-au găsit urme?

— Da.

— Vreau să se efectueze o analiză ADN care să compare probele cu Adam Humphrey și Paul Campano. Căutați în baia principală fire de păr sau șervețele care i-ar putea aparține tatălui. Se uită la Will, de parcă s-ar fi așteptat să obiecteze. Vreau să știu cu cine a întreținut relații sexuale fata, cu sau fără acordul ei. Nu așteptă niciun răspuns și se întoarse cu spatele, spunând doar: Will?

Merse în urma ei până la scările din spate și în bucătărie. Will încercă să i-o ia înainte cu jocul

acuzațiilor.

— De ce nu mi-ai spus că mama lui Faith Mitchell a fost implicată în investigația mea?

Ea începu să deschidă și să închidă sertare.

— Am presupus că îți vei folosi aptitudinile geniale de detectiv pentru a face legătura între cele două nume de familie.

Avea dreptate, dar Faith Mitchell nu mai reprezentase de mult o prioritate pentru el.

— Mitchell e un nume comun.

— Mă bucur că am ajuns la o concluzie.

Amanda găsi ce căuta. Ridică un cuțit de bucătărie și se uită la albina argintie de pe mâner.

— Laguiole. Frumos.

— Amanda…

Puse cuțitul înapoi în dulap.

— Faith va fi de acum înainte partenera ta pe durata acestei investigații. I-am scos destul de mult din sărite pe cei de la Departamentul de Poliție Atlanta anul acesta, pentru a le mai lua și un caz atât de important. Prefer să te cuplez cu cineva mai puțin competent decât să îi predau cazul lui Leo Donnelly.

— Nu o vreau pe ea.

— Nu îmi pasă, îi răspunse acid. Will, îți predau un caz foarte important. Ai deja treizeci și șase de ani. Nu vei ajunge niciodată mai sus dacă nu…

— Știi prea bine că mai sus de atât nu voi ajunge. N-o să fac niciodată prezentări în PowerPoint și n-o să mă vezi în fața unei table, completând un program.

Strânse din buze și se uită la el. Se întrebă de ce îl deranja atât de mult dezamăgirea din ochii ei. Din câte știa, Amanda nu avea copii sau familie. Purta o verighetă din când în când, dar cu scop decorativ, nu declarativ. Din toate punctele de vedere și ea era la fel de orfană ca și el.

Câteodată se gândea că era ca mama disfuncțională și pasiv-agresivă pe care nu a avut-o

niciodată; o idee care îl făcea pe Will să se bucure că a crescut într-un orfelinat.

— Acum se șterge pe uscat. Nu te murdărești de cretă, îi spuse ea.

— Ah, bine… atunci pune-mă pe listă.

Îi zâmbi cu tristețe.

— De unde îl știi pe Paul Campano?

— Îl știu de când aveam zece ani. Nu ne înțelegeam prea bine.

— De asta refuză să îți vorbească?

— Posibil, recunoscu Will. Dar cred că faptul că îl cunosc e și un atu.

— Hoyt Bentley a anunțat o recompensă de cincizeci de mii de dolari pentru orice informație care ar putea duce la salvarea vieții nepoatei sale. Voia să pornească de la suma de jumătate de milion de dolari, dar l-am convins să renunțe.

Will nu o invidia. Cei de teapa lui Hoyt Bentley erau obișnuiți să cumpere pe oricine. O recompensă mai mare ar fi fost o greșeală din toate punctele de vedere și s-ar fi complicat cu toți nebunii din oraș.

— Pun pariu că își vor angaja propriii oameni care să își bage nasul.

Will știa când putea câștiga un pariu și când nu. Bogătașii din Atlanta aveau mereu o armată de detectivi la dispoziție. Hoyt Bentley avea destui bani încât să îi cumpere pe toți.

— Sunt sigur că Paul și socrul său cred că se pot descurca singuri.

— Sper ca cel pe care îl vor angaja știe să facă diferența între a mitui amanta unui director și a negocia o răscumpărare.

— Crezi că vom primi un telefon pentru răscumpărare? întrebă Will, surprins.

— Cred că vom primi mai multe. Niciunul de la răpitor. Își încrucișă brațele, sprijinindu-se de blat. Spune-mi ce te frământă.

Will nu fu nevoit să se gândească prea mult înainte de a răspunde.

— Două adolescente, cel puțin un adolescent, singuri în casă în mijlocul zilei. Părinții lor nu știu unde se află niciunul. Spun că fata lor se schimbase în ultima vreme, că devenise obraznică. Cineva a întreținut relații sexuale în patul de la etaj. Unde erau Emma și Adam când Kayla era măcelărită? Unde era Emma când Adam era înjunghiat? Trebuie să ne întrebăm dacă Emma Campano e o victimă sau un complice.

Amanda se gândi bine, cântărind opțiunile.

— Nu spun că greșești, spuse ea într-un final. Dar e o mare diferență între un adolescent rebel și un criminal cu sânge rece. Nimic nu indică ceva legat de vreun ritual. Nu spun că greșești dacă iei în considerare și această posibilitate, dar să tratăm cazul ca o simplă răpire până găsim ceva care să ne îndrepte într-o direcție mai sumbră.

Will aprobă din cap.

— Care e planul?

— Charlie va rămâne peste noapte, așa că dovezile importante ale legistului vor fi pe biroul tău la prima ora a dimineții. Poliția rutieră scoate toate amenzile pentru parcare neregulamentară din ultima săptămână. Am o echipă formată din două persoane care controlează canalizarea pentru a vedea dacă a fost aruncat ceva – o altă armă, haine, orice. Vreau să vorbesc cu câteva persoane de la școală pentru a vedea dacă fetele aveau dușmani – și să informez și familia Alexander. Nu îmi miroase a bine faptul că și-au lăsat fata singură timp de trei săptămâni, ei fiind în vacanță în celălalt colț al lumii. Ai idee când vor ajunge câinii?

— Barry Fielding era la antrenament în Ellijay când l-am sunat, îi spuse ea, referindu-se la directorul unității canine de la GBI. Trebuie să ajungă cu o echipă în maximum jumătate de oră. Se întoarse la ceva ce Will spusese mai devreme. Să luăm amenzile de parcare din zonă de acum două luni. Fă rost și de apelurile la poliție. Nu pot

fi foarte multe, dar gândindu-mă la ce-ai spus despre copiii care erau singuri azi, dacă asta s-a întâmplat de mai multe ori… Îl lăsă pe Will să își imagineze restul: Nu renunța la ideea că rolul Emmei Campano e sub semnul întrebării. Tu ce vei face?

— Mă voi duce personal la școală pentru a-mi face o idee cât mai clară despre cine sunt de fapt fetele. Erau. Vreau să vorbesc și cu mama. Nu era în stare azi. Poate mă va ajuta mai mult mâine.

— E mai puternică decât pare.

— A strangulat un bărbat cu mâinile goale. Nu trebuie să îmi spui să mă feresc de ea.

Amanda privi în jurul său, prin bucătărie, evaluând oțelul inoxidabil care strălucea din toate părțile și blaturile de granit.

— Nu va avea un final fericit, Will.

— Crezi că fata e moartă deja?

— Cred că e norocoasă dacă e.

Nu mai scoaseră niciun cuvânt. Will nu știa ce îi trece prin cap Amandei. El, cel puțin, se gândea cât de ironic era faptul că Paul avea tot ce își doreau când erau copii: familie, avere, siguranță – și o singură lovitură a sorții reușise să îl priveze de tot. Te-ai aștepta ca așa ceva să se întâmple într-un orfelinat, unde copiii era înghesuiți câte doisprezece, unii peste alții, într-o cameră cât o cutie de pantofi. Nu te așteptai să se întâmple în plin centrul Mayberry.

Lui Will îi atrase atenția ceva ce se mișca în afara geamului de la bucătărie. Faith Mitchell avea o privire sumbră pe măsură ce mergea încet prin curtea interioară de lângă piscină. Deschise una dintre ușile de sticlă, spunând:

— Întrerup ceva?

— Ce ai aflat? îi răspunse răspicat Amanda.

Tânăra închise ușa și păși în bucătărie, cu o privire plină de remușcări.

— Adam Humphrey era student la Georgia Tech. Locuia în Towers Hall, în campus.

Amanda ridică un pumn în aer.

— Asta e informația de care aveai nevoie.

— Sună la paza campusului. Să verifice camera, îi spuse Will lui Faith.

— Am făcut asta deja, răspunse ea. Ușa era încuiată, dar camera era goală. Am luat un număr de contact pentru când ajungem în campus. Decanul voia să ia legătura cu departamentul juridic înainte de a ne permite să intrăm în cameră, dar a spus că e doar o formalitate.

— Anunță-mă dacă vrei să caut un judecător. Amanda se uită la ceas. Se apropie de ora patru. Am întârziat la o întâlnire privată cu primarul. Sună-mă imediat ce afli ceva.

Will traversă camera pentru a ieși. Apoi își dădu seama că nu are mașină.

Realiză că Amanda era încă acolo, sprijinindu-se de blat, așteptând ca el să facă ce i-a spus.

— Vrei să mă duc la casa familiei Alexander să văd dacă părinții au pus pe cineva să aibă grijă de Kayla? întrebă Faith.

Will se gândi la dormitorul lui Adam Humphrey, la toate hârtiile și notițele pe care trebuia să le catalogheze, la toate sertarele și rafturile pe care trebuia să le verifice.

— Vii la Tech cu mine, spuse el.

Expresia de pe fața ei trecu de la surpriză la precauție.

— Parcă voiai să fac treaba de jos.

— Asta vei face. Will deschise ușa pe care tocmai o închisese ea. Să mergem.

Capitolul 3

În manualul din Mini Cooper-ul lui Faith Mitchell scria că scaunele din față pot susține cu ușurință un pasager sau un șofer de peste un metru optzeci înălțime. Ca mai în toate cazurile, câțiva centimetri fac diferența, așa că Faith Mitchell

trebui să recunoască faptul că nu simțea o plăcere deosebită văzându-l pe bărbatul care a ajutat la demiterea mamei sale din funcție încercând, în mod ciudat, să își contorsioneze corpul înalt în mașina ei. Într-un final, Will reuși să mute scaunul din față astfel încât spătarul aproape că atingea geamul din spate și să se așeze.

— E totul în regulă? întrebă ea.

Privi în jur, în timp ce părul său blond-cenușiu, pieptănat cu grijă atingea plafonul de sticlă. Ea își imagină un câine de preerie scoțând capul dintr-o gaură.

El aprobă subtil din cap.

— Să mergem.

Ea luă piciorul de pe ambreiaj, iar el se întinse după centură.

Timp de luni de zile, numai gândul la acest bărbat îi provoca lui Faith o scârbă atât de intensă, încât ar fi vrut să vomite pentru a scăpa de gust. Evelyn Mitchell nu îi împărtășise fiicei sale multe detalii despre investigația internă, dar observase ce impact avusese interogatoriul neîncetat. Pe zi ce trecea, mama ei puternică și impenetrabilă se transforma într-o bătrână.

Will Trent jucase un rol important în această transformare.

Dacă era sinceră, vina era împărțită. Faith era polițistă și știa despre „codul tăcerii”, dar știa și că era vorba despre trădarea lui Evelyn chiar de către oamenii ei, nenorociții ăia lacomi care au crezut că e în regulă să furi atâta timp cât banii provin din droguri, acea trădare care o doborâse într-un final pe mama ei. Cu toate acestea, Evelyn refuzase să depună mărturie împotriva echipei sale. Faptul că primăria i-a mai permis să primească pensie era un miracol în sine, dar Faith știa că mama ei avea prieteni cu influență. Nu ajungeai căpitan în Departamentul de Poliție Atlanta dacă nu te implicai în politică. Evelyn era o maestră a regulilor jocului.

În ceea ce o privea pe ea, Faith presupusese mereu că Will Trent ar fi fost un turnător nenorocit, căruia îi făcea plăcere să arate cu degetul polițiști buni, pe care să îi denunțe ulterior. Nu își imaginase că Trent ar putea fi lunganul bine făcut, înghesuit în mașină, lângă ea. Nu se gândise nici că ar putea ști meserie. Felul în care a analizat locul crimei, cum avusese dreptate că Humphrey era student – ceva ce mai ales Faith ar fi trebuit să ghicească – îi dădea de înțeles că nu putea să fie un agarici al Biroului.

Fie că îi convenea sau nu, trebuia să lucreze cu el, iar undeva, acolo, se aflau o fată dispărută și două perechi de părinți care aveau să primească cele mai proaste vești din viețile lor. Faith avea să facă tot posibilul pentru a rezolva cazul, pentru că, la final, acesta era singurul lucru care conta.

Cu toate acestea, nu se oferi să mărească intensitatea aerului condiționat din Mini, deși Will probabil că era lac de sudoare în costumul lui ridicol din trei piese și bineînțeles că nu avea de gând să cadă la pace, începând o conversație. Din punctul ei de vedere, putea să stea acolo cu genunchii la urechi și să fiarbă în suc propriu.

Faith semnaliză când intră pe Strada Peachtree și acceleră pe ultima bandă din dreapta, doar ca să se oprească în spatele unui camion acoperit cu noroi întărit.

Erau prinși în traficul obișnuit al unei după-amiezi din Atlanta, care începea să se aglomereze la aproximativ două și jumătate și se încheia la opt. Dacă mai adăuga la asta și faptul că totul era un șantier, acest drum de opt kilometri până la Georgia Tech va dura aproximativ jumătate de oră. Adio zilele în care putea pune un girofar pe capotă și să gonească ca vântul prin trafic.

Era cazul lui Will Trent, și dacă ar fi dorit să evite traficul din această oră de vârf ar fi trebuit să rechiziționeze un crucișător care să îl ducă la Tech

în loc de un Mini roșu cu semnul păcii pe bara de protecție.

În timp ce se târau cu viteza melcului pe lângă Muzeul de Artă din Atlanta și Sala de Concerte, Faith revedea în minte locul crimei. Ajunsese la reședința familiei Campano la zece minute după Leo.

Mama lui Faith spusese întotdeauna că cele mai cumplite cazuri sunt cele în care sunt implicați copiii. Sfatul ei fusese să uite în acele clipe de familia ei, să se concentreze pe ce are de făcut și să plângă în timpul ei liber. Ca orice alt sfat pe care i-l dăduse mama ei, Faith îl ignoră. Abia când intră în casă își dădu seama câtă dreptate avea mama ei.

Văzându-i corpul neînsuflețit al lui Adam Humphrey, adidașii de aceeași marcă și culoare ca cei pe care îi cumpărase Faith pentru fiul său cu doar o săptămână în urmă, simți ceva similar unei lovituri în stomac. Rămăsese în hol, respirând de parcă ar fi rămas fără aer.

— Jeremy, spusese Leo, invocând numele fiului ei.

Nu era alături de ea. Voia ca Faith să stabilească un fel de legătură miraculoasă cu Abigail Campano și să o facă pe femeie să-i spună ce naiba se întâmplase acolo.

Mini-ul tremură în timp ce un autobuz trecu pe lângă ei. Erau într-o coloană lungă, așteptând să vireze la dreapta, când observă că Will își mirosea mâna. Faith își mută privirea pe fereastră, de parcă acesta ar fi fost un comportament normal pentru o ființă umană.

Își ridică mâneca:

— Ți se pare că miroase a urină?

Ea mirosi fără să se gândească, la fel cum ai mirosi o cutie de lapte stricat când cineva ți-o vâră sub nas.

— Da.

Se lovi cu capul de plafon în timp ce se foia pentru a-și scoate mobilul din buzunarul din spate

al pantalonilor. Formă un număr, așteptă câteva clipe, apoi, fără niciun preambul, îi spuse persoanei de la capătul firului:

— Cred că este urină în șifonierul Emmei. Am crezut că este din așternutul câinelui, dar acum sunt sigur că era proaspăt. Dădu din cap, de parcă cealaltă persoană îl putea vedea. Aștept.

Faith păstră liniștea. Will ținea mâna pe genunchi, iar degetele sale se jucau cu dunga ascuțită a pantalonilor. Era un bărbat cu trăsături plăcute, obișnuite, probabil cu câțiva ani mai în vârstă decât ea, adică de aproximativ treizeci și cinci de ani. La locul crimei, observase la el o cicatrice vagă, acolo unde avusese buza ruptă și apoi cusută neglijent. Acum, în lumina după-amiezii, putea vedea o altă cicatrice care cobora de la ureche spre gât, urmărind jugulara și dispărând sub gulerul cămășii. Faith nu era expert criminalist, dar își putea da seama că cineva îl atacase cu un cuțit cu lamă zimțată.

Will își duse mâna la față și își scărpină maxilarul, iar Faith întoarse repede privirea spre drum.

— Bun, spuse el la telefon. Există vreo metodă de a-l compara cu sângele O negativ de la baza scărilor? Făcu o pauză, ascultând. Mulțumesc. Apreciez efortul.

Will închise telefonul și îi dădu drumul în buzunar. Faith așteptă o explicație, dar el părea mulțumit să-și țină gândurile doar pentru el.

Poate că avea nevoie doar de un șofer personal. Poate că o asocia mult prea mult cu greșeala lui Leo Donnelly. Nu-l putea învinovăți că-i bagă în aceeași oală. Faith fusese la locul crimei, stătuse alături de mamă în timp ce erau ridicate probele. Era partenera lui Leo, nu lacheul său.

Tot ceea ce ratase el, ratase și ea.

Cu toate acestea, curiozitatea nu-i dădea pace, apoi începuse să se înfurie. Era un detectiv din Poliția Atlanta, nu un servitor. Din cauza gradului

mamei sale, la fiecare promovare a lui Faith se năștea zvonuri, dar curând toți din departamentul Omucideri au înțeles că ea era acolo datorită faptului că era un polițist al naibii de bun. Faith încetase să-și mai dovedească aceste lucruri cu multă vreme în urmă, așa că acum nu îi plăcea să fie lăsată pe dinafară.

Încercă să-i vorbească pe un ton calm când întrebă:

— Ai de gând să-mi spui despre ce este vorba?

— Oh! Părea surprins, de parcă uitase că este și ea acolo. Îmi pare rău. Nu sunt obișnuit să lucrez alături de alți oameni. Se întoarse cât de mult putea, astfel încât să stea cu fața către ea. Cred că Emma s-a ascuns în șifonier. Trebuie să fi urinat pe ea. Charlie a spus că o mare parte trebuie să fi fost absorbită de pantofi, dar a rămas puțin și pe fundul șifonierului. Cred că mi-am murdărit mănușile și nu am realizat că sunt ude.

Faith încercă să înțeleagă:

— Vor încerca să extragă ADN-ul din urină?

— Dacă este o cantitate suficientă, vor avea rezultatele într-o oră.

— Vor trebui să-l compare cu ADN-ul din sângele de la baza scărilor, dar este un început promițător.

— Exact.

Părea că mai așteaptă întrebări, dar Faith nu mai continuă. Într-un final, se întoarse în scaunul lui. Faith apăsă pe ambreiaj tocmai când se schimbă din nou semaforul.

Mai înaintară câțiva metri înainte de a se face din nou roșu și apoi se opriră. Se gândi la Emma Campano, răpită, stând în propria urină, amintindu-și de prietenii ei măcelăriți. Avu tendința de a-și suna fiul, chiar dacă acesta ar fi fost enervat să o audă din nou pe mama sa exagerat de protectoare.

Will începu să se foiască. Faith își dădu seama că încerca să-și scoată haina, căci se lovi cu capul

de geam și îi deranjă oglinda retrovizoare în timpul acestei lupte.

— Mai stăm puțin la semafor. Poți coborî ca să îți dai haina jos.

El puse mâna pe mânerul ușii, apoi se opri și chicoti:

— Nu o să pleci, nu?

Faith îl privi ciudat ca răspuns. El coborî repede, își scoase jacheta și se întoarse la locul său tocmai când se făcea verde.

— E mai bine, spuse el, împăturind cu grijă haina. Mulțumesc.

— Pune-o pe scaunul din spate.

Făcu după cum i se spusese, în timp ce mașina mai înaintă încă doi metri înainte de a se face din nou roșu. Faith nu se descurcase niciodată să-și arate ura în mod direct. Se arătase înțelegătoare chiar și față de unii dintre criminalii pe care îi arestase. Bărbatul care a venit acasă și și-a găsit soția în pat cu fratele său și i-a omorât pe amândoi. Femeia care și-a împușcat soțul care o abuza. Oamenii nu erau atât de complicați. Fiecare avea un motiv să facă ce au făcut, chiar dacă uneori acest motiv era prostia.

Acest gând a dus-o înapoi la Emma Campano, Kayla Alexander și Adam Humphrey. Exista o legătură între ei, sau fuseseră străini până astăzi? Adam era boboc la Georgia Tech. Fetele erau în ultimul an la o școală privată exclusivă, într-un oraș vecin, la șaisprezece kilometri depărtare. Trebuia să existe o anume legătură. Trebuia să existe un motiv pentru care erau cu toții în acea casă atunci. Trebuia să existe un motiv pentru care fusese răpită Emma.

Faith eliberă ambreiajul, potolind mașina. Era un muncitor pe partea cealaltă a drumului, cu un steag, care obliga mașinile să se întoarcă. Sudoarea curgea de pe corpul său, iar vesta portocalie i se lipise de piept ca o bucată de hârtie igienică. Ca și în celelalte orașe importante din America,

infrastructura Atlantei era distrusă. Părea că nimic nu mai funcționează. Nu puteai pleca din casă fără să dai peste un grup de constructori. Întregul oraș era dat peste cap.

În ciuda promisiunii ei de mai devreme, Faith deschise aerul condiționat. Se încălzise doar privind la acel muncitor. Încercă să se gândească la lucruri reci, ca înghețata și berea în timp ce se uita în gol, spre camionul din fața lor – plin de noroi, cu steagul american pe geamul din spate.

— Fratele tău este tot peste hotare?

Faith era atât de surprinsă, încât nu a putut spune decât:

— Poftim?

— Fratele tău. Este chirurg, nu-i așa? În armată?

Se simți violată, deși cu siguranță că ancheta lui Will asupra mamei sale îi permisese să afle lucruri și despre copiii ei. Știa că Zeke era înrolat în Air Force și fusese trimis la Brandenburg. Ar fi avut, de asemenea, acces la evaluările psihologice ale lui Faith, la istoria sa maritală, la trecutul copiilor – totul. Era sceptică.

— Cred că glumești.

— Ar fi complet deplasat din partea mea să susțin faptul că nu știu nimic despre tine.

Nu își dădea seama din tonul vocii lui ce gândea, lucru care o enervă și mai tare.

— Deplasat, repetă ea, gândindu-se că exista un motiv pentru care acest om fusese desemnat să investigheze echipa de la Narcotice. Will Trent nu se comporta ca orice alt polițist pe care îl întâlnise Faith până atunci. Nu se îmbrăca astfel, nu mergea astfel și cu siguranță că nu vorbea ca unul dintre aceștia. Probabil că nu îl interesa că distruge viețile unor bărbați și femei care făceau parte dintr-o familie în care el nu și-ar fi găsit locul.

Semaforul se schimbă din nou și ea apăsă pe ambreiaj, tăind calea camionului și virând spre dreapta de pe banda din stânga. Will nici măcar nu

luă mâinile de pe genunchi când ea execută această manevră ilegală.

— Am încercat să fiu politicoasă cu tine, dar acum, cu fratele meu, mama mea – cu întreaga mea familie – ai întrecut orice limită. Ai priceput?

Ignoră remarca ei, fiind atent la bordura de lângă el.

— Știi drumul spre Georgia Tech?

— Știi foarte bine că da. Mi-ai analizat conturile bancare pentru a fi sigur că-mi permit taxele de școlarizare.

Felul în care a răspuns a făcut-o să strângă din dinți.

— Au trecut aproape patru ore de când a murit Adam, și mai multe de când a fost răpită Emma Campano. Ar trebui să mergem direct în camera lui, să nu mai așteptăm să primim permisiunea departamentului juridic.

— Decanul a spus că este doar o formalitate.

— Oamenii tind să-și schimbe părerea după ce vorbesc cu avocații.

Cu siguranță că nu-l putea contrazice.

— Nu putem intra fără cheie.

Se întinse să-și ia jacheta de pe scaunul din spate și scoase o pungă de plastic pentru probe. Înăuntru era o cheie.

— Charlie a găsit asta pe holul de sus. Îți vei suna persoana de contact când vom ajunge, dar nu văd niciun motiv să nu încercăm cheia cât timp așteptăm.

Faith încetini la un alt semafor roșu, întrebându-se ce alte surprize mai avea. O enerva faptul că nu avea încredere în ea, dar din nou, nu îi dăduse niciun motiv să fie altfel.

— Știu unde este Towers Hall, spuse ea.

— Mulțumesc.

O dureau mâinile de la cât de tare strânsese volanul. Trase aer în piept și expiră ușor. Unul câte unul, desfăcu degetele de pe volan.

— Știu că am fost jigodie și am întrecut orice limită, dar familia mea este ceva personal.

— Sunt de acord, și nu ești deloc așa cum ai spus.

Privi în liniște pe fereastră în timp ce mașina se târa pe Strada Tenth spre Georgia Tech. Faith deschise radioul și căută raportul de trafic. În timp ce traversau autostrada, își aruncă privirea spre I-75, care semăna din ce în ce mai mult cu o parcare. Peste jumătate de milion de mașini treceau pe aici la intrarea sau ieșirea din oraș. Ema Campano ar fi putut fi într-una dintre ele.

Navetiștii din jurul lor se îndreptară spre autostradă, așa că până când Mini-ul a traversat podul, circulația a devenit ceva mai fluidă. Faith ieși pe Strada Tenth, spre Fowler, urmând bine-cunoscutele alei ale campusului.

Institutul Tehnologic din Georgia se întindea pe aproximativ patru sute de acri din zona centrală a Atlantei. Locuitorii din Georgia puteau urma cursurile fără taxă, datorită unei burse oferite prin tragere la sorți, dar nivelul academic ridicat îi împiedica pe majoritatea. Dacă mai adăugai la aceasta și greutățile financiare aduse de cazare, manuale și taxele de laborator, din ce în ce mai mulți studenți renunțau pe parcurs. Dacă aveai noroc, primeai bursă. Dacă nu, puteai spera doar ca mama ta să mai pună încă o ipotecă pe casă. Tech se plasa constant în primele zece și era considerată, împreună cu Universitatea Emory, ca făcând parte din rețeaua de școli care aparțineau Ivy League din Sud. Îi puteai returna cu ușurință banii mamei când absolveai.

Faith reduse viteza pe Techwood Drive pentru studenții care nu înțelegeau noțiunea de trecere de pietoni. Un grup de tineri fluieră când văzură o blondă la volanul unui Mini, iar combinația dintre hormonii dezlănțuiți și lipsa naturală de bune maniere a studenților de la matematică și științe îi făcu pe câțiva dintre ei să se împiedice. Faith îi

ignoră, căutând cu atenție un loc de parcare. Parcarea în campus era un coșmar chiar și în cele mai lejere zile. Într-un final, renunță și parcă Mini-ul într-un spațiu rezervat persoanelor cu handicap. Coborî parasolarul pentru a se vedea permisul de parcare de la poliție, în speranța că paza campusului l-ar onora.

— Sună persoana de contact, spuse Will.

Faith vorbi cu secretara decanului în timp ce Will ieșea anevoios din mașină. Închise telefonul, ieși din mașină și încuie ușile.

— Decanul Martinez încă vorbește cu departamentul juridic. Trebuie să așteptăm aici. Va veni și el imediat ce încheie discuția telefonică. Faith arătă spre o clădire mare de cărămidă, cu patru etaje. Aceea e Glenn Hall. Towers este exact în spatele ei.

Will aprobă din cap ca ea să o ia înainte, dar Faith mergea mult mai încet decât el, așa că ajunseră să meargă unul lângă celălalt. Nu se considera a fi mică de înălțime, dar la un metru cincizeci se simțea pitică pe lângă el.

Orele erau în desfășurare, iar câteva grupuri de studenți se învârteau prin zonă. Deși Will purta vesta, tocul și arma i se vedeau clar în lipsa jachetei.

Faith purta o cămașă de bumbac, cu mânecă lungă și pantaloni de costum, o alegere potrivită, luând în considerare temperatura de peste 37°C, dar nu și cea mai bună metodă de a ascunde insigna de la șoldul stâng și arma de la dreptul. Cei doi provocară agitație pe măsură ce își croiau drum până la sectorul dintre Glenn și Towers Hall.

Cu toate acestea, mergând prin campus și văzându-i pe toți acei tineri, Faith își dădu seama cât de mult voia să lucreze la acest caz. Lăsând la o parte faptul că, fiind partenera lui Leo Donnelly, nu se atașase de o vedetă, Faith nu își putea închipui ce înseamnă să pierzi un copil. Cel mai greu lucru pe care l-a făcut în viața ei a fost să

vorbească cu Abigail Campano. Tot ce își putea aminti mama erau certurile și lucrurile oribile pe care și le spuseseră. Faptul că fiica acestei femei era dispărută și nu moartă nu însemna că era mai puțin groaznic. Faith voia să facă tot ce îi stătea în putere pentru a o aduce pe Emma înapoi acasă. În mod inexplicabil, simțea și nevoia de a-i demonstra lui Will că, în ciuda tuturor greșelilor de azi, nu era complet inutilă.

Începu prin a îi oferi puținele informații pe care le avea despre campusul Tech.

— Acestea sunt căminele băieților de anul întâi, în jur de șase sute de studenți în amândouă. Sunt cele mai apropiate de stadion și cele mai gălăgioase. Parcarea pentru studenții din anul întâi e restricționată, așa că puțini au mașini, și acelea nu se găsesc în campus. Intră cu picioarele în iarbă și privi în jos pentru a vedea pe unde calcă. Majoritatea cursurilor vor lua sfârșit în jumătate de oră…

— Ce cauți aici?

Primul lucru pe care îl recunoscu erau pantofii. Erau aceeași marcă și culoare cu cei pe care îi văzuse la Adam Humphrey cu câteva ore în urmă. Două picioare subțiri se ridicau din tenișii, ca niște bețe părăoase. Pantalonii scurți îi atârnau pe șoldurile înguste și i se putea vedea partea superioară a boxerilor. Purta un tricou decolorat și răpciugos – cel care nu îi plăcea deloc unchiului său, pilot al armatei – pe care scria „Fără sânge pentru petrol”.

Dacă se gândea bine, era perfect normal să se întâlnească cu Jeremy, care locuia la Glenn Hall de o săptămână și jumătate, deși știa clar că fiul său trebuia să fie la cursuri acum. Îl ajutase să își facă orarul cu câteva săptămâni înainte.

Îi spuse ceva în privința asta:

— Ce s-a întâmplat cu biomecanica?

— Profesorul ne-a dat drumul mai devreme, îi răspunse el. De ce ai venit?

Faith se uită la Will Trent, care stătea impasibil lângă ea. Se gândi că unul dintre beneficiile anchetării mamei sale era faptul că nu îl șoca ideea unei femei de treizeci de ani care avea un copil de optsprezece.

— Unul dintre colegii tăi a avut un accident, spuse Will.

Jeremy fusese crescut de două generații de polițiști.

— Adică e mort?

Faith nu îl mințea pe fiul ei.

— Da. Vreau să nu divulgi acest lucru nimănui, deocamdată. Îl cheamă Adam Humphrey. Îl cunoști?

Jeremy clătină din cap.

— E Goatman[2]?

Dintr-un motiv sau altul, studenții din Glenn Hall erau porecliți astfel.

— Nu, îi spuse ea. E din Towers.

— Doar ce a început anul. Fartley e singurul pe care îl cunosc. Pot întreba de el.

Altă poreclă, de această dată pentru colegul său de cameră.

— Nu te deranja, spuse ea, abținându-se să se întindă pentru a-i da părul după ureche.

De la treisprezece ani, fusese mai înalt decât ea. În rarele momente în care Jeremy i-ar fi permis să își arate afecțiunea în public, trebuia să se ridice pe vârfuri pentru a-l săruta pe frunte.

— Mă întorc mai târziu.

El ridică din umeri.

— Nu te obosi, te rog. Rahatul de MILF devine…

— Nu spune rahat.

— Mamă!

Ea aprobă din cap, o înțelegere tacită. Jeremy plecă agale, târându-și prin iarbă ghiozdanul nou, în valoare de șaizeci de dolari. Când avea șaisprezece ani și îți ținea copilul de un an în brațe, Faith roșea furioasă când oamenii din jur îl

numeau frățiorul ei. La vârsta de douăzeci și cinci de ani, se aprindea de nervi când bărbații presupuneau că vârsta fiului ei arăta faptul că e ușuratică. La treizeci de ani devenise împăcată cu trecutul ei, pentru a-l putea accepta. Toți greșesc și adevărul era că își iubea fiul. Viața nu îi fusese ușoară, dar faptul că el îi era alături merita fiecare dezaprobare de la gură-cască.

Din păcate, liniștea ei s-a destrămat repede în momentul în care, în timpul cursurilor inițiale de orientare, colegul de cameră al lui Jeremy îi spusese:

— Frate, prietena ta e bună!

Will arătă spre clădirea de cărămidă de vizavi de Glenn Hall.

— Aceasta e Towers?

— Da, spuse ea, ghidându-l prin sectorul liber. Când am vorbit cu Martinez, decanul responsabil de relațiile cu studenții, mi-a spus că Harold Nestor este numele colegului de cameră al lui Adam, dar nu a venit încă la cursuri. Martinez a menționat că e o problemă de familie – un părinte bolnav, credea el. Nu se știe dacă va mai urma cursurile.

— Nestor are cheia de la cameră?

— Nu. Puștiul nu și-a ridicat nici măcar pachetul pentru cazare. Din câte știe Martinez, Nestor nu l-a cunoscut pe Adam.

— Să ne asigurăm că e așa, spuse Will. Mai are cineva cheia de la cameră?

— Cred că paza campusului are acces. Nu au responsabili de cazare, conducerea se ocupă de tot și nu au susținut alegeri încă.

Will încercă ușa de la intrare, dar aceasta nu se deschise.

Faith îi arătă semnul mare și roșu care îi avertiza pe studenți să nu permită accesul străinilor. Uitase de asta.

— Ai nevoie de cartelă de acces pentru a intra.

— Desigur. Își lipi fața de geam, uitându-se în hol. E gol.

— Adam nu avea nicio cartelă de acces în portofel.

Ea privi înapoi spre sectorul gol, sperând să vadă vreun student care ar putea să o ajute, dar nu era nimeni.

— Cred că va trebui să îi așteptăm pe Martinez și pe avocați.

Will stătea cu mâinile în buzunare și se uita la semnele de pe ușă.

Pe lângă cel roșu, era și o placă albastră care informa persoanele cu handicap că o pot apăsa pentru a deschide ușile automate și o pagină verde de caiet, laminată, care le oferea studenților numere de contact pentru non-urgențe.

Will se uită drept înainte, încruntat de concentrare, de parcă ar fi putut deschide ușa cu puterea minții.

Faith nu se mai obosea să îl înțeleagă de când cu incidentul cu urina. Se duse la interfonul clădirii, pe care era o listă cu numele studenților. Cineva lipise pe buton un bilet scris de mână care anunța: STRICAT! NU ATINGEȚI!! Din curiozitate, se uită pe listă. Humphrey A. era scris în dreptul numărului 310.

Will stătea lângă ea. Credea că citește și el numele, când deodată o întrebă:

— Ce e MILF?

Simți cum roșește.

— Era o conversație personală.

— Îmi pare rău.

Arătă spre interfon și spuse:

— E stricat.

Îi zâmbi cu jumătate de gură.

— Observ și eu.

Apăsă pe placa albastră pentru persoanele cu handicap, de sub interfon. Se auzi o sonerie, apoi un clic și ușa de la intrare se deschise.

Ea aşteptă comentariul sarcastic binemeritat. El nu făcu decât să îi arate spre intrarea clădirii din faţa sa.

Holul era gol, dar mirosul tinerilor era evident.

Faith nu ştia ce aveau băieţii între cincisprezece şi douăzeci de ani, dar oricare ar fi fost motivul, ajungeau să miroasă a şosete murdare şi unguent. De ce nu realizase asta când era şi ea adolescentă era unul dintre marele mistere ale vieţii.

— Camere de supraveghere, spuse Will, arătându-le. Ce număr avea camera lui Adam?

— 310.

Se îndreptă spre scări şi Faith îl urmă. După cum se mişca, Faith se gândi că Will trebuie să fie alergător. Asta ar explica de ce avea mai puţină grăsime decât un ogar. Faith grăbi pasul pentru a-l ajunge din urmă, dar când ajunse ea la ultimul etaj, Will deja băga cheia în uşă, folosindu-se de punga de plastic pentru a nu-i rămâne amprentele pe metal.

Deschise uşa, dar nu intră. În schimb, merse mai departe pe hol. 310 era aşezată strategic lângă bucătărie şi vizavi de băi. Will bătu la uşa de la numărul 311. Aşteptă, dar nu primi niciun răspuns. Merse şi mai departe pe hol şi încercă la o altă uşă.

Faith îşi îndreptă atenţia către camera lui Adam, auzind în depărtare zgomotul pe care îl făcea Will încercând uşile închise. Ca şi camera lui Jeremy, aceasta avea patru metri şi jumătate pe trei, adică era de mărimea unei celule de închisoare. De o parte şi de alta a camerei se aflau câte un pat şi câte un birou la capătul acestuia. Fiecare student avea câte un şifonier şi câte un dulap. Un singur pat avea cearceafuri, iar celălalt avea doar o pernă aşezată în partea opusă televizorului. Se pare că Adam folosea ambele paturi în speranţa că Harold Nestor nu va mai veni.

— Se pare că nu e nimeni acasă acum, spuse Will.

Ea se uită la ceas.

— Mai așteaptă douăzeci de minute. De ce să mă ocup?

— Am mănușile în jachetă. Mai ai vreo pereche?

Faith clătină din cap. Scăpase de mult de obiceiul de a lua cu ea o poșetă la muncă și singura pereche de mănuși pe care o ținea de obicei în buzunarul din față fusese folosită la locul crimei de la familia Campano.

— Am o cutie în portbagaj. Pot să…

— Mă duc eu să le iau, spuse el, pipăindu-și buzunarele, un gest care deveni repede cunoscut. Mi-am lăsat și telefonul în buzunar. Fac o mie de lucruri deodată azi.

Îi dădu cheile.

— O să am grijă să nu atingă nimeni nimic.

El alergă înapoi pe hol, spre scări.

Faith se gândi că n-ar fi rău să vadă despre ce e vorba. Se duse la primul birou, care era plin până la refuz de hârtii, caiete folosite, creioane mecanice și un mic teanc de reviste. Toate erau ediții ale revistei *Get Out,* care părea să aibă ca subiect excursiile în aer liber. Celălalt birou era plin cu lucrurile pe care trebuie neapărat să le aibă un student: un televizor LCD, o consolă PlayStation, câteva jocuri și un teanc de DVD-uri cu etichete scrise de mână. Recunoscu câteva dintre cele mai căutate filme recente de la Hollywood, dar și câteva care erau inscripționate doar „porno”, cu steluțe care indicau, presupuse ea, nivelul de pornografie.

Unul dintre sertarele de la birou era deschis parțial și Faith folosi un creion pentru a-l deschide complet.

În interior era o revistă *Playboy,* două prezervative nefolosite și un teanc de cărți de joc. Această combinație de lucruri o întristă pe Faith. Adam Humphrey va rămâne prins pentru totdeauna în această etapă de tranziție între copilărie și perioada adultă. Îngenunche. Nu era

nimic lipit sub birou sau înghesuit între sertare. Faith controlă și celălalt birou. Văzu ieșind colțurile unei pungi de plastic. Își înclină capul, ținându-și părul în timp ce se apropia pentru a vedea mai de aproape. Probabil că Adam Humphrey nu era singurul băiat de la Tech care avea o pungă cu droguri lipită sub birou. La naiba, probabil că nu era singurul de pe acest palier care avea una.

Se ridică și studie camera – posterul de pe perete, șosetele murdare și adidașii înghesuiți într-un colț, teancul de reviste de lângă pat. Mama sa trebuie să fi fost extrem de indulgentă când i-a permis să își aleagă covorul negru de pe podea și așternuturile asortate.

Faith își imagină cum va fi pentru familia lui Adam să împacheteze lucrurile fiului lor și să le ducă înapoi în Oregon. Doar atât le-a rămas de pe urma fiului lor? Cum ar fi pentru Faith, când va trebui să le spună că fiul lor a murit? Will îl desemnase pe Leo să vorbească cu părinții lui Kayla Alexander. O va pune Will în situația de a le spune că fiul lor a fost ucis? Doamne, nu dorea să facă asta.

— Cine ești?

Același ton acuzator, un alt băiat. Acesta stătea în pragul ușii, cu o privire aspră pe față. Faith se întoarse spre el, lăsându-l să-i vadă arma și insigna, dar expresia de pe fața sa rămase neschimbată.

— Cum te cheamă? întrebă ea.

— Nu e treaba ta.

— Oau, e un nume destul de lung. Ești adoptat?

Evident, gluma nu prinse.

— Ai mandat?

Rămase cu mâna pe clanța ușii. Cealaltă era în ghips, până aproape de cot.

— Știe paza campusului că mi-ai spart camera?

Suna ciudat, dar spuse:

— Am avut cheie.

— Bravo ție. Își încrucișă brațele. Acum, arată-mi un mandat sau pleacă naibii din camera prietenului meu.

Faith izbucni în râs, căci știa că astfel îl va enerva. Era un puști cu înfățișare plăcută – păr șaten, ochi căprui, bine făcut și evident, descurcăreț.

— Altfel ce?

Aparent, nu se gândise prea mult în avans. Cu o voce nesigură, spuse:

— Chem paza campusului.

— Folosește telefonul din cealaltă cameră, îi spuse Faith, întorcându-se înapoi spre birou.

Folosi un creion pentru a da la o parte niște foi de hârtie, pline cu ecuații matematice și notițe de curs. Simțea privirea puștiului în ceafa ei. Continuă. Nu era chiar prima oară când avea un puști de optsprezece ani care o privea cu ură.

— Nu e bine ce faci, spuse el, mai mult ca să îi atragă atenția.

Faith oftă, de parcă era deranjată de faptul că el încă era acolo.

— Ascultă, aici nu este vorba despre băutură, pornografie, descărcări ilegale sau orice altceva ce ați pus voi la cale, așa că scoate-ți capul dintre umeri și înțelege că prietenul tău are probleme serioase dacă un detectiv de la Poliția din Atlanta îi caută printre lucruri și spune-mi cum te cheamă.

Păstră tăcerea câteva clipe. Într-un final, spuse:

— Gabriel Cohen.

— Ți se spune Gabe?

Ridică din umeri.

— Când l-a văzut ultima dată pe Adam?

— Azi dimineață.

— Pe hol? În clasă?

— Aici, cam pe la opt dimineață. Din nou, ridică din umeri. Tommy, colegul meu de cameră, sforăie. E un ticălos. Așa că am dormit aici ca să scap de el.

Ochii i se măriră când își dădu seama că se băgase singur în bucluc.

— E în regulă, îl asigură ea. Ți-am spus, Gabe, nu sunt aici pentru câteva grame de iarbă sau pentru că ați descărcat ilegal *Ultimatumul lui Bourne.*

Își mestecă buza, privind-o, probabil încercând să-și dea seama dacă putea avea încredere în ea sau nu. Faith se întreba de ce îi ia atât de mult timp lui Will Trent, deși nu era sigură că prezența lui ar fi ușurat cu ceva situația.

— De când îl știi pe Adam? întrebă ea.

— Cam de o săptămână, cred. Am făcut cunoștință cu el în ziua în care ne-am mutat.

— Păreai dornic să-i iei apărarea.

Acum începea să înțeleagă ridicările sale din umeri. Era preocupat mai mult de descărcările ilegale decât de droguri, având în vedere că pedeapsa pentru piratare era mai mare decât cea pentru fumat iarbă.

— Adam are mașină? întrebă Faith.

Dădu din cap că nu:

— Familia lui e destul de ciudată. Sunt ecologiști.

Aceasta ar putea explica de ce locuiau la țară.

— Dar asta? întrebă, arătând spre televizorul scump și spre consola de jocuri.

— Sunt ale mele, recunoscu Gabe. Nu voiam ca cineva ca Tommy, colegul meu de dormitor, să mi le strice. Adăugă: Dar și Adam se joacă. Adică, îi place să meargă la plimbare, dar se și joacă.

— Are și el un computer?

— I l-a șterpelit careva, răspunse el, iar Faith nu fu surprinsă așa cum ar fi fost normal.

Furtul era o problemă a acestei generații. Lui Jeremy i se furaseră atâtea calculatoare de buzunar la școală încât îl amenințase că i-l lipește de mână.

— De unde își verifică Adam e-mail-ul? întrebă ea.

— Îi dau voie să-l folosească pe al meu. Uneori merge la laborator.

— Ce studiază?

— Ca și mine. Polimerii, și în special adezivii.

Asta ar fi impresionat fetele.

— Avea o prietenă sau pe cineva cu care petrecea timpul?

Gabe ridică umerii într-o manieră defensivă:

— Tocmai am ajuns aici, știi? Nu a avut timp să agațe.

— Ești din alt stat?

Dădu din cap:

— Am fost la Grady.

Grady era una dintre școlile de top, care atrăgea elevii eminenți de la alte școli din Atlanta.

— Ai întâlnit-o vreodată pe Kayla Alexander sau pe Emma Campano?

— În Grady?

— Westfield.

Dădu iar din cap.

— E în Decatur, nu? Cred că prietena mea a fost acolo. Julie. A fost dată afară dintr-o groază de școli.

— De ce?

Schiță un zâmbet:

— Împărtășim aceeași neîncredere în autorități.

Faith îi întoarse zâmbetul.

— Julie merge la Tech?

Dădu din nou din cap.

— A mers câteva trimestre la stat, dar a renunțat.

Buckhead era o zonă bogată din Atlanta, cunoscută pentru viața de noapte. Faith deduse că Julie avea cel puțin douăzeci și unu de ani dacă i se permitea să consume alcool.

Cei patru ani diferență între ea și Emma Campano ar fi însemnat că era puțin probabil ca fetele să se întâlnească.

— Cum te-ai lovit la încheietură? îl întrebă Faith pe Gabe.

Se înroși vag.

— O chestie aiurea. Am alunecat și am căzut pe mână.

— Trebuie să fi durut.

Ridică mâna în ghips, de parcă nu putea crede că s-a lovit.

— Ca naiba.

— În ce bar lucrează Julie?

Își coborî mâna, dar deveni din nou precaut.

— De ce?

Faith consideră că fusese destul de cooperant pentru a-i da o explicație.

— Gabe, am nevoie să îmi spui ce s-a întâmplat azi cu Adam.

Se auzi ceva ca un lătrat pe coridor.

— La naiba! șopti Gabe.

Două secunde mai târziu, Faith află motivul acestei înjurături. Gabe făcu prezentările fără nicio tragere de inimă.

— Acesta este Tommy Albertson, colegul meu de cameră.

Pe cât de brunet era Gabe, pe atât de alb la față era Tommy, și Faith observă imediat cât de aproape de adevăr fusese caracterizarea făcută de Gabe: puștiul era un ticălos. De parcă ar fi dorit să o dovedească, scoase limba și o lăsă să-i atârne în timp ce se holba la ea.

— Măiculiță! Îmi plac femeile cu armă.

— Taci, omule! Adam are probleme, șuieră Gabe.

— Tocmai îi spuneam lui Gabe… îi spuse Faith tânărului. Adam a fost omorât în această dimineață.

— Omorât? Tommy țopăi, arătând cu degetul spre Faith: La naiba, omule, el era, nu? Au spus că era un student de la Tech. La naiba – era Adam?

Tulburarea lui Gabe era evidentă.

— A fost omorât? Adică… ucis?

— Omule, o nebună l-a strâns de gât până l-a omorât. L-a *omorât,* omule. Cu mâinile goale. Pe

bune, au zis la știri. Unde ai fost toată ziua, frate? se entuziasmă Tommy.

Gabe înghiți în sec. Ochii i se umeziră în timp ce se uita la Faith pentru a primi o conformare.

— E adevărat?

Aprobă din cap, furioasă că cineva din departament scăpase informația că Adam era la Tech.

— E mai complicat de-atât, dar da, Adam e mort.

— Cum?

— Nu pot să îți dau detalii, Gabe. Pot doar să-ți spun că Adam s-a purtat eroic, a încercat să ajute pe cineva, și lucrurile au luat-o razna. O fată a fost răpită, și acum o căutăm, dar avem nevoie de ajutorul tău.

Buza sa inferioară începu să-i tremure în timp ce încerca să-și stăpânească emoțiile. Dimpotrivă, Tommy părea aproape vesel.

— Ai venit să mă interoghezi? întrebă el. Dă-i drumul. Am o groază de informații.

— Ce fel de informații? întrebă Faith.

— Ei bine, nimic concret. Era un tip liniștit, dar știi tu… Avea ceva… părea că-l paște pericolul.

Faith se strădui să rămână pasivă, deși i-ar fi plăcut să îl ducă pe Tommy Albertson la morgă și să-l întrebe ce era atât de interesant în faptul că prietenul său murise.

— Avea Adam o prietenă? Se vedea cu cineva în special?

Ca și până acum, Tommy consideră acest moment extrem de amuzant. Își puse mâinile pe umerii lui Gabe.

— Două întrebări, un răspuns!

Gabe se îndepărtă de el.

— Să te ia naiba, omule. Nu ai vorbit nici măcar o dată cu Adam. Te ura din toate puterile lui.

— Gabe…, încercă ea.

— Să te ia naiba și pe tine!

Ieși din cameră. Câteva clipe mai târziu, auzi o ușă cum se trântește.

Faith îl privi printre gene pe Tommy, rezistând cu greu nevoii de a-l pocni. Acesta făcu câțiva pași în cameră, iar lui Faith nu-i plăcu să se simtă încolțită. Știa că trebuia să preia controlul înainte de a avea probleme.

— Poate că vrei să răspunzi la niște întrebări la secție?

El se apropie, rânjind cu toți dinții.

— Tata e avocat, duduie. Nici gând să mă urc în mașina ta, dacă nu cumva scoți cătușele alea ale tale și încerci să le pui unui armăsar viril, ca mine.

— Atunci cred că nu mai avem ce să discutăm, spuse Faith pe un ton neutru.

Zâmbi cu un aer încrezut, apropiindu-se de ea:

— Cam așa ceva.

— Ai putea să pleci acum?

Când acesta rămase nemișcat, îl împinse înapoi pe hol. Fusese prins nepregătit, sau poate că ea era mai furioasă decât credea, dar împingerea se transformă într-un brânci și el ateriză în fund, pe ciment.

— Iisuse, scânci el. Ce naiba e cu tine?

Faith închise ușa.

— Prietenul tău este mort, o fată este dispărută, iar tu nu poți decât să faci glume și să râzi pe treaba asta. Ce crezi că e cu mine?

Cuvintele ei își atinseră ținta, dar nu avură efectul scontat.

— De ce ești așa jigodie?

— Pentru că am de-a face cu ticăloși ca tine în fiecare zi.

— Este vreo problemă?

Un bărbat cu trăsături hispanice, bine îmbrăcat, cobora pe scări. Rămăsese fără suflu și părea îngrijorat că era un student întins pe podea.

Tommy se strădui să se ridice, având aerul unui copil răsfățat.

Faith rezolvase situația așa cum știa ea, așa că recunoscu:

— Devenise agresiv și l-am dat la o parte.

Bărbatul ajunsese acum lângă ei. Avea trăsături familiare, și Faith își dădu seama că era unul dintre nenumăratii administratori pe care îi văzuse cu o lună în urmă, la deschiderea anului universitar, cu Jeremy. Victor Martinez nu părea să o fi recunoscut. Privea pe rând spre Faith și spre Tommy.

— Domnule Albertson, avem peste optsprezece mii de studenți înscriși. Nu-i semn bun faptul că abia a trecut o săptămână și deja îți știu pe dinafară numele și numărul de pe legitimația de student.

— Eu nu…

Își îndreptă atenția către Faith.

— Sunt decanul Martinez, spuse el, întinzându-i mâna. Ai venit pentru Adam Humphries?

Îi strânse mâna.

— Humphrey, îl corectă ea.

— Îmi pare rău că ne cunoaștem în asemenea circumstanțe.

Îl ignoră în continuare pe Tommy, care mormăi o insultă înainte de a pleca.

— Poți face câțiva pași cu mine? Îmi pare rău dacă pare că nu acord suficientă atenție acestei situații, dar prima săptămână de școală este cumplită și eu sunt între două ședințe.

— Desigur.

Simți mirosul coloniei sale în timp ce îl urma pe scări. Deși era o oră înaintată, era proaspăt bărbierit și avea costumul călcat. Cu excepția lui Will Trent – și de ce l-ar pune la socoteală? – trecuse multă vreme de când Faith nu mai stătuse în preajma unui bărbat care să acorde atenție regulilor de igienă.

— Poftim, spuse Victor, căutând în buzunarul de la pieptul hainei sale. Este cheia de la camera sa, orarul și datele de contact.

O atinse pe mână în timp ce îi dădea hârtia, iar Faith fu atât de surprinsă de senzație încât o scăpă pe jos.

— Hopa, spuse el, îngenunchind pentru a o ridica.

Momentul ar fi putut fi jenant – Victor, îngenuncheat în fața ei – dar reuși să treacă de el cu tact, apucând foaia și ridicându-se într-o mișcare fluidă.

— Mulțumesc, reuși Faith să spună, încercând să nu sune la fel de ciudat precum se simțea.

— Îmi pare rău că a durat atât, dar universitatea trebuie să-și acopere spatele.

Studie hârtia. Era o cerere obișnuită a unui student, cu toate informațiile necesare completate.

— Candoarea ta este revigorantă.

Zâmbi, ținându-se ușor de balustradă în timp ce coborau scările.

— Îmi poți da mai multe detalii despre ce se întâmplă? Am auzit la știri, desigur. Este cumplit.

— Este, aprobă ea. Nu știu ce s-a spus, dar chiar nu pot vorbi despre o investigație în curs de desfășurare.

— Înțeleg, răspunse el. Și departamentul de poliție trebuie să-și apere spatele.

Ea râse.

— Asta poate fi înțeleasă în două feluri, domnule decan Martinez.

Se opri pe următorul palier.

— Victor, te rog.

Se opri și ea:

— Faith.

— Îmi plac numele de modă veche, spuse el, iar ochii i se îngustară în timp ce zâmbea.

— Port numele bunicii mele.

— Frumos, spuse el, iar ea avu impresia că el nu vorbea despre tradiția botezului copiilor cu nume din familie.

— Pot să te întreb de ce îmi pari atât de cunoscută?

În ciuda circumstanțelor, îi era evident că flirta cu ea. Faith jeli o clipă în gând pierderea momentului, înainte de a spune:

— Probabil că m-ai văzut la deschiderea anului universitar. Fiul meu este student aici.

Părea o căprioară înfricoșată, stând în fața unui autocamion.

— Cel mai tânăr student al nostru are șaisprezece ani.

— Fiul meu are optsprezece ani.

— Optsprezece… înghiți el în sec.

— Dap. Nu avea cum să treacă peste acest moment penibil decât vorbind: Mulțumesc pentru cheie. O voi aduce înapoi. Sunt sigură că șeful meu va dori să discute cu unii dintre studenți diseară. Vom fi pe cât se poate de politicoși, dar aș aprecia dacă vei anunța paza campusului ca să nu avem probleme. S-ar putea să primiți telefoane de la părinți furioși. Sunt sigură că ești obișnuit cu așa ceva.

— Cu siguranță. Mă bucur că pot fi de ajutor. Începu să coboare pe scări: Trebuie să ajung la ședință.

— Încă ceva? Faith doar își făcea meseria, dar trebuia să recunoască faptul că îi plăcea teama pe care o citea în ochii lui în timp ce aștepta: Îmi poți spune de ce Tommy Albertson este deja în vizorul tău?

— Ah… Decanul era mai mult decât mulțumit că era atât de ușor. Towers și Glenn sunt rivali. De obicei își fac niște farse de bun simț, dar domnul Albertson a întins coarda. Nu prea vor să ofere detalii, dar știu cum se desfășoară treburile și cred că au umblat cu baloane cu apă. Podeaua era umedă. Unele persoane au fost rănite. Un băiat a fost dus la spital.

Asta explica gipsul de la mâna lui Gabe.

— Mulțumesc. Faith îi strânse mâna încă o dată.

De această dată zâmbi mai larg și o lăsă să coboare scările înaintea lui, dar când își dădu

seama că o ia în direcția potrivită, făcu stânga spre spatele clădirii.

Faith se îndreptă spre mașină, întrebându-se ce Dumnezeu făcea Will Trent. Îl găsi sprijinit de Mini-ul ei, cu coatele pe plafon. Își ținea capul în mâini, cu telefonul la ureche. Jacheta lui era întinsă pe capotă.

Când se apropie, Faith putu auzi ce spune.

— Da, domnule, vă va aștepta mâine cineva la aeroport. Să îmi comunicați detaliile zborului. Se uită în sus, iar expresia lui vădea atâta durere, încât Faith întoarse privirea. Mulțumesc, domnule. Voi face tot ce îmi stă în putință.

Auzi cum închise telefonul. Își drese glasul.

— A sunat șeriful și mi-a comunicat numărul familiei Humphrey. Voiam să termin cât mai repede cu asta. Își drese glasul. Sunt la șase ore distanță de aeroport. Vor pleca cu mașina în această seară și vor încerca să prindă primul zbor mâine dimineață, dar are escală în Salt Lake. Dacă vor trece prin Dallas, le poate lua între șapte și zece ore să ajungă aici. Își drese glasul. Le-am spus să sune la compania aeriană, să le explice situația și să vadă ce pot face.

Faith nu își putea închipui cum era să stai în mașină și să aștepți în aeroporturi. Probabil că era exasperant; cea mai grea zi din viața unui părinte. Aruncă o privire spre Will. Adoptase din nou expresia lui de neclintit.

— Ai aflat ceva de la ei?

Clătină din cap.

— Adam nu are mașină aici. A fost de două ori în Atlanta. Prima dată a venit cu avionul cu tatăl său pentru cursul de orientare, a rămas trei săptămâni, apoi s-a întors. Ambii părinți au venit cu el cu mașina pentru a-l ajuta să se instaleze în cameră.

— Din Oregon? întrebă ea, surprinsă. Câte zile le-a luat?

— Mama spune că a durat o săptămână, dar s-au oprit pe drum pentru a vizita diferite locuri. Se pare ca sunt pasionați de ieșirile în aer liber.

— Asta explică revistele de camping pe care le-am găsit în camera lui, spuse Faith, gândindu-se că ar prefera să își taie venele decât să traverseze America. Dacă l-ar lua și pe Jeremy în excursie, s-ar lăsa cu crimă-sinucidere. Deci a ajuns în Atlanta în paisprezece zile.

— Exact, spuse Will. Nu au auzit nici de Kayla Alexander, nici de Emma Campano. Din câte știu ei, nu avea vreo iubită.

— Avea o prietenă acasă, dar s-a mutat la New York anul trecut – e dansatoare. A fost o despărțire de comun acord și el a mai ieșit cu câte cineva, dar nimic serios. Nu au idee de ce avea poza Emmei Campano în portofel. Își atinse obrazul, găsind cicatricea cu degetele. Mama sa a spus că laptopul i-a fost furat săptămâna trecută. Au depus o plângere la paza campusului, dar nu cred că a fost luată în serios.

Faith se gândi că era rândul ei să vorbească. Îi spuse despre Gabe și Tommy, de prietena care probabil că a fost la Westfield. Pe măsură ce vorbea, realiză că trebuia să fie sinceră și vizavi de lovirea lui Tommy de peretele din hol. Îi spuse și despre Victor Martinez și comentariile sale, dar ținu părțile jenante pentru ea, în speranța că își va păstra demnitatea.

În loc să o acuze de acte de violență împotriva lui Albertson, Will întrebă:

— Câte baruri sunt în Buckhead? Cincizeci?

— Cel puțin.

— Cred că merită să dăm câteva telefoane pentru a încerca să o găsim, spuse el. Nu-mi place să recunosc, dar o prietenă care a fost la aceeași școală cu Emma și Kayla și care a fost iubita unui prieten de-al lui Adam este singura noastră pistă.

Niciunul nu avea de ce să menționeze ce era evident: fiecare oră care trecea îngreuna găsirea

criminalului și scădea șansele de a o găsi vie pe Emma.

— M-a sunat cineva în timp ce vorbeam cu părinții, explică el, privindu-și telefonul. Menționează incidentul cu Albertson în raport, apoi uită de el. Avem probleme mult mai presante.

Un Lexus sedan de culoare crem opri lângă ei în timp ce Will își asculta mesajele. Faith o văzu pe Amanda Wagner la volan. Probabil că ea-i lăsase mesajele, pentru că Will îi spuse lui Faith:

— Au găsit Prius-ul lui Kayla Alexander la un centrul de copiere de pe Peachtree. E sânge în portbagaj, dar nici urmă de Emma. Camera de supraveghere nu redă imaginea clar, dar măcar era funcțională. Își puse telefonul în buzunar în timp ce se îndrepta spre mașina Amandei, turuind ordine către Faith: Cheamă întăriri să te ajute să verifici dormitoarele. Poate mai știe cineva ceva despre Adam. Caută prin lucrurile lui, vezi dacă mai găsești poze cu Emma. Scapă de orice nu au nevoie părinții să vadă. Întoarce-te la puștiul acela, Gabe, dacă tu consideri că merită. Dacă nu, lasă-l să se mai gândească peste noapte. Îl lovim mâine amândoi.

Ea încercă să țină minte totul.

— Când începem mâine?

— La șapte e prea devreme?

— Nu.

— Ne întâlnim la Academia Westfield. Vreau să interoghez angajații.

— Nu cumva Leo…

— Leo nu mai lucrează la caz. Will deschise portiera: Ne vedem de dimineață.

Faith încercă să întrebe ce s-a întâmplat cu Leo, dar Amanda porni mașina înainte ca el să se așeze. Faith văzu că jacheta lui Will încă era pe capota Mini-ului și-i făcu semn să se oprească, dar Amanda ori nu o văzu, ori nu dădu importanță gestului.

Faith se gândi că totuși era bine că încă mai lucrează la caz. Partea proastă era că rămăsese tot la nivelul muncii de jos. Probabil că va trebui să stea acolo până la trei dimineața.

Leo era prima victimă. Faith nu avea de gând să fie a doua.

Căută în buzunarul lui Will și găsi o mână de mănuși de latex. Găsi și ceva mult mai ciudat: un reportofon digital. Toate literele fuseseră șterse de folosirea prelungită. Faith întoarse micul aparat în mână. Ecranul arăta că sunt șaisprezece mesaje. Se gândi că butonul roșu era pentru înregistrare, așa că cel de lângă acesta ar fi cel de redare.

Sună telefonul și Faith aproape că scăpă reportofonul. Recunoscu numărul lui Jeremy și privi spre Glenn Hall. Numără cinci etaje și îl văzu la fereastră, privind-o.

— Nu cumva este ilegal să umbli prin buzunarele oamenilor? întrebă Jeremy.

Ea puse reportofonul înapoi în jachetă.

— M-am săturat de puștii care fac pe deștepții și pretind că își cunosc drepturile.

El scoase un fornăit dezaprobator.

— Am o întrebare pentru tine: dacă nu ai avea cartela de acces, cum ai intra în clădire?

— Aș apăsa pe butonul pentru handicapați.

Faith clătină din cap. Nu aveai cum să ții evidența persoanelor care intră și ies din cămin.

— M-ai sunat pentru că ai nevoie de bani de pizza, de haine curate, sau ca să te asiguri că nu urc să te fac de rușine în fața prietenilor?

— Am auzit de puștiul acela, spuse el. S-a dus vestea în tot căminul.

— Ce se spune?

— Nu prea multe, recunoscu Jeremy. Nu prea îl cunoștea nimeni, știi? Era tipul pe lângă care treceai în drum spre toaletă.

Faith observă mila din vocea lui și se simți mândră că fiul ei dădea dovadă de umanitate. Tocmai cunoscuse alternativa și nu îi plăcuse.

— Crezi că o veți găsi pe fată? întrebă el.

— Sper.

— Pot să mai aflu și eu câte ceva.

— Nu, nu vei face asta, îl opri ea. Te duci la școală ca să devii inginer, nu polițist.

— Nu e nimic rău în a fi polițist.

Faith își putea imagina câteva aspecte, dar nu voia să știe el.

— Trebuie să închid, dragul meu. O să întârzii.

El nu închise.

— Dacă vrei să îmi speli câte ceva…

— Te sun înainte să plec, zâmbi ea.

— Mamă?

— Da?

El tăcu, și ea se întrebă dacă avea să îi spună că o iubește.

Până la urmă, asta era metoda lor. Te-ai chinuit cu ei și ai strâns după ei și ai suportat toate greutățile și gălăgia și bărbații latini oacheși care se uitau la tine de parcă ai avea coarne, pentru ca apoi să te tragă înapoi cu aceste două simple cuvinte.

Nu și de această dată.

— Cine era tipul acela cu care erai? Nu părea a fi polițist, întrebă Jeremy.

Fiul ei avea dreptate în privința asta. Ea luă jacheta lui Will Trent pentru a o pune în mașină.

— Nimeni important. Un tip care lucrează pentru mătușa ta, Amanda.

Capitolul 4

Centrul de copiere Copy Right era la parterul unei clădiri vechi de trei etaje. Era una dintre puținele locații de pe Peachtree care nu fusese dărâmată pentru a fi înlocuită de un zgârie-nori și întreaga clădire avea un aer de resemnare, ca și cum s-ar aștepta să fie demolată oricând. Copiatoarele de volum mare, vizibile prin ferestre

datorită luminilor fluorescente, îi dădeau aerul unui loc distopic, chiar science-fiction. Între *Bladerunner* și Kinko's.

— Rahat, mârâi Amanda la drumul cu denivelări ce îi atinse scutul mașinii.

Asfaltul era peticit cu plăci grele de metal care se suprapuneau precum niște plasturi. Semne și piloni semnalizau închiderea unui segment întreg al străzii Peachtree, dar muncitorii plecaseră de mult.

Se ridică, ținând strâns volanul pe măsură ce mașina trepida pe rampa care ducea la parcare. Amanda parcă în spatele unei mașini de investigații.

— Șapte ore, spuse ea. De atâta timp lipsește Emma.

Will ieși din mașină, își aranjă vesta, dorindu-și să aibă și jacheta, deși căderea nopții nu ameliorase căldura înăbușitoare. Unul dintre angajații de la Copy Right văzuse știrea despre răpire la televizor. Observase mașina când ieșise în pauza de țigară și sunase la poliție.

Will o urmă pe Amanda pe rampa ușor înclinată care ducea la garajul din spatele clădirii. Spațiul era mic în comparație cu altele din Atlanta, cu doar cincisprezece metri lățime și tot atâția lungime. Deasupra lor tavanul era foarte jos, grinzile de beton fiind la mai puțin de treizeci de centimetri de capul lui Will. Etajul doi al parcării era blocat cu bariere de ciment care păreau a fi acolo de ceva timp. Un drum de acces se deschidea în spate și observă că ducea la clădirile adiacente. Erau trei mașini în respectiva zonă. Se gândi că era parcarea angajaților. Iluminatul era de culoare galbenă, pentru a îndepărta țânțarii. Will își duse mâna la față, simțind cicatricea, apoi își controlă ticul nervos.

Parcarea nu avea poartă, nici cabină a paznicului. Proprietarul probabil că se baza pe onestitatea străinilor. Cutia de bani era plasată la

intrare și avea numere care corespundeau spațiilor de parcare. Se aștepta ca vizitatorii să plieze strâns patru bancnote de un dolar și să le îndese într-o deschizătură a cutiei, ca formă de plată.

O bucată ascuțită și subțire de metal, agățată de un șnur, era menită să ajute la introducerea banilor.

Tocurile Amandei răsunau pe ciment în timp ce se deplasau spre Prius-ul lui Kayla Alexander. Mașina fusese deja înconjurată de o echipă. Blițurile luminau, probele erau marcate, pungile se umpleau. Tehnicienii erau deja pregătiți, transpirând abundent în căldura înăbușitoare. Umiditatea îi dădea impresia lui Will că respiră printr-o cârpă udă de bumbac.

Amanda ridică privirea, cercetând zona. Will o urmări. Era o singură cameră de supraveghere pe perete. Unghiul era mai mult menit să surprindă oamenii care intrau în clădire decât mașinile din parcare.

— Ce avem? întrebă Amanda.

Vorbi pe un ton calm, dar era echipa ei și toți se așteptau ca ea să întrebe asta.

Charlie Reed făcu un pas înainte.

— Sfoară și bandă adezivă, explică el, arătând spre fiecare. Le-am găsit în portbagaj.

Will luă punga cu sfoara, care părea a fi sârmă de întins rufele, nefolosită; sfoara împachetată frumos era prinsă cu o folie de plastic. Pe o parte era ușor roșiatică, acolo unde fibrele se îmbibaseră cu sânge.

— Era strânsă așa când ai găsit-o?

Charlie îi aruncă lui Will o privire prin care voia să îl întrebe dacă are impresia că e atât de prost.

— Exact așa, spuse el. Nicio amprentă, pe nicio parte.

— A venit pregătit, concluzionă Amanda.

Will înapoie sfoara și Charlie continuă:

— O pată de sânge din portbagaj are aceeași grupă cu a Emmei. Trebuie să vedem ce spune medicul, dar rana nu pare să îi pericliteze viața.

Arătă spre un semicerc de sânge înnegrit din portbagaj. Will presupuse că e de mărimea capului unei fete de șaptesprezece ani.

— După volumul de sânge, presupun că e o tăietură adâncă. Scalpul sângerează abundent. Ah… Se întoarse către Will: Am găsit urme microscopice de sânge ce îi aparțin Emmei Campano în șifonier, deasupra petei de urină găsită de tine. Cred că a fost lovită cu piciorul sau cu pumnul în cap, fapt ce a provocat pulverizarea. Am decupat panoul, dar nu știu dacă e destul pentru analiză. Adăugă: Poate de aceea nu a fost nevoit să folosească sfoara și banda adezivă. Și-a pierdut cunoștința înainte ca el să o scoată din șifonier.

Amanda se pare că deja anticipase acest lucru.

— Continuă.

Charlie înconjură mașina, arătând spre diferite pete.

— Volanul, portierele și mânerul portbagajului prezintă ușoare urme de sânge, același cu cel găsit în portbagaj. E un transfer clasic de pe mănuși. Voia să spună că răpitorul purta mănuși din latex. Gunoiul din mașină presupun că-i aparține proprietarei.

Will se uită în mașină. Cheile atârnau din contact lângă ceea ce părea a fi un mic glob pe post de schimbător de viteze. Peste tot erau pahare de plastic, pungi de fast-food, manuale școlare, foi, machiaj topit și urme lipicioase de suc și alte obiecte care indicau faptul că lui Kayla Alexander îi era prea lene pentru a căuta un coș de gunoi, dar nu ieșea nimic în evidență.

— Urme de fluide corporale au fost găsite pe scaune. Ar putea fi sânge, urină, spermă, transpirație, spută. Materialul e închis la culoare și nu am găsit mare lucru, dar măcar e ceva, continuă Charlie. Voi tăia părțile de material și vedem dacă pot scoate ceva din ele în laborator.

— Sângele din exteriorul mașinii era numai al Emmei? îl întrebă Will.

— Da.

— Deci și-a schimbat mănușile după ce a plecat din casa familiei Campano?

Charlie se gândi la răspuns.

— Cred că da. Dacă ar fi folosit aceleași mănuși, atunci sângele lui Adam și Kayla ar fi fost găsit în mașină.

— Nu s-ar fi uscat la căldură? întrebă Amanda.

— Posibil, dar sângele proaspăt l-ar fi umezit pe uscat. M-aș aștepta să găsesc o contaminare.

— De unde știi că e sângele Emmei?

— Nu știu sigur, recunoscu Charlie. Găsi o rolă de hârtie și rupse o bucată pentru a se șterge pe față de sudoare. Pot verifica doar grupa de sânge. Sângele găsit în mașină e O pozitiv. Emma e singura din casă cu această grupă.

— Nu vreau să îți critic procedeul, îl întrerupse Will, apoi făcu exact pe dos: De unde știi că e numai O pozitiv?

— Grupele de sânge nu se amestecă, explică Charlie. Dacă amesteci O pozitiv cu oricare tip de grupă, A sau B, obții o reacție violentă. De asta îți fac analiza la spital înainte de a face o transfuzie. E un test simplu – durează doar câteva minute.

— O pozitiv nu era universal? interveni Amanda.

— Acela e O negativ, îi spuse Charlie. Este vorba despre antigeni. Dacă grupele de sânge nu sunt compatibile, globulele roșii se strâng. În organism, asta poate forma cheaguri și poate bloca vasele de sânge, provocând decesul.

Nerăbdarea Amandei era evidentă.

— Nu am nevoie de lecții de chimie, Charlie, doar ce e important. Ce ai mai aflat?

El privi înapoi la mașină, la echipa care strângea probele pentru a le sigila, la fotograful care documenta fiecare pahar gol de la McDonald’s și fiecare ambalaj de la bomboane.

— Mai nimic, recunoscu el.

— Dar clădirea? întrebă Will.

— Ultimele două etaje sunt goale. E primul lucru pe care l-am verificat. Se pare că nu a mai locuit nimeni acolo de șase luni, poate chiar un an. La fel și parcarea de sus. Bariera de beton e acolo de ceva timp. Presupun că e atât de veche clădirea, încât nu a fost construită pentru a rezista mașinilor noi, mari, așa că au închis-o pentru a preveni prăbușirea.

Amanda aprobă din cap.

— Caută-mă, dacă intervine ceva. Se îndreptă spre clădire, cu Will pe urmele ei: Barry nu a găsit mănuși aruncate, îi spuse ea, referindu-se la șeful echipei canine. În după-amiaza asta câinii au reușit să prindă o urmă de la casa familiei Campano până la pădurea de la capătul străzii, dar erau foarte multe mirosuri și au pierdut-o. Arătă spre o zonă din spatele garajului: Mai este o potecă acolo care duce spre aceeași pădure. I-ar lua zece minute să ajungă la casa familiei Campano, dacă știa zona.

Will își aminti ce îi spusese Leo mai devreme:

— Fetele chiuleau anul trecut, până ce vecina de peste drum le-a spus părinților de mașina din fața casei. Poate că parcau acolo pentru a nu mai fi prinse.

— Dar mașina lui Kayla a fost parcată astăzi în fața casei, remarcă Amanda.

— Vrei să întrebăm din nou vecinii, să vedem dacă își amintesc ceva?

— Adică a treia oară? Ea nu refuză, dar îi aminti: Este foarte mediatizat cazul. Mă mir că nu s-a autoconvins nimeni să vadă ceva.

Will știa că asta era o problemă des întâlnită la martorii oculari, mai ales în cazurile în care erau implicați copiii. Oamenii voiau să ajute atât de mult, încât inventau scenarii care nu avuseseră loc, de fapt.

— Cum îl cheamă pe puștiul care a anunțat prezența Prius-ului?

— Lionel Petty.

Amanda apăsă butonul roșu al ușii. Trecură câteva secunde, apoi se auzi un bâzâit și un clic.

Will îi deschise ușa, apoi o urmă pe un hol lung care ducea către Copy Right. Apreciară foarte mult aerul condiționat, în comparație cu temperatura înăbușitoare din garaj. Pe pereții interiori ai magazinului atârnau pancarte cu pixuri zâmbitoare care scriau indicații. Recepția era plină de coli de hârtie. Aparatele zumzăiau pe fundal, scoțând foi de hârtie cu o viteză amețitoare. Will privi în jurul său, dar nu văzu pe nimeni. Într-un colț era o sonerie și apăsă pe ea.

Un puști scoase capul pe după unul dintre aparate. Părul îi era răvășit, de parcă tocmai se ridicase din pat, dar ciocul său era tuns cu atenție.

— Sunteți polițiști?

Se apropie de ei și Will observă că nu era chiar un puști. Se gândi că ar avea aproape treizeci de ani, dar era îmbrăcat ca un adolescent și avea o față rotundă, ca a unui copil. Dacă nu ar fi observat începutul de calviție, ar fi crezut că e adolescent. Acesta repetă întrebarea:

— Sunteți de la poliție?

Will vorbi primul pentru că știa din experiențele anterioare că înșiruirile de întrebări ale Amandei și pretențiile ei de a primi răspunsuri rapide nu era cea mai bună metodă de a extrage informații de la străini. Ridică tonul pentru a fi auzit peste sunetul aparatelor.

— Tu ești Lionel Petty?

— Da, răspunse el, zâmbind nervos către Amanda. O să rezolvați cazul? Tonul relaxat cu care vorbise avea o nuanță ciudată, iar Will nu se putea hotărî dacă bărbatul era doar liniștit sau dacă fumase prea multă iarbă. Am urmărit cazul la știri toată ziua și arătau mașina, deci, la fiecare cinci minute. Nu mi-a venit să cred când am ieșit la o țigară și am văzut-o acolo. M-am gândit că poate e închipuirea mea, pentru că, serios, care ar fi șansele?

— Petty, strigă o voce. Will se uită spre capătul recepției. Văzu partea de jos a unui corp ce ieșea dintr-un copiator. Ai semnat de ieșire, cum ți-am zis?

Petty zâmbi și Will văzu cei mai stricați dinți pe care îi văzuse vreodată la cineva.

— Nu vreau să fiu nesimțit, dar se oferă vreo recompensă? „Vino la Campano", nu? Locuiesc în Ansley Park. Probabil că au o grămadă de bani.

— Nu, răspunse Amanda. Își dăduse seama cine era șeful, așa că îl întrebă pe puștiul de sub copiator: Unde este caseta de la camera de supraveghere?

Acesta ieși de sub aparat. Avea o pată de tuș pe frunte, dar părul său era pieptănat cu grijă și era bărbierit. Era cam de aceeași vârstă cu Petty, dar nu avea aceleași trăsături tinerești și același șarm. Își șterse mâinile de pantaloni, lăsând o ușoară urmă de tuș.

— Îmi pare rău, avem o comandă de zece mii de fluturași până mâine dimineață și s-a blocat aparatul.

Will se uită la mațele copiatorului, gândindu-se că mecanismul și rotițele sale îi aminteau de un ceas de mână.

— Sunt Warren Grier, spuse bărbatul. Am scos caseta imediat ce ați ajuns aici. Aveți noroc. Schimbăm aceleași două casete zilnic. Dacă ați fi venit mâine, probabil că am fi înregistrat peste.

— Aveți probleme cu furturile? întrebă Will.

— Nu prea. Arhitectura clădirii îngreunează intrarea și ieșirea. Nouăzeci la sută dintre clienții noștri nici nu ne văd. Facem noi livrarea.

— Pentru ce aveți camera de supraveghere?

— Mai mult pentru a vedea cine e la ușă și să scăpăm de oamenii străzii. Nu ținem mult numerar aici, dar ăstora nu le trebuie mult, știi? Și douăzeci de dolari e o avere pentru ei.

— Sunteți doar voi doi aici?

— E și o fată care lucrează de dimineață. Monique. De la șapte până la prânz. Avem un curier pentru livrări. Intră și ies toată ziua. Își sprijini mâna pe birou: Sandy și Frieda ar trebui să apară și ele. Lucrează în tura de seară.

— Cine folosește birourile de sus?

— Erau niște avocați, dar au plecat. Acum un an? îl întrebă pe Petty, iar acesta aprobă din cap. Erau avocați de imigrări. Cred că umblau cu înșelătorii.

— Sunt mulți oameni de genul acesta, completă Petty.

— Poftim. Warren scoase un set de chei din buzunarul pantalonilor și i le înmână lui Petty. Du-i în biroul meu. Am oprit caseta când ați ajuns. Cea de sus e de astăzi. Nu a fost derulată încă, așa că puteți găsi înregistrarea dorită destul de repede. Îi ceru scuze lui Will: Îmi pare rău, dar trebuie să repar aparatul ăsta. Chemați-mă dacă aveți probleme și vă ajut imediat.

— Mulțumesc, spuse Will. Să te mai întreb ceva… ai observat să folosească cineva garajul mai des în ultima vreme? Poate nu Prius-ul, dar o altă mașină.

Warren clătină din cap, îndreptându-se spre copiator.

— Eu, de obicei, nu ies din magazin. Ies pe ușa din spate doar atunci când plec spre casă.

Will îl opri:

— Ai văzut persoane necunoscute prin zona?

Warren ridică din umeri.

— Suntem pe Peachtree. E greu să nu îi vezi.

— Eu țin de pază, știi? Le făcu semn să îl urmeze în spatele magazinului: Nu e vorba doar de mașină. Am sunat la poliție pentru niște oameni ai străzii care dormeau pe alee, spuse Petty.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Amanda.

— Acum un an, poate doi?

Will așteptă ca ea să îi dea o replică sarcastică, dar se abținu. Îl întrebă pe Petty:

— Ai mai văzut vreodată Prius-ul parcat aici?

Acesta clătină din cap.

— Dar alte mașini? insistă Will. Ai văzut vreuna care să fie parcată mai des acolo?

— Din câte îmi amintesc, nu, dar eu stau mai mult înăuntru pentru a răspunde la telefoane.

— Dar în pauzele de țigară?

— Stupid, nu? Se înroși puțin. M-am lăsat acum, să zic, doi ani, dar am cunoscut o fată la Yacht Club acum câteva zile și fumează precum Cruela de Vil. M-am apucat imediat.

Plesni din degete.

Euclid Avenue Yacht Club era un local în Little Five Points. Era exact genul de loc în care ai găsi un tip la douăzeci și ceva de ani, care lucrează la un centru de copiere și are ambiția unui melc.

— Dar muncitorii de afară? întrebă Will.

— Au fost aici vreo șase luni. La început voiau să folosească garajul la prânz. Știi, pentru umbră și toate alea. Dar Warren s-a enervat pentru că lăsau tot felul de gunoaie pe acolo – chiștoace de țigări, pahare de cafea, toate prostiile astea. A vorbit cu maistrul, toate bune, ceva de genu': Ai și tu bun simț, domne'. Pune gunoiul unde trebuie! A doua zi, când am ajuns aici, erau plăci de oțel peste tot și nu s-au mai întors.

— Asta când s-a întâmplat?

— Acum o săptămână? Nu-mi amintesc. Warren trebuie să știe.

— Ați mai avut probleme cu ei înainte de asta?

— Nu, nu au lucrat destul de mult încât să ne pese. Vin și pleacă. De obicei sunt echipe diferite, șefi diferiți. Petty se opri în fața unei uși închise. Continuă să vorbească în timp ce băga cheia în ușă: Nu vreau să credeți că sunt vreun nesimțit lacom care caută o recompensă.

— Normal că nu, spuse Will, uitându-se prin birou.

Spațiul era mic dar bine organizat, cu sute de CD-uri așezate pe rafturi metalice din podea până

la tavan. Lângă biroul metalic era un scaun ponosit, plin de teancuri de hârtii. Ceasul ticăia strident. Pe un raft de pe peretele opus era un televizor mic, alb-negru. Din mufele din față plecau o serie de cabluri către două aparate video.

— E destul de nasoală. Warren are dreptate în ce privește reînregistrarea casetelor. Eu lucrez aici de șapte ani și cred că a cumpărat unele noi doar de două ori, spuse Petty.

— Dar CD-urile?

— Documente de-ale clienților, desene și alte lucruri, explică el, atingând cu degetul carcasele multicolore. Majoritatea proiectelor au fost trimise deja, dar, câteodată, trebuie să le repetăm și le scoatem de aici.

Will se uită cu atenție la televizor, văzându-i creștetul lui Charlie când tăia o bucată din materialul scaunului din dreapta al Prius-ului. Lângă televizor erau două casete, cu etichete numerotate. Will se uită la unul dintre aparatele video, care părea destul de simplist. Butonul mare era întotdeauna cel de redare. Cele două care îl încadrau erau pentru derulare înainte și înapoi.

— Cred că ne descurcăm, îi spuse lui Petty.

— Dar eu pot să…

— Mulțumim, spuse Amanda, puțin mai lipsind să îl împingă afară pe ușă.

Will se apucă imediat de treabă. Puse prima casetă în video. Ecranul se aprinse și apăru imaginea garajului.

— Au oprit înregistrarea acum două ore, spuse Amanda.

— Văd și eu, mormăi Will, cu degetul apăsat butonul de derulare înapoi, observând cum orele se succed înapoi. Will opri caseta și apăsă butonul din nou, știind că aparatul va derula mai repede și nu va mai reda imaginea. Aparatul video bâzâi. Ceasul ticăi.

— Încearcă acum, spuse Amanda.

Will apăsă pe butonul de redare și imaginea garajului reapăru. Văzură din nou Prius-ul în același loc. Cronometrul arăta 1:24:33.

— Aproape, spuse ea. Datorită apelului soțului la poliție, știau că Abigail Campano ajunsese acasă pe la ora 12:30.

Will puse aparatul video în modul redare și apăsă butonul de derulare cu degetul mare. Camera nu surprinsese niciun fel de acțiune, doar mașina în garajul gol. Calitatea înregistrării era exact cea la care s-ar fi așteptat, iar Will nu credea că ar fi ghicit marca mașinii doar urmărind caseta.

Deoarece camera era îndreptată mai mult către ușă, garajul nu era surprins decât dintr-un unghi. Urmăreau scena derulată în sens invers, așa că la ora 12:21:03, când Prius-ul dădu cu spatele, acesta, de fapt, tocmai ajunsese. Era o informație importantă, dar ce îi interesa și mai mult pe ei era o a doua mașină pe care o acoperise Prius-ul în parcare.

— Ce marcă e? întrebă Amanda.

Înregistrarea neclară arăta aripa din față și o parte din roata din față al unui sedan roșu, albastru sau negru, care oprea pe un loc de parcare. Will putea observa o parte din parbriz, curbura capotei și o luminiță intermitentă, dar atât. Toyota? Ford? Chevrolet?

— Nu îmi dau seama, recunoscu el într-un final.

— Deci, spuse Amanda, știm că Prius-ul a intrat în garaj la 12:21. Derulează până la momentul în care a intrat a doua mașină.

Will se conformă, derulând aproape o oră, până la 11:15. Apăsă pe butonul de redare și imaginea se derulă ușor. Mașina de culoare închisă intră în parcare. Imaginea șoferului nu dezvălui decât că era de înălțime medie. Când ieși din mașină, se putea observa că era brunet și purta un tricou închis la culoare și blugi. Având posibilitatea de a compara, Will presupuse că era Adam Humphrey. Adam închise portiera, apoi aruncă ceva – cheile?

peste plafon, celuilalt pasager, căruia camera nu îi surprinde decât mâna și partea superioară a antebrațului. Pasagerul nu purta ceas. Nu avea tatuaje sau alte semne distinctive. Șoferul și pasagerul ieșiră din cadru și Will derulă înainte până la momentul în care apăru mașina lui Kayla Alexander.

Spre ușurarea lui Will, evenimentele se desfășurau în ordine cronologică acum. La ora 12:21:44, Prius-ul alb parcă lângă sedan, blocând imaginea camerei. Șoferul ieși prin ușa pasagerului din dreapta a Prius-ului, în afara ariei camerei, și deschise portbagajul. Portbagajul celui de-al doilea sedan se deschise pentru o clipă, intrând în zona acoperită de cameră. Se închise după câteva secunde. Se putea observa o umbră ce părea a fi capul răpitorului care se ghemuia lângă sedan pentru a intra pe ușa pasagerului din dreapta. Camera nu mai filmase nimic după aceea. Presupuseră că sedanul plecase.

Will ridică mâna de pe aparatul video.

Amanda se sprijini de birou.

— Știa că sedanul va fi acolo. Știa că trebuie să schimbe mașinile pentru că vom căuta un Prius.

— Toată după-amiaza am căutat altă mașină.

— Să îl rugăm pe Charlie să trimită caseta la Quantico. Se referea la laboratorul FBI din Virginia. Sunt sigură că au un expert în automobile, spuse Amanda.

Will scoase caseta din video. Televizorul se reaprinse și arătă din nou Prius-ul. Charlie stătea în genunchi, analizând în amănunt mocheta din partea șoferului. Cronometrul arăta 20:41:52.

Amanda văzu și ea.

— Am mai pierdut treizeci de minute.

•

Amanda era surprinzător de tăcută când îl lăsă pe Will la primărie. Când acesta se îndreptă spre mașina lui, ea spuse doar atât:

— Vom avea mai multe informații mâine.

Se referea la criminalistică. Echipa de la laborator lucra peste program pentru a procesa materialele. Amanda știa că Will făcuse tot ce îi stătuse în putință, dar amândoi știau că nu era de ajuns.

Will conducea pe North Avenue și era atât de preocupat cu gândurile sale, încât uită să cotească pe strada sa. Locuia la mai puțin de cinci minute de primărie, dar, în ultima vreme, și-ar fi dorit ca distanța să fie mai mare. Locuise singur de la vârsta de optsprezece ani și era obișnuit să aibă mult timp pentru el. A o găsi pe Angie acasă însemna o mare schimbare. Mai ales într-o seară ca asta, când Will era atât de implicat într-un caz încât îi dădea dureri de cap. Nu voia decât să stea singur și să reflecteze.

Încercase să se gândească la ceva bun ce au realizat azi. Îi găsiseră pe părinții lui Kayla Alexander. Din cauza diferenței de fus orar din Noua Zeelandă, aveau să piardă o zi întreagă în avion. Cu toate acestea, reușise și Leo Donnelly să facă un lucru bun. De fapt, două lucruri bune, dacă numărai și concediul medical. Will se gândi că a te programa la operație de urgență la prostată era mai bine decât a o înfrunta pe Amanda Wagner, deși în ambele cazuri exista riscul castrării.

Will lăsă mașina în stradă, pentru că Monte Carlo-ul lui Angie era parcat pe alee. Tomberonul era încă în fața casei, așa că îl târî până în garaj.

Luminile cu senzor se aprinseră, orbindu-l. Will ridică mâna pentru a se feri de lumină și deschise ușa de la intrare.

— Bună, spuse Angie.

Stătea întinsă pe canapea, în fața televizorului și purta o pereche de boxeri din bumbac și un maiou. Nu își ridică ochii de la televizor, iar Will îi urmări linia piciorului, de-a lungul coapsei, până sus. Simți nevoia să se întindă lângă ea pe canapea, să doarmă sau poate să facă altceva. Dar relația lor nu era așa. Angie nu era genul mămos, iar Will era

incapabil să ceară ceva de care are nevoie. Când s-au întâlnit prima oară la orfelinat, ea i-a tras una după ureche și i-a spus să nu se mai holbeze. Will avea opt ani și Angie unsprezece. Relația lor nu se schimbase prea mult de atunci.

Will își aruncă cheile pe masa de lângă ușă, trecând în revistă, fără să vrea, toate lucrurile pe care le schimbase sau le deranjase Angie cât fusese el plecat. Geanta ei era pe aparatul de pinball, prostiile ei de femei împrăștiate pe sticlă. Pantofii ei erau sub pian, lângă perechea de ieri și cea de alaltăieri. Florile de pe terasă fuseseră ronțăite, dar Will nu o putea acuza pe ea de asta. Betty, câinele său, dezvoltase o pasiune pentru margarete în ultima vreme. Cu toții găsiseră propria modalitate de a răbufni din cauza schimbărilor recente.

— Alerta este încă în vigoare? întrebă el.

Angie reduse sonorul televizorului la minimum și își îndreptă în sfârșit atenția către el.

— Da. Ceva piste?

El clătină din cap, scoțându-și arma și punând-o lângă chei.

— De unde știai că e cazul meu?

— Am dat un telefon.

Will se întrebă de ce nu îl sunase direct pe el. Dar era prea obosit să insiste.

— Ceva interesant la televizor?

— *Bărbatul cu trei soții.*

— Despre ce e vorba?

— Despre construcția de nave.

Will aproape că intră în panică atunci când își dădu seama că nu îl întâmpinase cățelul la ușă.

— Ai încuiat-o din nou pe Betty în șifonier din greșeală?

Lui Angie nu îi plăcea în mod deosebit cățelul Chihuahua și, deși Will luase micuțul animal doar pentru că nu o făcuse nimeni altcineva, simțea nevoia să o protejeze.

— Angie?

Ea zâmbi inocentă, dar asta nu îl făcu decât să îl alarmeze și mai tare. Nu era sigur că incidentul cu șifonierul fusese doar un accident.

Fluieră și o strigă:

— Betty?

Capul ei mic, de liliac, ieși de după ușa de la bucătărie și se simți ușurat când gheruțele ei țăcăniră pe parchet.

— Nu e amuzant, îi spuse lui Angie, așezându-se pe scaun.

Oboseala îl ajunse repede. Își simți toți mușchii topindu-se. Nu avea ce să mai facă acum, dar îl încercă un sentiment de vinovăție pentru că era acasă, stând pe scaun, în timp ce criminalul era liber. Ceasul digital arăta 1:33. Will nu își dăduse seama cât de târziu era, iar această realizare îi provocă o ușoară durere de cap. Când Betty îi sări în poală, abia se mai putea mișca pentru a o mângâia.

— Dacă ai ști cât de ridicol arăți cu chestia aia în brațe… spuse Angie.

El se uită la măsuța de cafea, la amprentele de pe sticlă. Lângă o pungă deschisă de Doritos era un pahar gol de vin. Stomacul îi chiorăi când văzu chipsurile, dar era prea obosit pentru a se întinde după unul.

— Nu ai închis capacul tomberonului aseară, îi spuse el. A intrat un câine sau ceva înăuntru. Gunoiul era împrăștiat în toată curtea de dimineață.

— Trebuia să mă fi trezit.

— Nu-i nimic. Făcu o pauză, pentru a îi arăta contrariul. Nu vrei să mă întrebi de Paul?

— Așa repede? întrebă ea. Aveam de gând să te mai las să te obișnuiești cu ideea.

Când Paul ajunsese la orfelinat, Will îl idolatriza. El era tot ce nu era Will: seducător, popular, circumcis. Totul venea de la sine pentru el, până și Angie. Deși Angie venea ușor la oricine. Pe atunci, oricine în afară de Will. Încă nu știa de

ce îl ura Paul atât de mult. Trecuse o săptămână tensionată până ce băiatul mai mare a început să îl hărțuiască, apoi încă o săptămână până ce Paul a început să își folosească pumnii.

— Încă îmi spune „Tomberon”, îi spuse el lui Angie.

— Ai fost găsit într-un tomberon.

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

Ea ridică din umeri, ca și cum soluția ar fi fost simplă.

— Spune-i și tu „muist”.

— Ar fi sadic din partea mea, luând în considerare prin ce a trecut fiica sa, continuă Will. Sau prin ce trece acum.

Amândoi se uitară în liniște la televizor. Era o reclamă la pastile pentru slăbit – înainte și după. Se pare că toți doreau să schimbe ceva în viața lor. Își dori să existe o pastilă care ar aduce-o pe Emma înapoi. Oricine ar fi fost tatăl ei, fata era un copil nevinovat. Nici Paul nu merita să își piardă fiica. Nimeni nu merită așa ceva.

Will se uită spre Angie, apoi înapoi la TV.

— Ce fel de părinți crezi că am fi?

Ea aproape că își înghiți limba.

— De unde naiba ai scos-o și pe asta?

— Nu știu. O mângâie pe Betty pe cap, trăgând-o ușor de urechi. Mă gândeam așa…

Angie reuși să vorbească, trecând peste șocul inițial:

— La ce te gândeai? Dacă va fi un dependent de droguri ca mama mea sau un psihopat ca tatăl tău?

Will ridică din umeri.

Ea se ridică pe canapea.

— Ce i-am spune despre cum ne-am cunoscut? Îi dăm cartea *Flowers in the Attic*[31] și ne rugăm?

El ridică din nou din umeri, acoperindu-i urechile lui Betty.

— Asta dacă poate să citească.

Angie nu râse.

— Ce îi vom spune despre cum ne-am căsătorit? Copiii normali întrebă astfel de prostii tot timpul, Will. Știai?

— Există vreo carte despre cum un tătic i-a dat mamei un ultimatum după ce a luat sifilis de la ea?

Will ridică privirea când ea nu îi răspunse. Angie mijea un zâmbet.

— De fapt, ăsta e următorul film.

— Da?

— Meryl Streep joacă rolul mamei.

— În cele mai bune filme de-ale ei a avut sifilis.

Simțea cum Angie se uita fix la el, așa că își îndreptă atenția către Betty, scărpinând-o pe cap până ce aceasta începu să dea din piciorul din spate.

Angie schimbă ușor subiectul către ceva mai ușor de digerat.

— Cum arată soția lui Paul?

— E drăguță, spuse el, retrăgându-și mâna când Betty se întoarse să îl muște. De fapt, e frumoasă.

— Pun pariu pe ce vrei tu că o înșală.

Will clătină din cap.

— Are tot ce vrei. E înaltă, blondă, deșteaptă, elegantă.

Ea ridică o sprânceană, dar amândoi știau că genul lui Will era mai degrabă o brunetă cu gura spurcată care avea prostul obicei de a spune totul verde în față. Natalie Maines cu perucă ar da de bănuit. Abigail Campano era mai mult o curiozitate.

— Așa o fi, spuse Angie, dar bărbații nu își înșală soțiile pentru că nu sunt destul de frumoase sau de sexy. Înșală pentru că vor sex fără obligații, sau pentru că s-au plictisit, sau pentru că soțiile nu le mai suportă mizeriile.

Betty sări pe podea și se scutură.

— O să notez asta.

— Chiar te rog. Angie își folosi piciorul pentru a o împiedica pe Betty să se suie pe canapea. El și-o putea imagina făcând asta și cu un bebeluș. Will se

uită la pedichiura lui Angie, de un roșu strident. Nu o vedea alături de o fetiță, dându-și unghiile cu ojă. Adevărul e că acum trei luni nu și-o putea imagina pe Angie la casa ei.

Când l-a sunat să îi spună că trebuie să se ducă la o clinică pentru a-și face testul fusese atât de furios încât aruncase telefonul prin fereastra de la bucătărie. S-au certat de multe ori de atunci – ceva ce Will ura și ceva cu care Angie trăia. De aproape treizeci de ani, era la fel. Angie îl înșela, el o izgonea, ea se întorcea după câteva săptămâni sau luni și o luau de la capăt.

Will se săturase de situația asta. El voia să se așeze la casa lui, să aibă o viață oarecum normală. Nu era o listă prea lungă de femei care voiau să se înhame la așa ceva. Will avusese o viață foarte tulburată.

Angie știa totul despre viața lui. Știa despre cicatricea de pe ceafa lui, unde fusese lovit cu o lopată. Știa cum îi fusese sfâșiată fața și de ce se agita ori de câte ori vedea o țigară aprinsă. O iubea fără echivoc. Poate că nu o iubea cu pasiune, poate că nu era îndrăgostit de ea, dar Will se simțea în siguranță cu ea și uneori asta era cel mai important.

— Faith Mitchell e o polițistă bună, spuse ea dintr-odată.

— Ce multe ai aflat azi, comentă Will, întrebându-se ce membru al departamentului de poliție din Atlanta fusese atât de vorbăreț. Am anchetat-o pe mama ei.

— E nevinovată, spuse Angie, dar Will știa că se apăra la fel ca toți polițiștii, ca și cum ar spune cineva „Noroc!” atunci când strănuți.

— Are un copil de optsprezece ani.

— Nu sunt eu în măsură să denigrez adolescentele ușuratice, adăugă Angie. Ai grijă cu Faith. O să te citească în câteva secunde.

Will oftă din tot sufletul. Se uită spre ușa bucătăriei. Lumina era aprinsă. Văzu că pâinea era

pe dulap, împreună cu un borcan deschis de Duke. Tocmai cumpărase acel borcan de maioneză. Era oare atât de indolentă sau încerca să îi transmită ceva?

Văzu o umbră mișcându-se deasupra lui și când privi în sus, o văzu pe Angie. Ea se așeză pe scaun, încălecându-l, cu mâinile pe umerii lui. Will îi mângâie picioarele, dar ea îl opri înainte de a ajunge mai sus. Angie nu oferea nimic gratuit și îi dovedi asta spunând:

— De ce m-ai întrebat de copii?

— Făceam conversație.

— O conversație cam ciudată.

El încercă să o sărute, dar ea se trase înapoi.

— Haide, insistă ea. Spune-mi de ce ai întrebat.

El ridică din umeri.

— Fără un motiv anume.

— Vrei să-mi spui că vrei copii?

— N-am spus asta.

— Ce? Vrei să adoptăm?

O opri cu două cuvinte simple:

— Tu vrei?

Ea se înclină pe spate, cu mâinile în poală. O știa de-o viață. În tot acest timp, nicio întrebare directă nu a primit un răspuns direct și el știa că nu se va schimba nimic prea curând. Își lipi buzele de urechea lui.

— Când te îneci, nu te oprești pentru a învăța pe altcineva cum să înoate.

— Haide. O bătu pe picior. Trebuie să o scot pe Betty la plimbare și mă trezesc devreme mâine.

Angie nu prea accepta ideea de a i se interzice ceva.

— Nu îmi dai nici treizeci de secunde?

— Lași deschis borcanul cu maioneză și mai vrei și preludiu?

Ea zâmbi, luând asta ca pe o invitație.

— Știi, începu el, locuiești aici de două săptămâni și jumătate și singurele locuri în care am făcut sex sunt scaunul acesta și canapeaua.

— Ești conștient de faptul că probabil ești singurul bărbat din lume care s-ar plânge de așa ceva?

— Îți respect analiza detaliată a pieței.

Ea ridică un colț al gurii, dar nu zâmbea.

— Așa vrei să procedăm?

— N-ai sunat încă agenția imobiliară?

— Urmează s-o fac, spuse ea, dar știau amândoi că nu își va vinde casa prea curând.

Will nu avea energie pentru a continua discuția.

— Angie, încetează. Nu vreau să ne certăm.

Ea își puse mâinile pe umerii lui și îi făcu ceva incitant cu buzele. Will se simți ca un cobai când ea îl privi de sus, urmărindu-i fiecare mișcare, ajustând ritmul în concordanță cu reacția lui.

El încercă să o sărute, dar ea se ținea la distanță. Își băgă mâna în boxeri și simți cum dosul palmei îl atingea în timp ce se mângâia. Inima lui Will începu să bată cu putere când văzu cum i se închid ochii și cum limba îi umezește buzele. Aproape că își pierdu controlul când ea întoarse mâna și începu să îl atingă pe el.

— Mai ești obosit? șopti ea. Vrei să mă opresc?

Will nu voia să vorbească. O ridică și o împinse pe măsuța de cafea. Înainte de a intra în ea, se gândi că măcar nu era canapeaua sau scaunul.

•

Will o luă în brațe pe Betty și o ținu la piept în timp ce alerga pe stradă. Ea își ascunse fața în gâtul lui, fericită, cu limba afară, în timp ce ieșeau din cartier. Nu încetini pasul până nu văzu luminile de pe Ponce de Leon. Deși Betty protestă, el o lăsă jos, pe trotuar, pentru a merge singură restul drumului până la farmacie.

Deși era ora două dimineața, era foarte aglomerat. Will luă un coș și se îndreptă spre spatele magazinului, gândindu-se că va găsi acolo ce are nevoie. Se plimbă pe două raioane până să găsească secțiunea respectivă.

Will se uită la cutii, literele de pe ele pierzându-se în ceață. Vedea clar numerele, dar nu reușise niciodată să citească bine. Un profesor îi spusese mai demult că ar fi dislexic, dar Will nu fusese niciodată diagnosticat, așa că nu se știa dacă are într-adevăr o problemă, sau era incredibil de prost – câțiva profesori se puseseră de acord în acest sens. Ce știa cu siguranță era faptul că, deși se străduia, cuvintele scrise îi puneau probleme. Literele se amestecau și se mișcau. Își pierdeau sensul de la ochi la creier. Se întorceau invers sau dispăreau complet de pe pagină. Nu știa stânga de dreapta. Nu se putea concentra pe un text sau pe o pagină mai mult de o oră fără a se alege cu o durere sfâșietoare de cap. În zilele bune, putea citi ca un copil de clasa a doua. Zilele rele erau un dezastru. Dacă era obosit sau supărat, cuvintele se scufundau precum nisipul mișcător.

Cu un an înainte, Amanda Wagner aflase despre această problemă. Will nu știa sigur cum de aflase, dar dacă ar fi întrebat-o ar fi deschis un subiect pe care îl evita. Folosea un program de recunoaștere vocală pentru a-i scrie rapoartele. Poate că se baza prea mult pe programele de verificare ale computerului. Sau poate că Amanda se întrebase de ce folosește un reportofon digital în loc de caietul spiralat pe care îl aveau toți ceilalți polițiști. Ideea era ca știa și asta îi îngreuna munca, pentru că el trebuia să îi dovedească mereu că nu era un impediment.

Tot nu era sigur dacă o pusese pe Faith Mitchell să îl ajute sau pentru că ea, mai mult decât oricine, ar fi avut motive pentru a îi găsi nod în papură. Dacă se afla că Will era agramat, nu ar mai fi primit nici măcar un singur caz. Probabil că și-ar pierde locul de muncă.

Nu își imagina ce ar face dacă s-ar întâmpla asta.

Will puse coșul pe podea, scărpinând-o pe Betty, pentru a-i arăta că nu a uitat de ea. Will privi din

nou produsele de pe raft. Credea că era mai ușor, dar erau cel puțin zece mărci diferite. Toate cutiile erau la fel, singura diferență fiind nuanțele diferite de bleu sau roz. Recunoscu câteva logo-uri din reclamele TV, dar nu văzuse cutia în gunoiul împrăștiat prin curte. Văzuse doar bățul pe care se pune urina. Câinele care intrase în gunoi distrusese ambalajul, așa că, de dimineață, Will nu făcuse altceva decât să stea în mijlocul aleii, ținând în mână un test de sarcină.

Erau două linii pe el, dar ce însemna asta? Unele dintre reclamele TV arătau fețe zâmbărețe. Altele arătau plusuri. Nu ar trebui ca altele să aibă minusuri? Văzuse cumva dublu, două linii în loc de una? Sau se speriase atât de tare încât citise un cuvânt ca un simbol? Cumva pe test scria un simplu „nu” și Will nu îl putea citi?

Va lua câte unul din fiecare, se hotărî el. Când va rezolva cazul Campano, va închide ușa biroului și va verifica fiecare cutie, comparând produsul cu cel găsit în gunoi, până ce va găsi marca potrivită. Apoi se va strădui câte ore e nevoie pentru a citi instrucțiunile și pentru a-și da seama ce se întâmplă. Betty sărise în coș, așa că Will puse cutiile lângă ea.

Cără coșul în brațe pentru a nu se vărsa nimic. Betty scoase din nou limba în timp ce se îndreptau spre casă, cu lăbuțele pe marginea coșului. Arăta mai mult ca un ornament decât altceva. Oamenii se uitau lung la ei, deși Will se îndoia că era prima oară când în acest magazin din Midtown intrase un bărbat în toată firea, îmbrăcat în costum, cu un Chihuahua cu lesă roz. Pe de altă parte, era sigur că era primul bărbat care avea un coș plin cu teste de sarcină.

În timp ce aștepta la coadă, atrase și mai multe priviri. Will se uită peste imaginile din ziare. *Atlanta Journal* scosese ediția de dimineață. Ca mai toate ziarele din țară, poza Emmei Campano era pe prima pagină. Will avea destul timp de

petrecut la coadă pentru a descifra literele mari, îngroșate, care scriau: DISPĂRUTĂ.

Încercă să respire prin greutatea de pe piept, gândindu-se la câte lucruri abominabile își pot face oamenii unii altora. Copiii care se întorceau de la părinții adoptivi, de la familia în care nu se integrau, spuneau această poveste. În nenumărate rânduri, erau trimiși din orfelinat pentru a se întoarce cu ochii goi. Abuz, neglijență, vătămare. Singurul lucru mai greu de privit era oglinda, când cel care se întorcea erai chiar tu.

Betty îl linse pe față. Rândul la casă înainte. Ceasul de deasupra casierei arăta 2:15.

Amanda avea dreptate. Dacă avea noroc, Emma Campano era moartă acum.

A DOUA ZI

Capitolul 5

Abigail Campano simțea că fiica ei era încă în viață. Era oare posibil? Sau era ca o persoană care are un membru amputat dar încă își simte mâna sau piciorul, chiar dacă nu mai e acolo?

Dacă Emma murise, era vina lui Abigail. Ea ucisese o persoană și nu orice persoană, ci pe bărbatul care voia să îi salveze fiica. Adam Humphrey, un străin pentru Abigail și Paul, un băiat pe care nu îl văzuseră și de care nu auziseră până ieri, era mort din cauza ei. Trebuia să plătească pentru asta. Trebuia să se facă dreptate. Dacă ar putea Abigail să se ofere ea ca jertfa… Ar face schimb imediat cu Emma. Tortura, durerea, teroarea – chiar și un mormânt rece ar fi preferabil acestei stări de neștiință.

Așa era oare? Ce credeau părinții lui Kayla acum?

Abigail nu îi suporta pe cei doi, atitudinea lor permisivă și impertinența fiicei lor. Emma nu era nici ea o sfântă, dar fusese altfel înainte să o cunoască pe Kayla. Nu rămăsese niciodată corigentă, își făcea toate temele și nu chiulea de la nicio oră. Cu toate acestea, ce le va spune Abigail părinților fetei? „Fata dumneavoastră ar mai fi în viață dacă o țineam departe de fiica mea?”

Sau fiicele…

„Fiicele *noastre* ar mai fi și acum în viață dacă m-ați fi ascultat.”

Abigail se obligă să se miște, să se ridice din pat. În afara deplasărilor până la baie, stătuse întinsă în ultimele optsprezece ore. Îi era rușine de faptul că fuseseră nevoiți să o sedeze – o mătușă Pittypat[4] mai modernă, pe care o luase nebunia. Toată lumea o trata cu mănuși. Abigail nu se mai

simțise atât de protejată demult. Chiar și mama sa fusese blândă la telefon. Beatrice Bentley locuia în Italia de când divorțase de tatăl lui Abigail, cu zece ani în urmă. Acum era în avion undeva deasupra Atlanticului de Nord, frumoasa sa mamă grăbindu-se să-i stea alături.

Și părinții lui Adam Humphrey erau pe drum. Nu aveau să își găsească băiatul în pat, ci în mormânt. Cum o fi să îți îngropi copilul? Cum te simți oare când sicriul coboară în pământ, acoperindu-ți puiul în întuneric?

Abigail se întreba adesea cum ar fi fost dacă ar fi avut un băiat. Bineînțeles, nu are cum să înțeleagă, dar mamele și fiii lor aveau relații mult mai puțin complicate. Băieții erau ușor de înțeles.

Dintr-o singură privire, îți puteai da seama dacă erau furioși, supărați sau fericiți. Apreciau lucrurile simple, precum pizza și jocurile video și când se luptau cu prietenii lor nu era niciodată ceva serios și nu o făceau pentru a se distra. Nu auzeai niciodată despre băieți care se denigrau prin mesaje sau care împrăștiau zvonuri despre prietenii lor prin școală. Băieții nu veneau acasă plângând dacă cineva le spunea că sunt grași. Sau poate că veneau, dar mama lor rezolva totul cu o mângâiere pe cap și o farfurie de prăjituri. El nu ar rămâne supărat săptămâni întregi pentru o aluzie insultătoare.

Din experiența lui Abigail, fetele își iubeau mamele, dar era întotdeauna ceva care se așeza între ele. Invidie? Experiență? Ură? Acest *lucru,* ce o fi fost el, le îndemna pe fete să graviteze spre tații lor. Cel puțin Hoyt Bentley reușise să își răsfețe singurul copil. Beatrice, mama lui Abigail, nu suportase lipsa de atenție. Femeile frumoase nu tolerează competiția, nici măcar din partea propriilor fiice. Din câte își amintea Abigail, ea fusese singurul motiv de ceartă între părinții ei.

— Ai răsfățat-o până în pânzele albe, îi striga Beatrice lui Hoyt, iar tenul ei alb ca laptele lua o

nuanță verzuie de invidie.

În facultate, Abigail a întâlnit un coleg pe nume Stewart Bradley, care era, din toate punctele de vedere, exact genul de bărbat cu care s-ar mărita. Provenea dintr-o familie cu o avere moștenită, aspect pe care îl aprecia tatăl ei, dar avea și destui bani proveniți din afacerile recente pentru a o mulțumi și pe mama ei. Stewart era deștept și extravertit, dar la fel de interesant precum un borcan de sfeclă murată.

Abigail era gata să dea lovitura în ziua în care și-a dus BMW-ul la reprezentanță pentru service. Paul Campano purta un costum ieftin, care îi era prea strâmt la umeri. Era gălăgios și necioplit și câteva zile mai târziu, doar gândul la el îi provoca o senzație de căldură exact între picioare. Trei săptămâni mai târziu, renunță la viața alături de domnul Sfeclă Murată și se mută cu Paul Campano, un evreu adoptat cu părinți italieni și cu o agresivitate ieșită din comun.

Beatrice nu a fost de acord, fapt ce a închis subiectul. Mama sa susținea că lipsa de avere și faptul că Paul nu provenea dintr-o familie bună nu erau o problemă. Ea a văzut ceva în Paul, ceva ce nu va putea vreodată fi satisfăcut. Chiar și în ziua nunții lui Abigail, Beatrice i-a spus să aibă grijă, pentru că bărbații sunt ființe egoiste în adâncul lor și doar o mică parte din ei reușeau să își înfrângă instinctele. Paul Campano, cu inelul său pe degetul mic și tunsoarea de o sută de dolari, nu era unul dintre ei. Hoyt se mutase deja cu amanta sa pe atunci și Abigail presupuse că avertizarea venită din partea mamei sale reieșea din frustrările vieții sale izolate.

— Draga mea, îi spusese Beatrice, nu te poți lupta cu trecutul unui bărbat.

Era incontestabil faptul că Abigail și Paul se iubeau cu pasiune. El o venera – un rol cu care Abigail, preferata tăticului ei, se simțea mai confortabil decât voia să recunoască. Fiecare nouă

piatră de temelie, fie că era un post de manager al reprezentanței, cumpărarea unei francize și apoi noile reușite, era un motiv pentru a merge la ea pentru a-și culege laudele. Aprobarea ei însemna atât de mult pentru el, încât era chiar comic.

Totuși, veni o vreme când se sătură de venerare și observă că nu era pusă pe un piedestal, ci mai degrabă încuiată într-un castel din povești. Paul vorbise serios când afirmase că nu o merită. Glumele sale născute din modestie, care păreau atât de seducătoare la început, nu mai erau așa amuzante. În spatele fanfaronadei și a bravadei se ascundea o nevoie atât de adânc ascunsă, încât Abigail nu era sigură că îi va găsi vreodată adevărata sursă.

Părinții adoptivi ai lui Paul erau niște persoane adorabile – Marie și Marty erau o combinație rară de răbdare și mulțumire – dar trecură ani buni până ce Marie involuntar o informă pe Abigail că Paul avea doisprezece ani când a venit să locuiască cu ei. Abigail își imaginase situația perfectă în care un copilaș nou-născut fusese pus în brațele lui Marie, dar realitatea părea mai mult ruptă dintr-un roman de Dickens. Abigail avea multe întrebări, dar nimeni nu voia să îi răspundă. Paul nu deschidea subiectul, iar părinții lui vedeau ca pe o trădare o discuție despre fiul lor, chiar dacă cea care întreba era chiar soția lui.

Acela a fost momentul în care au început aventurile, sau poate că începuseră de mult, dar abia atunci și-a dat seama. Era mult mai ușor să îți îngropi capul în nisip, să te prefaci că nu se întâmplă nimic, în timp ce lumea se destramă în jurul tău. De ce o surprindeau pe Abigail infidelitățile lui? Ea optase pentru un drum diferit, dar calea pe care se îndrepta urmărea îndeaproape destinul mamei sale.

La început, Abigail aprecia cadourile scumpe pe care i le aducea Paul din delegațiile și conferințele din străinătate.

Apoi a înțeles că erau un fel de răsplată pentru a îi elibera conștiința de vinovăție. Pe măsură ce trecură anii, zâmbetul lui Abigail nu mai era atât de radiant și patul nu mai era atât de cald atunci când el se întorcea din California sau Germania cu brățări de diamante și ceasuri de aur.

Așa că Paul a început să îi aducă Emmei cadouri. Fiica lor a răspuns răsfățului exact cum preconizase. Tinerele adoră atenția, iar Emma și-a asumat repede rolul fetiței tăticului, cum făcuse și mama sa înainte. Paul îi cumpăra un iPod, un computer sau o mașină și ea se arunca liniștită în brațele lui, în timp ce Abigail îl certa pentru că o alintă prea mult.

Tranziția lui Abigail de la persoana ei la cea a mamei sale fu atât de ușoară! Orice schimbare aduce cu sine o revelație. Ura să o vadă pe Emma atât de ușor influențată de cadourile și dragostea oferite de tatăl său. El o vedea ca fiind perfectă și ea îi răspundea cu cea mai sinceră afecțiune. Acestei fete i se oferise totul pe o tăviță de argint. Paul îi răscumpăra Emmei orice nemulțumire, orice zi proastă. Când și-a pierdut manualul de engleză în a doua zi de școală, el i-a cumpărat altul imediat. Când nu își făcea temele și uita de proiecte, el îi găsea scuze. Fie că o liniștea când avea un coșmar, sau că îi cumpăra bilete la concert când casa era închisă sau se asigura că e îmbrăcată cu cea mai nouă pereche de blugi, Paul își susținea fata. De ce nu ar fi Abigail de acord? Nu ar trebui să fie în al nouălea cer când copilul ei era atât de iubit?

Nu. Uneori îi venea să o scuture bine pe Emma și să îi spună să nu se bazeze atât de mult pe tatăl ei, să îi spună că ar trebui să învețe să se descurce singură.

Abigail nu voia ca fiica ei să crească cu ideea că nu poate obține nimic fără ajutorul unui bărbat. Emma era deșteaptă, avea simțul umorului, era frumoasă și putea ajunge cine voia dacă muncea

îndeajuns de mult. Din păcate, faptul că Paul dansa exact cum îi cânta Emma nu o ajuta deloc. El îi construise o lume în care totul era perfect și nimic rău nu se putea întâmpla.

Până acum.

Se auzi un ciocănit la ușă. Abigail își dădu seama că încă era în pat, că doar își imaginase că reușise să se ridice. Își mișcă mâinile și picioarele pentru a vedea dacă le mai simte.

— Abby?

Paul părea extenuat. Nu se bărbierise. Avea buzele crăpate. Ochii i se adânciseră în orbite. Îl plesnise peste față cu o seară în urmă, atât de tare încât o ustura mâna. Până ieri, Abigail nu lovise pe nimeni în viața ei. În decurs de douăzeci și patru de ore, ucisese un adolescent și își plesnise soțul.

Paul îi spusese că dacă nu i-ar fi luat mașina Emmei, poate că ar fi fost în siguranță acum. Poate că bărbații nu erau atât de previzibili până la urmă.

— Nicio veste până acum, spuse el.

Ea aflase asta doar privindu-l.

— Avionul mamei tale va ateriza în jur de ora trei. Bine?

Ea înghiți în sec. Plânsese atât de mult, încât nu mai avea lacrimi. Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte de a realiza ce spune.

— Tata unde e?

Paul părea dezamăgit că a întrebat de altcineva.

— A ieșit să își ia o cafea.

Ea nu îl crezu. Tatăl ei nu ieșea să își ia cafea. Avea oameni care făceau asta pentru el.

— Iubito, spuse Paul, dar nu mai continuă.

Simțea nevoia din el, dar Abigail era amorțită. Cu toate acestea, el intră în cameră și se așeză lângă ea pe pat.

— O să trecem peste asta.

— Și dacă nu putem? întrebă ea, cu o voce stinsă pe care o auzi și ea. Dacă nu putem trece peste asta, Paul?

Ochii i se umplură de lacrimi. Mereu plânsese ușor. Emma îl convinsese foarte ușor să îi ia mașină. Când i-au spus că i-o iau înapoi a urlat, a făcut crize. „Te urăsc!” a strigat ea, mai întâi la Abigail, apoi la Paul. „Nu te suport!” El a rămas cu gura deschisă mult timp după ce îngerașul lui ieșise pe ușă.

Acum, Abigail puse întrebarea la care se gândise toată noaptea.

— Paul, spune-mi, ai făcut ceva, ai avut de-a face cu cineva… Abigail încercă să se adune. Mintea ei era asaltată. Paul, ai enervat pe cineva? De asta a fost răpită?

El o privi de parcă l-ar fi scuipat.

— Bineînțeles că nu, șopti el. Crezi că ți-aș ascunde așa ceva? Crezi că aș sta degeaba dacă aș ști cine ne-a luat copilul?

Se simți groaznic, dar în străfundul ei o încercă un sentiment de mândrie pentru că a reușit să îl rănească atât de ușor.

— Femeia cu care eram… Nu trebuia să fac asta, Abby. Nu însemna nimic pentru mine, iubire. Doar că aveam… nevoie.

Nu spusese de ce avea nevoie. Amândoi știau răspunsul. El avea nevoie de tot.

— Spune-mi adevărul. Unde e tata? întrebă ea.

— Vorbește cu niște oameni.

— Avem jumătate din departamentul de poliție în casă și cealaltă jumătate la telefon. Cu cine vorbește?

— Cu o companie privată de pază. S-au mai ocupat de problemele lui și înainte.

— Știe cine a făcut asta? Încearcă cineva să se răzbune pe el?

Paul clătină din cap.

— Nu știu, iubito. Tatăl tău nu prea vorbește cu mine. Cred că are dreptate că nu se bazează pe GBI.

— Polițistul ăla părea că știe ce face.

— Mda, nu aș avea încredere în ciudatul ăla nenorocit.

Cuvintele lui erau atât de dure, încât nu știa cum să îi răspundă.

— Nu trebuia să îți fi spus de mașină, șopti el. Nu avea nicio legătură cu asta. Ea… Nu voia să asculte. Ai avut dreptate. Trebuia să fi fost mai dur cu ea. Trebuia să fiu tatăl ei, nu un prieten.

De când aștepta ca el să spună asta? Și acum nu mai avea nicio relevanță.

— Nu mai contează.

— Îmi doresc atât de mult să vină înapoi, Abby. Vreau să mi se mai dea o șansă, să o iau de la capăt. Plângea din tot sufletul: Tu și Emma sunteți viața mea. Mi-am construit întreaga viață în jurul vostru. Nu știu dacă aș putea suporta dacă s-ar întâmpla ceva…

Abigail se ridică, luându-i fața în mâini. El se aplecă și ea îl sărută pe gât, pe obraz, pe buze. Când o așeză ușor pe pat, ea nu protestă. Nu era pasiune, doar dorința de a se elibera. Era pur și simplu singura lor modalitate de a se consola reciproc.

Capitolul 6

La 6:45 dimineața, Will opri mașina în parcarea profesorilor Academiei Westfield. Ofițerii de la paza privată erau postați în fața clădirii, purtând cămășile lor cu mânecă scurtă și pantalonii scurți călcați la dungă. Mașinile inscripționate cu însemnele poliției patrulau campusul. Will se bucură să vadă școala în alertă maximă. Știa că Amanda comandase poliției din DeKalb să trimită mașini din două în două ore în zonă, dar știa și faptul că cei din DeKalb nu aveau destui angajați și erau și foarte ocupați. Echipa de pază privată avea să umple golul. Cel puțin urmau să calmeze cât de cât panica răspândită în clădire – aspect care

avea să se agraveze, dacă lua în considerare mașinile posturilor de știri și cameramanii de peste stradă.

Will închisese televizorul de dimineață pentru că nu putea suporta agitația.

Presa nu avea nici măcar informațiile poliției, dar te miri cine analiza fiecare zvon și insinuare pe care punea mâna. Erau „surse secrete” și teorii ale conspirației din plin. Fete din școală fuseseră invitate la emisiunile matinale, iar rugămințile lor fierbinți de a li se înapoia prietena, udate din plin cu lacrimi, își pierdeau oarecum valoarea odată cu coafurile perfecte și machiajul profesionist. Nu se mai punea accent pe Emma Campano, ci mai degrabă pe melodramă.

La această oră, ieri dimineață, Kayla și Emma probabil că se pregăteau de școală. Poate că Adam Humphrey dormise mai mult pentru că începea orele mai târziu. Abigail Campano s-ar fi pregătit de ziua de tenis și tratamente SPA. Niciunul nu știa cât de puțin timp mai aveau până ce viețile lor urmau să se schimbe complet, sau, mai rău, să ia sfârșit.

Will își aminti primul caz cu un copil la care lucrase. Fata avea zece ani. Fusese luată din casă în toiul nopții, într-o răpire înscenată de tatăl său. Bărbatul s-a folosit de fată după bunul plac, i-a rupt gâtul și a aruncat-o într-un șanț în spatele bisericii la care mergea cu familia. În doar câteva minute, muștele găsesc un cadavru. După douăzeci și patru de ore, ies larvele și încep să devoreze organele și țesuturile. Cadavrul se umflă. Pielea devine ceruită, de un albastru transparent. Mirosul se aseamănă cu cel de ouă stricate și acid de baterie.

În acest stadiu a găsit-o Will.

Acum se ruga la Dumnezeu să nu o găsească așa și pe Emma Campano.

Unii profesorii râdeau în timp ce urcau scările spre clădirea principală a școlii. Îi privi cum intrau

pe ușă cu zâmbetul încă pe față. Will ura școlile la fel cum alții urau închisoarea. Era o comparație pe care Will o făcuse adesea în copilărie; un fel de închisoare în care directorii făceau ce voiau. Ceilalți copii, cei care aveau părinți, mai aveau o formă de apărare, dar Will era în grija statului și nu era în interesul lor să se implice în sistemul școlar al orașului.

Will era cel care le punea întrebările profesorilor azi și gândul acesta îi dădea fiori. Erau persoane educate – și nu erau educați la școlile fără frecvență de la care își luase Will diplomele dubioase. Probabil că îl vor citi imediat. Pentru prima oară, era fericit că Faith Mitchell îi era alături. Măcar ea ar putea să le distragă atenția. Până la urmă, Academia Westfield avea o elevă ucisă și una dispărută. Poate că profesorii se vor concentra mai mult pe tragedie și nu pe examinarea lui Will. Oricum ar fi, erau încă multe întrebări care își așteptau răspunsul. Westfield oferea numai cursuri de liceu, așa că studenții aveau vârste cuprinse între paisprezece și optsprezece ani. Leo Donnelly petrecuse mare parte din ziua precedentă vorbind cu majoritatea elevilor, care nu oferiseră decât genul de informații pe care te-ai aștepta să le auzi de la adolescenții care tocmai au aflat că una dintre colegele lor a fost ucisă cu bestialitate și una era dată dispărută: Kayla și Emma erau două fete iubite de toată lumea.

Cu o săptămână înainte, povestea ar fi fost cu totul alta. Will voia să vorbească cu profesorii pentru a afla ce părere au despre cele două fete. Încă nu își formase o idee clară asupra Emmei Campano. Nu ajungeai să chiulești peste noapte. În general aveau loc mici schimbări care duceau către unele mai mari. Nimănui nu îi plăcea să vorbească morții de rău, dar din câte știa Will, profesorii nu se temeau să spună ceva când era nevoie.

Will privi pe fereastră, spre clădiri. Școala privată era impresionantă, genul de școală locală cu reputație națională pentru care era recunoscută Atlanta. Înainte de Războiul Civil, doar cei mai bogați cetățeni își permiteau să își educe copiii, iar majoritatea îi trimiteau în Europa pentru a beneficia de luxul unei educații întregite. După război, banii s-au împuținat, dar dorința de educație a rămas în picioare. Absolvenții care și-au pierdut averile și-au dat seama că dețineau abilități de marketing și au început să deschidă școli private pe bulevardul Ponce de Leon. Poate că oamenii au plătit taxele cu ultimele resurse financiare, dar curând toate clasele erau pline. Chiar și după ce s-a înființat sistemul public de învățământ din Atlanta, cei bogați au preferat să își țină copiii în școlile private, departe de îmbulzeală.

Academia Westfield era una dintre aceste școli private, își avea sediul într-o serie de clădiri vechi, construite în anii 1900. Școala originală era o clădire cu o arhitectură simplă, care semăna mai mult cu un șopron decât cu altceva. Majoritatea clădirilor fuseseră construite ulterior din cărămidă roșie, culoarea fiind acum estompată.

Clădirea centrală era o catedrală gotică îmbrăcată în marmură care părea la fel de stridentă ca și Porsche-ul 911 din 1979 al lui Will între ultimele modele de Toyota și Honda din parcarea profesorilor.

Will se obișnuise cu faptul că mașina lui ieșea în evidență. Cu nouă ani în urmă, observase caroseria arsă a unui 911, abandonată pe strada sa. Asta se întâmpla în perioada în care majoritatea caselor din cartierul lui erau dărăpănate și Will dormea cu pistolul sub pernă în cazul în care bătea cineva la ușă. Nimeni nu protestase când îi pusese roți și o dusese în garajul său. Găsise până și un om al străzii care l-a ajutat să o împingă la deal pentru zece dolari și o gură de apă de la furtun.

Când casele traficanților de droguri au fost dărâmate și au început să se mute noile familii, Will deja refăcuse mașina. La sfârșitul săptămânii și de sărbători căuta piesele de care avea nevoie la firmele de dezmembrări. A învățat singur despre pistoane și cilindri, țevi de eșapament și plăcuțe de frână. A învățat cum să sudeze și să aplice vopseaua. Fără ajutorul nimănui, Will reușise să readucă mașina la viață. Știa că trebuia să fie mândru de asta, dar nu se putea abține să nu se gândească la faptul că dacă ar fi fost în stare să înțeleagă schema ambreiajului sau diagrama motorului, ar fi putut repara mașina în șase luni în loc de șase ani.

Era aceeași poveste și în cazul Campano. Îi scăpa oare ceva important pentru că era prea încăpățânat să își recunoască limitele?

Will deschise ziarul de dimineață pe volanul mașinii, încercând încă o dată să citească articolul despre Emma Campano. Pozele lui Adam Humphrey și a lui Kayla Alexander erau exact sub poza Emmei, sub titlul: TRAGDEIA DIN ANSLEY PARK. Aveau o secțiune specială pentru familii și cartier, cu interviuri luate celor care declarau că ar fi prieteni apropiați. Veștile reale erau foarte puține și atent ascunse în emfază. Începuse să citească ziarul acasă, dar avea o migrenă puternică de la lipsa somnului și simțea că va muri de durere dacă va încerca să descifreze scrisul extrem de mic.

Will nu avea de ales. Trebuia să știe ce se spune despre caz, ce detalii le fuseseră dezvăluite publicului. În mod normal, poliția ascundea unele informații pe care nu le-ar fi putut ști decât criminalul. Din cauza faptului că la locul crimei se perindaseră atât de mulți polițiști, se aflaseră multe aspecte. Faptul că Emma se ascunsese în șifonier. Sfoara și banda adezivă. Telefonul stricat, prins sub cadavrul lui Kayla Alexander. Desigur, cea mai importantă știre era despre departamentul de

poliție Atlanta, care o dăduse în bară. Presa, o organizație recunoscută pentru frecventele greșeli, nu tolera ușor erorile poliției.

Will ținea degetul în dreptul fiecărui cuvânt, încercând să îl izoleze pentru a-i înțelege sensul și se gândi că persoana care o ținea captivă pe Emma probabil citea aceeași știre acum. Poate că ucigașul era intrigat de ideea crimelor sale pe prima pagină a ziarului *Atlanta Journal.* Poate că și el cerceta atent fiecare cuvânt, încercând să își dea seama dacă lăsase vreo probă incriminatorie în urmă.

Sau poate că era atât de arogant încât să creadă că nu îl poate lega nimeni de crimă. Poate că era chiar acum pe stradă, căutându-și următoarea victimă, în timp ce cadavrul Emmei putrezea într-un mormânt.

Cineva bătu în geam. Faith Mitchell stătea în dreptul portierei din dreapta. Avea jacheta lui într-o mână și o cană de cafea în cealaltă. Will se întinse și îi deschise ușa.

— Îți vine să crezi?

Arătă enervată spre ziar.

— Ce anume? întrebă el, împăturind ziarul. Tocmai am început să citesc.

Ea închise portiera pentru a nu pierde răcoarea aerului condiționat.

— Este citat „un ofițer de poliție înalt în grad al Departamentului de Poliție din Atlanta” care spune că am dat greș cu ancheta și au fost nevoiți să cheme GBI-ul.

Își dădu seama cu cine vorbește și spuse:

— Știu că am dat-o în bară, dar nu vorbești despre așa ceva cu presa. Nu prea le insuflă respect plătitorilor de taxe.

— Nu, întări el, deși i se părea ciudat că ea credea că sursa era cineva din departament.

Will parcursese povestea până în acel punct și se gândise că sursa era GBI, mai exact, Amanda Wagner.

— Ar fi fost frumos să omită faptul că părinții sunt atât de bogați, dar cred că și-ar fi dat seama doar după nume. Reclamele alea sunt cele mai enervante.

Se uita fix la el, ca și cum ar fi așteptat un răspuns.

— Da, sunt enervante. Reclamele, spuse el.

— Mă rog. Îi arătă jacheta: Ai uitat-o în mașină.

El găsi reportofonul în buzunar și se bucură să îl recupereze.

— Sunt foarte bune, îi spuse el lui Faith, bănuind că e curioasă. Scriu extrem de urât.

Ea îl privi și el simți cum îl trec fiorii când băgă reportofonul în buzunar. Oare își dăduse seama? Dacă ar fi ascultat înregistrările, ar fi auzit cum Will cataloga informațiile despre caz pentru a le dicta mai târziu în computer și a genera un raport. Angie îl avertizase în privința ei. Oare deja se dăduse de gol?

Faith își strânse buzele:

— Trebuie să te întreb ceva. Nu ești obligat să îmi răspunzi, dar aș aprecia dacă ai face-o.

Will privi cum profesorii intrau și ieșeau din clădirea principală cu termosurile de cafea și teancurile de hârtii în mână.

— Desigur.

— Crezi că e moartă?

Will rămase cu gura deschisă, dar mai mult de ușurare decât din alt motiv.

— Sincer, nu știu. Presupun că nu ai aflat nimic extrem de important aseară în cămin.

Își puse tacticos jacheta și ziarul pe bancheta din spate, încercând să își revină. Îi spusese să îl sune dacă afla ceva nou.

Ea ezită, apoi răspunse:

— Nu prea. Nimic interesant printre obiectele lui Adam, cu excepția ierbii, care oricum nu o catalogăm ca fiind interesantă, nu?

Will aprobă din cap și ea continuă.

— Am vorbit cu toți studenții, de pe ambele paliere. Nu îl știa nimeni pe Adam, cu excepția lui Gabe Cohen și Tommy Albertson și luând în considerare impresia bună pe care le-am făcut-o amândurora, nu s-au înghesuit să îmi dea informații. L-am trimis pe Ivan Sambor să vorbească cu ei – știi cine e? Will clătină din cap. Un polonez bine făcut care nu te lasă să îndrugi prostii. Să fiu sinceră, mă sperie îngrozitor. Și lui i-au spus același lucru: nu îl cunoșteau bine pe Adam, Gabe dormea la el pentru că Tommy era un nesimțit. Chiar și Tommy a fost de acord cu asta. Scoase carnetul cu spirală și începu să îl răsfoiască: Majoritatea celor de anul întâi din căminul lui Adam au aceleași cursuri, dar putem căuta și alți elevi, de la alte cursuri. Am reușit să vorbesc cu toți profesorii, mai puțin unul și toți au spus același lucru: în prima săptămână de școală nimeni nu știe nimic, îmi pare rău că a murit, nu îmi amintesc cum arată. Cel de care nu am reușit să dau, Jerry Favre, trebuie să mă sune azi. Dădu pagina: Am notat următoarele: camera de supraveghere îl arată pe Adam plecând din cămin pe la ora 7:45 ieri dimineață. Are cursuri de la opt, profesorul a confirmat că a fost acolo. Adam a prezentat un fel de raport, deci nu s-a strecurat afară. Cartela magnetică, deși nu înseamnă nimic – nu ești singurul geniu care a observat ușa pentru persoanele cu handicap – l-a înregistrat ca intrând la ora 10:18 de dimineață. Se potrivește cu programul său, orele terminându-se la zece. Camera i-a surprins ceafa. Și-a schimbat hainele, apoi a plecat la 10:32. Atât știm despre el, asta dacă nu ascunzi tu ceva.

Will încercă o expresie de mirare.

— De ce aș ascunde ceva?

— Nu știu, Will. Ultima dată când ne-am văzut, te grăbeai să te duci la centrul de copiere pentru a verifica mașina lui Kayla Alexander. E o probă foarte importantă, dar vorbim de zece minute

despre orice în afară de vreme și nu mi-ai spus absolut nimic.

— Îmi pare rău, răspunse Will, știind că nu o consola prea mult. Ai dreptate. Trebuia să îți fi spus. Nu sunt obișnuit să am…

— Un partener, îi termină ea propoziția, iar tonul ei indică faptul că scuza era deja învechită.

Nu îi putea reproșa că era enervată. Lucra la fel de mult la acest caz și era lăsată pe dinafară. Will îi explică cu lux de amănunte despre camera de supraveghere din centrul de copiere, despre sfoară și banda adezivă pe care le găsise Charlie.

— Camera arată că mașina de culoare închisă a ajuns în parcare la 11:15 ieri dimineață. Au coborât două persoane: Adam și un străin. Prius-ul lui Kayla Alexander a ajuns la 12:21. Presupunem că Emma a fost scoasă din portbagaj și transferată în cealaltă mașină. A plecat la mai puțin de un minut după aceea. Will concluzionă: Ultima dată când știm unde se afla Adam este ora 11:15, în parcarea clădirii Copy Right.

Faith notase intervalele orale în carnet, dar se opri, uitându-se la Will.

— De ce acolo?

— E mai ieftin și aproape de casă. Nu au un paznic permanent.

— Vecina bârfitoare i-a pârât anul trecut când parcau pe alee. Foloseau garajul pentru a o evita.

— Asta cred și eu, aprobă Will. Îi verificăm pe angajații de la Copy Right. Au venit două fete pentru tura de după-amiază când eram noi acolo – Frieda și Sandy. Ele nu intră în garaj. E întuneric și nu se simt în siguranță și probabil că așa este, mai ales dacă iei în considerare lipsa pazei.

— Dar muncitorii?

— Amanda îi va căuta astăzi. Nu poți suna la primărie pentru astfel de informații. Se pare că muncitorii veneau dimineața și erau trimiși unde era nevoie. Există mulți subcontractori care

folosesc alți subcontractori și uite așa se ajunge la munca la negru, fără acte. E foarte complicat.

— A mai văzut cineva mașina acolo?

— Parcarea e în spatele clădirii. Dacă angajații centrului nu urmăreau camera de supraveghere, nu aveau idee că cineva a intrat și a ieșit și cum caseta este reînregistrată, nu avem filmări mai vechi cu care să comparăm. Se întoarse spre ea: Vreau să vorbim despre suspectul nostru. Cred că trebuie să ne facem o idee despre cine ar fi.

— Adică un profil? Un singuratic cu vârsta cuprinsă între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani, care locuiește cu mama lui?

Will miji un zâmbet.

— A fost un act premeditat. A adus cuțitul, sfoara și banda adezivă în casă. Cineva l-a lăsat să intre.

— Deci crezi că a fost o răpire, iar Kayla și Adam i-au ieșit în cale?

— E ceva mult mai personal, spuse Will. Știu că mă contrazic, dar locul crimei era în dezordine. Cine a ucis-o pe Kayla își pierduse mințile. Era foarte nervos pe ea.

— Poate că i-a spus ceva care l-a enervat și situația a scăpat de sub control.

— Trebuie să porți o conversație cu cineva pentru a spune ceva greșit.

— Dar a doua persoană din înregistrare? Crezi că este criminalul? Ar avea sens dacă una dintre victime l-ar cunoaște.

— Poate, spuse Will, ezitant. Adam a plecat din cămin la 10:32. Între ora 10:32 și 11:15 a luat o mașină și un pasager. Avem o perioadă de timp în care nu știm unde a fost. Asta înseamnă… Will se chinui să facă un calcul, dar era prea obosit și avea o migrenă atât de puternică încât îl durea și stomacul. Mai am nevoie de cafea. Câte minute sunt?

— Patruzeci și cinci, spuse Faith. Trebuie să aflăm de unde și cum a luat mașina. Nicio

persoană din cămin nu i-a împrumutat o mașină lui Adam și nici nu se știe de unde ar fi putut să o ia.

— Presupun că putem accesa cartela magnetică din nou și să o comparăm cu perioada în care Adam era în cămin.

— E o soluție de luat în calcul. Arătă spre caietul ei: Să notăm niște întrebări. Numărul unu, unde este cardul de student al lui Adam?

Ea începu să scrie.

— Poate că l-a lăsat în mașină.

— Dacă l-a luat criminalul drept suvenir?

— Sau poate l-a folosit să intre în cămin? spuse ea. Trebuie să anunțăm paza campusului să îi anuleze cardul.

— Vezi dacă putem să nu îl anulăm, dar să ne anunțe cumva dacă încearcă cineva să îl folosească.

— Bine gândit. Ea continua să scrie. Întrebarea numărul doi: de unde a luat mașina?

— Probabil că din campus. Vezi dacă sunt raportate furturi. Gabe Cohen sau Tommy Albertson au mașină?

— Studenții de anul întâi nu prea pot parca în campus și e imposibil să găsești un loc sigur în oraș, așa că dacă au mașină, o lasă acasă. Știm că Gabe are un Volkswagen negru cu dungi galbene pe care îl conduce tatăl său. Albertson are o Mazda Miata pe care a lăsat-o în Connecticut.

— Niciuna nu se potrivește cu mașina de pe înregistrare.

Ea se opri din scris.

— Adam ar putea avea o mașină despre care noi nu știm.

— Ar fi trebuit să o ascundă și de părinții lui. Ei spuneau că nu are. Will se gândi la ceva ce spusese Leo Donnelly ieri. Poate că a ieșit din campus pentru a lua o mașină. Transportul în comun circulă permanent acolo. Să trimitem o echipă care să verifice camerele de supraveghere din autobuze.

Unde e cea mai apropiată stație de transport în comun?

Faith închise ochii, gândindu-se.

— Stația Midtown, își aminti ea.

Will se uită pe fereastră, spre parcare. Veniseră și alți profesori, iar câțiva studenți se adunaseră deja.

— Mi-ar lua vreo douăzeci de minute să ajung cu mașina aici. Apoi încă douăzeci-douăzeci și cinci de minute până la parcarea de la Copy Right.

— Acelea sunt cele patruzeci și cinci de minute ale noastre. Adam a condus până aici pentru a o lua pe Emma, apoi a dus-o la parcare.

— Mâna din înregistrarea video, spuse el. Era destul de mică. Cred că ar fi putut fi mâna unei fete care se întindea să prindă cheile.

— Am crezut că Emma a venit cu mașina lui Kayla de la școală și că Adam s-a întâlnit cu ele aici.

— Și eu, spuse Will. Crezi că Adam a adus-o pe Emma până la garaj, apoi au mers amândoi pe jos până la casă?

— Criminalul ar fi putut veni pe jos de la Tech.

— Știa că mașina lui Adam era în garaj. Will se întoarse spre Faith: Dacă știa că o va lua pe Emma Campano de acasă, ar fi trebuit să fi avut un loc în care să o țină. Un loc liniștit și izolat – nu în cartier, pentru că ar auzi vecinii. Nu o cameră de cămin.

— Asta dacă nu ar scăpa de cadavru.

— De ce ar lua-o doar ca să scape de cadavru? întrebă Will și căzu pe gânduri. De aceea trebuia să discutăm despre profilul suspectului. Ucigașul a venit pregătit cu mănuși, sfoară, bandă și cuțit. Avea un plan. S-a dus acolo pentru a pedepsi pe cineva. A lăsat cadavrele lui Adam și Kayla în casă. Dacă ar fi intenționat să o ucidă pe Emma, ar fi ucis-o acolo. Dacă intenționa să o răpească, să o ia cu el pentru a petrece mai mult timp cu ea, și-a atins scopul.

— Și departamentul de poliție i-a oferit acest răstimp, adăugă Faith.

Acest gând îl determină pe Will să se grăbească. Trecuseră mai puțin de douăzeci și patru de ore de când fusese răpită fata. Dacă răpitorul a luat-o de acasă pentru a petrece mai mult timp cu ea, poate că Emma Campano era încă în viață, întrebarea era cât timp mai aveau la dispoziție…

Își verifică telefonul mobil, dar nu primise nicio veste.

— Trebuie să ajung la casa Campano la ora nouă.

— Crezi că au aflat ceva?

— Nu, recunoscu el. Dar trebuie să îi cer lui Paul o mostră ADN.

Expresia îngrijorată de pe fața lui Faith era asemănătoare cu a lui, dar Amanda îi dăduse acest ordin și Will nu avea de ales.

— Să vorbim cu profesorii, să vedem ce părere au despre fete. Dacă ești de părere că trebuie să vorbim cu cineva anume, cu un elev sau cu un om de serviciu, vei rămâne să te ocupi de asta. Dacă nu aflăm nimic, atunci vreau să asiști la autopsii. Mai pe seară vor ajunge și părinții lui Adam Humphrey. Trebuie să le putem oferi informații.

Expresia ei se schimbă și Will avu impresia că ajunsese să o cunoască destul de bine pentru a observa când o deranjează ceva. Știa că fiul ei este de-o seamă cu Adam Humphrey.

A vedea cum un adolescent de optsprezece ani este disecat e oribil pentru oricine, dar, pentru un părinte, experiența este cu atât mai dureroasă.

Încercă să fie cât mai blând:

— Crezi că te poți descurca?

Ea se enervă, înțelegând greșit întrebarea.

— Știi ceva? M-am trezit de dimineață și mi-am spus că voi putea lucra cu tine și că voi avea o atitudine pozitivă, iar acum ai nesimțirea să mă întrebi pe mine – un detectiv de la criminalistică, unul care pășește peste cadavre aproape în fiecare

zi – dacă pot sau nu să mă descurc cu elementele de bază ale slujbei mele. Puse mâna pe mânerul portierei: Și dacă tot suntem la capitolul acesta, idiotule, cum îți permiți să conduci un Porsche și să o anchetezi pe mama mea pentru furt?

— Eu doar…

— Hai să ne vedem de treabă, da? Deschise nervoasă ușa. Crezi că poți face asta pentru mine?

— Da, desigur, dar… Ea se întoarse spre el și Will rămase cu gura căscată, încercând să-i răspundă. Îmi cer scuze, spuse el într-un final, neștiind de ce o face, dar fiind sigur că nu avea cum să agraveze situația.

Ea expiră ușor, uitându-se la cana de cafea și gândindu-se cum să răspundă.

— Te rog, nu vărsa cafea fierbinte pe mine, îi spuse Will.

Ea-l privi, nevenindu-i să creadă, dar cuvintele lui reușiseră să risipească tensiunea. Will profită de moment pentru a se bucura de reușită.

Nu era prima dată când se vedea nevoit să iasă basma curată dintr-o situație dificilă cu o femeie nervoasă.

Faith clătină din cap.

— Ești cel mai ciudat bărbat pe care l-am întâlnit în viața mea.

Ea coborî înainte ca el să poată răspunde. Will luă drept semn bun faptul că nu a trântit ușa.

Capitolul 7

Era atât de cald afară, încât Faith nu putu să își termine cafeaua. Aruncă paharul la gunoi înainte de a ajunge la clădirea administrației. Petrecuse mai mult timp în școli în ultimii doi ani decât în întreg anul întâi de liceu.

— Bună ziua, spuse unul dintre paznicii de la ușă, atingându-și pălăria.

Faith îi făcu un semn din cap, părându-i rău pentru el. Încă își amintea cum e să porți o uniformă completă în căldura arzătoare a Atlantei. Era ca și cum te-ai da cu miere și te-ai băga în cuptor. Pentru că erau în perimetrul școlii, armele nu erau permise decât dacă erau însoțite de o insignă a poliției. Cu toate că avea un baston și un spray paralizant, părea complet inofensiv. Din fericire, singurul care ar fi observat asta ar fi fost un polițist. Firma de pază era aici pentru a le oferi părinților și elevilor un sentiment de siguranță. Într-o lume nebună în care fetele bogate erau răpite sau ucise, paznicii particulari erau des întâlniți.

Cel puțin le ofereau presei ceva despre care să scrie. Peste stradă, Faith văzu trei fotografi care își ajustau teleobiectivele, pregătindu-se de atac. Canalele de știri aflaseră numele școlii cu o seară în urmă. Faith spera ca paznicii să fie în stare să le amintească reporterilor că școala era proprietate privată.

Faith apăsă pe butonul soneriei de lângă ușă, uitându-se la camera de pe perete. Boxele prinseră viață și o voce iritată de femeie spuse:

— Da?

— Sunt Faith Mitchell, de la…

— Pe hol, prima ușă pe stânga.

Ușa se deschise și Faith o împinse. Se fâstâciră, iar acest moment dură până ce Will îi arătă clar că nu îi va permite să îi țină ușa. Faith intră. Erau în capătul unui hol lung, care se ramifica spre stânga și spre dreapta. Ușile închise erau probabil cele de la clase. Faith privi în sus și numără încă șase camere de supraveghere. Locația era bine păzită, dar directorul îi spusese lui Leo ieri că exista un punct mort în spatele unei clădiri. Ieri dimineață, Kayla și Emma profitaseră de acest avantaj pe riscul lor.

Will își drese glasul, uitându-se îngrijorat în jur. Cu toate că purta încă un costum în trei piese în

mijlocul verii, avea privirea unui elev hoinar care voia să evite o întâlnire cu directorul.

— Pe unde a zis să o luăm? întrebă el.

Chiar dacă nu le-ar fi spus femeia pe unde să o ia, exista un panou care îi direcționa pe vizitatori spre biroul directorului de la capătul holului.

Faith își încrucișă brațele, luând întrebarea ca pe o încercare nereușită de a o face să se simtă folositoare.

— E în regulă, Will. Ești un polițist bun, dar ai aptitudinile sociale ale unei maimuțe sălbatice.

El se încruntă la auzul descrierii.

— Presupun că așa e.

Faith nu era genul de persoană care dădea ochii peste cap, dar în acea clipă simțea o nevoie acută de a-și mișca globii oculari cum nu o mai făcuse din adolescență.

— Pe aici, spuse ea, îndreptându-se spre hol.

Găsi intrarea în birou în spatele unor cutii de carton. Fiind părinte, recunoscu imediat cutiile cu ciocolata pe care școlile o împărțeau copiilor nevoiași și părinților în fiecare an. Profitând de obligativitatea de a presta o activitate în folosul școlii, administrația trimitea copiii să vândă dulciuri în speranța că va strânge bani pentru diferite lucrări ale școlii. Faith mâncase atât de multe batoane de ciocolată când era Jeremy copil, încât i se întoarse stomacul când le văzu.

În spatele femeii de la recepție era un perete acoperit cu monitoare, dar atenția ei era îndreptată către sistemul de telefoane care sunau toate simultan.

Le aruncă o privire scurtă lui Faith și Will, rugând trei apelanți să aștepte înainte de a i se adresa lui Faith:

— Domnul Bernard mai întârzie, dar toți ceilalți sunt în sala de conferință. Ieșiți pe ușă, la stânga.

Will deschise ușa și Faith îl conduse pe hol, până la ușa marcată corespunzător. Bătu de două ori și cineva spuse:

— Intrați.

Faith participase la multe ședințe cu părinții, așa că nu trebuia să o ia prin surprindere faptul că îi găsi pe toți zece așezați în semicerc, cu două scaune în mijloc, ce își așteptau ocupanții. Cum era de așteptat de la o școală unde te specializai în arta comunicării, profesorii proveneau din mai multe ramuri culturale, de toate culorile curcubeului: asiatici, de culoare, musulmani și, pentru a completa tabloul, nativi americani. Era o singură persoană albă în grup. Cu sandalele sale de pânză, rochia subțire și părul lung, strâns în coadă, radia de vinovăție precum un ventilator ieftin.

Ridică mâna, spunând:

— Sunt Dr. Olivia McFaden, director al Westfield.

— Detectiv Faith Mitchell, agentul special Will Trent, spuse Faith, luând loc.

Will ezită și, pentru o clipă, ea se gândi că are emoții. Poate că avea amintiri neplăcute de pe vremea când era elev sau poate că tensiunea din cameră îl afecta și pe el. Paznicii de afară trebuiau să le confere siguranță persoanelor, dar Faith avu impresia că se întâmpla exact opusul. Toți stăteau ca pe ace, mai ales directoarea.

Cu toate acestea, McFaden prezentă fiecare profesor din cameră, materiile pe care le predau și pe care dintre fete le aveau ca eleve. Cum Westfield este o școală mică, multe materii se suprapuneau; majoritatea profesorilor le cunoșteau pe ambele fete. Faith notă cu grijă numele lor în caiet, recunoscând ușor tiparul personajelor: victima modei, tocilarul, homosexualul, cel care abia se mai agață de viață și așteaptă cu disperare pensia.

— Vă puteți da seama, suntem cu toții foarte afectați de tragedie, spuse McFaden.

Faith nu știa de ce i se părea atât de antipatică femeia. Poate că avea amintiri neplăcute de la școală. Sau poate pentru că dintre toți cei prezenți

în cameră, McFaden era singura care nu vărsase o lacrimă. Unele femei și chiar și un bărbat avea șervețele în mână.

— Le voi transmite condoleanțe părinților, le spuse Faith profesorilor.

Will răspunse la întrebarea evidentă:

— Nu putem exclude legătura dintre ce s-a întâmplat ieri și școală. Nu trebuie să vă alarmați, dar ar fi o idee bună să fiți precauți. Urmăriți cu atenție împrejurimile, aveți grijă să știți unde sunt elevii și să raportați absențele nemotivate.

Faith se întrebă cum ar fi putut să pună problema altfel, încât să îi sperie și mai tare. Uitându-se prin cameră, se gândi că nu avea cum. Faith se opri, uitându-se din nou la profesori, își aminti ce spusese secretara și întrebă:

— Lipsește cineva?

— Domnul Bernard, răspunse McFaden. Avea o ședință cu părinții pe care nu a putut să o reprogrameze. Va ajunge curând. Se uită la ceas: Mă tem că nu avem mult timp la dispoziție până la adunarea generală.

— Adunare generală? întrebă Faith, aruncându-i o privire lui Will.

El avu bunul simț să pară rușinat:

— Amanda vrea ca unul dintre noi să ia parte la adunare.

Faith se gândi că știe deja care dintre ei avusese nenorocul să fie ales. Îi aruncă o privire plină de ură.

McFaden părea că nu observă nimic.

— M-am gândit că ar fi mai ușor dacă am aduna toți profesorii pentru a-i liniști, siguranța lor fiind prioritatea noastră. Avea un zâmbet impunător, în genul celui pe care l-ar folosi pentru a încuraja un elev să accepte o decizie stabilită deja: Apreciem ajutorul dumneavoastră.

— Mă bucur să vă pot ajuta, îi spuse Faith femeii, încercând un zâmbet forțat.

Adunarea generală nu i se părea o idee rea, dar era nervoasă pentru că sarcina îi revenise ei, mai ales pentru că Faith era îngrozită de vorbitul în public. Își putea imagina cum ar arăta adunarea: o masă de adolescente, toate isterice, cerând să fie ținute de mână și ferite de temeri, în timp ce Faith va încerca să nu îi tremure glasul. Era ceva ce ar fi trebuit să facă psihologul școlii, nu un detectiv de la criminalistică, mai ales unul căruia i s-a făcut rău înainte de examenul oral pentru postul de detectiv.

Directorul se aplecă spre înainte, împreunându-și mâinile:

— Spuneți-ne, cu ce vă putem ajuta?

Faith aștepta ca Will să răspundă, dar el stătea nemișcat în scaun. Începu ea, întrebând:

— Ne puteți spune ce părere aveați despre Kayla și Emma, din punct de vedere social, academic?

Matthew Levy, profesorul de matematică, sparse gheața.

— Am vorbit și cu colegii dumneavoastră ieri, dar presupun că trebuie să o fac din nou. Fetele nu aparțineau unui anume grup. Ambele erau în clasa mea. Nu prea socializau.

— Aveau dușmani? întrebă Faith.

Priviră unii la alții. Levy răspunse:

— Erau ținta atacurilor. Știu că vă întrebați cum de nu am luat măsuri, din moment ce știam de situație, dar trebuie să înțelegeți dinamica unui astfel de grup.

Faith îi asigură că știe.

— Copiii nu fac plângere împotriva atacatorilor de teama represaliilor. Profesorii nu pot pedepsi ce nu văd.

Levy clătină din cap.

— E mai mult de atât. Făcu o pauză, de parcă și-ar fi adunat gândurile. I-am predat Emmei timp de doi ani. Nu era strălucită la matematică, dar era o elevă bună, o fată de nota zece. Lucra din greu, nu

făcea probleme. Aparținea unuia dintre cele mai populare grupuri din școală. Se înțelegea foarte bine cu toți elevii.

Una dintre femeile asiatice, Daniella Park, adăugă:

— Până a venit Kayla.

Faith rămase surprinsă de tonul răuvoitor al femeii. Park părea a nu fi afectată de faptul că fata fusese ucisă cu sălbăticie.

— De ce spuneți asta?

— Se întâmplă des. Kayla avea o influență negativă asupra ei, explică Park.

Mulți dintre profesori aprobară din cap.

— O perioadă lungă de timp, Emma a fost prietenă cu o fată pe nume Sheila Gill. Erau foarte apropiate, dar tatăl lui Sheila s-a transferat în Arabia Saudită la începutul semestrului, anul trecut. Lucrează pentru una dintre acele companii petroliere multinaționale, lipsite de suflet. Își exprimă frustrarea cu un semn din mână: În orice caz, Emma nu mai avea la cine să apeleze. Unele persoane gravitează spre o anumită persoană din grup și, fără Sheila, Emma nu mai avea un grup. A devenit din ce în ce mai introvertită, nu mai participa la ore. Notele ei nu au scăzut, ba chiar au crescut ușor, dar se vedea că e singură.

— Și apare Kayla Alexander, interveni Levy, pe același ton folosit de Park. Exact în mijlocul anului școlar. Era genul care avea nevoie de audiență, așa că știa foarte bine pe cine să aleagă.

— Emma Campano, completă Faith. De ce s-a transferat Kayla în mijlocul anului?

— A fost transferată la noi de la altă școală. Kayla era o provocare, dar noi, la Westfield, apreciem provocările, interveni McFaden.

Faith descifră mesajul. Își îndreptă seria de întrebări către Levy, pe care nu-l deranja să le critice pe fete.

— Kayla a fost dată afară de la cealaltă școală?

McFaden încercă să dreagă situația.

— A fost nevoită să plece. Cealaltă școală nu îi putea satisface nevoile. Își îndreptă umerii: La Westfield, ne mândrim cu faptul că putem oferi ajutorul special de care au nevoie copiii pe care societatea îi cataloghează drept problematici.

Pentru a doua oară în aceeași zi, Faith se chinui să nu-și dea ochii peste cap. Jeremy fusese diagnosticat cu toate tulburările comportamentale: ADD, ADHD, tulburare socială, tulburări de personalitate. Deja era ridicol. Se mira că nu existau școli pentru copii plictisitori, mediocri.

— Îmi puteți spune pentru ce urma tratament?

— ADHD, adăugă McFaden. Kayla are, avea, mă scuzați, probleme în a se concentra la școală. Acorda mai multă atenție socializării decât învățăturii.

Probabil că sărea în ochi, în comparație cu restul tinerilor.

— Dar Emma?

Park vorbi din nou, pe un ton mult mai binevoitor:

— Emma e un copil minunat.

Colegii o aprobară din nou și simți cum se umplea camera de tristețe. Faith se întrebă ce făcuse Kayla de nu avea pe nimeni de partea ei.

Ușa se deschise și intră un bărbat ce purta o jachetă sport, șifonată și ținea un teanc de hârtii în mână. Se uită la mulțime, mirat parcă de faptul că mai erau acolo.

— Domnule Bernard, începu McFaden, să vi-i prezint pe detectivii Mitchell și Trent. Se întoarse către Will și Faith: El este Evan Bernard, de la departamentul de limbă engleză.

El aprobă din cap, clipind în spatele ochelarilor cu rame subțiri. Bernard era un bărbat arătos, de peste patruzeci de ani. Faith se gândi că ar putea reprezenta ușor un tipar, cu barba sa dezordonată și aspectul neglijent, dar ceva în privirea lui ageră îi spunea că era mai mult de atât.

— Îmi pare rău că am întârziat. Am avut ședință cu părinții, le spuse Bernard.

Trase un scaun lângă McFaden și se așeză, cu teancul de hârtii în poală.

— Aveți vreo veste?

Faith realiză că era primul care a întrebat asta.

— Nu, spuse ea. Urmărim mai multe piste. Orice informații ne puteți oferi despre fete, ne-ar fi de mare ajutor.

Pe sub barbă, își mușcă buza de jos, semn că prinsese minciuna lui Faith, la fel cum o citise ea pe McFaden.

Will alese acest moment pentru a vorbi. Își îndreptă atenția către Bernard:

— Facem tot ce ne stă în putință pentru a afla cine a ucis-o pe Kayla și a o aduce acasă pe Emma. Știu că nu vă consolează prea mult, dar vreau să știți că acest caz este prioritatea numărul unu a Departamentul de Poliție Atlanta și al Biroului de Investigații Georgia.

Bernard aprobă din cap și strânse teancul de hârtii în mâini.

— Cu ce vă pot ajuta?

Will nu răspunse. Faith înțelese că trebuie să continue ea discuția.

— Vorbeam de influența lui Kayla Alexander asupra Emmei Campano.

— Nu vă pot spune nimic despre Kayla. Eu am lucrat doar cu Emma, dar nu la clasă. Sunt profesorul de citire de la Westfield.

— Domnul Bernard ține sesiuni private cu elevii noștri care au probleme de citire. Emma e ușor dislexică, adăugă McFaden.

— Îmi pare rău să aud asta. Îmi puteți spune…

— Cum adică? interveni Will.

Se aplecă spre înainte, cu coatele pe genunchi, pentru a-l privi pe Bernard.

Bernard părea contrariat.

— Mă tem că nu înțeleg întrebarea.

— Mă refer la… Will păru că nu își găsește cuvintele. Nu înțeleg la ce vă referiți când spuneți „ușor dislexică”.

— „Ușor” nu este exact cuvântul pe care îl caut, spuse Bernard. De fapt este o tulburare de citire. La fel ca autismul, dislexia are un întreg spectru de simptome. Majoritatea copiilor sunt ori într-o extremă, ori în alta. Există o serie întreagă de simptome diferite, dar punctul lor comun este incapacitatea de a citi și de a scrie.

Will aprobă și Faith văzu cum băgă mâna în buzunar. Auzi un clic și se strădui să își păstreze o expresie neutră. Îl văzuse cum mutase reportofonul în acel buzunar când era în mașină. Era perfect legal ca o persoană să înregistreze o conversație în secret, în Georgia, dar era ilegal ca un polițist să facă asta.

— Ați caracteriza-o pe Emma ca având probleme sau ca fiind… Păru că ezită înainte de a folosi cuvântul. Retardată? îl întrebă Will pe Bernard.

Bernard păru la fel de șocat ca și Faith.

— Bineînțeles că nu, veni replica lui. De fapt, Emma are un coeficient de inteligență extrem de ridicat. Majoritatea dislexicilor sunt foarte talentați.

— În ce sens?

El înșirui niște exemple:

— Spirit de observație foarte dezvoltat, foarte organizați, atenție la detalii, atletici, cu înclinații către mecanică. Nu mă îndoiesc de faptul că Emma va deveni un arhitect foarte bun într-o zi. Are o abilitate aparte de a lucra cu structuri. Predau la Westfield de doisprezece ani și nu am întâlnit pe cineva ca ea.

Will păru puțin sceptic.

— Dar tot avea probleme.

— Nu le-aș numi probleme. Provocări, poate, dar cu toții avem provocări.

— Totuși e o boală.

— O tulburare, îl corectă el.

Will inspiră adânc și Faith își dădu seama că învârtitul în jurul cozii îl enerva. Cu toate acestea, continuă:

— Și care sunt problemele asociate cu această tulburare?

Profesorul îi exasperă:

— Probleme la matematică, citire, scriere și înțelegere a textului, lipsa de maturitate, probleme în orientarea în spațiu, bâlbâială, abilități motorii reduse, imposibilitatea de a înțelege ritmul metric… E o combinație de factori și fiecare copil e diferit. Poate fi un geniu al matematicii sau poate fi cineva care nu e în stare să facă un simplu calcul, un atlet desăvârșit sau cineva complet neîndemânatic. Emma, din fericire, a fost diagnosticată în stadiu incipient. Dislexicii sunt foarte buni în a-și ascunde problema. Din păcate, computerele îi ajută să îi păcălească pe cei din jur. Citirea este o aptitudine fundamentală și ei tind să fie rușinați de faptul că nu o pot dezvolta. Majoritatea dislexicilor nu dau rezultate bune la teste, decât dacă sunt orale, așa că au note mici. Nu cred că sunt singurul care spune că unii profesori înțeleg greșit situația și o iau drept lene sau ca problemă de temperament. Bernard făcu o pauză, ca și cum următoarele cuvinte îi erau adresate cuiva din cameră: În plus, Emma este și foarte timidă. Nu îi place să fie în centrul atenției. E în stare să suporte foarte multe pentru a nu fi băgată în seamă. Sunt sigur că a avut momente în care a dat dovadă de lipsă de maturitate, dar, în mod normal, este un copil introvertit care încearcă din răsputeri să se integreze.

Will se aplecă atât de mult, încât aproape că se ridicase de pe scaun.

— Cum au reacționat părinții la auzul acestor vești?

— Pe tată nu l-am cunoscut, dar mama s-a implicat foarte mult.

— Există vreun leac?

— După cum am mai spus, dislexia nu este o boală, domnule Trent. Este o problemă de conexiune în creier. Mai degrabă te-ai aștepta ca un diabetic să înceapă să producă insulină peste noapte, decât să îți poată spună un dislexic care e diferența dintre stânga și dreapta, sus și jos.

În cele din urmă, Faith crezu că a înțeles de ce punea Will aceste întrebări.

— Dacă Emma era urmărită, ar fi putut să aleagă ruta greșită, să urce scările în loc de a le coborî, unde ar fi putut scăpa? întrebă ea.

— Nu funcționează așa. Probabil că ar fi în stare să intuiască ruta cea mai bună mai bine decât noi, dar dacă ar întreba-o cineva „cum ai ajuns acolo?" nu ar putea spune: „m-am ascuns sub măsuța de cafea, apoi am luat-o la stânga pe scări." Ar spune doar „am fugit". Cel mai fascinant aspect al acestei tulburări este faptul că mintea pare să realizeze acest deficit și să creeze noi abilități care să rezulte în mecanisme de supraviețuire pe care nu le-ar poseda un alt copil.

Will își drese glasul.

— Spuneți că ar avea un spirit de observație mult mai dezvoltat decât al unei persoane normale.

— Noi nu prea folosim cuvântul „normal", spuse Bernard. Dar da, în cazul Emmei, cred că așa s-a întâmplat. Continuă: Știți, din experiența mea, dislexicii sunt mult mai perspicace decât alte persoane. Asta se întâmplă adesea în cazul copiilor maltratați, unde, ca formă de apărare, învață să citească stările și nuanțele mai bine decât un copil tipic. Absorb o cantitate enormă de vină pentru a păstra pacea. Ei sunt supraviețuitorii adevărați.

Faith se consolă cu aceste cuvinte. Aruncă o privire în cameră și realiză că nu era singura.

Will se ridică:

— Îmi pare rău, le spuse el. Eu trebuie să ajung la o altă întâlnire. Detectiv Mitchell mai are câteva întrebări pentru dumneavoastră. Băgă mâna în

buzunar și ea presupuse că voia să oprească reportofonul. Faith, sună-mă te rog când ajungi la primărie. Se referea la morgă: Vreau să asist cu tine.

— Bine.

Își ceru scuze și plecă repede. Faith aruncă o privire spre ceasul ei, întrebându-se unde se duce. Nu trebuia să ajungă la casa Campano decât peste o oră.

Faith se uită prin cameră, la cei care o fixau cu privirea. Se gândi să termine odată.

— Mă întrebam dacă s-a întâmplat ceva deosebit cu Kayla Alexander. Nu prea pare să o aveți la suflet, în ciuda celor întâmplate.

Unii ridicară din umeri. Alții își priveau mâinile sau podeaua. Nici măcar Daniella Park nu avu un răspuns.

Directoarea luă cuvântul.

— Cum spuneam, detectiv Mitchell, Kayla era o provocare.

Bernard oftă adânc, de parcă nu îi convenea faptul că trebuia să clarifice el.

— Lui Kayla îi făcea plăcere să facă probleme.

— Cum anume?

— Cum fac fetele, spuse el, deși nu prea era o explicație.

— Căuta ceartă? ghici Faith.

— Împrăștia zvonuri. Le înnebunea pe celelalte fete. Cred că vă amintiți cum era la acea vârstă, spuse Bernard pe un ton indiferent.

Faith încercase din răsputeri să uite. Fiind singura adolescentă de paisprezece ani însărcinată din școală, nu i-a fost prea ușor.

— Nu era așa de rău.

Matthew Levy era de acord cu ea.

— Aceste certuri sunt ciclice. Săptămâna asta sar una la gâtul alteia, următoarea săptămână sunt cele mai bune prietene și urăsc pe altcineva. Se întâmplă foarte des.

Femeile erau de altă părere. Park vorbi în numele lor.

— Era foarte rău, spuse ea. Aș spune că la o lună de la venirea ei, Kayla intrase în conflict cu toată lumea. Împărțise școala în două.

— Era admirată de băieți?

— Foarte mult, spuse Park. Îi folosea ca pe hârtia igienică.

— Avea pe cineva anume?

Ridicară din umeri și unii dintre ei clătinară din cap.

— E o listă foarte lungă, completă Bernard. Dar băieții nu se îngrămădeau. Știau cu cine au de-a face.

Faith i se adresă lui Daniella Park.

— Mai devreme, spuneați că Emma era singura sa prietenă.

— Kayla era singura prietenă a Emmei. Emma era tot ce mai avea Kayla, răspunse Park.

Diferența era una importantă.

— De ce stătea Emma cu ea?

— Numai Emma poate răspunde la această întrebare, dar cred că înțelegea ce înseamnă să fii lăsat pe dinafară. Cu cât se strângeau mai mulți împotriva lui Kayla, cu atât erau mai apropiate.

— Spuneați că școala era împărțită în două. Ce s-a întâmplat?

În cameră se așternu tăcerea. Nimeni nu părea dornic să răspundă. Faith era pe cale de a repeta întrebarea, când Paolo Wolf, profesorul de economie care nu spusese până atunci nimic, explică:

— Mary Clark ar trebui să știe mai multe.

Tăcerea părea și mai pronunțată, până când Evan Bernard șopti ceva printre dinți.

— Mă scuzați, domnule Bernard, nu am înțeles ce ați spus, zise Faith.

El se uită atent prin toată camera, de parcă ar vrea să îl contrazică cineva.

— Mary Clark nu știe pe ce lume se află.

— Mary e studentă aici?

— Doamna Clark este unul dintre profesorii noștri de limba engleză. Kayla i-a fost elevă anul trecut, explică McFaden.

Faith nu se obosi să întrebe de ce nu era aici. Va afla cât de curând.

— Pot discuta cu ea?

McFaden deschise gura să răspundă, dar sună clopoțelul. Directoarea așteptă până ce sunetul se opri.

— Se anunță adunarea, îi spuse ea lui Faith. Ar trebui să mergem în aulă.

— Trebuie să vorbesc cu doamna Clark.

Pentru o clipă, McFaden ezită, dar apoi așternu pe față un zâmbet larg, care ar putea concura pentru cel mai fals din lume.

— V-o arăt cu cea mai mare plăcere.

•

Faith traversă curtea din spatele clădirii principale a școlii, în urma lui Olivia McFaden și a celorlalți profesori, spre aulă. În mod ciudat, erau aliniați în șir indian la fel ca și elevii care își urmau profesorii spre adunare. Clădirea era cea mai modernă dintre toate din campusul Westfield, probabil construită din banii părinților care împărțeau dulciuri, abonamente la reviste și hârtie de împachetat vecinilor care nu bănuiau nimic.

Unul dintre grupurile de elevi era din ce în ce mai agitat. McFaden se întoarse imediat spre ei, cu ochii ațintiți pe vinovații gălăgioși. Zgomotul se risipi ca luat de vânt.

Faith nu ar fi trebuit să fie surprinsă de aulă, care ar fi fost mai degrabă potrivită pentru a servi un mic teatru într-o suburbie prosperă. O mare de scaune îmbrăcate în catifea roșie deschidea drumul către o scenă imensă, care era acoperită cu aparatură de iluminat de ultimă generație. Cupola era pictată cu o copie fidelă a Capelei Sixtine. Basorelieful detaliat care străjuia scena portretiza zeii în stadii diferite de emoție.

Covorul de sub picioare era atât de gros, încât Faith trebuia să păşească cu grijă pentru a nu se împiedica.

McFaden descrise încăperea pe măsură ce mergeau.

— Am construit aula în 1995 cu ideea de a găzdui sumedenia de evenimente din perioada Jocurilor Olimpice. Aşa că părinţii au vândut repede marfa, iar şcoala a cerut chirie statului pentru sală. Daphne, aruncă guma, îi spuse McFaden unei fete pe lângă care treceau. Se adresă din nou lui Faith: Directorul catedrei de arte, doamna Meyers, a fost cea care ne-a sugerat tema tavanului.

Faith se uită în sus, şoptind:

— Frumos.

Îi spunea mai multe despre tavan, dar Faith ignoră cuvintele lui McFaden pe măsură ce se îndreptau către scenă. Aula prindea viaţă în timp ce se umplea cu elevi. Unii plângeau, alţii pur şi simplu se uitau spre scenă, aşteptând nerăbdători. Câţiva veniseră cu părinţii, fapt ce tensiona şi mai mult atmosfera. Faith văzu mai mulţi copii ţinuţi strâns în braţe de mamele lor. Nu se putu abţine să se gândească la Abigail Campano când le văzu, la modul în care se luptase pe viaţă şi pe moarte cu bărbatul despre care crezuse că îi ucisese fiica. O luară fiorii, o reacţie genetică străveche la senzaţia de teamă colectivă care stăpânea aula.

La un calcul rapid, Faith realiză că, incluzând balconul, erau în jur de o mie de scaune în aulă. Parterul era aproape plin. Majoritatea elevilor de la Westfield erau fete.

Mare parte dintre ele erau foarte slabe, foarte prezentabile şi foarte drăguţe. Consumau numai produse organice, purtau haine din bumbac pur şi îşi conduceau BMW-urile şi Mini-urile până la sala de Pilates, după ore. Părinţii lor nu se opreau la McDonald’s în drum spre casă pentru a lua cina înainte de a pleca spre al doilea loc de muncă, în

tura de noapte. Aceste fete probabil că duceau o viață similară cu cea a Emmei Campano: iPhone-uri strălucitoare, mașini noi, vacanțe pe plajă și televizoare cu ecran plat.

Faith se opri, dându-și seama că o parte din ea, care pierduse atât de mult când s-a născut Jeremy, începuse să se revolte. Nu era vina fetelor că se născuseră în familii bogate. Cu siguranță nu-și forțau părinții să le cumpere aceste lucruri. Erau foarte norocoase și se pare că erau și foarte speriate. Una dintre colegele lor fusese ucisă cu sălbăticie, o sălbăticie a cărei gravitate nu o vor cunoaște vreodată. O altă colegă de-a lor era dispărută și probabil era folosită într-o manieră sadică de un monstru. Educați de serialul *CSI* și Thomas Harris, acești copii probabil că știau ce se întâmplă cu Emma Campano.

Cu cât se apropia mai mult de scenă, cu atât erau mai pregnante plânsetele pe care le auzea Faith. Nimic nu e mai emotiv decât o adolescentă. Cu toate că acum zece minute simțea un oarecare dispreț pentru ele, pe Faith o încerca acum un sentiment de milă.

McFaden o prinse pe Faith de braț.

— Ea este doamna Clark, spuse ea, arătând spre o femeie care se rezema de perete. Majoritatea profesorilor stăteau pe culoar, apostrofând elevii, păstrând ordinea în grupul numeros, dar Mary Clark părea să fie în lumea ei.

Era tânără, probabil abia terminase facultatea și părea frumoasă. Părul ei blond-roșcat îi atingea umerii, iar nasul îi era presărat cu pistrui. În mod ciudat, purta un taior negru, conservator, o cămașă albă și fusta de rigoare, care îi acoperea genunchii. Era o costumație potrivită pentru o femeie mult mai în vârstă.

— Le poți adresa câteva cuvinte elevilor? spuse McFaden.

Faith simți cum o cuprinde panica. Își spuse că va vorbi unui grup de copii, că nu conta dacă se va

face de râs, dar mâinile îi tremurau deja când ajunse în fața aulei. Aerul condiționat menținuse o temperatură destul de scăzută în cameră, dar Faith se trezi că transpiră.

McFaden urcă scările către scenă. Faith o urmă, deși se simțea de-o seamă cu elevii pe care trebuia să îi liniștească. McFaden se duse direct spre scenă, dar Faith se opri la bază, căutând disperată un motiv pentru a nu fi nevoită să facă asta. Luminile erau foarte puternice, iar Faith nu îi putea vedea decât pe copiii din primul rând. Uniformele lor erau probabil făcute la comandă – fuste de școlărițe și cămăși albe, apretate. Băieții o duceau mai bine, în pantaloni de culoare închisă și cămăși albe, cu cravate în dungi albastre. Probabil că era o adevărată provocare să îi convingi în fiecare zi să își bage cămășile în pantaloni și să își îndrepte cravatele.

În spatele podiumului erau șase scaune. Patru dintre ele erau ocupate de profesori. Ultimul dintre aceștia, un bărbat care suferea de pilozitate excesivă și purta pantaloni scurți, strângea în mâna umedă de sudoare o hârtie mototolită. Burta i se revărsa peste talia pantalonilor, iar poziția îi îngreuna respirația; gura îi era întredeschisă, iar buzele i se mișcau ca gura unui pește.

Faith îl studie, încercând să își dea seama ce face și își dădu seama că își plimba ochii pe o hârtie pe care o strângea în mâna sa vânjoasă. După fluierul pe care îl purta la gât, Faith ghici că trebuia să fie antrenorul de educație fizică.

Lângă el era Evan Bernard, în ultimul scaun spre dreapta. Daniella Park era în ultimul scaun de la capătul opus. Faith observă atât distanța dintre ei, cât și faptul că își fereau privirile cu grijă, pentru a diminua tensiunea dintre ei. Îi aruncă o privire lui Mary Clark, care încă stătea pe culoar și realiză că ea era motivul.

McFaden verifică microfonul. Lumea ceru să se facă liniște, apoi urmă confirmarea prin boxe și

murmurul previzibil din sală. Directoarea așteptă să se facă liniște.

— Am aflat cu toții despre tragedia în care au fost implicați ieri două dintre elevele noastre și unul dintre prietenii noștri. Sunt clipe grele pentru noi toți, dar vom putea, mai mult ca sigur, să învingem această tragedie și să o transformăm într-o experiență benefică. Dragostea noastră pentru comunitate, pentru colegii noștri și respectul nostru pentru viață și bine, ne va ajuta pe toți cei de la Westfield să mergem înainte.

Se auziră câteva aplauze, mai ales din partea părinților. Ea se întoarse spre Faith.

— Un detectiv de la Departamentul de Poliție Atlanta vă va răspunde la câteva întrebări. Le reamintesc elevilor să fie respectuoși.

McFaden luă loc și Faith simți cum o fixează cu privirea toți participanții din sală. Podiumul părea că se depărtează cu fiecare pas și când ajunse acolo, mâinile îi transpirau atât de tare încât lăsa urme pe lemnul lustruit.

— Mulțumesc, spuse Faith. Vocea ei părea subțire și tinerească prin boxe. Sunt detectiv Faith Mitchell. Vreau să vă asigur că poliția face tot ce le stă în putință pentru a o găsi pe Emma, pentru a afla cine a comis aceste crime. Adăugă „Și Biroul de Investigații Georgia” cam târziu, iar propoziția ei nu avea niciun sens. Încercă din nou: După cum spuneam, sunt detectiv în cadrul Departamentului de Poliție Atlanta. Doamna directoare are numărul meu de telefon. Dacă ați văzut sau ați auzit ceva, sau aveți informații care ar putea ajuta, vă rog să mă contactați.

Faith realiză că nu mai avea aer în plămâni. Încercă să respire, fără a fi prea evident. Pentru o clipă, se întrebă dacă așa era atunci când aveai un atac de cord.

— Doamnă? încercă cineva din mulțime.

Faith își feri ochii de reflectoarele puternice. Văzu câteva mâini ridicate. Arătă spre cea mai

apropiată fată, concentrându-și toată atenția pe o singură persoană și nu pe mulțimea de oameni.

— Da?

Fata se ridică și Faith îi observă părul lung, blond și pielea albă. Faith auzi întrebarea înainte să fie pusă de fată:

— Credeți că ar trebui să ne tundem părul?

Faith înghiți, neștiind cum să răspundă. Circulau tot felul de povești conform cărora femeile cu părul lung reprezentau ținte sigure pentru violatori, dar din experiența ei, Faith știa că cei care comiteau astfel de infracțiuni se concentrau pe o anumită parte a corpului unei femei, și nu conta dacă are părul lung sau scurt. Pe de altă parte, Kayla și Emma semănau foarte mult și asta ar putea sugera o tendință.

Faith răspunse clar:

— Nu trebuie să vă tăiați părul și nu trebuie să vă schimbați înfățișarea.

— Dar ce credeți despre… începu cineva, apoi se opri, amintindu-și de protocol și ridicând mâna.

— Da? întrebă Faith.

Fata se ridică. Era înaltă și frumoasă, cu părul acoperindu-i umerii. Vocea îi era ușor tremurândă când i se adresă lui Faith:

— Fetele erau amândouă blonde. Nu înseamnă că tipul are o metodă de operare?

Pe Faith o surprinse întrebarea. Se gândi la Jeremy și la faptul că știa mereu când cineva nu era sincer cu el.

— Nu vreau să vă mint, îi spuse ea fetei, apoi uitându-se spre mulțime, scăpă de trac și se simți mai puternică. Și Emma și Kayla aveau părul lung și blond. Dacă vă simțiți mai bine, puteți să vă purtați părul strâns o perioadă de timp. Dar asta să nu vă facă să credeți că sunteți în siguranță. Trebuie să aveți grijă când ieșiți din casă. Părinții voștri trebuie să știe mereu unde sunteți. Se auziră câteva proteste șoptite. Faith ridică mâna, ca un predicator: Știu că sună ca o lozincă, dar nu locuiți

în suburbii. Știți care sunt principiile siguranței. Nu vorbiți cu străinii, nu mergeți singuri în locuri necunoscute. Nu plecați singuri fără a spune cuiva, oricui, unde sunteți, cu cine mergeți și când vă veți întoarce.

Explicase pe un ton calm. Majoritatea mâinilor coborâră. Faith îi făcu semn unui băiat care stătea cu mama lui.

— Putem să o ajutăm cumva pe Emma? spuse el timid.

Camera se cufundă în tăcere. Teama îi cuprinse din nou.

— După cum spuneam… Se opri să își dreagă glasul. După cum spuneam, apreciem orice informație pe care ne-o puteți oferi. Personaje suspecte în jurul școlii. Lucruri neobișnuite pe care le-au spus Emma sau Kayla, sau chiar lucruri obișnuite, ceva care ar putea fi legat de ce li s-a întâmplat. Toate acestea, oricât de banale ar părea, ne pot fi de mare folos. Își drese glasul, dorindu-și puțină apă. Ce puteți face voi, personal, e să vă amintiți să vă asigurați. Părinții voștri să știe mereu unde sunteți. Fiți precauți. În fapt, nu știm cum se leagă tragedia de școală, sau dacă are vreo legătură. Vigilența este cuvântul de bază. I se părură prostești aceste cuvinte, de parcă ar fi fost o copie nereușită a lui Olivia McFaden, dar aprobările venite din partea părinților și elevilor din sală o convinseră pe Faith că a făcut un lucru bun.

Aruncă o privire către mulțime. Nu mai erau mâini ridicate. Făcându-i un semn directoarei, Faith coborî de pe scenă și luă loc.

— Mulțumesc, detectiv Mitchell.

McFaden se întorsese spre audiență. Le spuse elevilor:

— În câteva clipe, domnul antrenor Bob vă va face o prezentare de zece minute, apoi vom urmări un film cu instrucțiuni despre siguranța personală.

Faith se abținu să scoată un sunet de protest, dar îl auzi venind din partea altora din sală.

McFaden continuă:

— După domnul antrenor va urma doctorul Madison, care, după cum știți, este consilierul psihologic al școlii. El vă va oferi câteva sugestii referitoare la modalitatea în care puteți trece peste această tragedie. Va răspunde și la întrebări, dar vă rog să nu îl întrerupeți pe doctorul Madison până nu va termina prezentarea. Acum să păstrăm un moment de reculegere pentru colegii noștri – cei care sunt printre noi și cei care nu mai sunt. Ea așteptă câteva secunde, apoi, când nu reacționă nimeni, spuse: Plecați capetele, vă rog.

Faith nu apreciase niciodată momentele de reculegere, mai ales cele care implicau plecarea capetelor. Le aprecia la fel de mult cum aprecia vorbitul în public, care era pe locul doi, după ingerarea unor gândaci vii.

Faith se uită prin mulțime, peste capetele plecate, spre Mary Clark, care privea în gol spre scenă. Faith își făcu loc spre scări cât putu de încet. Parcă putea simți dezaprobarea lui Olivia McFaden pe măsură ce se strecura pe culoar, dar nu era una dintre elevele sau profesoarele sale și avea lucruri mai importante de făcut decât să stea în spatele scenei și să îl asculte pe domnul antrenor Bob vorbindu-le elevilor săi despre siguranță vreme de câteva minute.

Mary Clark se postă într-o poziție și mai dreaptă când realiză că Faith se îndrepta spre ea. Dacă profesoara fusese luată prin surprindere de alegerea ei, nu avea de gând să o arate. De fapt, păru chiar ușurată când Faith îi făcu semn spre ușa de la intrare.

Mary nu se opri în hol, ci ieși din clădire înainte ca Faith să o poată opri. Se postă pe dalele de ciment, cu mâinile în șolduri, inspirând adânc.

— Am văzut cum a arătat McFaden spre mine înainte de prezentare și eram sigură că vă spune că

mă va concedia, îi spuse lui Faith.

Faith se gândi că era o manieră ciudată de a deschide o conversație, dar părea genul de remarcă nepotrivită pe care ar fi făcut-o și ea.

— De ce v-ar concedia?

— Elevii mei sunt prea gălăgioși. Nu sunt destul de severă. Nu respect planul de învățământ. Mary Clark se forță să râdă. Avem filosofii educaționale foarte diferite.

— Trebuie să vorbim despre Kayla Alexander.

Ea privi peste umăr.

— Nu despre Emma? Deodată se întristă. Ah, nu… a…

— Nu, o asigură Faith. Nu am găsit-o încă.

Își acoperi gura cu mâinile.

— Am crezut că…

Își șterse lacrimile. Amândouă știau ce crezuse și Faith se simți prost că nu explicase mai clar de la început.

— Îmi pare rău, spuse Faith.

Mary scoase un șervețel din buzunarul jachetei și își șterse nasul.

— Credeam că am terminat cu plânsul.

— O cunoșteați pe Emma?

— Nu chiar, dar e elevă aici. Toți par a fi responsabilitatea ta. Își șterse nasul. Aveai emoții pe scenă, nu?

— Da, recunoscu Faith, pentru că dacă ar fi mințit pentru ceva atât de simplu, i-ar fi fost mai greu să mintă pentru lucruri mai importante mai târziu. Urăsc să vorbesc în public.

— Și eu, spuse Mary. Nu în fața copiilor – ei nu prea contează – dar în consilii, ședințele cu părinții. Clătină din cap. Doamne, ce contează asta pentru tine acum? De ce nu vorbesc despre vreme?

Faith se sprijini de ușa metalică, dar se răzgândi atunci când simți cât de tare frige.

— De ce nu ai participat la ședință?

Ea băgă șervețelul în buzunar.

— Părerea mea nu prea contează pe aici.

Meseria de profesor e una care te solicită psihic. Faith își putea imagina cum profesorii cu vechime nu apreciau un spirit idealist care vrea să schimbe lumea.

— Toți cred că va veni o zi în care voi fugi, spuse Mary Clark.

— Ai avut-o ca elevă pe Kayla anul trecut.

Tânăra se întoarse, cu brațele încrucișate pe piept, și o studie pe Faith. Poziția era ușor ostilă.

— Îmi poți spune ce s-a întâmplat? întrebă Faith.

Mary era suspicioasă.

— Nu ți-au spus?

— Nu.

Ea râse din nou.

— Tipic.

Faith păstră tăcerea, oferindu-i timp femeii.

— Ți-au spus că anul trecut, Kayla a fost atât de rea cu una dintre eleve, încât aceasta a ajuns să se mute? întrebă Mary.

— Nu.

— Ruth Donner. S-a transferat la Marist în mijlocul anului școlar.

— Daniella Park a spus că a împărțit școala în două.

— E adevărat. Erau tabăra lui Kayla și a lui Ruth. După ceva timp, majoritatea au trecut de partea lui Ruth. Faptul că s-a transferat a fost cel mai bun lucru pe care îl putea face. A pus-o în prim plan pe Kayla și a început să iasă la iveală adevărul. La începutul anului școlar, Kayla era înjurată de toată lumea.

— Cu excepția Emmei.

— Cu excepția Emmei.

— Nu sunt o expertă, dar fetele nu trec peste această etapă în școala generală?

— De obicei, confirmă profesoara. Dar unele țin cu dinții. Cele foarte rele nu se pot abține să nu dea târcoale când simt miros de sânge.

Faith se gândi că analogia cu rechinul era una potrivită.

— Unde e Ruth Donner acum?

— Probabil e la facultate. Era în clasa a douăsprezecea.

Găsirea ei era o prioritate.

— Kayla a fost în clasa a noua anul trecut. Cum de s-a luat de o fată din ultimul an?

— Ruth era cea mai populară din școală. Ridică din umeri, de parcă asta ar fi explicat totul. Desigur, Kayla nu a avut de suferit. Ea întotdeauna scapă basma curată.

Faith încercă să o ia ușor. Povestea era mai lungă. Mary Clark dădea de înțeles că răspundea la întrebări la care Faith știa deja răspunsul.

— Înțeleg că e oribil ce a pățit cealaltă fată, dar pare ceva foarte personal pentru tine.

Ostilitatea lui Mary păru mai intensă.

— Am încercat să o las corigentă pe Kayla anul trecut.

Faith își dădu seama de ce a încercat doar. Părinții dădeau mulți bani pentru ca acești copii să studieze la Westfield. Se așteptau ca ei să dea randament, chiar dacă nu meritau note mari.

— Ce s-a întâmplat?

— Aici nu rămâne nimeni corigent. A trebuit să îi dau meditații după ore nesimțitei.

Caracterizarea era uimitoare, luând în considerare circumstanțele.

— Trebuie să recunosc, doamnă Clark, că mi se pare ciudat că vorbiți astfel despre o elevă care a fost violată și ucisă.

— Spune-mi Mary.

Faith nu avea cuvinte.

Mary părea neafectată.

— Chiar nu ți-au spus ce s-a întâmplat?

Faith clătină din cap.

— Aproape că mi-am pierdut locul de muncă. Am rate de plătit, doi copii acasă, soțul meu încearcă să își deschidă o afacere. Am douăzeci și

opt de ani și singurul lucru pe care știu să îl fac este să predau.

— Stai puțin, spuse Faith. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Kayla a venit la meditație, dar ar fi trebuit să îi iau eu mâna și să scriu lucrările pentru ea, pentru că altfel nu ar fi trecut la această materie. Mary roși puțin. Ne-am certat și m-am lăsat cuprinsă de furie. Făcu o pauză și Faith se aștepta ca femeia să spună ceva despre o altercație fizică, dar ce spuse era și mai șocant. A doua zi, Olivia m-a chemat în biroul ei. Kayla era acolo cu părinții ei. M-a acuzat de hărțuire sexuală.

Faith se arătă foarte surprinsă.

— Nu te lăsa păcălită de vestimentație, spuse Mary. Mă îmbrăcam mult mai bine de atât, aproape ca o ființă umană. Mă îmbrăcam prea sexy, după cum afirmă ilustra noastră directoare. E felul ei de a spune că am căutat-o cu lumânarea.

— Stai puțin, spuse Faith. Nu înțeleg.

— Kayla Alexander a afirmat că i-am spus că va trece la materia mea numai dacă întreține relații sexuale cu mine. Zâmbea, dar nu spunea nimic amuzant. Presupun că ar fi trebuit să mă simt flatată. Trecuseră doar trei luni de când născusem gemenii. Abia mai intru în hainele mele și nu îmi permit altele pentru că meseria de profesor nu e grozav de bine remunerată. A început să-mi curgă laptele în timpul întâlnirii. Părinții urlau la mine. Olivia stătea acolo și ne urmărea ca pe un film. Obrajii i se brăzdară de lacrimi. Mi-am dorit să fiu profesoară încă de când eram mică. Voiam să ajut oamenii. Nimeni nu face asta pentru bani și nici pentru respect. Am încercat să o conving. Credeam că am reușit. Și n-a făcut decât îmi înfigă un cuțit în spate.

— La asta s-a referit Daniella Park când a spus că a împărțit școala în două?

— Danni a fost printre puținii care au crezut în mine.

— De ce nu te-ar fi crezut?

— Kayla se pricepe foarte bine să manipuleze oamenii. Mai ales bărbații.

Faith își aminti de Evan Bernard, de ușurința cu care a desființat-o pe Mary.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a efectuat o anchetă. Mulțumesc lui Dumnezeu că există camerele de supraveghere în toată școala. Nu a avut dovezi pentru că nu s-a întâmplat nimic și nici nu e cea mai luminată. Prima oară a spus că i-am făcut propunerea în camera ei, apoi a spus că în parcare, apoi în spatele școlii. Povestea ei se schimba în fiecare zi. Până la urmă, a fost cuvântul ei împotriva cuvântului meu. Zâmbi forțat. M-am întâlnit cu ea pe hol după câteva zile. Știi ce mi-a spus? „Nu mă poți condamna că am încercat."

— De ce i-a fost permis să rămână în școală?

Marty o imită perfect pe Olivia McFaden.

— Aici, la Westfield, ne mândrim că putem oferi ajutorul de care au nevoie copiii cu nevoi speciale pe care societatea îi catalogheză ca fiind dificili – la paisprezece mii de dolari pe an, plus taxe pentru sport, pentru activități și uniforme.

Cu excepția finalului, erau exact aceleași cuvinte pe care le folosise directoarea cu o oră în urmă.

— Părinții nu au avut nimic de obiectat?

— Kayla a fost dată afară din toate școlile din oraș. Aveau de ales între Westfield sau școlile publice. Crede-mă, i-am cunoscut pe părinți. Familia Alexander era atât de oripilată de ideea ca scumpa lor fiică să se amestece cu marea de nespălați, încât preferau să o trimită la școală cu o femeie care se presupunea că a hărțuit-o.

— Îmi pare rău.

— Da. Tonul ei era ușor amar: Și mie.

— Mary, știi pe cineva care i-ar fi vrut moartea lui Kayla?

— În afară de mine? întrebă ea, fără strop de umor. Îmi fac planificările la sfârșitul zilei, spuse ea, referindu-se la perioada în care punea notele și făcea planurile de lecții. Am avut o clasă plină de la ora opt.

— Altcineva?

Își mușcă buza de jos, gândindu-se.

— Nu, spuse ea. Nu știu pe nimeni care ar fi putut face așa ceva, chiar și unui monstru cum era Kayla Alexander.

Capitolul 8

Will stătea în fața casei Campano, ascultând vocea lui Evan Bernard la reportofon. Calitatea sunetului era oribilă. Will era nevoit să țină aparatul la ureche și cu volumul la maximum, pentru a înțelege ce spune bărbatul: „Nu e o boală, domnule Trent. E o problemă de conexiune la nivelul creierului."

Will se întreba dacă Paul Campano era conștient de această situație. Îi venea oare să creadă? Sau îi făcuse și copilului său ce îi făcuse lui Will?

Puse reportofonul în buzunar când ieși din mașină, gândindu-se că astfel de idei nu o ajutau cu nimic pe Emma Campano. Un polițist stătea pe alee, cu mâinile în șolduri. Își făcuse treaba, pentru că marea de reporteri care așteptau vești de la casa Campano erau aliniați frumos peste stradă. Încă puneau întrebări când trecu Will pe lângă polițist. Acesta nu îl băgă în seamă și Will îi întoarse favoarea, urcând pe alee.

Mașina lui Charlie Reed era parcată în fața anexei. Ușile din spate erau deschise și se vedea un minilaborator care fusese montat în spatele camionetei. Cutii de pungi de plastic și mănuși de latex, diferite unelte, aspiratoare medicale și fiole de probe, toate așezate cu atenție pe jos, sub bara de protecție. Charlie era înăuntru, catalogând

fiecare probă într-un laptop, înainte de a le închide într-un seif fixat în caroserie. Dacă se ajungea la un proces, probele trebuiau să fie foarte bine definite, altfel raportul legistul ar fi fost compromis.

— Bună, spuse Will, sprijinindu-se de ușa deschisă. Mă bucur să te găsesc aici. Trebuie să îi cer tatălui o probă ADN. O poți preleva tu?

— Glumești? întrebă Charlie. O să se enerveze crunt.

— Da, întări Will. Dar Amanda mi-a dat ordinul.

— Îmi place cum scoate castanele din foc cu mâna ta.

Will ridică din umeri. Într-adevăr, așa era.

— Ai găsit ceva prin casă?

— Da. Charlie părea ușor surprins. Am găsit o pulbere fină pe podeaua din foaier.

— Ce fel de pulbere?

Charlie își plimbă degetul pe un set de fiole de plastic și alese una.

— Pământ cred că este, dar nu e faimoasa noastră argilă roșie de Atlanta.

Will luă fiola și o ținu cu două degete, ca și cum ar ține un gram de cocaină, doar că pudra din fiolă era de un gri-închis, nu albă.

— Unde ai găsit-o?

— O parte era în covorul de la intrare, alta în colțul scării.

— Doar în aceste două locuri?

— Dap.

— Ai verificat tenișii lui Adam și papucii de sus?

Charlie își duse mâna la mustață, întorcându-i vârfurile.

— Dacă mă întrebi dacă am găsit pudra în zona în care ai călcat tu, Amanda sau DPA – nu. Era doar în aceste două locuri: pe covor și lângă scări.

Will se temea că acesta va fi răspunsul lui. Chiar dacă pulberea i-ar fi dus la un suspect, apărarea ar

putea afirma că probele au fost contaminate de către poliție. Dacă Charlie sau Will ar fi chemați să depună mărturie, amândoi ar trebui să recunoască faptul că ar fi putut aduce respectiva pulbere pe tălpile pantofilor. Juriul voia să audă o poveste. Voiau să știe câți pași au făcut polițiștii între găsirea probelor și a suspectului. Dacă li se spunea că o anumită persoană a adus pe tălpi o anumită substanță la locul crimei, ar fi creat o imagine clară.

Acuzarea ar fi dată peste cap dacă nu ar putea menționa o probă care ar fi demascat criminalul.

Desigur, nimic nu ar mai conta dacă Emma ar fi găsită în viață. Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când fusese răpită fata. Cu fiecare minut care trecea, scădeau șansele ca ea să fie găsită în viață.

Will scutură fiola, observând puncte închise la culoare în pulbere.

— Ce crezi că e?

— E o întrebare de milioane. La propriu, spuse el, nefiind nevoie să îi amintească lui Will că analiza pudrei ar fi costisitoare.

Spre deosebire de laboratoarele de vis de la Hollywood, se întâmpla foarte rar ca un laborator de stat să fie echipat cu computere și aparatură de ultimă generație care să le permită să rezolve crimele într-o oră, ca în filme. Aveau două opțiuni: să trimită proba la FBI și să se roage să o accepte sau să scoată bani pentru ca un laborator privat să facă analiza.

Will simți cum îl cuprinde căldura, transpirând abundent pe spate.

— Cât de importantă crezi că e?

Charlie ridică din umeri.

— Eu doar le strâng, șefu'.

— Mai ai vreo fiolă? întrebă Will.

— Da, câte una pentru fiecare locație. Arătă spre o altă fiolă din tavă: Tu ai proba din covor, care are

mai multe șanse să fie contaminată. Charlie îi aruncă o privire suspicioasă: Ce vrei să faci?

Dacă nu ar fi trecut pe la Georgia Tech cu o zi înainte, nu s-ar fi gândit la asta.

— Să rog pe cineva să mi-l testeze.

Charlie îl sfătui:

— E mult mai complicat decât atunci când ți-am dat cheia. O cheie ori se potrivește, ori nu. Cu pulberea e altă poveste. Totul depinde de cum interpretează o persoană. Trebuie să documentăm totul. Trebuie să iei cu tine un formular. Căută prin camionetă și scoase o foaie galbenă: E o fișă pentru semnături. Vei avea nevoie de martori la fiecare pas. În primul rând, trebuie să semnezi un document care să ateste faptul că ai luat mostra. Găsi un alt formular, atașat de mapă și i-l oferi lui Will. Păstrez eu cealaltă probă, în caz că rezolvi ceva. Putem oricând să o ducem la laborator pentru a confirma ce găsești.

Will se uită la formular, găsind linia punctată și litera X. Semnătura era singura care nu îi dădea bătăi de cap, dar nu asta era problema. Dacă proba deținea o caracteristică geologică deosebită, atunci ar putea avea o arie în care să o caute pe Emma Campano.

Will încercă să păstreze un ton neutru, dar simți cum îl iau fiorii, de parcă s-ar apropia foarte tare de marginea unei prăpăstii.

— Apărarea ar fi în stare să declare că oricine ar fi putut aduce pulberea. Dacă arestarea se face pe baza analizei de laborator și judecătorul spune că nu putem folosi proba, criminalul ar putea scăpa.

Charlie lăsă mapa jos.

— Da, așa e.

— Dar dacă am găsi fata cu ajutorul ei…

Se îndreptă spre computer, apăsând o tastă pentru a se aprinde monitorul.

Will se întoarse, uitându-se la polițistul de pe alee. Bărbatul încă stătea cu spatele la ei și era la

cel puțin zece metri, dar Will vorbi în șoaptă când i se adresă lui Charlie:

— Ai catalogat asta deja?

— Nu.

Scană codul de bare de pe punga de probe și mai tastă ceva. Will strânse fiola în mână, aceasta încăpându-i perfect în palmă. Nu era genul de polițist care să încalce regulile, dar dacă era o cale de a găsi fata, putea el să nu o ia în considerare?

— Ai văzut că Toxic Shocks se luptă cu Dixie Derby Girls săptămâna asta? spuse Charlie.

Will trebui să repete cuvintele în minte pentru a le înțelege sensul. Charlie era un fan înfocat al roller derby-ului pentru femei.

— Nu, nu am văzut.

— Va fi foarte interesant.

Will ezită. Se uită la polițistul de la capătul aleii înainte de a pune mostra în buzunarul de la pantaloni.

— Mersi, Charlie.

— Pentru nimic. Se întoarse către Will. Bine?

Will aprobă.

— Te anunț când poți preleva mostra de la tată.

Charlie îi răspunse sarcastic:

— Super. Mersi.

Will băgă mâna în buzunar, strângând fiola în mână pe măsură ce se îndrepta către anexă. Era deja lac de sudoare, deși temperatura încă nu era chiar insuportabilă. Existaseră perioade în cariera lui Will când acesta nu făcuse clar diferența dintre bine și rău, dar nu făcuse niciodată ceva atât de ilegal și disperat. Nu că ar fi avut vreo relevanță, dar ancheta nu părea să înainteze.

Era deja ziua a doua și nu existau martori, suspecți și nicio pistă în afară de pudra gri care ar putea sau nu să ducă undeva, poate doar să îl ajute pe Will să își piardă slujba.

Furase probe de la locul crimei. Mai mult de-atât, îl implicase și pe Charlie. Pe Will îl deranja cel mai tare ipocrizia situației. Polițistul

morocănos din aleea familiei Campano avea un grad mai înalt de moralitate.

— Will!

Hamish Patel stătea în capătul scărilor care duceau către apartamentul de deasupra garajului. Ținea o țigară între degetul mare și cel arătător.

Will scoase mâna din buzunar în timp ce urca scările.

— Cum merge?

— Bine… Am conectat computerul la linia telefonică, dar nu am primit niciun răspuns. Majoritatea telefoanelor au venit de la familie și vecini. Tatăl a fost destul de dur cu ei și nu a mai sunat nimeni de azi-dimineață.

— Familia?

— Mama a rămas în dormitor de la bun început. De dimineață a venit un medic la ea, dar a refuzat să fie sedată. Hoyt Bentley a rămas peste noapte, dar a plecat acum o oră. Tatăl a plecat și el de câteva ori, dar mai mult a stat la capătul scărilor. A luat ziarul de dimineață înainte să îl pot opri.

— Dar părinții lui?

— Cred că sunt decedați.

Will își scărpină falca. Încercă un sentiment ciudat de tristețe la auzul veștilor. La orfelinat, cu cât un copil înainta mai mult în vârstă, cu atât era mai puțin probabil să fie adoptat. Paul avea doisprezece ani când părinții săi adoptivi au făcut cerere la tribunal pentru a oficializa adopția. Cu toții se așteptau ca el să fie returnat ca un obiect nedorit. Când Will a plecat, la optsprezece ani, încă așteptau.

Deodată, Hamish spuse:

— Abigail Campano este o femeie foarte frumoasă.

Observația nepotrivită nu era chiar surprinzătoare. Hamish era genul de polițist căruia îi plăcea să se dea în spectacol, de parcă munca era doar muncă.

Cu toate acestea, Will spuse:

— Parcă religia ta îți interzicea să râvnești la soția altuia.

Acesta scutură scrumul de la țigară.

— Sunt baptist. Iisus m-a iertat deja. Hamish arătă spre piscină, care părea o oază în curtea din spate. Te superi dacă iau o pauză cât stai cu ei? Am stat toată noaptea aici. Mi-ar prinde bine o schimbare de peisaj.

— Te rog, spuse Will.

Bătu ușor la ușă, apoi intră. Camera principală a apartamentului era mare, cu o bucătărie complet utilată într-o parte și camera de zi în cealaltă. Se gândi că dormitorul și baia erau în spatele ușilor închise din spatele camerei. Laptopul lui Hamish Patel era instalat pe masa de la bucătărie, așteptând să sune telefonul. Două seturi de căști erau conectate la un aparat de înregistrare vechi, de mărimea unui bloc de ciment.

Paul stătea pe canapea, cu mâna pe telecomandă. Televizorul nu avea sonor, dar benzile de știri rulau pe ecran. Will recunoscu logoul CNN în colț. Reporterul era în fața unei hărți meteorologice, cu mâinile în aer, arătând spre o furtună care trecea prin centrul țării. Măsuța de cafea era plină de ziare – *USA Today, Atlanta Journal,* copii printate, pe care Paul le luase de pe Internet. Will nu putea citi titlurile, dar toate conțineau fotografiile de la școală ale Emmei, Adam și Kayla.

— Tomberon, spuse Paul.

Will nu știa dacă să îl corecteze sau nu. Fiica bărbatului era dispărută. Era momentul potrivit pentru a deschie vechi certuri?

— Sunt niște idioți, spuse Paul, arătând cu telecomanda spre televizor. După două zile, spun același lucru, dar în cuvinte diferite.

— Nu ar trebui să te uiți la asta, spuse Will.

— De ce nu ne-ai dat la televizor? întrebă el. Asta fac mereu la emisiunile cu polițiști. Arată

părinții pentru ca răpitorul să știe că victima are o familie.

Pe Will îl preocupa mai mult aducerea acasă a Emmei decât ce considerau ei ca fiind procedură standard. În plus, presa venise pentru a-i ponegri pe soții Campano, nu pentru a-i ajuta. Will era deja destul de stresat de mass-media, ca să-i mai supună pe părinți unui atac în direct. Ultima dată când o văzuse Will pe Abigail Campano, fusese sedată și abia vorbea fără să plângă. Paul era o bombă cu ceas, așteptând prima ocazie pentru a răbufni. Ar fi fost un dezastru să îi pună pe oricare dintre ei în fața camerei și ar motiva presa, care nu deținea niciun fel de informație viabilă, să îi arate cu degetul chiar pe ei.

— Nu vorbim cu presa momentan. Oricând ai nevoie de informații, ne cauți pe noi, îi spuse Will.

El se forță să râdă, aruncând telecomanda pe măsuța de cafea.

— Da, de parcă ați fost foarte sinceri.

— Ce crezi că ți-am ascuns?

Paul râse.

— Unde naiba e fiica mea. De ce nu și-a dat nimeni seama că era alt cadavru. Cum naiba ai pierdut o oră întreagă cu mâna în fund, în timp ce puiul meu era…

Nu mai putea continua, ochii i se umpluseră de lacrimi. Își încleștă maxilarul și privi spre televizor.

— Tocmai am venit de la școala Emmei, spuse Will, dorind să îi poată oferi mai multe informații. Am vorbit cu profesorii ei, cu prietenii ei. Am petrecut mare parte din ziua de ieri la Georgia Tech, urmărindu-l pe Adam Humphrey.

— Și ce ați aflat? Nimic.

— Știu că ai angajat oameni care să lucreze la asta, Paul.

— Nu e treaba ta.

— Este, pentru că mă pot încurca.

— Te pot încurca? Crezi că mă interesează dacă te încurcă? Arătă spre ziarele de pe măsuța de cafea. Știi ce scrie acolo? Normal că nu știi ce dracu' scrie, nu? Se ridică. Scriu că ești incompetent. Chiar oamenii tăi spun că ai distrus locul crimei, că s-au pierdut probe pentru că nu știai ce naiba făceai.

Will nu știa cum să îi explice diferența dintre Departamentul de Poliție din Atlanta și Biroul de Investigații Georgia, fără a părea un nesimțit îngâmfat. Se mulțumi să spună:

— Paul, eu sunt la conducerea anchetei acum. Ar trebui să știi că…

— Să știu ce? Se apropie, amenințător: Crezi că voi avea încredere în tine să îmi găsești fetița? Te cunosc, Tomberon. Ai uitat?

Will se retrăsese când sărise spre el, de parcă avea din nou zece ani și nu ar fi fost cu doisprezece centimetri mai înalt și de zece ori mai puternic decât nemernicul din fața lui.

— Nu știi nimic despre mine.

Paul împinse ziarul de pe masă, căutând o foaie de hârtie.

— Ce scrie aici, retardatule? Aruncă hârtia în fața lui Will. Poți să citești? Ai cerut o listă cu prietenii Emmei. Poți măcar să o citești?

Will își ridică bărbia, uitându-se în jos la Paul.

— Voi avea nevoie de o probă ADN de la tine, pe care să o compar cu mostrele prelevate din vaginul lui Kayla și de pe lenjeria din camera fiicei tale.

— Imbecilule!

Paul lovi cu sălbăticie și, deși Will se aștepta, tot își pierdu echilibrul. Amândoi căzură pe podea. Paul era deasupra, dar era mai în vârstă și mai încet. Will se eschivă de loviturile lui, oferindu-i lui Paul senzația pumnilor săi în burta sa moale. Îl lovi în rinichi, apoi îi mai trase un pumn în stomac.

Ușa se deschise brusc, izbindu-se de perete.

— Will! strigă Hamish. Iisuse!

Will simți cum își revine în simțuri. Întâi îi reveni auzul – vocea panicată a lui Hamish, apoi o femeie țipând. Apoi simți durerea, care se propagă de-a lungul nasului. Simți gust de sânge în gură și respirația grea a lui Paul când acesta se rostogoli de pe Will pe podea.

Amândoi bărbații stăteau lungiți pe spate, respirând cu dificultate. Will încercă să se miște și simți ceva crăpându-se în buzunarul din spate.

Nimeni nu părea să audă că suna telefonul, până ce Abigail Campano strigă:

— E Kayla! Sună telefonul lui Kayla!

Femeia ținea telefonul în mână, cu ochii ațintiți pe numărul apelantului.

Will și Paul se chinuiră să se ridice. Hamish alergă spre computer. Ridică un deget, spunându-i lui Abigail să aștepte până apasă pe taste. Will își puse o pereche de căști, iar Hamish le ridică pe ale lui. Îi făcu semn din cap și Abigail răspunse la telefon, ținând receptorul astfel încât să audă și Paul.

— Alo?

Se auzi un zgomot de fond, apoi o voce modificată electronic, pe un ton amenințător.

— Vorbesc cu mama fetei?

Abigail deschise gura, dar nu scoase niciun cuvânt. Se uita la Hamish pentru a-i da undă verde. El confirmă, notând ceva pe o tablă din fața lui.

— D-da… îngăimă ea. Sunt mama Emmei. Se simte bine Emma? Pot vorbi cu Emma?

Hamish probabil o învățase să folosească mult numele fiicei sale. Era greu să ucizi pe cineva care are un nume.

— O am pe fiica ta, spuse vocea.

Hamish scrise ceva, iar Abigail aprobă din cap și spuse:

— Ce dorești? Spune-mi ce trebuie să fac să o primesc pe Emma înapoi.

Se auzi din nou zgomot de fond. Vocea nu avea inflexiuni, accent.

— Vreau un milion de dolari.

— Bine, spuse ea. Hamish începu să scrie furios pe tablă. Unde? Când? Ea imploră: Spune-mi ce dorești.

— Te voi suna mâine la 10:30 A.M. cu mai multe detalii.

— Nu, stai! strigă ea. Cum voi ști că e în viață? Cum voi ști că Emma e în viață?

Will apăsă pe căști, încercând din răsputeri să audă dincolo de zgomotul de fond. Auzi niște sunete ascuțite, dar nu știa dacă vin de la Hamish, care apăsa pe taste, sau de la altceva. Se speriară cu toții, la unison, când vocea se ridică cu câteva octave:

— Tati… spuse o voce de fată, obosită, îngrozită. Tati, te rog, ajută-mă…

— Scumpo! strigă Paul. Scumpo, eu sunt!

Se mai auzi un clic, apoi legătura se întrerupse.

— Emma! strigă Abigail. Alo?

Hamish apăsă pe taste, încercând să mențină legătura. Clătină din cap către Will:

— Nimic.

— Acum ce facem? imploră Abigail, frica ascuțindu-i vocea aproape la fel ca a fiicei ei. Ce ne facem?

— Îl plătim pe nenorocit. Paul se uită la Will. Vreau să ieși din casa mea. Ia-l cu tine.

Hamish părea speriat, dar Will clătină din cap, indicându-i omului să stea pe loc. Îi spuse lui Paul:

— Nu poți negocia cu răpitorul de unul singur.

— Pentru ce dracu' am nevoie de tine? Nu poți nici măcar să urmărești apelul.

— Paul… încercă Abigail, dar el o întrerupse.

— Ieși dracu' din casa mea! Acum! Când Will refuză să se miște, Paul făcu un pas înainte. Să nu crezi că nu te pocnesc din nou.

— De ce vrei să plec? întrebă Will. Ca să îți suni paza privată să îți spună ei ce ai de făcut? Nu trebuia să citească răspunsul din ochii lui Paul. Cu cât implici mai multe persoane, cu atât vor vrea

mai mulți să controleze situația și cu atât va fi mai probabil ca Emma să pățească ceva.

— Crezi că îmi pun viața fiicei mele în mâinile tale?

— Cred că trebuie să te gândești că sunt singura persoană de lângă tine care știe cum să o țină în siguranță acum.

— Atunci m-am dus naibii, nu? Buzele lui Paul se subțiară. Idiot ce ești. Ieși dracu' din casa mea!

— Te rog, murmură Abigail.

— Ieși naibii din casa mea acum! insistă Paul.

— E și casa mea, spuse Abigail, cu vocea mai puternică. Vreau să rămână.

— Nu știi… spuse Paul.

— Știu că ei sunt poliția, Paul. Ei știu ce fac. Ei se confruntă cu așa ceva tot timpul… Vocea începu din nou să îi tremure. Își strânse mâinile în față, ținând telefonul care tocmai adusese la viață vocea fiicei sale. A zis că va suna înapoi mâine. Avem nevoie de ajutorul lor. Avem nevoie de ei ca să știm ce să facem când sună.

Paul clătină din cap.

— Nu te băga, Abby.

— E și fiica mea!

— Lasă-mă pe mine să mă ocup, se rugă el, deși era clar că soția sa era de neînduplecat. Mă descurc eu.

— Așa cum te-ai descurcat cu toate celelalte?

În cameră domnea tăcerea. Până și ventilatorul computerului lui Hamish se opri.

Abigail nu părea afectată de faptul că avea martori.

— Unde erai tu, Paul? Cum te-ai descurcat când Emma a început să umble cu Kayla?

— Asta nu e…

— Spuneai că se prostește, că așa sunt adolescenții. Să o las în pace. Uite unde a ajuns acum. Numai în pace nu e acum.

Paul nu părea deloc convingător când murmură:

— Era și ea un copil.

— Era? repetă Abigail. Iar ne oferi înțelepciunea parentală? Spuneai să se convingă singură. Să se lovească de probleme. Cum ai făcut tu la vârsta aia. Dar uită-te acum la tine: ești un nenorocit jalnic care nu poate avea grijă nici măcar de propria fiică.

— Știu că ești supărată, spuse Paul, de parcă el ar fi cel rezonabil. Vorbim despre asta mai târziu.

— Exact asta mi-ai spus, insistă ea. De fiecare dată, spuneai să vorbim mai târziu. Emma chiulea? Vorbim mai târziu. Emma rămânea corigentă la engleză? Vorbim mai târziu. Mai târziu, mai târziu, mai târziu. Acum e mai târziu! Aruncă telefonul în celălalt colț al camerei, făcându-l țăndări de perete. E mai târziu, Paul. Vrei să discutăm acum? Vrei să îmi spui cum exagerez, cum eu sunt aia nebună, prea protectoare, că trebuie să mă calmez și să îi las să fie copii? Se sufocă. Ești calm, Paul? Ești calm când te gândești ce îi face acel bărbat, acel animal, fiicei noastre?

Paul se albi la față.

— Nu spune asta.

— Știi ce îi face, spuse ea printre dinți. Spuneai mereu că e fata ta frumoasă. Crezi că ești singurul bărbat care crede asta? Crezi că ești singurul care nu se poate abține să pună mâna pe blonde tinere?

Paul se uită la Will și îi spuse:

— Ieși afară.

— Nu, îi spuse Abigail lui Will. Vreau să auzi asta. Vreau să știi cum iubitul meu soț devotat și-o trage cu fiecare puștoaică de douăzeci de ani pe care o întâlnește. Arătă spre fața ei, spre corpul ei. E vânzătorul de mașini din el. De câte ori se învechește un model, îl dă pe unul mai nou.

— Abigail, nu e momentul.

— Când e momentul? întrebă ea. Când e momentul să te maturizezi și să recunoști că ai greșit? Furia ei creștea cu fiecare cuvânt. Am avut încredere în tine! Am avut încredere că vei avea

grijă de ea. Am ignorat totul pentru că știam că la sfârșitul zilei, te vei întoarce mereu acasă.

— Așa am făcut. Așa fac. Încerca să o liniștească, dar Will observă că se enerva și mai tare. Abby…

— Nu îmi pronunța numele! strigă ea, cu pumnii în aer. Nu vorbi cu mine. Nu te uita la mine. Nu îmi adresa niciun nenorocit de cuvânt până nu îmi voi vedea fiica acasă!

Fugi spre ușa de intrare, trântind-o în spatele ei. Will îi auzi pașii grăbiți pe scări. Când se uită pe fereastră, o văzu în genunchi pe iarbă, aplecată până la pământ.

— Ieșiți afară, spuse Paul. Pieptul i se înălța de parcă nu ar fi avut suflu. Vă rog, măcar acum. Amândoi. Vă rog, ieșiți afară.

Capitolul 9

Faith stătea în fața morgii, acoperindu-și o ureche pentru a bloca zgomotul, în timp ce vorbea cu Ruth Donner pe telefonul mobil. Fusese mai ușor să o găsească pe fosta inamică a lui Kayla Alexander decât să vorbească în fața unui grup mare de adolescenți speriați. S-a simțit ușurată când Olivia McFaden a lăsat-o să plece de pe podium.

Cu toate acestea, reușise să o convingă pe Olivia să o pună în legătură cu mama lui Ruth Donner. Femeia i-a spus întâi lui Faith ce părere are despre Kayla Alexander, apoi s-a oferit să îi dea numărul de telefon al fiicei sale. Ruth era studentă la Colorado State. Studia pedagogia. Voia să devină profesoară.

— Nu mi-a venit să cred că este vorba de Kayla. A fost foarte mediatizată știrea.

— Ne-ar putea ajuta orice informație, spuse Faith, ridicând tonul pentru a acoperi zgomotul provocat de motorul fierăstrăului de tăiat oase.

Urcă pe scări, la următorul etaj, dar tot se auzea motorul. Ai mai văzut-o de când ai terminat școala?

— Nu. Adevărul e că nu prea am ținut legătura cu nimeni de când am plecat.

— Știi pe cineva care ar fi putut să-i vrea răul? încercă Faith.

— Păi… Vocea i se pierdu. Nu vreau să fiu rea, dar nu era cea mai populară.

Faith își mușcă buzele pentru a nu spune: „Cred și eu…” În schimb, întrebă:

— O știai pe prietena ei, Emma?

— Nu prea. Am văzut-o cu Kayla, dar nu mi-a vorbit niciodată. Își aminti: Uneori se uita fix la mine, dar știți cum este. Dacă cea mai bună prietenă a ta urăște pe cineva, trebuie să o urăști și tu. Păru să realizeze cât de copilărească era ideea. Doamne, eram atât de disperată atunci, dar acum mă întreb de ce naiba conta atât de mult…

— Da, aprobă Faith, simțind că discuția nu duce nicăieri.

Verificase toate zborurile din și spre Atlanta din săptămâna în curs. Numele lui Ruth Donner nu apărea nicăieri.

— Ai numărul meu. Mă suni dacă îți amintești ceva?

— Desigur, spuse Ruth. Mă sunați dacă o găsiți?

— Da, promise Faith, deși a o informa pe Ruth Donner nu era pe lista ei de priorități. Mulțumesc.

Faith închise telefonul și îl băgă în buzunarul de la pantaloni. Coborî pe scări, iar mirosul de os ars o întâmpină imediat. Deși rămăsese fermă pe poziții mai devreme cu Will Trent, îi displăcea enorm să intre într-o morgă. Nu o deranjau atât de mult cadavrele, cât atmosfera, procesul industrial al morții. Marmura rece care îmbrăca pereții pentru a nu se murdări. Scurgerile din podea, din metru în metru, care colectau sângele și țesutul. Tărgile de inox, cu roțile lor mari, de cauciuc și saltelele de plastic.

Vara era perioada de vârf a medicului legist; o perioadă foarte brutală a anului. Adesea puteai găsi zece sau douăsprezece cadavre în congelator. Erau puse acolo ca niște bucăți de carne care aveau să fie procesate pentru probe. Numai gândul acesta o întristă profund.

Pete Hanson avea în mână o grămadă de intestine ude, însângerate, când Faith intră. Îi zâmbi, salutând-o ca de obicei:

— Cea mai drăguță doamnă detectiv din clădire!

Ea se strădui să nu vomite când Pete aruncă intestinele pe un cântar mare. Deși erau la subsol, camera era mereu dezgustător de caldă în lunile de vară, compresorul congelatorului împingând aerul în spațiul restrâns mai repede decât putea face față aerul condiționat.

— Acesta era plin ca o căpușă, mormăi Pete, notând greutatea.

Faith nu întâlnise niciun legist care să nu fie excentric, dar Pete Hanson era ce mai ciudat dintre toți. Înțelegea de ce divorțase de trei ori. Întrebarea era cum de găsise trei femei cu care să se însoare.

Îi făcu semn.

— Să înțeleg că nu ați aflat nimic de mă onorezi cu prezența.

— Nimic, spuse ea, privind în jurul ei. Snoopy, un bărbat de culoare, în vârstă, care era asistentul lui Pete Hanson de când începuse Faith să lucreze la Criminalistică, dar al cărui nume adevărat nu îl aflase încă, o salută fugitiv, apoi rulă înapoi pielea feței lui Adam Humphrey pe scalp, apăsând-o în adâncituri. Degetele lui osoase lucrau meticulos, iar Faith își aminti de momentul în care mama ei îi făcea un costum de Haloween, cu mâinile sale ferme îndreptând pliurile materialului pe model.

Faith mută privirea, știind că din cauza căldurii și a mirosului, nu va putea pleca din cameră fără a avea un gust oribil în gât.

— Dar tu?

— Mă tem că am avut ceva ghinion. Scoase mănușile și își puse o pereche nouă. Snoopy îl acoperă acum, dar am găsit o leziune destul de gravă în partea dreaptă a capului lui Humphrey.

— Fatală?

— Nu, mai degrabă o lovitură oblică. Scalpul a rămas intact, dar cred că a văzut stele verzi.

Se îndreptă spre o oală ca de supă care avea înăuntru un polonic. Ajunsese la cea mai rea parte a autopsiei. Conținutul stomacului. Mirosul era groaznic, genul de miros care ți se impregna în mucoasa nasului și a gâtului, astfel încât, a doua zi, te trezeai cu gâtul inflamat.

— Acum, privește, spuse Pete și luă cu o pensetă lungă ceva ce părea a fi un cristal mare de sare. Acesta este un cartilaj, găsit în mâncarea de tip fast-food.

— Evident, spuse Faith, încercând să nu i se facă rău.

— Să te gândești la asta data viitoare când te duci la McDonald's.

Faith era sigură că nu va mai mânca vreodată acolo.

— Presupun că tânărul a consumat mâncare de tip fast-food cu aproximativ treizeci de minute înainte de a muri. Fata a mâncat cartofi prăjiți, dar se pare că nu și hamburgerul.

Ea spuse:

— Nu am găsit ambalaje în pubele și nici afară, spuse ea.

— Probabil că au mâncat pe drum. E cel mai rău pentru digestie, apropo. De aceea ne confruntăm cu o epidemie de obezitate în țară.

Faith se întrebă dacă bărbatul se uita vreodată în oglindă. Burta sa era atât de mare și de rotundă, încât părea însărcinat sub halatul medical.

— Ce mai face Will? întrebă Pete.

— Trent? întrebă ea. Nu știam că îl cunoști.

El își scoase mănușile, făcându-i semn lui Faith să îl urmeze.

— E un detectiv excelent. Cred că e interesant să lucrezi cu cineva care este, să zicem așa, mai cerebral decât restul.

— Hm… spuse ea, nedorind să îi facă un compliment lui Will, deși Pete avea dreptate. Erau doar trei femei în Departamentul Omucideri din Atlanta. Erau patru când a ajuns Faith acolo, dar Claire Dunkel, care lucra de treizeci de ani în domeniu, se pensionase în săptămâna în care se angajase Faith. Sfatul ei de despărțire fusese:

— Poartă și câte o fustă din când în când, altfel îți vor crește testicule.

Poate de aceea îi era așa de greu lui Faith să îl înțeleagă pe Will Trent. În ciuda tuturor defectelor sale, părea că o respectă într-adevăr. Nu făcuse nicio glumă la adresa culorii părului ei, în legătură cu inteligența ei, nici nu se scărpinase în mod excesiv și nu scuipase pe jos – lucruri pe care le făcea Leo Donnelly înainte de a bea a doua cană de cafea.

Pete își deschise halatul chirurgical, sub care avea o cămașă cu motiv havaian. Faith se simți ușurată să vadă că purta pantaloni scurți. Sub halat, imaginea celor două picioare păroase peste care trăsese o pereche de șosete negre, lungi până la genunchi, era alarmantă.

— Oribilă acea situație cu mama ta, spuse Pete. Faith îl privi cum apăsă pe dozatorul de săpun și se spălă pe mâini. E una dintre situațiile în care expresia „mi-am făcut treaba” pare o scuză jalnică, nu?

— Da, fu ea de acord.

— Sunt în clădirea asta de mulți ani și am văzut multe lucruri care nu ar fi trebuit să se întâmple. Nu aș preda de bunăvoie nicio informație, dar dacă aș fi întrebat direct, m-aș simți nevoit să spun adevărul. Îi zâmbi peste umăr. Cred că aș fi unul dintre „cârtițele” voastre.

Ea ridică din umeri.

— Will e un om bun care a fost nevoit să facă o treabă murdară. Îl înțeleg perfect. Scoase câteva prosoape de hârtie și se șterse pe mâini în timp ce se îndrepta spre biroul său. Ia loc, spuse Pete, arătându-i spre un scaun.

Faith se așeză pe un teanc de hârtii de pe scaun, știind că Pete nu se aștepta ca ea să le mute.

— Ce ai descoperit?

— Nimic surprinzător, îmi pare rău. Scoase o pungă de hârtie din frigiderul mic din colțul camerei. Faith se strădui să găsească o hârtie goală pe care să noteze, în timp ce el scotea un sandviș. Fata a fost înjunghiată de cel puțin douăzeci și șapte de ori. Unghiul și traiectoria indică faptul că rănile puteau fi provocate de cuțitul de bucătărie găsit la locul crimei. Ucigașul trebuie să fi stat în genunchi, deasupra ei, când a atacat-o.

Faith scria în viteză, știind că nu se va opri pentru ea.

— Am găsit vânătăi pe coapse și vaginul era perforat. Am găsit urme de amidon, semn că au folosit un prezervativ, dar putem presupune că acesta s-a rupt, din cauză că am găsit urme de spermă. Se întâmplă adesea în timpul unui act sexual mai agresiv. De asemenea, am observat ușoare urme de mușcături în jurul sânilor. Pot afirma că indică un act sexual de comun acord, și nu un viol, dar este doar o speculație.

Își desfăcu sandvișul și mușcă din el, mestecând cu gura deschisă și vorbind în continuare.

— Poți lăsa astfel de urme și dacă ai viola o femeie, dar și dacă ești luat de val și femeia e de acord, poți afirma că urmele nu sunt rezultatul unui viol, ci al unei partide mai pasionale de sex. Nu m-aș mira ca în urma unor pahare de tequila și o repriză de dans, domnișoara de față ar fi de acord să participe la astfel de activități.

Faith încercă să se lupte cu fiorii care o străbăteau.

— Chiar și urmele de dinți?

Pete își încleștă dinții zgomotos, iar Faith se apucă să scrie ceva fără noimă, rugându-se să înceteze.

— Deci fata nu a fost violată.

— Așa cum i-am spus și agentului Trent la locul crimei, am găsit spermă pe lenjeria intimă, ceea ce înseamnă că după actul sexual, s-a ridicat și s-a îmbrăcat. Dacă infractorul a răpit-o, a pus-o să se îmbrace și să se ridice, apoi a fugărit-o pe hol și a ucis-o, apoi iar a dezbrăcat-o, atunci înseamnă că a violat-o. Dar nu cred. Cel puțin nu în timpul atacului.

Faith notă în caiet fiecare cuvânt.

Pete mai mușcă încă o dată din sandviș.

— Ca și cauză a morții, am avea trei opțiuni: traumă cauzată de un obiect contondent, jugulara perforată sau șocul. Atacul a fost unul intens. Efectul a fost catastrofal în organism. Vine o vreme în care creierul și inima își ridică mâinile în aer și spun: Știi ce? Nu mai suportăm!

Faith scrise cu grijă fiecare cuvânt.

— Pe care ai paria?

El mestecă tacticos, apoi spuse:

— Jugulara.

Faith reuși să zâmbească, deși nu avea idee de ce îl încuraja.

— Avea jugulara tăiată. Aș putea spune că rana a fost fatală, dar ar fi durat ceva timp, să zicem trei sau patru minute, până ar fi murit. Raportul meu oficial va reflecta cel mai probabil ca fiind vinovat șocul masiv.

— Crezi că era conștientă în timpul atacului?

— Dacă întreabă părinții, eu le-aș spune că mai mult ca sigur și-a pierdut cunoștința pe loc și nu a simțit niciun fel de durere. Scoase o pungă de cartofi din pachetul de hârtie, sprijinindu-se de scaun în timp ce o deschidea. În cazul băiatului, nu e același lucru.

— Ce părere ai?

— Se potrivește cu teoria lui Will. Nu-mi vine să cred cât de repede poate citi locul crimei.

Pete băgă un cartof în gură, aparent cu gândurile la profesionalismul lui Will Trent.

— Pete?

— Îmi pare rău, spuse el, oferindu-i un cartof. Faith clătină din cap și el continuă. Nu am pus cap la cap toate notițele, dar am o imagine de ansamblu. Se ridică în scaun și sorbi din paharul Dunkin' Donuts de pe birou. Din punct de vedere fizic, se prezintă normal. Ți-am spus deja de rana de la cap. Rana provocată de cuțit, în zona pieptului, ar fi fost de ajuns pentru a îl ucide. Presupun că adrenalina i-a dat energia pentru a se lupta cum a făcut-o. Cuțitul i-a perforat plămânul stâng – e simplu, căutăm un ucigaș stângaci. Putem presupune că victima a scos cuțitul, fapt ce a exacerbat fluxul negativ de aer. Plămânul e vidat și o leziune îl dezumflă ca pe un balon înțepat cu un ac.

Faith mai avusese de-a face cu o victimă care a decedat din cauza unui plămân perforat.

— Deci dacă nu primea ajutor, ar fi murit în câteva minute.

— Da, dar uite cum stă treaba: el ar fi intrat în panică, respirația i-ar fi fost îngreunată. Când un plămân cedează, e ca o profeție care se adeverește. Tragi aer și cu cât respiri mai mult, cu atât se agravează mai mult. Cred că panica l-a ajutat să mai câștige puțin timp.

— Care e cauza morții?

— Strangulare manuală.

Faith scrise cuvintele, subliniindu-le.

— Deci Abigail Campano l-a omorât, de fapt.

— Exact. Pete își ridică din nou sandvișul. L-a omorât exact înainte ca el să moară.

•

În interiorul clădirii, semnalul mobilului era foarte slab. Faith folosi asta drept scuză pentru a-l lăsa pe Pete să își termine singur masa. Formă

numărul lui Will Trent în timp ce traversa garajul pentru a lua o gură de aer. Faith trebuia să îi spună de Mary Clark și Ruth Donner. Voia să vorbească și despre Kayla Alexander. Imaginea pe care și-o crease despre fată nu era una drăguță.

Telefonul lui Will sună de câteva ori, apoi intră căsuța vocală.

— Bună Will. Avea un apel în așteptare și ea privi ecranul, citind cuvintele G. Cohen. Faith puse telefonul înapoi la ureche, nerecunoscând numele. Acum plec de la morgă… Telefonul îi sună din nou și acum își dădu seama cine era. Sună-mă, spuse ea, schimbând linia. Alo?

— Sunt Gabe.

Vocea lui suna de parcă ar fi fost foarte departe, deși ea se gândi că era încă la Tech.

— Cu ce te pot ajuta?

El nu spuse nimic, iar ea îl aștepta.

— Te-am mințit, spuse el într-un final.

Faith se opri din mers.

— În legătură cu ce?

Vorbea atât de încet, încât se chinuia să îl audă.

— Credeam că e mai mică de vârstă.

— Cine?

— Am… Nu își continuă ideea. Vreau să îți arăt ceva ce avea Adam. Ar fi trebuit să îți arăt mai devreme, dar…

Ea începu să alerge, îndreptându-se către Mini.

— Ce ai de la Adam?

— Trebuie să îți arăt. Nu îți pot spune la telefon.

Faith știa că îndruga prostii, dar și faptul că Gabe Cohen era gata să vorbească. Ar fi dansat ca o maimuță dacă asta l-ar fi determinat să spună adevărul.

— Unde ești?

— La cămin.

— Ajung în cincisprezece minute, spuse ea, deschizând portiera.

— Vii? spuse el, surprins.

— Da, spuse ea, punând telefonul la cealaltă ureche și băgând cheile în contact. Vrei să stau cu tine la telefon până ajung acolo?

— Nu, e în regulă, spuse el. Eu doar… Trebuie să îți arăt ceva.

Ea se uită peste umăr și întoarse Mini-ul atât de brusc, încât aproape că se ridică pe două roți.

— Ajung imediat, da? Rămâi pe loc.

— Bine.

Faith nu mai condusese atât de repede în viața ei. Pe de o parte se întreba dacă nu cumva Gabe o ducea cu zăhărelul, dar exista și șansa ca el să aibă ceva important de spus. Îl sună din nou pe Will și-i lăsă încă un mesaj, spunându-i să vină la cămin. Inima îi bătea mai să-i sară din piept în timp ce trecu pe culoarea roșie, iar un autobuz aproape că lovi o altă mașină, intrând pe contrasens și ocolind la milimetru echipele de muncitori. În campus, nu se obosi să caute un spațiu liber în parcare, lăsând din nou Mini-ul pe locul pentru persoanele cu handicap. Coborî parasolarul și ieși din mașină. Când ajunse la Towers Hall, abia mai respira.

Faith se aplecă, încercând să se liniștească. Deschise gura, inspirând adânc, blestemându-și condiția fizică precară. Trecu un minut și apăsă pe butonul pentru persoanele cu handicap, apoi urcă scările, câte două. Din depărtare se auzea muzică, dar clădirea părea goală. Era în mijlocul zilei, majoritatea copiilor fiind la ore. Trecu de camera lui Adam, crezând că Gabe e în camera lui, dar ușa camerei 310 era deschisă.

Faith o deschise larg, observând că banda de sigilare a poliției fusese tăiată. Lucrurile lui Adam erau împachetate. Salteaua era goală, iar televizorul și jocul dispăruseră. Pudra neagră pentru identificarea amprentelor era împrăștiată prin toată camera.

Gabe stătea pe podea, cu spatele sprijinit de pat, cu ghiozdanul lângă el. Avea coatele pe genunchi, iar capul pe antebrațe. Umerii i se scuturau. Cu

toate astea, Faith nu îl putea uita pe bărbatul furios care o amenințase că va chema paza cu o zi în urmă. Acela era adevăratul Gabe Cohen, sau acest copil cu lacrimi în ochi? Oricum ar fi fost, avea ceva să îi spună. Dacă Faith trebuia să se prefacă pentru a primi această informație, nu avea de gând să dea înapoi.

Bătu ușor în ușa deschisă.

— Gabe?

El o privi cu ochii săi umflați. Lacrimile îi udau obrazul.

— Adam mi-a spus că e tânără, suspină el. Credeam că are vreo paisprezece ani. Nu șaptesprezece. La știri au spus că are șaptesprezece ani.

Faith se folosi de ghiozdanul lui pentru a ține ușa deschisă și se așeză pe podea, lângă el.

— Povestește-mi de la început, spuse ea, încercând să mențină o voce calmă. Avea dovada că Adam vorbise cu Gabe despre Emma.

— Îmi pare rău, spuse el. Buzele îi tremurau și își coborî privirea, ascunzându-și fața. Trebuia să îți fi spus.

Lui Faith îi părea foarte rău de el, dar nu se putea gândi decât la Emma, care probabil plângea și ea undeva, dar nu avea pe nimeni care să o consoleze.

— Îmi pare rău, repetă el. Îmi pare atât de rău.

— Ce voiai să îmi spui? îl întrebă Faith.

Corpul îi tremura puternic, încercând să se calmeze.

— A cunoscut-o pe Internet. Erau pe un site video.

Faith simți cum îi stă inima în loc.

— Ce fel de site?

— TI.

Faith înțelese imediat. Tulburări de învățare. Instinctele lui Will Trent nu îl înșelaseră.

— Adam a vorbit cu ea pe internet aproape un an, îi spuse Gabe.

— Spuneai că e un site video? întrebă ea, gândindu-se ce îi mai ascunde puștiul.

— Da, spuse Gabe. Mulți dintre ei nu prea știau să scrie.

— De ce tulburări de învățare suferea Adam?

— Ceva legat de comportament. A făcut școala acasă. Nu prea se adapta. Gabe se uită la ea. Nu crezi că de asta a fost ucis, nu?

Faith nu mai era sigură de nimic în momentul acesta, dar îl liniști:

— Nu, sigur că nu.

— Părea mai mică decât era, știi?

Faith se asigură că înțelegea corect.

— De asta nu mi-ai spus că Adam ieșea cu ea? Credeai că e minoră și te temeai că va avea probleme?

El aprobă din cap.

— Cred că avea și mașină.

Faith simți cum i se încleștează dinții.

— Ce mașină? Ce marcă?

El nu se grăbi să răspundă, pentru efect sau pentru că avea emoții, nu își dădea seama.

— Era o vechitură. Un student în ultimul an se transfera în Irlanda și a dat anunț.

— Mai știi cum îl chema pe student?

— Farokh? Ceva de genul ăsta.

— Mai știi cum arăta mașina?

— Am văzut-o o singură dată. Avea o culoare nasoală, un albastru. Nici măcar nu avea aer condiționat.

Adam ar fi trebuit să înregistreze mașina în treizeci de zile, fapt ce explica de ce nu apărea în registrele poliției. Dacă nu știau cum arată, nu aveau cum să anunțe semnalmentele pentru ca fiecare polițist din oraș să caute mașina.

— Ce altceva îți mai amintești, referitor la mașină? Avea vreun abțibild pe bara de protecție sau parbrizul crăpat…

Gabe începu să se enerveze.

— Ți-am spus că am văzut-o o singură dată.

Faith simți cum vocea îi devine iritată, ca o mâncărime în gât. Inspiră adânc înainte de a întreba:

— De ce nu mi-ai spus de mașină?

El ridică din umeri din nou.

— I-am spus prietenei mele, Julie, și ea mi-a zis… mi-a zis că dacă Emma e moartă, e numai vina mea, pentru că nu ți-am spus. Nu vrea să mă mai vadă vreodată.

Faith își dădu seama că acesta era adevăratul motiv de supărare. Adolescenții erau cei mai egoiști.

— Ai cunoscut-o personal pe Emma? îl întrebă ea.

El clătină din cap.

— Dar prietena ei, Kayla Alexander, o fată blondă, foarte drăguță?

— Nici nu auzisem de ea până nu am văzut-o la TV. Gabe întrebă: Crezi că am făcut ceva rău?

— Normal că nu, spuse Faith, încercând să ascundă sarcasmul din voce. Știi care era website-ul pe care îl foloseau Emma și Adam?

El clătină din cap.

— Îl avea pe laptop, dar i-a fost furat.

— Cum i-a fost furat?

Gabe se ridică, ștergându-se cu dosul palmei la ochi.

— L-a lăsat la bibliotecă și s-a dus la toaletă. Când s-a întors, nu mai era.

Faith nu era deloc surprinsă. Adam aproape că voia să îl ia cineva.

— Ai văzut ce nume folosea pe site? Avea o adresă de e-mail?

— Nu cred. Se șterse la nas cu marginea bluzei. Dacă folosești adresa de e-mail primești tot felul de mesaje nesolicitate.

Avea dreptate. Dacă se gândea bine, probabil că erau nouă miliarde de site-uri pentru persoane cu dizabilități, și asta numai în Statele Unite.

— Când m-ai sunat, ai spus că ai ceva să îmi arăți. Ceva care i-a aparținut lui Adam, îi aminti ea.

În ochii lui se citi vinovăția și ea își dădu seama că toate celelalte lucruri – site-ul, mașina, teama de a recunoaște vârsta Emmei, toate erau doar preambulul informației care l-a determinat să o sune.

Faith se chinui să nu pară nerăbdătoare.

— Orice ai avea, trebuie să văd.

El nu se grăbi, și cu un gest teatral se sprijini pe călcâie și băgă mâna în buzunarul din față al pantalonilor. Încet, scoase câteva bucăți de hârtie împăturite. Explică:

— I le-a strecurat cineva pe sub ușă lui Adam săptămâna trecută.

Pe măsură ce el despăturea foile, tot ce putea observa ea, printre petele de grăsime, pliurile și colțurile îndoite, era faptul că hârtia fusese atinsă de foarte multe ori.

— Poftim, spuse Gabe. Acestea sunt toate.

Faith se uită șocată la cele trei foi pe care el le întinsese pe podea, în fața lor. Pe fiecare pagină era câte un singur rând de text îngroșat, orizontal. Fiecare rând îi întărea presimțirile.

FATA I EA MEA!!!
VIOLATORULE!
LAS ÎN PACEA!

La început Faith nu putu să vorbească. Cineva îl avertizase pe Adam Humphrey să o lase în pace pe Emma Campano. Cineva îi urmărise când erau împreună, le știa obiceiurile. Aceste bilețele dovedeau faptul că fusese o răpire plănuită. Ucigașul îi cunoștea pe unii dintre ei, dacă nu chiar pe toți.

Gabe avea probleme lui:

— Ești supărată pe mine?

Faith nu putea să îi răspundă. În schimb, îi puse, la rândul ei, o întrebare:

— A mai atins cineva aceste notițe, în afară de tine și de Adam?

El clătină din cap.

— În ce ordine au venit, îți mai amintești?

Gabe inversă ultimele două pagini înainte ca ea să aibă timp să îl oprească.

— Așa.

— Nu le mai atinge, da? El aprobă din cap. Când a ajuns prima?

— Lunea trecută.

— Ce a spus Adam când a primit-o?

Gabe nu mai avea emoții. Părea aproape ușurat că îi poate spune.

— Prima dată ni s-a părut amuzant, pentru că nu era scris corect.

— Și când a venit a doua?

— A doua zi. Ne-am cam speriat. Credeam că Tommy e de vină.

Colegul nesimțit.

— El era?

— Nu, pentru că eram cu Tommy când Adam a primit al treilea bilet. A fost exact când i-a fost furat computerul și l-am întrebat „Ce naiba? Te urmărește cineva sau ce?" Gabe se uită la ea, probabil căutând o confirmare. Faith nu reacționă, așa că el continuă: Adam era foarte speriat. Spunea că își va lua o armă.

Instinctele lui Faith îi spuneau că Gabe nu arunca vorbe în vânt. Îl întrebă pe un ton foarte serios:

— Și și-a luat?

Gabe rămăsese cu privirea ațintită la bilete.

— Gabe?

— Se gândea la asta.

— De unde ar fi luat o armă? întrebă ea, deși răspunsul era evident. Tech era un campus urban. La câteva sute de metri distanță ar fi putut găsi

metadonă, cocainã, prostituate și arme, în orice combinație, la fiecare colț.

— Gabe? insistă ea. De unde ar lua Adam o armă?

Din nou, acesta păstră tăcerea.

— Nu îți mai bate joc! îl avertiză ea. Nu e de glumit.

— Doar vorbise despre asta, insistă el, dar refuză să o privească în ochi.

Faith nu mai încercă să își ascundă nerăbdarea. Arătă către bilete:

— Ai anunțat paza campusul de aceste bilete?

Bărbia începu să îi tremure. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Asta ar fi trebuit să facem, nu? Asta vrei să spui. E numai vina mea, pentru că Adam voia să o facă, dar eu l-am descurajat, pentru a nu avea probleme din cauza Emmei.

Își puse capul în mâini, iar umerii începură să i se scuture din nou. Era slab, i se vedeau coastele prin tricoul lipit de corp. Văzându-l cum plânge, Faith își dădu seama că nu îl înțelesese pe Gabe Cohen. Nu se prefăcea deloc. Chiar era foarte afectat, dar ea se concentrase prea mult pe caz pentru a observa asta.

— E numai vina mea. Asta a spus Julie. E numai vina mea și știu că și tu crezi asta, spuse cu voce tremurată.

Faith rămase pe loc, neștiind ce să facă. Adevărul era că era supărată pe el, dar și pe ea însăși. Dacă Faith s-ar fi concentrat mai mult, și-ar fi dat seama de asta încă de ieri. Timpul pierdut era vina ei. Probabil că Gabe avea aceste bilete în buzunar când s-a contrat cu ea, în urmă cu mai puțin de douăzeci și patru de ore. Dacă dădea vina pe el pentru greșelile ei nu ar fi ajutat-o să o găsească pe Emma, iar acum asta era cel mai important.

Ea se ridică în picioare, încercând să își dea seama e are de făcut. Faith nu realiza cât de fragil

era tânărul acum. Era un adolescent emotiv sau se prefăcea, pentru a primi atenție?

— Gabe, începu ea. Vreau să fii sincer cu mine.

— Sunt sincer.

Faith se opri o clipă, neștiind cum să pună următoarea întrebare:

— Mai există ceva ce nu îmi spui?

Ridică privirile. În ochii săi era cuprinsă o tristețe năucitoare, iar ea nu îl putu privi.

— Nu sunt în stare de nimic.

Viața lui se destrămase în ultimele două zile, dar ea știa că voia să spună mai mult de-atât.

— Sunt sigură că nu e așa, spuse ea.

— Adam era singurul meu prieten și acum e mort… probabil din cauza mea.

— Îți jur că nu e adevărat.

El își mută privirea, uitându-se la salteaua goală din fața lui.

— Nu am ce căuta aici. Toți sunt mai deștepți decât mine. Toți își aleg fraternități și se împrietenesc. Chiar și Tommy.

Faith nu făcu greșeala de a i-l oferi pe Jeremy ca noul său prieten. Îi spuse lui Gabe:

— E greu să te adaptezi într-o școală nouă. Te vei descurca, la un moment dat.

— Nu cred că o voi face, spuse el, părând atât de sigur încât Faith simți cum o cuprinde panica. Fusese atât de concentrată pe informațiile pe care i le ascundea Gabe, încât uitase că era doar un adolescent prins într-o situație foarte rea.

— Gabe, începu Faith, ce se întâmplă cu tine?

— Vreau doar să mă odihnesc.

Ea știa că nu se referea doar la somn. Nu o sunase ca să îl ajute pe Adam, o sunase ca să se ajute pe el, iar ea nu făcuse decât să-l trateze ca pe un suspect în interogatoriu. Vocea ei deveni mai blândă.

— Ce plănuiești să faci?

— Nu știu, spuse el, dar refuza să o privească în ochi. Uneori mă gândesc că ar fi mai bine dacă nu

aș mai fi, știi?

— Ai mai încercat ceva vreodată? Îi privi încheieturile. Avea niște urme de zgârieturi pe care nu le mai văzuse, niște linii roșiatice, unde pielea fusese rănită, dar nu străpunsă.

— Vreau doar să scap. Vreau să mă duc…

— Acasă? îi sugeră ea.

El clătină din cap.

— Nu am la ce să mă întorc. Mama a murit de cancer acum șase ani. Eu și tata…

Clătină din cap.

— Vreau să te ajut, Gabe, dar trebuie să fii sincer cu mine, îi spuse Faith.

El își făcu de lucru cu o tăietură a blugilor. Avea unghiile roase până la piele. Cuticulele erau smulse.

— Și-a cumpărat Adam armă?

El trăgea în continuare de blugi. Ridică din umeri, dar ea încă nu știa dacă să îl creadă.

— Nu vrei să îl sun pe tatăl tău? îi sugeră Faith.

Ochii i se deschiseră larg.

— Nu, te rog. Nu face asta.

— Nu te pot lăsa singur, Gabe.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Buzele îi tremurau. Faith simți disperarea lui ca și cum i-ar fi smuls inima din piept. Regreta din tot sufletul că a permis să se ajungă până aici.

— Nu te voi lăsa singur, repetă ea.

— Mă descurc eu…

Faith se simți prinsă într-o situație imposibilă. Era evident că Gabe era un tânăr cu probleme foarte mari, dar nu putea fi prioritatea ei acum. Trebuia să ducă biletele de amenințare la laborator pentru a vedea dacă poate folosi amprentele de pe ele. Un student din Irlanda îi vânduse o mașină lui Adam, mașina în care probabil fusese transportată Emma Campano de la Copy Right. Două perechi de părinți trebuiau să își identifice copiii. O mamă și un tată, în celălalt capăt al Atlantei, așteptau să afle dacă fiica lor mai era sau nu în viață.

Faith scoase telefonul și căută în lista de apeluri recente.

— Mă vei aresta? întrebă Gabe.

— Nu. Faith apăsă pe butonul de apelare al telefonului. O să aduc pe cineva care să te ajute și apoi mă voi întoarce la treabă.

Nu mai menționă că va verifica fiecare obiect din camera lui, inclusiv computerul pe care i-l împrumutase lui Adam, înainte de a pleca din campus.

Gabe se întinse pe pat, resemnat. Se uită la salteaua din fața lui. Faith abia se abținu să nu îi aranjeze o șuviță rebelă după ureche.

Avea bărbia brăzdată de coșuri. Văzu câteva fire de păr pe obrazul său, unde nu se bărbierise. Era un copil, un copil pierdut care avea nevoie de ajutor.

Secretara lui Victor Martinez răspunse la cel de-al doilea apel.

— Departamentul relații cu studenții.

— Sunt detectiv Mitchell, îi spuse ea femeii. Trebuie să vorbesc urgent cu decanul.

Capitolul 10

Will stătea în spatele lui Gail și Simon Humphrey, așteptând în fața geamului. Aranjamentul era asemănător celui văzut adesea la televizor și în filme: o cortină simplă pe cealaltă parte a geamului. Will apăsă pe un buton și cortina se retrase ușor, în spatele ei fiind victima, aranjată. Cearceaful era ridicat până la bărbie, pentru a ascunse cusăturile imense din jurul inciziei în formă de Y. Acesta era momentul în care mama se sprijinea de umărul tatălui.

Dar camera nu putea reda totul. Mirosul înțepător al morgii. Plânsetul pierdut al congelatoarelor în care erau depozitate cadavrele.

Felul în care podeaua părea că ți se lipește de talpă pe măsură ce te apropiai de geam.

Greutatea cu care te întindeai pentru a apăsa pe buton.

Cortina se retrase. Ambii părinți rămaseră pe loc, tăcuți, amorțiți. Simon fu primul care se mișcă. Întinse mâna și o lipi de geam. Will se întrebă dacă își mai amintea cum era să își țină fiul de mână. Oare asta făceau tații? În parc, în public, tații și fiii jucau mereu baseball sau aruncau cu discul. Singurul contact dintre ei era o mână prin părul ciufulit sau o bătaie pe umăr. Așa se pare că își învățau tații băieții să devină bărbați, dar trebuia să existe un moment, poate mai devreme, când s-ar fi ținut de mână. O mânuță minusculă cuprinsă de o mână mare. Adam ar fi avut nevoie de ajutor pentru a trece strada. Într-o mulțime, nu ai vrea să se piardă.

Da, se decise Will. Simon Humphrey își ținuse fiul de mână.

Gail se întoarse către Will. Nu plângea, dar îi insufla o reținere familiară. Va rămâne singură la hotel în acea seară, poate în duș sau pe marginea patului în timp ce soțul ei va fi ieșit la plimbare, și va permite acestui moment să o doboare. Se va întoarce în spatele acestei vitrine și se va uita la fiul ei decedat. Se va prăbuși. Va simți cum sufletul îi părăsește corpul și va ști că nu se va mai întoarce vreodată.

Deocamdată, îi spuse:

— Mulțumesc, domnule Trent.

Îi întinse mâna.

El îi conduse pe hol, întrebându-i la ce hotel se cazaseră, sfătuindu-i unde să ia cina. Era conștient de cât de ridicole erau remarcile lui, dar Will știa și că îi va destinde și îi va ajuta să iasă din clădire, dându-le puterea de a-și părăsi copilul în acel loc întunecat și rece.

Închiriaseră o mașină de la aeroport și Will îi conduse până la garaj. Prin ușa de sticlă văzu cum

Gail Humphrey se împiedică. Soțul ei o prinse de mână, dar ea îl alungă. El încercă din nou, iar ea îl lovi peste față și începu să țipe, până ce el o luă în brațe pentru a o liniști.

Will se întoarse cu spatele. Se simțea ca un intrus. Urcă pe scări șase etaje, până la biroul său. La opt și jumătate, toată lumea plecase acasă. Luminile erau stinse, dar el ar fi știut pe unde să o ia și fără lumina fadă a semnelor de ieșire. Will avea un birou pe colț, care ar fi fost impresionant, dacă nu ar fi fost plasat exact în acel colț. Depozitul de amenajări interioare și vechea fabrică Ford, transformată în clădire de apartamente, nu ofereau o priveliște prea interesantă. Uneori își imagina că șinele de tren părăsite, împreună cu buruienile care creșteau printre ele și acele de seringă aruncate aiurea se asemănau cu un parc, dar visele cu ochii deschiși pot apărea doar în timpul zilei.

Will aprinse lampa de birou și se așeză. Nu suporta serile care încheiau astfel de zile, când nu putea face altceva decât să completeze rapoarte, în timp ce aștepta ca alte persoane să îi aducă informații. Era un expert în Tennessee care se specializase în ridicarea amprentelor de pe hârtie. Hârtia era un material dificil și nu puteai încerca decât de câteva ori, înainte de a se distruge probele. Bărbatul avea să vină la prima oră a dimineții pentru a vedea biletele. Înregistrarea apelului pentru răscumpărare era trimisă la laboratorul de audiologie al Universității Georgia, dar profesorul îi avertizase că avea să dureze câteva ore până va putea izola sunetul. Charlie lucra până târziu la laborator pentru a procesa toate probele. Se urmăreau ponturile primite pe linia de urgență. Poliția trebuia să separe pistele false și glumele de informațiile viabile.

Will avea de scris rapoarte, dar în loc să pornească computerul, se sprijini în scaun și se uită la reflexia sa încețoșată în geamul întunecat.

Trecuseră aproape treizeci și șase de ore de când Abigail Campano ajunsese acasă și i se dăduse viața peste cap. Doi oameni erau decedați. O fată era încă dispărută. Cu toate acestea, nu aveau niciun suspect.

Nu înțelegea apelul de răscumpărare. Will nu era un începător. Mai lucrase la cazuri de răpire în trecut. Fiecare avusese elemente specifice. Unii voiau bani. Alții voiau sex. Nu putea face legătura dintre modul brutal în care fusese ucisă Kayla și telefonul primit de dimineață, în care se cerea un milion de dolari. Ceva nu era în regulă.

Și mai era și cearta dintre Abigail și Paul Campano. Angie avusese dreptate: Paul își înșela soția. Se pare că îi plăceau blondele tinere, dar asta le includea și pe fiica lui sau chiar pe Kayla Alexander? Amanda îi spusese lui Will să îi recolteze probe pentru analiza ADN-ului. Poate că avea și ea dreptate. Și Faith, care reușise să îl facă pe Gabe Cohen să vorbească. Will era singurul care nu reușise să contribuie cu nimic la acest caz.

Will se întoarse la birou, știind că aceste gânduri nu îl ajutau să găsească o soluție. Telefonul lui era pe birou, rupt în două. În timpul luptei cu Paul i se stricase carcasa și i se spărsese ecranul. Will ținu capacul și îl lipi de telefon cu bandă adezivă. Telefonul era încă funcțional. Când plecase de la casa Campano, reușise să își asculte mesajele. Mesajele lui Faith deveniseră din ce în ce mai importante. Îi spusese cu o voce entuziasmată despre biletele de amenințare pe care i le ascunsese Gabe Cohen.

Will încă nu era sigur că luase decizia corectă de a nu-l aresta, dar trebuia să aibă încredere în instinctele ei.

Măcar acum aveau mai multe informații despre mașină. O căutare automată a studenților care lucrează la Institutul de Cercetare Tehnologică Georgia din Irlanda a găsit numele Farokh Pansing. Dând câteva telefoane, au reușit să

găsească numărul lui de mobil și l-au trezit dintr-un somn adânc. Absolventul facultății de fizică i-a descris cu drag lui Will un Chevrolet Impala din 1981, pe care îl lăsase acasă. Nu avea aer condiționat. Nu avea centuri de siguranță. Portiera șoferului se bloca atunci când ploua. Motorul picura ca un robinet. Podeaua era atât de ruginită, încât de pe bancheta din spate puteai vedea șoseaua de sub picioarele tale. Fiind atât de veche, Statul Georgia cataloga mașina ca fiind clasică și era scutită de taxele de emisii. Farokh îi vânduse mașina lui Adam Humphrey pentru patru sute de dolari. Nu exista nicio dovadă că Adam ar fi făcut cerere pentru o poliță de asigurare sau pentru plăcuțe de înmatriculare.

Poliția emisese o alertă pentru Impala, dar avertizarea era valabilă doar în Georgia. Emma Campano putea fi și în Alabama, Tennessee sau Carolina de Nord sau Sud. Trecuseră aproape două zile de la dispariția ei, așa că putea fi și în Mexic sau Canada.

Computerul lui Will scoase un sunet asemănător cu cel al unui tren, indicând faptul că era pornit. Will nu fusese la birou timp de două zile. Trebuia să își verifice e-mailul și să scrie rapoartele zilnice. Își puse căștile și își ajustă microfonul, pregătindu-se să dicteze raportul. După ce deschise un document Word nou, apăsă butonul de start, dar rămase fără cuvinte. Opri înregistrarea și se așeză din nou în scaun. Când puse mâna la ochi, simți o durere puternică.

Paul nu îi fracturase nasul, dar reușise să îl lovească destul de tare încât să miște cartilagiul. Având de analizat înregistrarea apelului de răscumpărare și de trimis la laborator biletele de amenințare, Will nu avusese timp să se uite în oglindă decât cu zece minute înainte să vină părinții lui Adam Humphrey pentru a-și identifica fiul. Nasul lui Will mai fusese fracturat de câteva ori în trecut. Era deja destul de strâmb. Având și

atâtea vânătăi, arăta ca un bătăuș, lucru care nu le insufla încredere părinților lui Adam.

Tatăl îi acceptase scuzele despre un meci de fotbal de week-end-ul trecut, dar mama se uitase la el ca și cum ar fi avut scris pe frunte cuvântul „mincinos”.

Will deschise e-mailul. Își puse căștile și ascultă e-mail-urile. Primele trei erau mesaje nesolicitate, iar următorul era de la Pete Hanson, care îi oferea informațiile de bază pe care i le comunicase deja Faith în legătură cu autopsiile lui Adam Humphrey și Kayla Alexander.

Următorul e-mail era de la Amanda Wagner. Anunțase o conferință de presă la ora 6:30, a doua zi de dimineață. Will se gândi că și ea urmărise știrile îndeaproape. În lipsa altor subiecte, reporterii începuseră să îi atace pe părinți, analizându-le viețile, întorcând ușor degetul către victime. Ziariștii vor fi dezamăgiți dacă au cumva impresia că vor putea vorbi cu părinții mâine. Amanda știa foarte bine să controleze presa. Avea să îi pună pe Paul și Abigail în fața camerelor, dar ea ar fi singura care ar vorbi. Will nu știa cum va reuși să îl potolească pe Paul, dar fusese martor la prea multe intervenții reușite de-ale ei pentru a-și face griji.

E-mailul Amandei se termina tăios: „Să fii la mine în birou imediat după conferința de presă”, citi computerul. Will se gândi că auzise de faptul că Paul Campano îi trăsese un pumn în față.

Will apăsă butonul de redare din nou, ascultând mesajul concis al Amandei, de parcă ar fi putut prinde o nuanță. Programul îți permitea să setezi anumite voci persoanelor.

Pete suna ca Mickey Mouse. Amanda era Darth Vader. Stând singur în biroul întunecat, îl trecură fiorii.

Îi veni o idee.

Deschise din nou mesajul lui Pete și selectă altă voce pentru a citi textul. Verifică fiecare opțiune,

ascultând cu atenție fiecare diferență. Apoi își dădu seama că nu proceda așa cum trebuia. Deschise un e-mail nou și apăsă în zona dedicată textului, apoi scoase reportofonul digital și selectă fișierul cu vocea răpitorului.

Ținu reportofonul în dreptul microfonului și apăsă butonul de redare:

Vorbesc cu mama fetei?

Abigail, tremurând:

— D-da… Sunt mama Emmei. Se simte bine Emma? *Pot vorbi cu Emma*?

— O am pe fiica ta.

— Ce dorești? *Spune-mi cum să o primesc pe Emma înapoi.*

— Vreau un milion de dolari.

— Bine… Unde? *Când*? *Spune-mi ce dorești.*

— Te voi suna mâine la 10:*30 A.M. Cu mai multe detalii.*

— Nu, stai! *Cum voi ști…*

Will opri înregistrarea, entuziasmat. Derulând înapoi fiecare dialog, separă propozițiile răpitorului și le șterse pe ale lui Abigail. Apoi, trecu prin fiecare opțiune de voce, căutând-o pe cea care se asemăna cu a răpitorului.

Ultima era cea pe care o folosea pentru Amanda Wagner. Ținea degetul deasupra mouse-ului.

Apăsă pe buton. Boxele redară vocea groasă pe care o anticipase.

Vorbesc cu mama fetei?

Will ridică privirea, simțind că nu e singur. Faith Mitchell stătea la intrare.

Sări de pe scaun, scoțându-și căștile, ca și cum ar fi fost vinovat de ceva.

— Credeam că te duci acasă.

Intră în biroul lui și se așeză. Lampa arunca o lumină aspră asupra ei. Părea a avea mai mult de treizeci și trei de ani.

— Ce faci?

— Înregistrarea apelului de răscumpărare, începu el, apoi își dădu seama că îi putea arăta.

Luă reportofonul și apăsă butonul de redare. Asta e înregistrarea. Will ținu apăsat butonul, ascultând împreună cu Faith apelul răpitorului din acea dimineață și răspunsurile terifiate ale lui Abigail Campano. Opri înregistrarea exact la momentul dinainte. E doar ceva ce-am făcut în computerul meu. Are o opțiune din aceea pentru oameni leneși, care citește pentru tine. Mișcă mouse-ul peste butonul de start spunând: Nici nu mai știam că e aici. Scoase mufa de la căști pentru a se auzi în boxe. Ești gata?

Ea aprobă din cap.

Apăsă butonul de redare, iar cuvintele răpitorului se auziră din boxele computerului, cu vocea lui Darth Vader.

Vorbesc cu mama fetei?

— Iisuse, murmură ea. E aproape exact la fel.

— Cred ca a scris propozițiile și le-a înregistrat de la boxele computerului.

— De aceea sunt propozițiile atât de simple. Nu există inflexiuni.

Will se uită la ecranul computerului și repetă în gând: *O am pe fiica ta. Vreau un milion de dolari. Te voi suna mâine la 10:30 A.M. pentru mai multe detalii.*

Luă telefonul și îl sună pe Hamish Patel, care ducea înregistrarea la Universitatea Georgia din Athens.

Hamish părea la fel de entuziasmat ca și Will.

— Dacă reușești să îți păstrezi slujba, cred că vei rezolva cazul.

Will se scuză. Nu voia să știe ce plănuia pentru el Amanda a doua zi de dimineață, dar știa că e un fel de iad pentru un agent care s-a luat la bătaie cu tatăl victimei unei răpiri. GBI plănuia o nouă operațiune de percheziție la aeroportul din Atlanta. Will probabil că va fi prins în baia sălii B, așteptând ca un bărbat căsătorit, tată a trei copii, să bată din picior și să solicite o felație.

Închise telefonul și îi spuse lui Faith:

— Vor face verificări. Oamenii aceștia sunt specialiști în computere și înregistrări audio. Sunt sigur că și-ar fi dat seama în zece minute.

— I-ai ajutat cu zece minute, atunci, adăugă ea. Mă tot gândesc la ce-am fi realizat dacă l-aș fi convins pe Gabe să vorbească ieri.

— Nu era pregătit, îi spuse Will, deși nu avea de unde să știe dacă era sau nu adevărat. Dacă l-ai fi forțat ieri, poate că ar fi făcut vreo prostie și nu am fi aflat nimic.

— Ce părere ai despre bilete?

— Cineva, probabil răpitorul, încerca să îl avertizeze și să îl amenințe pe Adam.

— *Fata e a mea,* cită Faith. E o afirmație destul de concretă.

— E evident că răpitorul o cunoștea pe Emma, măcar atât.

— Dar felul în care erau scrise?

Will aprobă din cap, de parcă ar fi știut despre ce vorbește.

— Bună observație. Despre ce crezi că e vorba?

Ea apăsă ușor cu degetul pe mouse, gândindu-se.

— Persoana care le-a scris ori este dislexică, ori încerca să pară că este.

Will simți cum frântura de mândrie de mai devreme dispăruse într-o clipă. Biletele erau scrise greșit. Pierduse din vedere un amănunt important din cauza prostiei lui. Ce altceva nu observase? Ce altă probă fusese ignorată din cauză că nu o putea înțelege el?

— Will? întrebă Faith.

El clătină din cap, neavând curaj să vorbească. Va trebui să o sune pe Amanda, să îi spună ce a trecut cu vederea. Ea mereu afla astfel de lucruri. Nu știa cum altfel să procedeze decât să fie sincer și să își aștepte execuția.

— Poți să o spui, îi spuse Faith. Și eu m-am gândit la asta.

El își împreună mâinile pe sub birou.

— La ce să te gândești?

— Dacă nu cumva e și Emma implicată în asta.

Will își privi mâinile. Înghiți cu greu, căci i se pusese un nod în gât.

— E posibil. Încercă să își concentreze atenția pe altceva, folosind o întrebare ocolitoare pentru a afla cum a ajuns Faith la această concluzie: Kayla știa cum să stârnească ura oamenilor, dar ideea e cam trasă de păr, nu crezi?

— Kayla era o persoană îngrozitoare și, din câte am aflat, Emma era cățelușul ei. Poate că a cedat.

— Crezi că o tânără de șaptesprezece ani e capabilă să ucidă oameni și să-și însceneze propria răpire?

— Asta e întrebarea, nu? Faith se sprijini pe coate pe birou. Mi-e greu să spun asta, dar luând în considerare ce a spus Mary Clark despre ea, dacă Emma era cea moartă și Kayla cea dispărută, nu aș fi avut nicio reținere să o suspectez pe Kayla.

— Alibiul lui Clark pentru ziua de ieri e unul solid?

— A avut cursuri toată ziua. Faith continuă: Ruth Donner, inamica lui Kayla de anul trecut, era în alt stat. Nu există alte fete în școală care să fie atât de pornite împotriva ei. Adică, nimeni în mod deosebit.

— Dar Gabe Cohen?

Ea își strânse buzele, ezitând să răspundă.

— Nu există probe care să îl lege de vreo fată. Cred că ne-a spus tot ce știe, adăugă ea.

— Dar arma?

— A avut un anumit motiv să o menționeze, dar i-am verificat ghiozdanul și camera dec sus până jos. Dacă Adam și-a luat armă, nu i-a dat-o lui Gabe. Poate că o ținea în mașină.

— Ceea ce înseamnă că o are răpitorul nostru, menționă Will. Unde era Gabe ieri, când se întâmplau toate acestea?

— Avea un curs, dar se ține într-una dintre acele săli mari. Nu a semnat prezența, deoarece

profesorul nu o solicită. E un alibi slab. Ea se opri. Dacă ești de părere că nu am luat decizia corectă, îl putem aresta chiar acum. Poate dacă va petrece o seară în arest, își va mai aminti câte ceva.

Will nu se împăca prea bine cu ideea arestării unui tânăr de optsprezece ani pe baza unei supoziții, mai ales că Gabe Cohen avea tendințe suicidale.

Enumeră punctele în favoarea lui Gabe:

— Nu are mașină în campus. Nu are unde să o ascundă pe Emma. Nu avem nicio legătură între el și fată. Nu are motiv, ocazie, mijloace.

— Cred că are probleme, spuse ea. Dar nu cred că e în stare de așa ceva. Faith râse. Bine, dacă aș fi în stare să îi observ pe toți cei care sunt capabili de crimă, aș conduce lumea.

Era un sentiment pe care îl avea și Will adesea.

— Ce măsuri va lua școala în privința lui?

— Victor spune că e o situație delicată, spuse ea. Sunt prinși la mijloc.

— Cum adică?

— Mai ții minte sinuciderile în masă de la MIT din anii ’90?

Will aprobă din cap. Știrile despre părinții care dădeau în judecată universitățile circulaseră în toată țara.

— Școlile au o obligație legală – *in loco parentis* – cită ea, însemnând că școlile preluau rolul părinților atâta timp cât elevii erau înscriși acolo. Victor îi va recomanda tatălui lui Gabe să îl interneze pe acesta pentru o evaluare psihologică.

Will nu putu să nu remarce faptul că îi spunea decanului pe nume.

— Să îl interneze? întrebă el. Pare puțin cam drastic.

— Trebuie să fie precauți. Chiar dacă Gabe nu vorbește serios, ei trebuie să îl ia în serios. Mă îndoiesc că cei de la Tech îl vor primi înapoi fără o asigurare din partea medicului că totul este în

regulă. Ridică din umeri: Chiar și așa, probabil că va trebui să treacă zilnic pe la consilier.

Lui Will îi surâdea ideea ca Gabe Cohen să fie supravegheat permanent și nu lăsat pe străzi, să se descurce singur. Măcar așa știa de unde să îl ia dacă voia.

— Să ne întoarcem la crime, spuse el.

— Bine.

— Kayla a fost ucisă de cineva care o ura. Altfel, nu îmi imaginez de ce s-ar fi străduit atât de mult asasinul. Toate acele răni prin înjunghiere, scoaterea lenjeriei, ridicarea tricoului, înjosire și ucidere cu cruzime. Nu desfigurezi pe cineva decât dacă îl disprețuiești.

— Poate că ai dreptate. Poate că Emma a cedat, sugeră ea.

— Ar fi trebuit să își ucidă cea mai bună prietenă – să o bată, să o înjunghie, probabil să o violeze cu ceva care, din spusele lui Pete, ar trebui să aibă deasupra un prezervativ – și *apoi* să îl lovească pe Adam în cap și să îl înjunghie, *apoi* să creeze această farsă pe care să o creadă părinții ei.

— Și oricum nu s-ar explica de ce s-au găsit urme de spermă în vaginul lui Kayla Alexander, adăugă ea.

— Sau poate că Emma a asistat la toate cele întâmplate. Charlie spunea că au fost patru oameni în casă, îi reaminti el.

— Așa e, spuse Faith. Dar trebuie să ne gândim la faptul că Emma, o fată care duce viața pe care o duce și îi are ca tată și bunic pe acești oameni, nu s-ar mulțumi cu un milion de dolari.

Will nu se gândise la asta, dar avea dreptate. Stilul de viață al lui Paul ar fi oferit, mai degrabă, zece milioane. Și totuși, un milion ar fi mai ușor de ascuns.

— Bernard, profesorul Emmei, spunea că era o persoană foarte organizată. Atacul a fost planificat cu grijă, spuse el.

Faith clătină din cap.

— Nu îi mai înțeleg pe copii. Chiar nu mai pot. Privi pe fereastră spre apartamentele de vizavi: Sper că am procedat corect cu Gabe.

Will îi oferi unul dintre sfaturile Amandei:

— Nu poți lua decizii decât pe baza informațiilor disponibile în acel moment.

Ea privea în continuare pe fereastră.

— Nu am mai fost niciodată la etajul acesta.

— Nu intră oricine aici.

Ea zâmbi ușor.

— Cum a fost cu familia Humphrey?

— Pe cât de rău te-ai aștepta.

Faith își mușcă buza, uitându-se în continuare pe fereastră.

— Când l-am văzut pe Adam ieri, nu mă puteam gândi decât la fiul meu. Poate de aceea am pierdut din vedere atâtea lucruri. Am pierdut ore întregi în care am fi putut să o căutăm.

Era cel mai personal lucru pe care i-l spusese. Will spusese atâtea lucruri greșite despre ea în ultima vreme, încât știa că nu e momentul să o consoleze.

— Simt nevoia să acționez cumva, spuse ea, evident frustrată.

Același lucru și-l spunea și el.

— Nu putem decât să așteptăm. Așteptăm ca Charlie să proceseze probele. Îl așteptăm pe cel cu amprentele. Așteptăm…

— Totul, spuse ea. Mă tentează până și să investighez ponturile glumeților de pe linia de urgență.

— Nu cred că ar fi deloc productiv.

Faith oftă drept răspuns. Părea extrem de obosită. Will se gândi că singurul lucru productiv pe care îl puteau face în acea seară era să doarmă. Era ideal să fie odihniți mâine când primeau analizele probelor.

— Vom avea mai multe informații mâine. Se uită la ceas: E aproape ora nouă. Vor opri aerul condiționat la etajele superioare în zece minute.

Mai bine te duci acasă să încerci să dormi, îi spuse Will.

— Casa e goală, îi spuse ea. Jeremy se bucură de independență puțin cam mult. Mă gândeam că poate îmi va duce puțin dorul.

— Copiii pot fi încăpățânați uneori.

— Pun pariu că și tu i-ai scos peri albi mamei tale.

Will ridică din umeri. Era posibil să fi fost adevărat. Nu arunci un bebeluș la gunoi pentru că e cuminte.

— Poate că… Will ezită, dar decise să continue. Vrei să ieșim să bem ceva?

Ea se arătă șocată.

— Doamne…

El realiză cam târziu că iar călcase pe bec.

— Am o iubită. Adică, logodnică. Suntem logodiți. Începu să toarne detalii. Angie Polanski. A lucrat la Moravuri. O cunosc de când aveam opt ani.

— Opt? exclamă ea, uimită.

Will își dădu seama că ar trebui să închidă gura înainte de a mai spune vreo prostie.

— E mai romantic decât pare. Făcu o pauză. Doar că… spuneai că nu vrei să te duci într-o casă goală. Voiam doar să… nu știu. Râse nervos. Presupun că e maimuța sălbatică din mine.

— A fost o zi grea pentru amândoi, răspunse ea pe un ton calm.

— Eu nici măcar nu beau.

Will se ridică odată cu Faith. Băgă mâna în buzunar și simți ceva ciudat prin mărunțiș. Scoase fiola cu pulbere gri, surprins că plasticul nu se spărsese în timpul luptei sale cu Paul.

— Will?

Își dădu seama că impresia lui inițială despre fiolă era și cea pe care o avea ea acum, că era vorba de cocaină.

— E praf, spuse el. Sau un fel de pulbere. Am găsit-o în casa Campano.

— Ai găsit-o? întrebă ea, luând fiola. De când colectezi tu probe?

— Păi de când… Will întinse mâna după probă. Nu ar trebui să o atingi.

— De ce nu?

— Nu e o probă.

— E sigilată.

Îi arătă sigiliul intact, cu inițialele lui Charlie. Will nu avea un răspuns pentru asta. Faith deveni suspicioasă.

— Ce se întâmplă?

— Am furat-o de la locul crimei. Charlie nu apucase să o catalogheze și nu m-a văzut când am furat-o.

Ea miji ochii.

— Mă înregistrezi cumva?

El luă reportofonul de pe birou, deschise capacul din spate și scoase bateriile.

— Pulberea am găsit-o în foaier. Oricine poate spune că a fost contaminată. Ne-am perindat cu toții prin acea zonă. Putea fi adusă de unul dintre noi. Poate că așa a fost, dar…

— Dar?

— Dar poate că nu e așa. Nu se potrivește cu pământul din jurul casei. Nu era pe tenișii lui Adam sau pe papucii fetelor. Putea fi adusă de criminal.

— Sună ca o informație pe care ai primit-o de la cel care a luat probele.

— Charlie nu știe că fac asta.

Era evident că Faith nu îl credea, dar nu insistă.

— Ipotetic vorbind, ce aș putea face eu cu ea?

— Ai putea să o duci cuiva de la Tech?

Ea clătină cu vehemență din cap.

— Nu îmi implic fiul în…

— Nu, normal că nu, o întrerupse el. Mă gândeam că poate poți vorbi cu Victor Martinez.

— Victor? repetă ea. Abia l-am cunoscut.

— Îl cunoșteai destul de bine pentru a-l contacta pentru Gabe Cohen.

— Era vorba de altceva. El e directorul Departamentului de relații cu studenții. Gabe Cohen e în grija lui.

— Nu i s-ar părea ciudat dacă l-ai ruga tu. Dacă l-aș suna eu din senin, ar trebui să respectăm tot felul de formalități. Nu trebui să se afle asta, Faith. Dacă pulberea ne indică unde să căutăm, poate îl găsim pe cel care a făcut asta… încercă Will.

— Și probele ar fi compromise și arestarea lui nu va mai avea loc. Ea oftă din tot sufletul. Trebuie să mă mai gândesc, Will.

El se asigură că ea înțelegea ce implică asta.

— Îți cer să încâlci legea. Ești conștientă de asta, da?

— E o tradiție în familia mea, nu?

Will observă că era mai nervoasă decât și-ar fi dorit, dar știa și că făcuse un efort considerabil în ultimele două zile pentru ca relația lor forțată să funcționeze.

— Nu vreau să faci ceva ce vei regreta, Faith. Doar să îmi aduci proba înapoi dacă decizi că nu poți, îi spuse Will.

Ea strânse fiola în mână și o duse la piept.

— Trebuie să plec acum.

— Vrei să…

Ea păstră fiola.

— Ce facem mâine?

— De dimineață am o ședință cu Amanda. Ne întâlnim aici la ora opt. Gordon Chew, expertul în amprente, vine din Chattanooga pentru a vedea dacă găsește ceva urme pe bilete. El se uită prin birou, apoi spre parc. Dacă nu vin până la opt și un sfert, caută-mă în toaleta bărbaților de la aeroport.

Capitolul 11

Faith stătea la masa din bucătărie. Camera era cuprinsă de întuneric, singura sursă de lumină fiind lumina de veghe de pe aragaz. Scosese o sticlă de

vin, un pahar, un tirbușon, dar toate erau încă pe masă, neatinse, în fața ei. Toții anii aceștia își dorise ca Jeremy să se mute de acasă pentru a își începe și ea viața. Acum, când plecase, simțea că inima i-a fost smulsă din piept.

Băutura nu ar fi ajutat-o. Întotdeauna i se făcea rău de la vin. Faith întinse mâna spre paharul de vin pentru a îl pune la loc, dar îl dărâmă. Încercă să îl prindă, dar acesta căzu peste marginea mesei, spărgându-se de podea. Faith se sprijini în genunchi pentru a strânge cioburile ascuțite. Se gândi să aprindă lumina abia în momentul în care un ciob îi pătrunse pielea.

— La naiba, mormăi ea, băgând degetul în gură.

Se duse la chiuvetă, punând rana sub apă rece. Aprinse lumina de deasupra chiuvetei, privind cum sângele curgea și era spălat de apă.

Privirea i se încețoșă, căci lacrimile îi umplură ochii. I se păru prostească melodrama, dar nu era nimeni în preajmă care să o întrebe de ce plânge pentru o tăietură superficială, așa că Faith se eliberă. În plus, avea de ce să plângă. Mâine dimineață ar fi a treia zi de când lipsește Emma.

Ce va face Abigail Campano când se va trezi mâine? Oare somnul ar amorți-o astfel încât, la prima ora a dimineții, și-ar aminti din nou că puiul ei nu e acasă? Ce ar face în acel moment? Se va gândi la toate mesele pe care le-a pregătit, la toate antrenamentele la care a asistat, la spectacolele de la școală și la temele cu care a ajutat-o? Sau s-ar gândi la viitor, mai degrabă decât la trecut, la ziua absolvirii, la nuntă, la nepoți?

Faith luă un șervețel și se șterse la ochi. Își dădu seama cât de mult greșea. Nu exista mamă care să poată dormi când copilul ei e în pericol. Faith petrecuse și ea atâtea nopți albe, cu toate că știa exact unde se afla Jeremy, sau unde ar fi trebuit să se afle. O îngrijorau accidentele, băutura și, Doamne ferește, vreo fetiță la fel de prostuță cum fusese și Faith la acea vârstă. Era destul de rău că

avea un fiu cu cincisprezece ani mai tânăr decât ea, dar să fie bunica unui copil cu doar șaisprezece ani mai mic decât el ar fi fost cea mai grea lovitură.

Pe Faith o bufni râsul la gândul acesta, aruncând șervețelul la gunoi. Ar trebui să își sune mama pentru a i se destăinui, sau măcar pentru a-i cere iertare pentru a mia oară, dar Faith nu și-l dorea decât pe tatăl său în acest moment.

Bill Mitchell murise de atac de cord cu șapte ani în urmă. Calvarul se terminase liniștitor de repede. Își încleștase mâna și căzuse pe podeaua bucătăriei într-o dimineață, murind liniștit două zile mai târziu, la spital. Fratele lui Faith venise din Germania. Jeremy nu fusese la școală în acea zi. Bill Mitchell fusese mereu un om atent și chiar și în ziua morții sale, avusese grijă de familia sa. Erau toți în cameră cu el când și-a dat ultima suflare. Cu toții avuseseră timp să își ia la revedere. Pentru Faith nu trecea o zi fără să se gândească la tatăl ei, la blândețea, siguranța și iubirea lui.

Din multe puncte de vedere, Bill Mitchell se descurcase mai bine cu sarcina fiicei sale decât mama sa. Îl adora pe Jeremy și acceptase cu dragă inimă rolul de bunic. Câțiva ani mai târziu, Faith a aflat care fusese motivul pentru care Bill renunțase la întrunirile săptămânale de studiu biblic și la echipa de bowling. La acel moment, el spusese că voia să petreacă mai mult timp cu familia și să se ocupe de casă. Faith știa acum că i se ceruse să plece. Păcatul lui Faith se abătuse asupra lui. Tatăl ei, o persoană foarte devotată, care dorise cândva să îmbrace straiele preoțești, nu a mai călcat niciodată într-o biserică, nici măcar la botezul lui Jeremy.

Faith își puse un șervețel de hârtie în jurul degetului, pentru a opri ultimele picături de sânge. Aprinse luminile și luă mătura și fărașul din dulap. Mătură cioburile și aspiră ultimele urme de sticlă cu aspiratorul de mână. Nu mai ajunsese acasă de

două zile, așa că bucătăria era mai dezordonată decât de obicei. Faith aspiră gresia, inclusiv muchiile și colțurile.

Clăti farfuriile din chiuvetă și le puse în mașina de spălat vase. Clăti chiuveta și puse prosoapele de bucătărie în mașina de spălat, împreună cu o serie de haine pe care le găsise în coșul de rufe din baie. Curăța capacul uscătorului când își aminti de momentul ciudat în care crezuse că Will Trent voia să o invite în oraș.

Angie Polanski. Era prima dată de când îl cunoscuse când i se făcu milă de el. Momente de rătăcire? Mai degrabă, o viață de rătăcire. Cuceririle lui Polanski erau legendare în poliție. Chiar li se spuneau glume începătorilor, cum că trebuie să treacă prin patul ei pentru a deveni cei mai buni polițiști din oraș.

Will trebuia să fi auzit zvonurile. Sau poate că era una dintre acele persoane ale căror abilități nu se reflectau și în viața personală. Când stătea în ușa biroului său mai devreme, Faith realiză că ducea o viață izolată. Will se speriase de moarte când o văzuse. Având și acele vânătăi în jurul ochilor, arăta un raton înfricoșat.

Și mai era ceva. Cum avea de gând să își păstreze locul de muncă după bătaia cu Paul Campano? Ce bârfitori erau polițiștii… Hamish Patel era mai rău decât o femeie. Faith fusese sunată de unul dintre colegii ei de la Omucideri înainte de a părăsi universitatea.

Will nu părea a fi îngrijorat pentru locul său de muncă. Amanda era severă, dar era și foarte corectă. Sau poate că mai nou toleranța era la modă la GBI. Faith îl numise pe Will „nenorocit” și „maimuță” în doar două zile și încă nu pierduse cazul. Și tocmai îi dăduse o fiolă cu pulbere gri și îi ceruse să încalce legea.

Îi sună telefonul și Faith alergă în bucătărie ca o școlăriță nerăbdătoare, vrând să îi audă vocea lui Jeremy.

Spuse:

— Lasă-mă să ghicesc. Ai nevoie de pizza?

— Faith? Ea se încruntă, încercând să își dea seama a cui era vocea. Sunt Victor Martinez.

— Ah, e tot ce putu să spună ea.

— Așteptai un telefon de la altcineva? spuse el.

— Credeam că e fiul meu.

— Ce mai face Jeremy?

Faith nu își amintea să fi menționat numele fiului ei, dar spuse:

— E bine.

— L-am cunoscut în această după-amiază. E în Glenn Hall. Un tânăr minunat.

— Îmi pare rău, spuse ea. De ce ați vorbit cu fiul meu?

— Am discutat cu toți tinerii care locuiau lângă Adam Humphrey. Voiam să mă asigur că știu că le e cineva aproape.

— Tot pentru a vă asigura spatele?

— Așa crud mă crezi?

Faith îngăimă o scuză:

— Am avut o zi lungă.

— Și eu.

Ea închise ochii, gândindu-se la felul în care Victor Martinez zâmbea cu toată fața, zâmbetul său adevărat, nu cel fals, ca atunci când îi spusese că are un fiu la facultatea lui.

— Faith?

— Sunt aici.

— E un restaurant cu specific italian pe Highland. Îl știi?

— Hmm… Faith clătină din cap, de parcă nu ar fi auzit bine. Da.

— Știu că e târziu, dar vrei să ne vedem acolo pentru a lua cina? Sau doar să bem ceva?

Faith era sigură că nu îl înțelesese bine. Chiar se bâlbâi când spuse:

— D… desigur. Bine.

— În zece minute.

— Bine.

— Ne vedem acolo.

Faith ținu telefonul la ureche până ce realiză că la capătul celălalt nu mai era nimeni. Lăsă jos telefonul și alergă prin casă ca o nebună, căutând o pereche curată de blugi, dar decise să își pună o fustă, apoi realiză că fusta nu numai că era prea strâmtă, dar avea și o pată de sos de ultima dată când ieșise în oraș cu un bărbat – dacă îl putea numi bărbat pe Jeremy. Se hotărî să își pună o rochiță de vară, fără bretele, și ieși pe ușă, dar se întoarse să se schimbe când își dădu seama că pielea de la axilă i se revărsa peste rochie, semănând cu marginea unei brioșe cu afine de la Starbucks.

Victor stătea la bar când ajunse și ea la restaurant. Avea un pahar pe jumătate gol, înăuntru fiind ceva ce semăna cu whisky. Își lărgise cravata și își pusese jacheta pe spătarul scaunului. Ceasul de deasupra barului arăta ora unsprezece. Încă o dată, Faith se întrebă dacă asta chiar era o întâlnire. Poate doar o invitase în calitate de amică, sau avea o motivație profesională, pentru a vorbi despre Gabe Cohen. Sau poate că nu îi plăcea să bea singur.

Se ridică în clipa în care o văzu, cu un zâmbet obosit și leneș. Dacă asta nu era o întâlnire, Faith era cea mai mare fraieră din lume. I se înmuiară genunchii când îl văzu.

Victor o mângâie pe braț și ea se forță să nu toarcă.

— Credeam că te-ai răzgândit, spuse el.

— Doar în privința vestimentației, recunoscu ea. De patru ori.

El îi observă hainele, care erau foarte asemănătoare cu cele purtate ieri la muncă.

— E o vestimentație foarte… profesională.

Faith se așeză, oboseala copleșind-o mai mult decât dorința. Trecuse de vârsta la care se putea purta ca o școlăriță îndrăgostită. Ultima dată când s-a întâmplat asta, se trezise singură și însărcinată.

— Crede-mă, la ce am găsit în șifonier, se putea și mai rău.

El își trase scaunul mai aproape de ea și se așeză.

— Arată mai bine fără armă și insignă.

Ea se simțea goală fără ele, dar nu îi putea împărtăși această informație.

— Ce vrei să bei?

Faith se uită la sticlele de băutură din spatele barului. Știa că ar fi trebuit să aleagă ceva mai feminin – un vin ușor sau un Cosmopolitan, dar nu se put abține.

— Un gin tonic.

Victor îi făcu semn barmanului și îi dădu comanda.

— Ce s-a întâmplat cu Gabe? întrebă Faith.

Victor se întoarse spre ea. Sclipirea din ochii lui nu mai era atât de intensă.

— Mă întrebi în calitate oficială?

— Da.

Atinse cu palma exteriorul paharului său de whisky.

— Nu te ferești de sinceritate, nu?

— Nu, recunoscu Faith.

Nu cunoscuse vreodată un bărbat care să vadă asta ca pe o calitate.

— Pot să te întreb… Când m-ai sunat azi, ai spus că nu voiai să îl introduci pe Gabe în sistem. La ce te-ai referit? spuse Victor.

Ea păstră tăcerea în timp ce barmanul îi punea în față un pahar imens de gin tonic. Faith luă o gură înainte de a-i răspunde lui Victor:

— Pot spune doar că poliția folosește barosul pentru a înfige pioneze. Departamentul are o procedură pentru orice. În cazul lui Gabe: l-aș fi pus sub protecție, chemând o ambulanță sau ducându-l chiar eu la spitalul Grady. Le-aș fi spus ce mi-a spus mie: a recunoscut că a mai încercat să se sinucidă. A recunoscut că voia să o facă din nou.

Suicidul este a opta cauză de deces în rândurile tinerilor. Luăm chestiunea foarte în serios.

O privise în ochi cât vorbise.

Faith nu își mai amintea când o privise atât de intens ultima oară un bărbat, ascultând cu atenție ce avea de spus. Asta dacă nu cumva îi citea drepturile, ceea ce nu o flata.

— Bun, îl duci la spital. Mai departe ce se întâmplă? spuse Victor.

— Ar fi stat o perioadă de douăzeci și patru de ore sub observație, apoi, dacă se agita foarte tare sau refuza tratamentul, și în cazul lui ar fi lesne de înțeles, ar avea dreptul să ceară eliberarea sa printr-o petiție judecătorească. În funcție de cum s-ar fi prezentat, dacă judecătorul ar fi considerat că e rezonabil și dacă doctorul care l-ar fi evaluat ar fi avut timp să ajungă la judecătorie, ar fi fost eliberat sau trimis înapoi pentru o evaluare mai amănunțită. În orice caz, numele lui ar fi înregistrat într-un computer. Viața lui personală ar fi înregistrată într-o bază națională de date pentru totdeauna. Asta dacă nu a fost arestat vreodată pentru ceva.

— Și eu, care credeam că sistemul de învățământ este complicat…

— Nu vrei să îmi spui despre asta? îi sugeră ea. Crede-mă, politica universității e mult mai interesantă decât procedura poliției.

El își puse mâna pe după scaunul ei. Simțea căldura corpului său prin bluza ei subțire, de bumbac.

— Te rog, spuse el, sau cel puțin asta auzi Faith.

Auzul îi amorți în momentul în care o atinse – sau poate nu mai putea auzi din cauza harpelor îngerilor sau din cauza exploziei artificiilor. Poate că băutura era prea tare sau inima îi era prea singură. Cu puțin efort, reuși să se aplece pentru a sorbi din pahar.

Victor îi atinse spatele cu degetul. Poate că era un gest jucăuș de flirt sau un imbold pentru ca ea

să continue să vorbească.

— Ce ar implica o arestare?

Ea inspiră adânc înainte de a-i explica:

— Ar fi trebuit să îl punem în cătușe, să îl ducem la secție, să îi luăm amprentele, să îl fotografiem, să îi luăm cureaua, șireturile și toate bunurile personale și să îl băgăm într-o celulă cu toate scursurile societății. Își sprijini bărbia în mâini, gândindu-se la Gabe Cohen, închis alături de toți bețivii și traficanții: Fiind atât de târziu, probabil că și-ar fi petrecut noaptea în închisoare, apoi ar fi fost dus la judecătorie de dimineață, ar fi așteptat trei sau patru ore audierea pentru stabilirea cauțiunii, apoi ca decizia să fie procesată, pentru ca să mai aștepte ceva timp procesul. Faith mai luă o gură de băutură și se sprijini înapoi în mâini. Continuă: Din acel moment, ori de câte ori ar primi o amendă în trafic sau l-ar verifica un angajator, sau dacă ar avea loc o infracțiune în cartierul său și numele lui ar fi menționat, ar trece printr-o serie de verificări care l-ar face și pe un medic proctolog să roșească.

Victor își mișcă din nou degetul, ea încă neștiind dacă era un gest intim sau o încurajare voalată.

— I-ai făcut o favoare azi.

— Nu știu, recunoscu ea. Îmi pare că doar l-am trimis pe capul tău.

— Mă bucur că ai făcut-o. Am avut o elevă anul trecut care a murit de supradoză de oxicodon. Nu locuia în campus. A fost găsită mult mai târziu.

Faith își putea imagina cum arăta scena.

— Din experiența mea, cei care vorbesc despre asta, de obicei nu merg până la capăt. Cei tăcuți, cei care se închid în ei, aceia sunt cei care trebuie să te îngrijoreze.

— Gabe nu e tăcut.

— Nu, dar poate că nu mai avea mult. Mai luă o gură de gin, pentru a nu se fâstâci prea mult. Nu știi niciodată.

— Tatăl lui Gabe l-a dus la un spital privat, îi spuse Victor.

— Bun.

El își lărgi cravata și mai mult.

— Ce s-a mai întâmplat azi? Cum se prezintă cazul?

— Am dominat deja prea mult conversația, realiză ea, oarecum rușinată. Spune-mi ce ai făcut tu azi.

— Zilele mele nu sunt deloc interesante, crede-mă. Rezolv mici certuri între elevi, ștampilez cereri pentru elevii care vor să își renoveze dormitoarele, particip la ședințe interminabile și, dacă am noroc, schimb replici cu elevi răzgâiați precum Tommy Albertson.

— Fascinant. Mai spune-mi.

El zâmbi la glumele ei, dar îi puse o întrebare serioasă:

— Crezi că o vei găsi pe fată?

— Cred că… Simți cum o cuprinde din nou întunericul, cum se afundă în adâncimile lui. Cred că și mie îmi place când nu pot port insigna.

— De acord, spuse el. Spune-mi despre Jeremy.

Faith se întrebă dacă nu cumva despre asta era vorba în această seară. Pură curiozitate.

— Facem parte din statistica erei Reagan.

— E un răspuns evaziv.

— Așa e, spuse ea.

Nu prea avea cum să îi explice ce s-a întâmplat. În decurs de o lună, a trecut de la a cânta versuri de Duran Duran în oglindă, la a-și face griji pentru hemoroizi și diabet gestațional.

— Spune-mi cum a fost, insistă blând Victor.

— Nu știu. A fost așa cum ai crede. Oribil. Am ascuns sarcina de părinți cât am putut, apoi a fost prea târziu să mai pot face ceva.

— Părinții tăi sunt religioși?

Ea se gândi că vorbea despre avort.

— Foarte, răspunse ea. Dar sunt și realiști. Mai ales mama a insistat să merg la facultate, să îmi

întemeiez o familie când eram pregătită, să am posibilitatea de a alege. Tata a fost oarecum reticent, dar m-ar fi susținut, orice decizie aș fi luat. De fapt, m-au lăsat pe mine să aleg.

— Și ce s-a întâmplat?

Faith îi spuse adevărul:

— Era prea târziu pentru o întrerupere de sarcină legală, dar puteam recurge la adopție. Nu îmi place să recunosc, dar eram egoistă și rebelă. Nu m-am gândit la cât de greu le va fi tuturor membrilor familiei. Orice mi-ar fi spus părinții, făceam exact opusul, în ciuda consecințelor. Râse, spunând: Asta explică și de ce am rămas însărcinată.

El o privea cu aceeași intensitate cu care îi dăduse fiori prima oară când s-au întâlnit.

— Ești frumoasă când râzi.

Ea roși, deși primul său instinct fusese să i se arunce la picioare. Efectul pe care îl avea asupra sa era incitant dar și umilitor, mai ales pentru că nu știa dacă și el simțea același lucru. Îi punea toate aceste întrebări din pură curiozitate? Sau chiar era interesat de ceva mai mult? Nu avea experiența necesară pentru a afla singură, dar nici vârsta la care i-ar păsa.

Faith își luase chiar și poșeta, care îi dădea un aer de feminitate vestimentației deloc sexy, dar destul de potrivită, cu care se alesese în urma agitației de mai devreme. Căută prin geantă pentru a-și face de lucru și pentru a nu fi nevoită să se uite lung în ochii lui negri, de o frumusețe și adâncime copleșitoare.

Șervețele, portofelul, insigna, o pereche de ciorapi de rezervă, un pachet de gumă de mestecat. Nu știa ce anume ar trebui să caute prin geantă. Mâna îi atinse ceva ce părea una dintre acele mostre enervante de parfum pe care ți le dau în mall, dar se dovedi a fi fiola cu pulbere gri pe care i-o dăduse Will Trent. O aruncase în geantă în ultima clipă, fără a se gândi la asta. Acum simțea

cum i se face rău, ținând fiola în mână, gândindu-se la ce implica acest furt.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Victor.

Ea puse întrebarea înainte ca logica ei să aibă timp să o oprească.

— Georgia Tech are vreun specialist în… Nu știa cum să îi spună. Praf?

El râse ușor.

— Suntem a șaptea universitate din țară. Avem un întreg departament praf.

— Vreau să te rog ceva, începu ea, dar nu știu cum să continue.

— Orice.

Ea își dădu seama că era ultima ei șansă să renunțe, că ar fi putut să inventeze o scuză, să schimbe subiectul și să fie acel polițist complet onest, cum o învățase mama ei.

Dar Faith era și ea mamă. Cum s-ar simți dacă un polițist ar lucra ca la carte și viața lui Jeremy ar lua sfârșit din această cauză?

Victor îi făcu semn barmanului.

— Poate încă un pahar te va ajuta să vorbești.

Faith puse mâna deasupra paharului, surprinsă că era gol.

— Sunt cu mașina.

El îi luă mâna și o ținu într-a lui. Ea simți cum cealaltă mână îi cuprinde talia. Acum nu mai putea interpreta intențiile lui, erau evidente.

— Spune-mi de ce ai nevoie. Îi mângâie degetele și ea simți căldura pielii sale, atingerea fermă a degetelor sale. O să mă asigur că ajungi în siguranță acasă.

A TREIA ZI

Capitolul 12

Abigail stătea pe canapea și o urmărea cu privirea pe mama ei care se plimba prin cameră, aranjând pernele, deschizând draperiile. Beatrice petrecuse paisprezece ore îngrozitoare în avion pentru a ajunge aici, dar machiajul ei era aplicat perfect și părul ei era atent pieptănat, prins într-un coc. Când Abigail era mică, perfecțiunea mamei sale o enervase la culme. Petrecuse ani de zile încercând să o șocheze cu blugi strâmți, machiaj strident și iubiți nepotriviți. Acum se bucura de normalitatea pe care i-o inspira femeia mai în vârstă. Poate că Emma era dispărută de trei zile și poate că Abigail omorâse un om, dar patul va fi făcut și în baie vor atârna prosoape curate.

— Trebuie să mănânci, îi spuse Beatrice. Trebuie să fii puternică atunci când va ajunge Emma acasă.

Abigail clătină din cap, nevrând nici măcar să se gândească la mâncare. Mama ei insistase să facă astfel de declarații ferme de când ajunsese acasă. Totul se învârtea în jurul Emmei, fie că dorea să o convingă pe Abigail să se ridice din pat, sau să se pieptene pentru conferința de presă.

Beatrice i se adresă lui Hamish.

— Tinere, nu dorești să mănânci ceva?

— Nu, mulțumesc, doamnă.

El ținu capul plecat, verificând echipamentul din nou. Slavă Domnului, omul era îngrozit de Beatrice și de dorința ei de a pune totul în ordine. Din momentul în care s-a apucat de curățenie, Hamish s-a postat în bucătărie, acaparând echipamentul de frică să nu atingă ceva. Când veni celălalt tehnician pentru tura de noapte, Hamish îi spuse să plece. Abigail voia să creadă că proceda

așa de teamă că îi va deranja echipamentul și nu pentru că situația se agravase.

Ea tremură, amintindu-și de vocea computerizată.

Vorbesc cu mama fetei?

Apelul pentru răscumpărare schimbase totul. Șoaptele între Paul și tatăl ei se întețiseră. Vorbiseră despre bani, despre felul în care vor obține numerarul, de parcă vorbeau de miliarde, și nu de un milion. Abigail știa sigur că aveau cel puțin un milion și jumătate în conturi. Mai mult de-atât, tatăl ei ar fi putut să le trimită suma la ușă prin curier cu un singur telefon. Ceva se întâmpla, ceva ce ei nu voiau să îi spună lui Abigail. Era pe de o parte furioasă, pe de altă parte ușurată că nu o implicau.

— Bun… spuse Beatrice, așezându-se la celălalt capăt al canapelei. Trebuie să discutăm despre ce ai de gând să faci.

Stătea pe marginea pernei, cu genunchii apropiați și picioarele sprijinite oblic. Abigail nu își amintea să o fi văzut pe mama ei stând comod undeva. Coloana ei părea făcută din titan.

Abigail se uită din nou la Hamish, care studia ceva în computerul său.

— Trebuie neapărat să vorbim acum, mamă?

— Da, trebuie.

Voia să dea ochii peste cap. Voia să se smucească, indignată. Cât de ușor intra în starea aceea rebelă, când Abigail vedea clar că mama ei voia doar să o ajute. De ce îi era atât de ușor cu tatăl ei? De ce reușise să o convingă Hoyt să mănânce o felie de pâine prăjită cu cașcaval și să își schimbe hainele? De ce îi era mai ușor să plângă pe umărul lui, decât să se lase consolată de mama sa?

Beatrice o luă de mână:

— Iar plângi.

— Nu am voie?

Abigail se uită fix la teancul de ziare de pe măsuța de cafea, la edițiile printate ale ziarelor *Washington Post* și *Seattle Intelligencer.* Paul copiase de pe Internet fiecare știre pe care o găsise, analizând rapoartele în speranța că va găsi un detaliu pe care era sigur că i-l ascundea poliția. Era complet paranoic, punându-i lui Abigail multe întrebări despre detaliile inventate de presă cu privire la locul crimei, pe care le prezentaseră ca fiind adevărate.

Cu trei ani în urmă, Adam primise un avertisment pentru conducere fără asigurare. Era un semn că avea o latură mai întunecată, de care nu vorbește poliția? Kayla fusese dată afară de la ultima școală pentru că fumase în incinta campusului. Asta însemna că era dependentă și de droguri mai puternice? Oare traficantul ei adusese această nenorocire în familia lor? Era oare vreun criminal care o droga acum pe Emma undeva?

Mai rău de-atât, temperamentul lui Paul era din ce în ce mai agresiv. Abigail insistase să îi spună care era motivul pentru care se bătuse cu Will Trent cu o zi în urmă și acesta se enervase atât de tare încât ea preferase să iasă din cameră decât să îl asculte. Voia să spună că nu îl mai recunoaște, dar nu era adevărat. Știuse mereu de ce e în stare. Tragedia scosese la iveală aceste defecte și, sincer vorbind, viața lor privilegiată facilitase ascunderea acestora.

Erau obișnuiți cu spațiul de opt sute de metri pătrați. Era destul loc pentru a nu se lovi unul de altul. Apartamentul, cu bucătăria și sufrageria micuță și un singur dormitor era prea mic pentru ei. Se tot împiedicau unul de altul. Abigail se simțea la fel de prizonieră ca și Emma, oriunde ar fi fost ea.

Își dorea să îl prindă, să îl lovească, să facă ceva ca să îl pedepsească pentru ce-i făcuse Emmei. Paul rupsese tăcerea și ea era furioasă. Putea să și-o tragă cu femeile lui și să le alinte fata cât voia,

dar tot ce îi cerea Abigail era să asigure siguranța familiei.

Și el dăduse greș. Lucrurile luaseră o întorsătură groaznică.

Beatrice îi mângâie mâna lui Abigail:

— Trebuie să fii puternică.

— Mamă, am omorât pe cineva. Știa că nu trebuia să vorbească de față cu Hamish, dar cuvintele îi ieșiră pe gură. L-am sugrumat cu propriile mâini. Adam Humphrey era singurul care încercase să o ajute pe Emma, singura persoană care ne-ar fi putut spune ce s-a întâmplat de fapt, și eu l-am ucis.

— Șșș… o liniști ea, ținând-o de mână. Nu poți schimba nimic acum.

— Pot să simt remușcări, spuse ea. Pot să simt mânie, neputință și furie.

Se strădui să respire, copleșită de emoții. Cum putea să apară azi în fața camerelor, în fața întregii lumi? Nici măcar nu voiau să o lase să vorbească, fapt ce îl înfuriase pe Paul. În taină, pe Abigail o liniștise.

Ideea de a deschide gura și de a implora un străin să îi elibereze fiica o îmbolnăvea. Dacă spunea ceva greșit? Dacă se interpreta răspunsul la vreo întrebare? Dacă părea a fi rece? Dacă părea a fi prea dură? Dacă părea a fi prea aspră sau prea jalnică?

Era ironic faptul că o îngrijorau celelalte femei, celelalte mame. Cele care se judecă atât de ușor, de parcă o caracteristică biologică le-ar îndreptăți să se considere experte în domeniu. Abigail cunoștea fenomenul deoarece și ea procedase la fel când era înconjurată de siguranța vieții sale luxoase, perfecte. Citise povestea lui Madeleine McCann și JonBenet Ramsey, urmărise fiecare detaliu al cazului, le judecase pe mame la fel de dur ca toți ceilalți. O văzuse pe Susan Smith implorând presa și citise despre groaznicele acte de violență înfăptuite de Diane Down asupra copiilor săi. Îi

fusese atât de ușor să le judece pe aceste femei – pe aceste mame – să stea pe canapea, să bea cafea și să le considere prea reci, prea dure sau prea vinovate, doar pentru că le văzuse pozele în revista *People*. Și acum, într-o ultimă lovitură a sorții, Abigail avea să fie una dintre aceste femei din fața camerelor. Va apărea în acele reviste. Vecinii și prietenii, sau, mai rău, străinii vor sta pe canapelele lor și o vor judeca așa cum consideră de cuviință.

— E în regulă, spuse Beatrice.

— Nu e în regulă. Abigail se ridică de pe canapea, smulgându-și mâna din mângâierea mamei sale: M-am săturat să fiu protejată. Cineva trebuie să îl plângă pe Adam. Cineva trebuie să recunoască faptul că am dat-o în bară!

Beatrice era tăcută și Abigail se întoarse spre ea. Lumina aspră nu o avantaja, evidențiind fiecare adâncitură, fiecare rid pe care machiajul nu îl putea ascunde. Mama ei făcuse câteva operații – un lifting al sprâncenelor, o ascuțire a bărbiei, dar rezultatul nu era drastic, ci mai mult o atenuare a efectelor timpului.

Arăta tânără pentru vârsta ei, dar nu ca o figurină de plastic cu buze siliconate.

Ea vorbi încet, autoritar:

— Ai dat-o în bară, Abby. Nu ai înțeles situația și ai ucis un băiat. Beatrice nu obișnuia să folosească asemenea cuvinte și se vedea clar. Cu toate acestea, continuă: Credeai că te atacă, dar el voia să îl ajuți.

— Avea doar optsprezece ani.

— Știu.

— Poate că Emma îl iubea. Avea poza ei în portofel. Poate că era iubitul ei.

Se gândi ce însemna asta: S-ar fi ținut de mână, primul lor sărut, atingerile stângace. Oare făcuseră dragoste? Știa ce însemnă să o ții în brațe un bărbat, să o mângâie? Oare Emma va avea

amintirea acestei prime iubiri, sau a răpitorului ei, violând-o?

Singurul lucru la care se gândea Abigail ieri, pe vremea asta, era moartea Emmei. Acum se întreba ce s-ar întâmpla dacă ar trăi Emma? Abigail nu era naivă. Știa că banii nu sunt singurul motiv pentru care ar răpi un bărbat o fată de șaptesprezece ani. Dacă se întorcea, dacă Emma ar scăpa, cine ar mai fi acel copil? Cine ar fi acel străin, care luase locul fiicei lor?

Și cum s-ar descurca Paul? Cum s-ar mai uita la îngerașul lui fără să se gândească la ce pățise, la cum fusese folosită? După cearta de ieri, Paul nu o mai putuse privi pe Abigail în ochi. Cum ar mai privi-o pe fiica lor?

Ea rosti cuvintele care o sufocau de când își dăduse seama că Emma nu era moartă, ci doar fusese răpită.

— Cel care o are… o va face să sufere. Probabil că o chinuie chiar acum.

Beatrice aprobă scurt.

— Probabil.

— Paul nu va…

— Paul se va descurca, la fel ca tine.

Se îndoia de asta. Paul își dorea ca totul să fie perfect, iar dacă nu putea fi perfect, măcar să pară perfect. Toată lumea ar ști ce s-a întâmplat cu Emma. Toți ar ști fiecare detaliu al vieții ei distruse. Și cine i-ar putea blama pentru curiozitatea lor morbidă? Chiar și acum, Abigail își putea aminti numele copiilor răpiți și apoi regăsiți din tabloide și filme: Elizabeth Smart, Shawn Hornbeck, Steven Stayner… Oare ce s-a ales de ei? Cum s-au descurcat familiile lor?

— Cine va mai fi ea, mamă? Dacă se va întoarce, cine va mai fi Emma? întrebă Abigail.

Beatrice îi ridică bărbia cu o mână fermă.

— Va fi fiica ta și tu vei fi mama ei și vei face totul pentru ea, pentru că asta e menirea ta. Ai auzit?

Abigail nu o văzuse niciodată pe mama ei plângând și nici nu avea să o facă acum. Văzu în ochii lui Beatrice puterea ei, calmul dinaintea furtunii. Pentru o clipă, siguranța din vocea ei, a cuvintelor ei, i-a adus un strop de liniște lui Abigail, pentru prima oară de când începuse acest coșmar.

— Da, mamă, spuse ea.

— Bravo, spuse Beatrice, atingând-o pe obraz înainte de a se îndrepta spre bucătărie. Caută prin dulapuri, spunând: I-am promis tatălui tău că vei mânca puțină supă înainte de a se întoarce el. Nu îl vei dezamăgi pe tăticul tău, nu-i așa?

Capitolul 13

Will avea mereu parte de un somn adânc. Presupunea că asta se datora faptului că împărțise camera cu străini timp de optsprezece ani. Învățase să ignore tusea, gemetele, șuieratul vântului și cântecele de leagăn pe care le îngăima fiecare adolescent, încă de la o vârstă fragedă.

Noaptea trecută, în casă fusese liniște, cu excepția sforăitului ușor al lui Betty și gemetelor ocazionale ale lui Angie. Cu toate acestea, îi fusese imposibil să doarmă. Creierul lui Will refuza să se liniștească. Întins în pat, uitându-se pe tavan, mintea lui procesase fiecare urmă de probă pe care o aveau până la răsăritul soarelui, când Will se ridicase până la urmă din pat. Își urmase rutina zilnică, o scosese pe Betty la plimbare și apoi ieșise să alerge. Chiar și în timpul joggingului, în căldura care îi seca pielea de orice urmă de hidratare, nu se putuse gândi decât la Emma Campano. Era ținută undeva la aer condiționat, sau suferea în aceste temperaturi ridicate? Cât va mai supraviețui singură? Ce îi făcea răpitorul?

Nu suporta să se gândească la asta. Will stătea în spatele Primăriei, așteptându-i pe părinții Emmei

Campano și nu reușea să își scoată din minte faptul că, pentru prima dată, nu era invidios pe Paul Campano.

Will se întreba cum îi spusese Amanda lui Paul să nu deschidă gura în timpul conferinței de presă. Probabil că Paul nu acceptase ordinul prea ușor. Era obișnuit să facă pe șeful, să controleze oamenii cu furia lui, sau măcar cu aparențele. Chiar și când nu vorbea, Paul reușea să își exprime dezgustul. Will știa că răpitorul îi va urmări pe părinți pentru a observa cel mai mic gest care l-ar încuraja să o omoare pe fată. Era foarte greu să îi închizi gura lui Paul. Will era fericit că asta nu era treaba lui.

Amanda nu fusese prea mulțumită de faptul că presa o forțase să organizeze o conferință. O programase la o oră la care majoritatea reporterilor încă ar mai fi dormit. Nu erau la fel de cruzi la șase și jumătate dimineața cum ar fi fost la opt sau nouă și ei îi plăcea să profite de asta. Dorind să o menajeze, Will nu o deranjase pe Faith cu un telefon matinal. Se gândea că i-ar prinde mai bine somnul. Nu o cunoștea prea bine, dar presupuse că și ea petrecuse o noapte albă, la fel ca și el. Poate că dacă dormea două ore în plus, ar fi ajutat-o să-și limpezească mintea. Măcar unul dintre ei să știe ce au de făcut.

Un BMW 750 negru opri în spatele Primăriei. Desigur, Paul refuzase să fie adus de o mașină de poliție. Amanda le spusese soților Campano să se întâlnească cu Will pe partea dinspre North Avenue a clădirii pentru că un grup de fotografi se adunaseră deja pe treptele aripii estice a clădirii. Zona din spate era deschisă numai mașinilor de poliție și altor vehicule autorizate, așa că vulturii nu puteau intra fără a fi arestați.

Paul coborî primul din mașină, aranjându-și cu mâna șuvița de păr care îi acoperea începutul de calviție din creștet. Purta un costum închis la culoare, cu o cămașă albă și cravată albastră – nimic ieșit din comun. Amanda probabil că îi

învățase să nu apară ca fiind prea bogați sau bine îmbrăcați – nu de teama răpitorului, ci pentru că presa le-ar fi analizat fiecare centimetru pentru a le găsi punctele vulnerabile, de care s-ar fi putut folosi în articolele pe care urmau să le scrie.

Abigail deschise portiera sa chiar atunci când Paul se întindea după mâner. Picioarele ei lungi și tonifiate erau goale, iar pantofii ei aveau un toc modest. Purta o fustă albastru-închis și o bluză albă, de bumbac, în genul celor pe care le prefera Faith Mitchell. Imaginea ei era una de reținere, de supunere. Cu excepția mașinii de nouăzeci de mii de dolari, putea fi confundată cu orice mamă din zonă.

Cearta de ieri încă avea repercusiuni evidente asupra cuplului, sau poate că mai avuseseră loc și altele între timp. Se simțea tensiunea dintre ei. Chiar și când se îndreptau spre scările de la intrare, Paul nu se oferi să îi dea mâna și nici ea nu se întinse după ea.

— Domnule agent Trent, spuse Abigail cu o voce abia perceptibilă.

Privirea ei era lipsită de viață. El se întrebă dacă mai era cumva sedată. Părea să nu se poată ține pe picioare.

Paul, pe de altă parte, aproape că țopăia.

— Vreau să vorbesc cu șefa ta, spuse el.

— O să vă întâlniți imediat, spuse Will, deschizându-i ușa.

Parcurseră holul îngust până la liftul privat, care deservea secția de poliție. Will nu se putu abține să nu își țină mâna în dreptul spatelui lui Abigail pe parcursul drumului. Faptul că Paul nu părea să observe nimic nu era deloc surprinzător, dar Will realiză că ura pentru acest bărbat revenise în forță. Soția sa cădea din picioare în fața lui și el nu putea decât să ceară să vorbească cu persoana de la conducere.

Will nu se grăbi, pentru ca Abigail să nu facă un efort pentru a ține pasul. Paul le-o luă înainte spre

lifturi, de parcă ar fi știut încotro să o ia.

— Nu va dura foarte mult, îi șopti Will femeii.

Ea îl privi, cu ochii înroșiți, plini de lacrimi.

— Nu știu ce am de făcut.

— Veți ajunge curând acasă…

— Am o declarație de făcut, îi spuse Paul lui Will, vocea lui stridentă răsunând în spațiul restrâns. Nu ai cum să mă oprești.

Will încercă să își controleze furia, dar trufia celuilalt era foarte iritantă.

— Ce anume vrei să spui?

— Voi oferi un bonus.

Will simți cum e luat din nou prin surprindere.

— Un bonus pentru ce?

— Îi voi spune răpitorului că vom dubla banii de răscumpărare dacă Emma nu va fi rănită.

— Nu așa funcționează…

— Vreau să vorbesc cu șefa ta, îl întrerupse el, apăsând pe butonul de liftului chiar în momentul în care se deschideau ușile. N-am timp să mă cert cu tine.

Liftul antic era plin de polițiști. Cu toții îi recunoscură pe soții Campano și îi ocoliră cu grijă, ieșind din lift cât puteau de repede.

Paul intră. Will o împinse ușor de la spate pe Abigail, convingând-o să se miște. Formă codul pe tastatura sinistră și apăsă butonul pentru etajul trei. În străfundul clădirii se auzi un huruit, ușile scârțâiră și se închiseră și liftul porni, smucindu-se.

Printre altele, Will vorbise despre conferință cu Amanda, cu o seară în urmă. Soții Campano nu urmau să se adreseze presei pentru că Abigail era prea vulnerabilă și Paul era prea volatil. Chiar și cea mai inofensivă afirmație putea fi transformată într-o acuzație zdrobitoare.

— Aici nu e ca în filme. Nu trebuie să faci nicio declarație. Trebuie doar să fii acolo pentru ca răpitorul să știe că Emma are părinți care o iubesc, îi spuse Will lui Paul.

— Du-te dracu', urlă Paul, cu pumnii încleștați. Nu mă poți împiedica să vorbesc cu presa.

Pe Will încă îl durea nasul de ieri. Se întrebă dacă îl va lovi iar și cât de tare va sângera.

— Te pot împiedica să vorbești la această conferință.

— Vedem noi ce spune șefa ta, îi spuse Paul, încrucișându-și brațele. Poate că nici el nu era gata să îl lovească din nou. Ți-am spus și ieri că nu glumesc. Tipul ăsta vrea bani și noi îi vom da. Orice vrea. Nu voi permite ca puiul meu să pățească ceva.

— E prea târziu, spuse Abigail. Vocea ei era doar o șoaptă, dar se făcu auzită. Îi spuse soțului ei: Nu știi că ce a fost mai rău a trecut deja?

Paul o privi surprins.

— Nu spune asta.

— Singurul motiv pentru care ne-o dă înapoi e că a terminat cu ea.

Paul ridică furios pumnul spre ea.

— Să nu te mai aud spunând asta!

— Dar așa e, spuse ea, neimpresionată de accesul lui de furie. Știi că așa e, Paul. Știi că s-a folosit de ea cum a…

— Încetează! urlă el, prinzând-o de mâini și scuturând-o. Închide gura, m-ai auzit? Taci odată!

Ușile se deschiseră, iar clopoțelul anunță că ajunseseră la etajul trei. Un bărbat înalt, cu părul cărunt și pielea bronzată era postat în fața ușii. Arăta ca venit din *Garden & Gun,* iar Will îi recunoscu fața din articolele din ziare: Hoyt Bentley, bunicul bogat al Emmei Campano. Amanda era lângă el.

Dacă era surprinsă de faptul că Paul își amenința soția, nu o arătă. Îl observă pe Will, privindu-i cu atenție fața învinețită. Ridică o sprânceană și el înțelese imediat că aveau să discute despre cum primise un pumn în față la momentul potrivit.

Hoyt vorbi ca o persoană obișnuită să fie respectată:

— Dă-i drumul, Paul.

— Nu până spune că nu e adevărat, insistă Paul, de parcă era la un concurs al orgoliilor pe care l-ar câștiga dacă își maltrata soția.

Abigail era evident obișnuită cu asta. Chiar dacă suferea, tonul ei avea o doză de sarcasm.

— Bine, Paul. Nu e adevărat. Emma e bine. Sunt sigură că cel care o are nu a rănit-o și nu a abuzat-o…

— De ajuns, spuse Amanda. De aceea nu vorbiți cu presa niciunul dintre voi. Întinse mâna, blocând ușile liftului. I se adresă lui Paul: Poate vrei ca soția ta să răspundă la întrebări despre uciderea lui Adam Humphrey? Sau vrei să vorbești despre aventurile tale amoroase? Zâmbetul ei rece îi lumină fața. Uite cum vom proceda: amândoi veți sta acolo, în fața camerelor. Eu voi citi o declarație scrisă în prealabil, în timp ce presa va face fotografii, apoi amândoi veți merge acasă și veți aștepta al doilea apel de la răpitor. Clar?

Paul lăsă mâinile pe lângă corp, cu pumnii încleștați.

— Emma e bine, îi spuse soției sale, neputând să îi permită ultimul cuvânt. E o răscumpărare, nu o răpire. Răpitorii nu își rănesc victimele. Vor doar banii.

Will se uită la Amanda, știind că se gândesc amândoi la același lucru. Paul tocmai le confirmase că angajase specialiști din afara poliției pentru a-l sfătui, sau poate chiar mai mult de atât. Oferta dublării sumei de bani era un risc calculat, dar cei care erau plătiți cu ora obișnuiau să inventeze astfel de strategii pentru a justifica salariile imense.

Hoyt rupse tăcerea cu o voce de o rezonanță impunătoare, care se potrivea perfect cu costumul său de miliarde de dolari și pantalonii croiți manual.

— Dacă vom oferi mai mulți bani nu vom face decât să îl convingem pe răpitor că ar putea primi

și mai mult dacă așteaptă.

Paul clătină din cap. Buzele i se mișcau, dar nu spunea nimic. Era ca și cum mânia îi luase suflul. Will era surprins că Paul nu se simțea mai intimidat de socrul său. Observă un fel de camaraderie între Hoyt și Amanda, pe care Paul nu o sesizase. Ei deciseseră deja cum vor aborda problema, care era cea mai bună soluție. Will nu era surprins că cei doi se înțelegeau bine. Într-un fel, Amanda era căpitanul industriei ei, iar Hoyt Bentley o aprecia pentru asta.

— Nu vreți să discutăm? le sugeră Amanda.

Le arătă spre holul lung din fața lor, spre ferestrele ponosite cu vedere spre șinele de tren. Paul îi privi pe rând pe Amanda și pe socrul său. Aprobă scurt din cap, apoi merse pe hol împreună cu ei. Nimeni nu scoase o vorbă până ce nu se depărtară destul încât să nu fie auziți.

Will încercă să nu se simtă jignit – era copilul care nu avea voie la masa adulților. Ironia era că stătea exact în ușa toaletei femeilor. Will se uită în altă direcție, sprijinindu-se de perete. Înainte de a se întoarce, observa tactica inițială a lui Paul, cea de a arăta agresiv spre Amanda. Chiar și de la douăzeci de metri putea simți tensiunea pe care o crea gestul său. Existau doar câteva persoane în lume care trebuiau mereu să fie în centrul atenției. Paul era regele lor.

— Nu e chiar atât de rău, spuse Abigail.

Will ridică din sprâncene, provocându-și o durere puternică în zona nasului. Se gândi că ar trebuie să nu își mai plângă de milă și să profite de ocazie pentru a vorbi cu Abigail Campano, cu care nu rămăsese până atunci singur.

— I-am spus niște lucruri oribile ieri. Azi. În această dimineață. Zâmbi ușor: În baie. Pe alee. În mașină.

— Ești foarte stresată.

— Nu eram genul de persoană care să reacționeze așa, spuse ea, deși lui Will i se păruse

destul de naturală atitudinea ei din ziua precedentă. Poate că așa eram înainte. Cu ceva timp în urmă. Acum mă port din nou așa.

Nu prea avea logică, dar Will prefera să vorbească cu ea decât să se chinuie să audă ce spuneau adulții.

— Trebuie să te străduiești să reziști. Conferința nu va dura mult și Amanda se va ocupa de tot.

— Ce caut aici? Întrebarea ei era atât de directă, încât Will nu știa ce să răspundă. Ea continuă: Nu voi face o cerere. Nu voi implora răpitorul să îmi returneze fiica în siguranță. De ce?

El nu îi spuse că dacă răpitorul era sadic, văzând-o pe Abigail că suferă, va deveni mai creativ cu victima sa. Chiar și așa, Abigail dovedea necontenit că nu era deloc previzibilă.

Îi oferi o variantă mai voalată a adevărului.

— E mai ușor dacă o lăsați pe Amanda să vorbească.

— Și nu mă vor întreba despre uciderea lui Adam?

— Printre altele.

— Nu se vor întreba de ce nu suntem acasă pentru a aștepta cel de-al doilea apel?

El se gândi că vorbea mai mult pentru sine decât pentru presă.

— Sunt niște momente tensionate, nu doar pentru noi, ci și pentru cel care a luat-o pe Emma. Vrem ca presa să înceteze cu invențiile. Nu vrem să difuzeze aceeași poveste imaginară, inventând probe și teorii, în timp ce noi încercăm să negociem întoarcerea Emmei.

Ea aprobă încet din cap.

— Cum va fi acolo? În fața camerelor?

Groaznic, se gândi Will, dar spuse:

— Eu voi fi în camera din spate. Te uiți la mine, da? Ea aprobă și el continuă: Se vor face multe poze, se vor pune multe întrebări. Te uiți fix la mine și ignori totul, da? Nu sunt greu de reperat în mulțime.

Ea nu râse la gluma lui. Observă că își ținea poșeta în dreptul stomacului. Era mică. Will se gândi că trebuia să fie o geantă plic. Will văzuse „șifonierul” ei, o cameră mobilată complet, care era mai mare decât bucătăria lui. Avea rochii de seară și haine făcute la comandă și pantofi cu toc înalt, dar nu părea să fi avut ceva atât de modest.

Se întrebă dacă Abigail cumpărase vestimentația pentru această ocazie sau dacă o împrumutase de la o prietenă.

De parcă i-ar fi putut citi gândurile, ea întrebă:

— Îmi joc bine rolul de criminal plin de remușcări?

Will auzise la știri că fusese numită astfel. Reporterilor le convenea foarte mult ideea de mamă feroce care își protejează fiica.

— Nu ar trebui să te uiți la TV. Măcar până se termină toate acestea.

Ea deschise geanta. Will văzu un ruj, un set de chei și o serie de fotografii pe care ea puse mâna, dar pe care nu le scoase. În schimb, scoase un șervețel și îl folosi pentru a-și șterge nasul.

— Cum să nu mă uit? Cum să nu absorb fiecare cuvânt oribil care le iese pe gură?

Will nu știa ce voia să audă, așa că nu răspunse.

Paul nu se dezminți și urlă „du-te dracului” pe sală. Nu se auzi răspunsul Amandei, șuierat printre dinți, dar tonul ei era atât de rece încât le dădu fiori.

— Îmi place șefa ta, spuse Abigail.

— Mă bucur.

— Ea mi-a scris declarația.

Will știa asta deja. Amanda nu ar fi avut încredere în mamă să scrie rugămintea de returnare a fiicei sale. Detaliile erau prea importante. Un singur cuvânt nepotrivit ar putea trimite un mesaj greșit și s-ar trezi că investighează un caz de crimă, și nu unul de răpire.

— Ea nu mă minte, spuse Abigail. Tu o să mă minți?

— În legătură cu ce?

— Mă vor întreba despre Adam?

— Dacă știu meserie, da. Vor încerca. Dar ține minte că nu trebuie să le răspunzi. Reporterii știu regulile. Asta nu înseamnă că le vor respecta, dar *tu* trebuie să o faci. Nu îi lăsa să te momească. Nu le permite să te aducă în punctul în care trebuie să dai explicații sau în care vei spune ceva de care se vor folosi mai târziu.

— L-am ucis. L-am omorât.

— Nu ar trebui să-i spui asta unui polițist.

— Eram avocat înainte, spuse ea. Știu cum merge treaba.

— Ce anume?

— Depinde cum evoluează lucrurile, nu? Dacă mă puneți sau nu sub acuzare. Dacă Emma se întoarce întreagă, dacă ea… Abigail inspiră, ștergându-se la nas din nou. Dacă mă susțin ziarele, dacă mă prezintă ca un criminal cu sânge rece, dacă părinții vor să fiu condamnată… Mulți de dacă.

— Nu te vom pune sub acuzare pentru nimic, o liniști Will.

Abigail arătă spre Amanda:

— Ea ar putea.

Will recunoscu pentru sine că avea dreptate.

— Nu e treaba mea să vă sfătuiesc, dar nu rezolvați nimic dacă vă gândiți la asta.

— Era doar un copil. Avea toată viața înainte. Strânse buzele, oprindu-se puțin pentru a se reculege: Gândește-te la toate lucrurile de care l-am privat, la tot ce le-am răpit părinților săi. Acum nu mai au nimic. Doar optsprezece ani, apoi nimic.

Will nu știa ce ar fi spus în locul ei, dar se întrebă dacă Abigail se concentra atât de mult pe Adam Humphrey pentru că nu ar fi suportat să se gândească la soarta fiicei sale.

— Ce le voi spune reporterilor când mă vor întreba de el? zise ea.

— Nimic. Le-am spus de la bun început să își direcționeze întrebările către Amanda. Nu vor face asta, bineînțeles, dar tu nu trebuie să vorbești cu ei.

— Dar dacă vreau să o fac?

— Ce vrei să spui? întrebă Will. Dacă le vei spune ce mi-ai spus mie, te anunț de pe acum că te vor răstigni până diseară. Adăugă: Dacă vrei să te pedepsești pentru ce i-ai făcut lui Adam Humphrey, mai bine iei niște pastile sau heroină. Ți-ar fi mai bine decât să te supui torturii presei.

— Ești cu adevărat sincer.

— Presupun că da, recunoscu Will. Păstrează-ți energia pentru Emma. Dacă nu poți fi puternică pentru tine, măcar fii pentru ea.

— M-am săturat să mi se spună să fiu puternică.

Will se întrebă ce altceva îi puteau spune. Să fie slabă? Să-și închirieze hainele? Să jelească? Toate acestea erau reacții obișnuite pe care le-ar avea o persoană normală, dar nu ar da bine pe sticlă.

— De obicei nu sunt atât de melodramatică… Clătină din cap. Dacă mă vede la televizor și crede că Emma își merită soarta? Dacă fac ceva greșit, sau nu par destul de abătută, sau par prea abătută… spuse Abigail.

— Nu te mai poți juca așa.

— Să mă joc? întrebă ea. Aș vrea eu să fie un joc. Aș vrea să mă trezesc mâine și să strig la Emma să se pregătească pentru școală. Aș vrea să țip la soțul meu pentru că umblă cu altele. Aș vrea să joc tenis cu prietenele și să organizez mese festive și să îmi decorez casa și să ignor aventurile soțului meu și… Reușise să se țină tare mai mult decât crezuse Will. Încet, încet, începuse să cedeze. Un tremur în zona bărbiei, a buzei de jos, care se întinse pe restul feței ca un tic. Continuă: Aș vrea să fiu în locul ei. Poate face ce vrea cu mine. Poate să mi-o tragă, mă poate sodomiza, mă poate lovi, mă poate arde. Nu-mi pasă. Acum plângea în hohote: E doar un copil. Nu poate îndura. Nu va supraviețui…

Chiar și când îi luă mâna, Will își dădu seama cât de anapoda era gestul său. Nu o cunoștea pe femeie și nici nu era în măsură să o consoleze.

— Emma e în viață, îi aminti Will. La asta trebuie să te gândești. Fiica ta e în viață.

În mod ciudat, momentul deveni și mai anapoda. Încet, ea își retrase mâna. Își trecu degetele pe sub ochi în acea manieră magică în care își șterg femeile dermatograful pentru a nu se întinde. Deodată, ea îl întrebă:

— De unde îl știi pe soțul meu?

— Ne-am cunoscut cu mult timp în urmă.

— Erai unul dintre băieții care îl maltratau?

Will rămase cu gura căscată, dar nu reuși să răspundă.

— Soțul meu nu prea vorbește despre copilăria lui.

Will i-ar fi putut povesti câte ceva, dar nu spuse decât:

— Poate că e mai bine așa.

Abigail îl privi cu atenție, pentru prima oară de când se cunoscuseră. Simți cum ochii ei observau cicatricele de pe fața lui, linia subțire, roz de deasupra buzei, acolo unde fusese atât de adâncă tăietura, încât nu mai reușiseră să îl coasă bine.

Privirea ei era atât de intimă, încât aproape că îl atingea.

Amândoi mutară privirea, rușinați. Will se uită la ceas pentru a se asigura că mai are baterie. Abigail căută frenetic prin geantă.

Se auziră pași pe gresie, Hoyt, Amanda și Paul venind spre ei. Paul părea învins cu desăvârșire, iar Will se gândi că mai bine ar fi acordat mai multă atenție discuției celor trei. Paul îi luă mâna soției sale și o puse pe brațul său.

Amanda îi mulțumi lui Hoyt, strângându-i mâna. El își sărută fiica pe obraz, îl bătu pe Paul pe umăr, apoi se îndreptă spre ieșire. Will se gândi că milionarul își adusese contribuția.

Amanda o luă de mână pe Abigail. Naturalețea gestului era surprinzătoare, dar femeile, până și Amanda, își permiteau așa ceva.

— Capul sus, îi spuse ea. Să nu vadă că te doboară.

Will își mușcă buza, știind că Amanda spera exact opusul. Ideea de mamă suferindă era foarte valoroasă în aceste momente. Paul era un simplu accesoriu. Știind cum stă treaba, Will se gândi că jumătate dintre cei care urmăreau povestea îl considerau pe el sursa tuturor relelor. Dacă Abigail părea a fi puternică, ar fi suspectat-o și pe ea. Dar, desigur, singura părere care conta cu adevărat era cea a celui care o avea pe Emma Campano. Dacă răpitorul era de părere că părinții nu merită, s-ar gândi de două ori înainte de a le returna copilul.

— Pe aici, spuse Amanda, arătându-le spre celălalt capăt al holului.

Deschise ușa către sala în care se afla presa și blițurile luminară din toate direcțiile, orbindu-i pe toți pentru câteva secunde.

Will rămase în dreptul ușii, observând camerele care îi urmăriră pe Amanda și soții Campano până la locația improvizată din spatele sălii înguste. Nu voia să își vadă poza în ziar. Nu voia să le răspundă la întrebările idioate. Voia doar ca răpitorul să o vadă pe Abigail Campano, cu ochii adânciți în orbite, cu buzele crăpate și umerii lăsați. Voia să vadă ce i-a făcut acestei mame, luând-o pe Emma.

Reporterii se agitau prin cameră și Amanda nu se grăbi deloc să își aranjeze microfonul, scoțând paginile cu declarația pregătită în prealabil. Erau aproximativ cincizeci de reporteri, majoritatea bărbați, cu toții părând ușor disperați în sala înghesuită. Aerul condiționat nu îi ajuta prea mult, iar aerul fierbinte intra printr-o fereastră spartă precum căldura degajată de o flacără. Nu aveau prea multe informații despre caz, în mare parte pentru că nimeni din echipa Amandei nu era destul

de prost încât să deschidă gura. Presa rămăsese să se descurce singură, și din câte auzise Will la radio, începuseră să preia informații de la alte posturi.

Fără nicio introducere, Amanda citi din declarație:

— Recompensa pentru orice informație care ar duce la recuperarea Emmei Campano a fost suplimentată, valorând acum o sută de mii de dolari.

Menționă detaliile, numărul de urgență, asigurarea că identitatea apelatului nu va fi divulgată.

— După cum știți, Emma Eleanor Campano este o fată de șaptesprezece ani care este înscrisă la un liceu privat din afara orașului. Emma a fost răpită din casa ei acum trei zile, între orele unsprezece și douăsprezece. La aproximativ zece și jumătate ieri dimineață, s-a primit un apel de la un bărbat care pretindea a fi răpitorul. S-a cerut o răscumpărare. Încă așteptăm detalii și vă vom oferi mai multe informații mâine dimineață. Voi citi acum o declarație scrisă de Abigail Campano, mama Emmei Campano.

Camerele nu mai conteniră cu fotografiile și Will o văzu pe Abigail căutându-l cu privirea în spatele sălii. El își îndreptă spatele, profitând de avantajul pe care i-l oferea înălțimea lui naturală. Îl găsi într-un final și el văzu groaza din ochii ei.

Poate că Will petrecuse prea mult timp în compania Amandei în ultima vreme. Se bucura să o vadă îngrozită, știind că fotografiile îi vor surprinde teama.

Expresia de pe fața mamei reflecta fiecare secundă a ultimelor trei zile – nopțile nedormite, certurile cu soțul său, groaza cumplită pentru cele întâmplate.

Amanda citi:

— „Către cel care o are pe Emma: te rugăm să înțelegi că eu și tatăl ei o iubim enorm pe Emma și

vom face orice ne ceri pentru a o primi înapoi pe fiica noastră. Emma are doar șaptesprezece ani. Îi place înghețata și să urmărească serialul *Prietenii tăi* împreună cu noi, în seara dedicată familiei. Pe mine și pe tatăl ei nu ne interesează să ne răzbunăm sau să pedepsim pe cineva. Nu vrem decât să o primim pe Emma înapoi.” Amanda se uită pe deasupra ochelarilor: „Te rugăm să o aduci pe Emma înapoi.” Împături din nou foaia: Voi răspunde la câteva întrebări.

— Abby, cum te-ai simțit când l-ai ucis… strigă un reporter de la un ziar local.

— Respectați regulile, vă rog, îl întrerupse Amanda. Vă rog să îmi adresați mie întrebările.

Reporterul nu renunță.

— O veți acuza pe Abigail Campano de uciderea lui Adam Humphrey?

— Nu plănuim nicio arestare momentan.

Abigail se uită la Will și nu trădă niciun gest de încordare. Lângă ea, Paul părea că se chinuie să își țină gura.

— Ce piste urmăriți momentan? Aveți vreun suspect? întrebă un alt reporter.

— Evident, ancheta rulează la putere maximă. Nu pot intra în detalii.

Veni o altă întrebare:

— Ați trimis echipaje de poliție la școala Westfield. Vă temeți să nu fie vorba despre un criminal în serie?

Teoria criminalului în serie era foarte populară la talk show-uri. Crimele supranumite Hiker Murders din ianuarie nu fuseseră uitate prea ușor.

— Nu prezintă semnalmentele unui criminal în serie până în acest moment, le spuse Amanda.

Will simți cum o picătură de sudoare i se prelingea pe spate. Blițurile încălziseră și mai tare camera. Deschise ușa pentru a profita de puțin aer curat.

— Când credeți că se va face o arestare? întrebă cineva din față.

Amanda evită cu tact întrebarea.

— Imediat ce vom fi siguri că am găsit vinovatul.

— Ce alte piste urmăriți?

— Verificăm fiecare indiciu.

— Și acestea sunt?

Amanda zâmbi:

— Nu pot oferi detalii.

Will o privi din nou pe Abigail. Vedea cum se leagănă și nu știa dacă era din cauza căldurii sau a circumstanțelor. Devenise foarte palidă. Părea că mai avea puțin și leșina.

Will ridică bărbia, atrăgându-i imediat atenția Amandei. Nu era nevoită să se uite la Abigail pentru a ști ce îl îngrijorează. În loc să încheie întâlnirea, întrebă:

— Mai aveți întrebări?

Un bărbat într-un tricou negru, care nu își ascundea originile din orașul care nu doarme niciodată, întrebă:

— Sunteți de acord că s-a pierdut o perioadă importantă de timp din cauza incompetenței Departamentului de Poliție Atlanta?

Ochii Amandei îl reperară pe bărbat și îi oferi acestuia unul dintre zâmbetele sale faimoase:

— În momentul de față, ne axăm pe găsirea Emmei Campano și nu pe învinuirea cuiva.

— Dar nu ar fi…

Amanda îl întrerupse.

— Ați pus deja o întrebare. Lăsați-i și pe alții.

Will auzi și întrebările altor reporteri locali. Will era mai mult interesat de Abigail Campano. Aceasta căuta din nou ceva în geantă, cu privirea în jos. Se aplecase prea mult în scaun. Pentru o clipă, crezu că va cădea pe podea, dar Paul o prinse în ultimul moment, luând-o în brațe și ridicând-o. Îi șopti ceva în ureche și Abigail aprobă din cap. Ea ridică privirea spre oamenii care o înghesuiau, toată omenirea care voia să o sece și de ultima picătură de viață. Deschise gura

pentru a respira. Blițurile izbucniră cu sălbăticie. Will își imagina adjectivele cu care vor ieși la rampă reporterii: devastată, zdrobită, suferindă, la pământ. Planul Amandei funcționase perfect. Abigail îi impresionase pe toți fără a scoate un cuvânt.

Le mai premise câteva întrebări, toate referitoare la detalii pe care Amanda le evita cu dibăcie. Unele erau motivate: voiau să știe despre ce indicii aveau, dacă se făcuse vreun progres. Unele erau doar intrigante, precum cea a bărbatului care a întrebat dacă era opera unui criminal în serie sadic care „căuta fete tinere și bogate".

Amanda nu le oferi nimic, anunțând sfârșitul conferinței bătând cu degete în masă, precum un judecător, apoi îi scoase pe soții Campano din lumina reflectoarelor.

Au mai fost încă o dată fotografiați în timp ce străbăteau sala, cu Amanda mergând în urma celor doi, către ieșire. Abigail abia se putea ține pe picioare. Se sprijinea pe Paul ca pe o cârjă. Reporterii le făcură loc, nedorind să îi înghesuie. Dacă nu ar ști adevărul, Will ar fi crezut că erau respectuoși.

La ieșire, Amanda spuse exact ce trebuia. Îi luă mâna lui Abigail, spunând:

— Te-ai descurcat perfect.

Abigail aprobă din cap, neputând să vorbească. Chinul o secase de ultima picătură de vlagă.

— Al doilea apel al răpitorului va fi peste aproximativ trei ore. Voi fi cu voi în casă, spuse Amanda.

— Mulțumim, spuse Paul.

Amanda îi strânse mâna lui Paul. Îi aruncă o privire acidă lui Will.

— La mine în birou. În zece minute.

El aprobă din cap și ea coborî pe scări.

Pentru prima oară, Paul părea îngrijorat de soția sa.

— Te simți bine?

— Cred că e de la căldură, spuse ea, acoperindu-și stomacul cu mâna.

— E o baie aici, le spuse Will.

Ea nu îl privi. Sprijinindu-se de soțul ei, se duse încet spre baie. În fața ușii, îi atinse fața, apoi pieptul.

— Mă simt bine.

— Ești sigură?

Îi puse degetele la buze, apoi intră în baie. Paul rămas afară, cu fața la ușă, de parcă aceasta ar fi rămas deschisă.

Will se trezi că îl încerca un sentiment de gelozie confuză. Cum îl putea iubi pe Paul cineva ca Abigail? Cum putea face un copil cu acest bărbat? Nici el nu era prea arătos, dar Paul începuse să se neglijeze cu ani în urmă. Se îngrășase destul de mult și avea și strabism. Nu era tocmai de admirat. Ce vedea așa atractiv la el?

Și de ce, după aproape treizeci de ani, se mai compara cu nenorocitul ăsta?

Paul oftă adânc. Făcu câțiva pași, apoi se întoarse de parcă ar fi făcut de pază. Will își băgă mâinile în buzunare și se sprijini de perete, întrebându-se de ce se tot trezea în fața toaletei femeilor.

Paul se opri. Arătă spre propria față, întrebând:

— Doare?

Bătaia cu Paul de ieri era ultimul lucru la care se gândea Will, deși vânătaia care se întinsese de la baza nasului până sub ochi îl făcea să arate ca un faraon egiptean. În loc să îi răspundă, Will se uită în jos, observând că pantofii lui erau cam scâlciați.

— Poftim, spuse Paul, întinzându-i teancul de fotografii pe care Will îl văzuse în poșeta lui Abigail. Știa deja că toate o arătau pe Emma în diferite stadii de fericire: Soția mea voia să ți le dea. El nu se uită la poze: Voia să știi cum arată Emma.

Will luă pozele, dar nu se uită nici el la ele. Figura fetei îi era deja întipărită în minte. Nu avea nevoie de alte detalii vizuale.

Paul vorbi mai încet.

— Lovești mai tare decât obișnuiai să o faci.

Will încercă să nu o ia ca pe un compliment.

— În orice caz… spuse Paul, dar nu continuă.

Will nu se putu abține:

— Ești cel mai mare idiot că o înșeli.

— Știu.

— Nu o meriți.

— Nu o pot privi. Vorbi la fel de încet, știind că soția lui era în baie. Ai auzit ce a spus ieri. Știu că e de părere că e vina mea.

Lui Will i se aprinse radarul.

— Îmi ascunzi ceva?

— Nu, îi spuse Paul. Crede-mă, aș vrea eu. Aș vrea să existe vreun tip pe care l-am enervat sau cineva de care mi-am bătut joc, pe care să îl arăt cu degetul. L-aș omorî în bătaie.

— Dar fata cu care ieși?

— E o femeie, spuse Paul, accentuând cuvântul. Nu e nimic serios. Lucrează la reprezentanță. Era acolo când vorbeam cu Abby, când a început totul.

— E căsătorită?

— Nu.

— Nu are vreun fost iubit gelos?

Paul clătină din cap.

— Locuiește cu părinții. Știe că sunt căsătorit. Voia doar să se distreze puțin. Crede-mă, s-a mai distrat așa. De multe ori.

— Tot va trebui să vorbesc cu ea.

— O să-ți scriu… se opri. Dă-mi cartea ta de vizită. Îi spun să te sune imediat ce ajung acasă.

Will scoase portofelul și căută o carte de vizită.

— Nu mă asculți pe mine, dar măcar ascultă-l pe socrul tău. Lasă-ne pe noi să ne ocupăm. Știm ce facem. *Eu* știu ce fac.

Paul se uită la cartea de vizită a lui Will, urmărind scrisul. Vocea lui era doar o șoaptă.

— Noi doi am trăit o astfel de viață. Știam că există răutate în lume. Credeam că va fi altfel cu Em. Mi-ai văzut casa, frate. Sunt milionar. Am mai mulți bani decât pot cheltui. Se opri, copleșit de sentimente, cu ochii în lacrimi. Aș renunța la tot pentru a-mi primi copilul înapoi.

Lui Will nu îi convenea să fie cel care îl asigură pe Paul că totul va fi bine, mai ales că știau amândoi care e adevărul.

— Rahat, șopti Paul, ștergându-se la ochi. Parcă sunt un copil.

Will se uită din nou la pantofi. Dăduse șaptezeci de dolari pe ei acum un an. Poate că ar trebui să își ia alții. Se uită la pantofii lui Paul. Străluceau de parcă ar fi fost lustruiți. Probabil avea pe cineva care făcea asta pentru el. Seara își punea pantofii tociți în dulap și îi găsea în perfectă stare de dimineață. Sau poate că își lua alții de fiecare dată. Câte perechi la mâna a doua primiseră amândoi la orfelinat? Găuriți, care le făcuseră bătături la călcâie. Dacă ar fi avut banii lui Paul, Will și-ar fi cumpărat în fiecare zi o pereche nouă.

Paul oftă din nou, nebăgând de seamă observațiile lui Will.

— M-am tot gândit la lucrurile oribile pe care i le poate face.

Will aprobă din cap. Paul știa exact ce le pot face bărbații copiilor. Will văzuse cicatricele, vânătăile. Îl auzise pe Paul urlând în mijlocul nopții.

— Numai cu tine pot vorbi despre prostiile astea.

— Abigail nu știe?

— Încă e cu mine, nu?

Will remarcă rușinea cu care spusese asta. Știa foarte bine cum suna. Se uită din nou la Paul:

— De ce mă urai atât de mult când eram mici?

— Nu știu, Tomberon. A trecut mult de atunci.

— Vorbesc serios, Paul. Chiar vreau să știu.

Paul clătină din cap și Will crezu că nu va primi alt răspuns, dar acesta spuse:

— Tu știai ce să faci, Tomberon. Știai cum să înduri.

— Cum adică?

— Acceptai situația. Faptul că erai acolo, pentru restul vieții. Să nu ai pe nimeni. Se uită la Will, de parcă nu îi venea să creadă: Erai mulțumit.

Will se gândi la zilele de vizite, la momentele în care se pieptăna și se îmbrăca în cele mai bune haine și se ruga ca vreun cuplu să îl vadă colorând sau dându-se în leagăn și să spună: El e. El e băiatul pe care vrem să îl adoptăm. Dar nimeni nu a făcut-o. Niciodată. Nu era mulțumire, era resemnare.

— Nu era deloc așa, îi spuse lui Paul.

— Așa părea. De parcă nu aveai nevoie de nimeni. De parcă te descurcai oricum. De parcă te mulțumeai cu ce îți ofereau.

— Era exact opusul.

— Poate că așa era, recunoscu Paul. Știi, când ești copil, vezi totul altfel.

Will se trezi că vorbește înainte să își dea seama.

— Ți-o voi aduce înapoi pe Emma.

Paul aprobă din cap, neputând să spună nimic.

— Va trebui să fii puternic pentru ea. La asta ar trebui să te gândești acum, la cum o poți ajuta. Will adăugă: ea te are pe tine, Paul. Asta e diferența. Prin orice ar trece acum, tu o vei aștepta la sfârșit.

— Îmi doresc să pot fi puternic, spuse el. Dar mă simt atât de neputincios acum…

— Nu ești neputincios. Erai cel mai al naibii dintre cei mai ai naibii.

— Nu, prietene. Păru resemnat când îl bătu pe Will pe umăr: Eram cel mai speriat.

În spatele ușii, începu să curgă apa la chiuvetă. Dozatorul de prosoape de hârtie scârțâi când se

învârti, apoi se deschise ușa și Abigail ieși cu machiajul refăcut și buzele retușate.

— Bine, spuse Paul, mai mult pentru sine.

El întinse mâna și ea i-o luă, totul cu un gest cât se poate de firesc. Will îi conduse pe hol și apăsă pe buton. Abigail își sprijinea capul pe umărul lui Paul, cu ochii închiși, de parcă se forța să mai reziste. Când se deschiseră ușile, Will întinse mâna și tastă codul pe tastatură. Părinții Emmei ieșiră.

Paul îi făcu un semn subtil lui Will, nu de mulțumire, ci de recunoaștere a faptului că era acolo.

Abigail nu îi mai aruncă nicio privire lui Will și ușile se închiseră.

Will privi fotografiile din mână. Emma Campano îi zâmbea cu toată fața. Le luă pe toate la rând. În unele era cu părinții. În altele era doar cu Kayla Alexander. Pozele de când era mai tânără o arătau în compania unor fete din corul școlii, altele cu un grup într-o excursie la munte. Părea chiar mai vulnerabilă când era într-un grup decât atunci când era singură, de parcă simțea că e diferită, o străină. Văzu în ochii ei sclipirea unui suflet viu.

Will băgă pozele în buzunar și se îndreptă către scări.

•

Biroul Amandei era în capătul opus al clădirii de al lui Will și la ani lumină de vederea lui tristă. În față se putea observa parcarea de la Home Depot. Mai sus pe stradă, orașul în toată splendoarea sa – zgârie-nori, maiestuoasele clădiri vechi și, în depărtarea începătoșată, pădurea verde a parcului Piedmont.

Masa ei de scris nu era clasica ramă de metal, ale cărei colțuri ascuțite fracturaseră zeci de rotule ale celor neatenți. Lemnul lustruit strălucea sub învelitoarea de piele, cu mesajele roz pe care i le lăsase Caroline. Tăvițele de acte erau goale. Will nu văzuse niciodată vreo urmă de praf în birou.

Pe pereți erau atârnate fotografii ale Amandei alături de diferiți demnitari și articole în care era proslăvită. Pereții erau văruiți într-un gri liniștitor.

Tavanul era acoperit de pătrate de un alb imaculat, nu de plăcile ponosite și pătate de apă, ca în mai toate birourile din clădire. Avea un televizor LED și propriul bar. Era cu totul altceva.

— Te pot servi cu ceva? întrebă Caroline, secretara Amandei.

Era singura femeie din echipa Amandei. Will presupuse că se datora faptului că Amanda avansase în era trofeelor, când nu exista decât un singur loc de conducere pentru femei. Sau poate era pentru că Amanda știa că bărbații sunt mai ușor de controlat.

— Nu, mulțumesc, spuse el. Ți-a spus Amanda că așteptăm…

— Un telefon? îl întrerupse ea.

— Mersi.

Ea zâmbi și se întoarse la biroul ei.

Will îl sunase pe Evan Bernard, profesorul de citire al Emmei, la prima oră a dimineții. Bărbatul fusese de acord să analizeze biletele de amenințare pe care le primise Adam Humphrey. După cum sugerase și Faith, Will spera ca acesta să le poată spune dacă era sau nu vorba de un dislexic. Trimiseseră o mașină de poliție pentru a-i arăta cópii ale biletelor. Bernard trebuia să sune imediat ce le primea.

Will se uită la ceasul telefonului său vechi, întrebându-se unde era Amanda. Ecranul nu mai lumina la fel de puternic. Uneori suna când era apelat, alteori lumina silențios. Mai devreme, începuse să vibreze fără motiv și Will se văzuse nevoit să îi scoată bateria pentru a-l opri. Era îngrijorat de telefon, căci era vechi de trei ani și mai apăruseră câteva milioane de modele de atunci.

Un telefon nou ar însemna ca el să învețe un nou set de comenzi. Ar trebui să schimbe toate

numerele și să reprogrameze toate funcțiile. Cu asta și-ar fi ocupat concediul. Sau poate că nu. Dacă nu aveai slujbă, nu aveai nici concediu.

— Se pare că primim răspunsuri pozitive din partea presei, spuse Amanda, intrând cu viteză în birou. Paul Campano neagă faptul că s-a implicat într-o altercație cu tine. El spune că a fost un accident, că ai căzut.

Will se ridică atunci când ea intră în birou, dar fu atât de șocat încât rămase în picioare.

— Hamish Patel și gura lui spartă spun altceva. Amanda îl privi, căutând prin hârtiile de pe birou. După cum arăți, să înțeleg că ai primit un pumn de la Campano?

Will se așeză.

— Da.

— Și, după ochii învinețiți și nasul umflat, să înțeleg că ai suportat cu bărbăție loviturile lui?

— Dacă așa spune Hamish… încercă Will.

— Vrei să îmi spui de ce te-a lovit?

Will îi spuse o variantă preferabilă a adevărului.

— Ultimul lucru pe care i l-am spus înainte de a mă lovi a fost că voi avea nevoie de o mostră ADN de la el.

— Și uite așa e tot vina mea. I s-a luat proba lui Paul? întrebă ea.

— Da. Deci, ori e extrem de arogant, ori e nevinovat.

Will se gândi că era amândouă, dar nu îi venea să creadă că Paul îi luase apărarea. Nici măcar nu menționase favorul cu mai puțin de jumătate de oră în urmă. Poate că așa voia el să își ceară scuze că a fost un nemernic cu mulți ani înainte.

Sau poate că era același Paul căruia îi plăcea să își rezolve problemele în absența adulților.

— Dar aventurile lui?

— Am sunat la reprezentanță imediat ce am ajuns acasă. Dacă nu mă sună până după-amiază, voi trimite o mașină de poliție să o aducă. Will trebui să adauge: Instinctul îmi spune că Paul nu a

avut nicio legătură. Dacă era doar o răpire, poate, dar…

— Vom afla curând, spuse Amanda. Am trimis la analiză rapidă ADN-ul lui Paul și cel găsit pe corpul lui Kayla Alexander. Beckey Keiper de la laborator ne va suna imediat ce primește rezultatele.

— Am trimis o mașină de poliție la școala Emmei, spuse Will, șocat. Bernard va suna din clipă în clipă.

— Ce ironic, că dislexicul nostru nu ne poate spune, nu?

Will încercă să nu se fâțâie în scaun. În ultimii zece ani, își mai sunase șefa acasă doar să îi spună că murise un coleg. Aseară fusese chiar și mai acidă cu el când îi explicase că nu fusese capabil să observe nimic ciudat la biletele pe care cineva, probabil ucigașul, le băgase pe sub ușa lui Adam Humphrey.

El își drese glasul.

— Dacă vrei să demisionez…

— Vei pleca din postul ăsta doar ajutat de șutul meu, nu ca un pisoiaș speriat care se ascunde după ușă. Ea se sprijini în scaun. La dracu', Will!

— Îmi pare rău.

— Nu e de ajuns acum. Ea învârti cuțitul în rană. Acele bilete erau primele probe adevărate de care dispuneam. *Las-o în pace. Fata e a mea.* Acelea sunt amenințări directe ale criminalului către victimele noastre. Dacă vinovatul are un handicap, era șansa noastră, Will. Trebuia să profităm de informația asta imediat ce o primeam.

— Sunt conștient de asta.

— Unde am fi ajuns dacă am fi verificat ortografia ieri seară în loc de azi dimineață? Nu îl lăsă să răspundă. Au trecut aproape trei zile. Trei zile! Nu trebuie să îți explic ce înseamnă asta.

— Ce altceva pot să mai spun?

Ea se pare că nu mai avea cuvinte. Situația era gravă.

— Pierdem timpul. Când trebuie să sune profesorul?

— Mașina de poliție trebuie să ajungă imediat.

— Când va ajunge Gordon Chew aici?

Se referea la expertul în amprente din Tennessee.

— Pe la opt și jumătate. Urma să plece la prima oră a dimineții.

— A plecat de aseară, spuse ea, dar nu oferi detalii. Ce avem până acum?

— Mult nimic, îi spuse Will. Charlie a găsit fibre și urme de pași la casa din Ansley Park, dar nu avem cu ce să le comparăm momentan.

Își aminti și de pulberea gri pe care o găsise Charlie, dar nu divulgă și această informație, sperând că va rezolva ceva cu ea.

— Apelul de răscumpărare de ieri a venit de pe numărul lui Kayla Alexander. A fost transmis de un turn de telefonie care acoperă mare parte din Atlanta de Nord, până la Kennesaw Mountain.

— Încercăm să surprindem și al doilea apel azi, dar sunt sigur că se uită destul de mult la TV pentru a ști că durează ceva timp. Ea făcu o pauză, gândindu-se. Nu credeam să fie o răpire.

— Nici eu, spuse Will. Încă nu sunt sigur că e așa.

— Dar există dovada că e în viață.

— Știu.

— Ambii părinți confirmă faptul că era vocea fetei lor la telefon. Încă mai crezi că ar fi implicată Emma Campano?

— Ceva nu e în regulă, îi spuse Will. Locul crimei era în dezordine.

— Charlie spune că urmele de sânge și de pași indică faptul că erau doar patru persoane în casă.

— Știu.

Amanda adăugă ceva la care nu se gândise Will:

— Dacă îți plac fetele tinere, nu lași una moartă la locul crimei. Le iei pe amândouă cu tine.

— Kayla s-ar fi luptat. Poate că nu a vrut să plece.

Amanda ridică mâinile:

— Ne putem învârti în jurul cozii toată dimineața, dar nu vom rezolva nimic. Am auzit dovada că e în viață ieri. Fata părea îngrozită. Nu ca în filme, nimic fals, nu juca un rol de fată îngrozită. Scotea genul de sunete pe care le scoți atunci când știi că îți poți pierde viața.

Will se gândi îndelung. Amanda avea dreptate. Amândoi știau cum sună frica adevărată. Nici nu mai știau de câte ori o auziseră. Emma Campano nu se prefăcea. Vocea ei avea un tremur nepământesc, o apăsare în respirație. Nu puteai mima așa ceva. Groaza absolută era o limbă secretă pe care o învățai numai din experiență.

— Era sunet de fond pe înregistrarea cu vocea Emmei? întrebă Will.

— Spuneau că abia după prânz vor ști ceva exact. Analizele preliminarii arată că se aude sunetul provocat de trafic, un câine lătrând. Fata era într-un spațiu închis când s-a făcut înregistrarea.

— Deci a dus-o cu mașina undeva, a scos-o din mașină și a făcut înregistrarea.

— Asta înseamnă că apelul de răscumpărare a fost plănuit dinainte. Am mai întâlnit astfel de infractori. Se agită, iau fata, o violează, o omoară și abia apoi își fac planul. Asta a fost gândită din timp. Și-a adus sfoara și banda adezivă înainte să intre în casă. A găsit un cuțit. Își alesese un loc în care să o ducă înainte de a o lua.

— Dacă eram o persoană mai optimistă, aș fi spus că asta dovedește că ar fi încă în viață.

— Asta se întâmpla ieri, îi aminti Amanda. Vom ști care mai e situația azi peste două ore și jumătate.

— Laboratorul a oferit informații despre vocea răpitorului?

— Ai avut dreptate. A înregistrat de pe un computer și a pus înregistrarea la telefon. Citi de pe una dintre notițe: Voice Over este o aplicație standard a softului Apple Macintosh. Vocea aleasă de apelant este Darth. Ridică ochii. Asta ne reduce căutarea la câteva milioane de proprietari îngâmfați de computere Apple.

— Părinții lui Kayla Alexander ar trebui să..

— S-au întors, îl întrerupse ea. Și tu nu te vei apropia de ei fără un avocat.

— De ce?

— Dau în judecată Academia Westfield, pe soții Campano și Departamentul de Poliție Atlanta. Imediat ce-și vor da seama că ne ocupăm de caz, ne vor trânti și nouă un proces.

— Cu ce motiv?

— Școala i-a permis fetei să plece, soții Campano nu au ținut-o în viață și Departamentul de Poliție habar nu are pe ce lume se află.

— Evan Bernard e pe linia 3, spuse Caroline din biroul ei.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup, spuse Will.

— Încerci să compensezi ceva?

— Încerc să nu îl enervez pe cel care încearcă să ne ajute.

— Prostii! Apăsă pe butonul pentru speaker: Domnule Bernard, sunt Amanda Wagner, director adjunct al echipei speciale de criminalistică. Agentul Will Trent este lângă mine. Mulțumim pentru ajutorul acordat de dimineață.

— Nicio problemă, răspunse el. Polițistul pe care l-ați trimis a venit cu girofarul pornit până în fața ușii. Râse forțat. Trebuie să recunosc că m-a speriat puțin.

Amanda zâmbi drăgăstoasă.

— Luați-o ca pe un impuls pentru a nu ne crea probleme.

Will clătină din cap în tăcere. Preluă el convorbirea, întrebând:

— Domnule Bernard, ne puteți spune ce părere aveți despre bilete?

— Trebuie să recunosc că mi se par foarte ciudate.

— De ce?

— Primul, pe care l-aș citi ca „fata e a mea”, nu mi se pare real. După cum v-am spus și ieri, fiecare dislexic e diferit și poate ați discuta mai bine cu un lingvist de dialect regional, dar părerea mea este că nu vorbim de un dislexic, ci de o transcriere fonetică.

— Sunteți sigur? întrebă Will.

— Nu sunt sigur. Se gândi. Pot vorbi doar din proprie experiență. În cazul unui dislexic, m-aș aștepta ca literele să fie amestecate, nu doar cu greșeli de ortografie și îmbinări de litere. Juxtapunerea este cea mai notabilă caracteristică. De exemplu, Emma inversa literele „u” și „t” din „ajutor”, scriind „ajtuor”.

Amanda nu își ascunse nerăbdarea.

— Dar celelalte?

— Al doilea, „violatorule”, este, evident, corect. Dar al treilea, „las în pacea” în loc de „las-o în pace” – și trebuie să menționez din nou că fiecare persoană e diferită – „pacea” mi se pare ciudat. De obicei nu ai găsi acel „a” la sfârșit. Este o literă cu o rezonanță puternică, una care iese în evidență într-un cuvânt. În mod normal, se folosește pentru a articula acel cuvânt, nu e pusă la întâmplare acolo. Din nou, se gândi. Dar și „las” mă îngrijorează.

Will nu prea înțelegea explicațiile legate de ortografie, dar întrebă:

— De ce?

— Pentru că, în mod normal, este o transcriere tipică pentru un dislexic. Este cuvântul în forma pură. Nicio literă adăugată pentru efect. Cred că a fost corectorul automat care l-a adăugat acolo.

— Deci, care e părerea dumneavoastră? Această persoană vrea să pară dislexică sau chiar are o

problemă?

— Păi… Bernard ezită. Nu sunt doctor. Sunt un profesor de citire. Dar dacă aș fi obligat să dau un diagnostic, cred că vorbim de un adult, probabil de inteligență medie, care pur și simplu nu a apucat să învețe să scrie.

Will se uită la Amanda și observă că aceasta îl privea fix. Nu erau obișnuiți să primească răspunsuri directe. Pentru a fi sigur, Will întrebă:

— Nu credeți că această persoană are vreun fel de tulburare de citire?

— Mi-ați cerut părerea și v-am oferit-o. Pot spune că persoana care a scris aceste bilete nu a învățat să citească și să scrie corect. În cel mai bun caz, e de nivelul unui copil de clasa a treia.

Amanda era sceptică.

— Cum e posibil așa ceva?

— Am întâlnit mai multe cazuri atunci când lucram în sistemul public, dar se mai întâmplă. Copii cu tot felul de probleme de citire le scapă printre degete. Încearcă să îi ajute, dar nu pot face mare lucru. E unul dintre motivele pentru care m-am mutat la Westfield.

În fundal se auzi cum suna clopoțelul.

— Îmi pare rău, dar trebuie să ajung la oră. Pot ruga pe cineva să-mi țină locul dacă… spuse Bernard.

— E în regulă, spuse Will. Mulțumim pentru timpul acordat. Vă rog să returnați biletele polițistul care vi le-a dat.

— Desigur. Vă rog să mă contactați dacă intervine ceva. Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult.

— Ne-ați fost de mare ajutor, îi spuse Will. Am aprecia dacă nu ați menționa nimănui această conversație. Nu am vrea să periclităm situația Emmei.

— Bineînțeles. Cred că studenții noștri au deja destul de multe sechele în urma tragediei.

— Mulțumim, domnule Bernard.

Amanda încheie apelul.

— Ai înțeles ce spunea?

— Da, spuse Will. Autorul este o persoană adultă, agramată, de inteligență medie.

— N-ai idee cât mă bucură părerea sinceră a unui expert.

Caroline intră în birou cu un dosar în mână.

— Profilurile angajaților de la Copy Right și Gordon Chew a spus că mai întârzie o jumătate de oră.

Amanda nu se obosi să îi mulțumească. Deschise dosarul și se uită pe pagini, scoțând ideile principale pentru Will.

— Nimeni nu are cazier, cu excepția lui Lionel Edward Petty, care a fost arestat pentru posesie de droguri. A fost oprit în trafic și s-au găsit asupra lui cincizeci și șase de grame de marijuana în torpedo.

— A fost acuzat de intenție de vânzare? întrebă Will.

Deși nu era gravă, douăzeci și șapte de grame de marijuana se putea încadra la infracțiune. Cincizeci și șase de grame se poate considera trafic de droguri.

— Și-a pârât furnizorul și s-a ales doar cu o amendă și o pedeapsă cu suspendare, îi spuse Amanda.

— Faith a găsit niște marijuana sub biroul lui Adam Humphrey, spuse Will. E o legătură slabă, dar sediul Copy Right e aproape de Tech. Dacă făcea trafic, putea merge pe jos până în campus în pauza de masă.

— Sunt sigură că există furnizori de droguri care locuiesc în campus și controlează afacerile de acolo. Ea închise dosarul. Firma de construcții care a angajat echipa de la centrul de copiere mă duce cu zăhărelul. Cred că muncesc la negru. Poate ar trebui să ne întoarcem să vedem dacă cineva din magazin a vorbit cu muncitorii. În tura de dimineață lucrează o fată de origine hispanică. Deschise la o anumită pagină în dosar: Maria

Contreras. Poate a luat legătura cu ei. Sau poate fac acuzații cu substrat rasist. Verifică-le și pe celelalte fete.

Îi întinse dosarul lui Will, apoi se gândi mai bine. El întinse mâna:

— I-l pot da lui Faith.

Ea puse hârtia pe birou și o împinse spre el, exprimându-se cât de poate de clar.

— Ai nevoie de un partener, Will.

— Știi că nu lucrez bine cu cineva.

— Mi se pare că lucrezi foarte bine cu Faith Mitchell.

— Pentru că știe că nu va dura mult.

— Ah, spuse ea. Faimosul respect de sine al lui Will Trent.

El își ieși din fire.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt mămica ta, Will, dar a venit momentul să nu te mai plângi ca un copilaș pentru că ai o problemă.

El nu mai întrebă de ce îi tot menționa problema cu dislexia, din moment ce era atât de nesemnificativă. Amanda își construise întreaga carieră pe exploatarea punctelor slabe ale oamenilor.

Ea se aplecă, pentru a primi toată atenția lui.

— Tu vezi cazurile ca pe niște enigme, iar acel ceva diferit din creierul tău îți permite să le rezolvi precum nimeni altul. Făcu o pauză, pentru emfază. Ți-am încredințat acest caz pentru că știam că te poți descurca. Nu am nevoie de crize de personalitate în momentul ăsta. Vreau să te duci să lucrezi cu Faith și să rezolvi cazul așa cum știi tu mai bine.

— Amanda…

— Și dacă tot vorbim de asta, cred că meriți mai mult decât una ca Angie Polaski.

— Întreci măsura.

— Probabil, dar să nu zici că nu te-am prevenit. Când se va încheia acest caz, o voi aduce pe Faith

în echipă.

— Ea e la DPA. Va pierde toate primele și pensia și…

— Mă ocup eu de aceste detalii. Pe tine să te preocupe cum să îi spui lui Faith despre mica ta problemă, domnule agent special Trent. Își va da seama singură și va fi furioasă pe tine pentru că nu i-ai spus. Ea adăugă: Nici mie nu îmi convine că trebuie să te dădăcesc, când aș fi putut fi în altă parte, făcând ceva care chiar contribuie la acest caz.

El deschise gura să răspundă, dar ea vorbi peste el:

— Gata, ordonă ea. Will se ridică odată cu ea. Că tot vorbeam de timp pierdut aiurea, trebuie să vorbesc cu avocații despre soții Alexander, apoi mă duc în Ansley pentru a aștepta telefonul de la zece și jumătate cu soții Campano.

Tocurile ei răsunară zgomotos pe podea, în timp ce traversa camera.

— Așteaptă să vezi ce spune Gordon Chew despre amprentele de pe biletele de amenințare, apoi treci din nou pe la Copy Right, poate știu ceva despre muncitori. Ne întâlnim în fața casei Campano. Ea se opri în ușă, pentru a repeta: *În fața casei,* Will. Nu știu de ce te-a acoperit Paul Campano în cazul micilor voastre neplăceri, dar să nu crezi că m-ați prostit pe mine.

Capitolul 14

Faith își acoperi gura, căscând atât de tare încât simți că i se rupe maxilarul. Era aproape mahmură de oboseală după ce petrecuse aproape toată noaptea vorbind cu Victor Martinez. După ce fuseseră dați afară din restaurant, merseseră la cafeneaua închisă de vizavi și se așezaseră la una dintre măsuțele de afară. Transpirând în căldura înăbușitoare a serii și devorați de țânțari, amândoi

refuzaseră să plece. Amândoi avuseseră o zi groaznică. Amândoi evitaseră cu succes să discute despre asta.

Faith îi povestise despre tatăl ei, cum îi era dor de el, despre fratele ei din Germania, relația ei cu mama ei și, desigur, despre Jeremy. Victor ascultase cu atenție, privind-o în ochi și mângâindu-i degetele, astfel încât Faith era incapabilă să se mai gândească la altceva în afară de atingerea pielii lui.

Într-un final renunțase și se uita tăcută la el, până ce acesta începu să vorbească despre el.

Îi scosese ideile principale: o căsnicie prematură eșuată, pașii spre postul de decan al Departamentului de relații cu studenții de la Georgia Tech. Era primul din familia sa care absolvise o universitate. Își teroriza nepoții și nepoatele pentru a nu fi ultimul. Când află că și ea renunțase la facultate, începu să o terorizeze și pe ea.

Când Faith își dădu seama că era trei dimineața și că trebuia să fie la muncă în patru ore, rupse vraja. Victor îi luase mâna și o sărutase pe obraz, apoi, foarte încet, pe gură. O condusese la mașina ei, apoi o sărutase din nou înainte de a pleca.

Chiar dacă nu ar mai suna-o niciodată, Faith se gândi că era cea mai romantică seară pe care o trăise vreodată.

Will intră în birou.

— Se pare că nu voi ancheta sala de bingo până la urmă. Ai văzut conferința de presă de dimineață?

Se lungi în scaunul din spatele biroului. Costumul lui era călcat la dungă și era proaspăt bărbierit și totuși nu arăta bine.

Faith simți cum i se ridică părul de pe ceafă. Abia reușise să facă un duș, așa că nu deschisese televizorul.

— Poftim?

— Conferința de presă, spuse el, de parcă era ceva știut de toată lumea. Cred că Amanda a exagerat, dar nu e ca și cum se consultă cu mine vreodată…

— A fost o conferință de presă? Faith își dădu seama că se ridicase. De ce nu mi-ai spus?

— M-am gândit că vrei să dormi.

— De ce naiba sunt aici? întrebă ea. Ce caut…

— Stai puțin, o întrerupse Will. Rămăsese în scaun, cu o privire confuză pe fața învinețită. Ce am mai făcut acum?

— Ce ai făcut?

— Nu știu ce am făcut, dar îmi pare rău, serios. Will se aplecă spre înainte. Hai să discutăm, vrei? Te rog, ia loc.

Remușcările lui sincere îi luară avântul. Se așeză.

— E complet ridicol.

— Spune-mi ce vrei să faci.

— Trebuie să stabilim ce rol joc în cazul ăsta. Încă nu părea să se fi luminat, așa că ea îi dădu câteva opțiuni: Sunt încă lacheul tău, sau purtătoarea de cuvânt sau șoferul sau…

Din biroul de vizavi se auzi un zgomot puternic, urmat de râsete. Sunau telefoanele. Tura de zi începea să prindă contur. Will păru să își dea seama de asta odată cu Faith. Se strecură pe lângă birou și închise ușa.

Așteptă până se așeză din nou, apoi îi spuse:

— Ne luptăm împreună…

— Atunci de ce îmi ascunzi lucruri?

— M-am gândit că… Încă părea nedumerit. M-am gândit că vrei să dormi mai mult. Conferința de presă a fost doar de fațadă. Nu aveam de ce să suferim amândoi.

Faith se putea gândi la câteva motive – o șansă de a mai vorbi cu Abigail Campano, să îi vadă pe cei doi părinți interacționând. Șansa de a afla ce descoperiseră reporterii, sau măcar bunul simț de a fi inclusă în cazul în care își concentrase toată

existența pe parcursul ultimelor trei zile. Will încă se uita la birou, dar Faith fusese mamă de adolescent pentru prea mult timp pentru a nu recunoaște vina.

Întrebă:

— Altceva? El nu răspunse, așa că insistă. Știu că mai e ceva, Will. Spune-mi azi!

Tonul lui era impregnat de spaimă.

— N-o să îți placă.

Faith așteptă. Putea auzi clar conversația de alături. Povești nemuritoare de-ale polițiștilor, despre cum i-a luat genunchii unuia pe care îl aresta.

— Am vorbit cu Evan Bernard de dimineață, spuse Will.

— Singur?

— Cu Amanda.

Faith se gândi puțin. Amanda era cea care nu avea încredere în ea? Ar fi genul femeii mai în vârstă să ia deciziile și să îl lase pe Will să sufere consecințele. Era Faith supărată pe persoana care nu trebuia? Pe de altă parte, dacă așa stătea treaba, dacă Faith era lăsată pe dinafară din cauza Amandei, de ce nu îi spunea Will?

Se frecă la ochi, prea obosită pentru a vedea prin pânza de minciuni.

— Și ce a spus?

— Părerea lui este că e vorba de un adult agramat, nu de o persoană cu tulburări de învățare.

Faith se gândi că era un pas imens.

— A concluzionat asta din trei bilete?

— Îți spun doar ce mi-a zis.

— Cum poate trece cineva prin școală, dacă nu știe să scrie și să citească?

— Se mai întâmplă, spuse el, frecându-și obrazul.

Faith se simți umilită acum. Conferința de presă era una, dar chiar ar fi avut întrebări pentru Evan Bernard, mai ales: Cum putea să își dea seama din trei propoziții scurte că avea de-a face cu cineva cu

tulburări de învățare și nu cu o persoană perfect normală, care încearcă să își acopere urmele?

— Ne vor suna de la laborator când va ajunge Gordon Chew. El e expertul în amprentare, spuse Will.

— De ce nu ai folosit unul dintre angajații noștri?

— Nu ai decât o șansă de a procesa chimic hârtia. Dacă există vreo amprentă pe biletele alea, o va găsi Gordon.

Will apăsă pe taste pentru a deschide computerul. Începu să citească ceva, probabil e-mailul.

— Ai făcut ceva cu fiola?

Ea știa că pereții eu urechi.

— E pe mâini bune.

El rămase cu ochii în monitor, mișcând mouse-ul, apăsând. Nu știa dacă e supărat sau speriat că va spune din nou ceva greșit. Ca de obicei, obiectul conversației era ultimul la care s-ar fi gândit.

— Mi-am scos un nerv anul trecut. Ai noroc că ești la DPA. Asigurarea dentară de la GBI e de toată jena. Am dat o mie cinci sute de dolari din propriul buzunar.

Faith îl compătimi, dar mai avea puțin și îi smulgea tastatura de sub nas:

— Vrei să te las în pace să te joci la computer?

Avu bunul simț să ia o expresie vinovată. Într-un final, se îndreptă în scaun, uitându-se la Faith pe măsură ce vorbea cu ea.

— Apelul de răscumpărare de pe mobil a pornit de la o antenă care deservește mare parte din oraș. Analiza apelului nu va fi gata până la prânz. Charlie încă nu are nimic tangibil la Prius. Așteptăm rezultatele testului ADN al lui Paul Campano, pentru a vedea dacă se potrivește cu cel găsit asupra lui Kayla Alexander. Au trecut aproape trei zile de când a fost răpită fata și se pare că vom petrece încă două ore așteptând să primim

niște răspunsuri, care, apropo, nu vor duce decât la și mai multe întrebări.

— Pare atât de ușor.

— Da, apropo. Dacă aș fi în locul tău, mi-aș suna reprezentatul de la sindicat. Soții Alexander dau în judecată orașul pentru că nu identificat-o corect pe fiica lor.

— Rahat, mormăi Faith.

Will bătu cu degetele în birou.

— Îmi pare rău. Luptăm împreună, da?

— Te referi la proces?

El zâmbi.

— Da, poate și la proces.

Faith nu putea să aibă pe cap atâtea tâmpenii și să se mai gândească și la caz.

— Ce avem de făcut după ce vine expertul în amprentare?

— Amanda vrea să vorbim cu angajații de la Copy Right pentru a vedea dacă e ceva suspect în legătură cu muncitorii. Apoi trebuie să ne întâlnim cu ea la casa soților Campano. Răpitorul a spus că va suna la zece și jumătate în această dimineață. Să sperăm că vom avea mai multe informații de care să ne legăm, un strop, o nouă dovadă că e în viață.

— Avem o descriere minuțioasă a mașinii Chevrolet Impala a lui Adam. Fiecare polițist din oraș o va căuta.

— Să sperăm că mai e în oraș.

El se sprijini în scaun, cu brațele încrucișate pe abdomenul său plat.

— Ți-a mai trântit Amanda ceva? îl întrebă Faith.

— Nu, spuse el. Chiar am fost surprins. E foarte greu să lucrezi cu ea.

— Îmi imaginez.

Ridică mâna, cu degetul mare ieșit în afară.

— Vezi asta? întrebă el, arătând spre o cicatrice mică de pe piele. M-a împușcat cu un pistol de cuie acum patru ani.

— Cu intenție?

— Bună întrebare, spuse el, împreunându-și din nou mâinile.

Din moment ce discuția se transformase într-o petrecere împotriva Amandei, ea îi spuse:

— A fost iubita unchiului meu Kenny când eram mică.

Will mai avea puțin și cădea din scaun.

— Ce spui?

— Fratele tatălui meu. Era colonel în Forțele Aeriene. Amanda a avut o relație cu el timp de… Se gândi. Amanda îl părăsise pe Ken imediat după ce intrase la liceu Jeremy. Aproape cincisprezece ani, explică Faith.

— Nu știam.

— Amanda nu ți-a spus de ce ți-a încredințat cazul mamei mele?

— Nu, dar din câte știu, nu s-a băgat niciodată. Mi-a spus doar să fiu corect.

Vocea lui sună straniu când spuse asta. Faith își aminti ceva ce îi spusese mama ei. La acel moment i se păruse ciudat, dar acum înțelegea.

— Mama nu a vorbit prea multe despre tine în timpul anchetei, dar, la un moment dat, mi-a spus că are încredere că vei face ce trebuie.

— Frumos din partea ei, spuse Will, deși, privindu-i expresia, se gândi că Faith nu dă crezare cuvintelor mamei sale.

Ea începu să își dea seama că era exact felul în care proceda Amanda. Niciodată nu îți permitea să vezi pădurea de copaci.

Ea încercă să schimbe subiectul, vorbind despre biroul lui întunecat.

— Priveliștea nu prea invită lumina soarelui.

Will își frecă obrazul.

— Nu. Păstră un moment de tăcere, apoi spuse: Îmi pare rău că nu te-am inclus în apelul telefonic. Și în conferința de presă. Nu se va mai întâmpla.

Ea nu era tocmai pregătită să îi accepte scuzele, poate pentru că el continua să nu o implice, chiar dacă își cerea scuze de o mie de ori.

— Care a fost reacția lui Paul la toate acestea?

— S-a purtat ca de obicei, ca un nemernic, spuse Will. A încercat să controleze totul.

— A protestat mult? întrebă Faith.

— Paul e un nemernic, dar nu cred să fie în stare de așa ceva. Ar trebui să aibă un complice, un motiv.

— Vom ști când vor veni rezultatele ADN.

— Nu se va potrivi.

Părea atât de sigur, încât Faith nu se mai obosi să spună ceva. În majoritatea cazurilor de răpire de copii, cel mai adesea, tatăl e vinovatul.

De fapt, majoritatea problemelor domestice se încheie cu demonstrarea vinovăției tatălui, în ciuda tuturor circumstanțelor. Acesta era cazul lui Will și dacă el era atât de sigur că bărbatul nu era implicat, nu avea ce să facă Faith.

— Îl cunosc, spuse Will, simțind scepticismul lui Faith.

— Bine.

— Serios, Faith. Nu e Paul vinovatul. Insistă. Știu că nu ai încredere în mine din multe puncte de vedere…

— Nu e adevărat.

— Atunci pot să spun ceva?

Faith nu vru să răspundă. Îi intrase în obicei să se certe cu acest bărbat, iar de fiecare dată aceste certuri se încheiau cu el rămânând perplex și ea simțindu-se prost.

Will își dădu și el seama de asta.

— Vreau doar să spun că îl cunosc. Te rog, ai încredere în mine. Paul Campano nu ar putea fi implicat în ceva care ar răni un copil – mai ales copilul lui.

— Bine, spuse Faith.

Dumnezeu îi era martor că dăduse crezare unor cuvinte și mai ușor de atât. Se uită prin cameră, încercând cu disperare să schimbe subiectul.

— Nu vreau să fiu indiscretă, dar îmi poți spune de ce ai două pungi cu teste de sarcină lângă

fereastră?

El roși când se întoarse să se uite la ele.

Faith se grăbi să își ceară scuze.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să fi spus…

— Am uitat că sunt acolo.

Faith nu văzuse cutiile ieșind din pungi, ci logourile lor vesele.

Dacă ar fi avut și ea acces la așa ceva când era însărcinată cu Jeremy… Poate că Faith nu ar fi așteptat până în al treilea semestru să le spună părinților. Își duse mâna la gât, întrebându-se de unde venise acel gând groaznic. Probabil că era mai obosită decât credea.

— Cred că prietena mea e însărcinată, spuse el.

Cuvintele rămaseră în aer și Faith încercă să își dea seama care era momentul în care trecuseră de la o relație strict profesională la una personală. Avea o blândețe aparte, undeva în spatele manierelor sale stângace și a inadaptării sociale. În ciuda celor mai bune intenții, Faith realiză că nu îl putea urî pe Will Trent.

Aruncă un ochi spre mormanul de cutii. Erau mai mult de zece.

— Nu poți să le înmoi în toaletă, să știi. Ai nevoie de o mostră proaspătă.

Will deschise sertarul de la birou și băgă mâna până în spate.

— Am asta, spuse el, scoțând un test folosit. L-am găsit în gunoi. Știi ce înseamnă asta?

Faith se opri înainte de a pune mâna pe el, amintindu-și în ultima clipă că cineva urinase pe el. Îl privi: Era o singură linie albastră.

— Nu am idee.

— Da, spuse el. În orice caz, le-am luat pe toate astea ca să îmi dau seama ce marcă e și să văd rezultatul.

Întrebarea evidentă o intriga pe Faith – De ce nu o întreabă pe ea? – dar își dădu seama că dacă Angie Polaski nu îi spusese de test lui Will, însemna că aveau mari probleme de comunicare.

— Hai să ne uităm prin ele acum, spuse ea.

El rămase surprins de sugestie.

— Nu, nu te-aș putea ruga să faci asta.

— Putem face orice până sună Bernard. Haide.

Will se prefăcu puțin că opune rezistență. Vărsă conținutul pungii pe birou. Începură să deschidă cutiile, să desfacă ambalajele, să caute bețișoarele de probă și să le compare cu cel de pe biroul lui Will. Ajunseseră aproape la ultimul, când Will spuse:

— Cred că ăsta e.

Faith se uită la testul ambalat din mâna ei și îl compară cu cel de pe birou.

— Dap, spuse ea.

El deschise prospectul, uitându-se prin el pentru a găsi secțiunea potrivită. Se uită emoționat la Faith, apoi se uită din nou la prospect.

— Lasă-mă pe mine, spuse ea, într-un final, ajutându-l. Avea un desen pe spate. O singură linie, spuse ea. Înseamnă că e negativ.

El se așeză în scaun, cu mâinile pe mânere. Ea nu își putea da seama dacă era ușurat sau dezamăgit.

— Mulțumesc de ajutor.

Faith aprobă din cap, punând înapoi prospectul.

— Verificarea ortografiei.

— Poftim?

— Ieri, Bernard a spus că un computer îi ajută pe dislexici să își ascundă problemele. El ridică din umeri. Ar fi normal și ca o persoană agramată să facă același lucru.

Faith închise ochii, amintindu-și biletele de amenințare.

— Cuvintele erau amestecate, dar erau scrise corect, nu? Și „las” e un cuvânt, nu? Ea arătă spre computer. Hai să verificăm.

Will nu se mișcă.

— Așa este.

— Ce înseamnă asta?

Îi sună telefonul. Nu se mișcă să răspundă.

Faith îl mai văzuse purtându-se ciudat, dar asta era cireașa de pe tort. Îi sună din nou telefonul.

— Vrei să răspund eu?

El se întinse și apăsă pe butonul speaker.

— Will Trent.

— Sunt Beckey, de la laborator, spuse o femeie cu un accent pronunțat. A venit Gordon Chew.

Will închise monitorul. Se ridică, aranjându-și jacheta.

— Să mergem.

•

Laboratorul de criminalistică ocupa întregul etaj doi al aripii de est a Primăriei. Spre deosebire de restul clădirii, care probabil era plină de șoareci și azbest, laboratorul era curat și bine luminat. Aerul condiționat chiar funcționa. Totul era alb sau din inox. Faith și-ar fi zburat creierii dacă ar fi trebuit să lucreze aici zi și noapte. Chiar și ferestrele erau curate, fără mizeria caracteristică restului clădirii.

Cel puțin treizeci de persoane se agitau prin cameră, în halate albe, cu ochelari de protecție și mănuși chirurgicale, lucrând cu probe sau la computer. Se auzea muzică, o piesă clasică pe care Faith nu o recunoscu. În afară de asta și de zumzetul aparatelor, nu se auzea nimic. Se gândi că procesarea sângelui și căutarea prin fibrele covorului nu erau motive suficiente pentru o discuție.

— Aici, spuse un bărbat asiatic slăbuț, din celălalt colț al camerei.

Stătea pe un scaun în spatele unei mese de laborator. În fața lui erau câteva tăvițe și pe podea, la picioarele lui, o servietă pe care ea o mai văzuse la avocați. Faith se întrebă dacă își adusese cu el halatul alb pe care îl purta, sau dacă i-l împrumutase cineva.

— Gordon, spuse Will, apoi o prezentă pe Faith.

El îi întinse mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă.

— La fel, spuse Faith, gândindu-se că nu mai auzise o voce atât de blândă de când murise bunica ei.

Se întrebă de unde o deprinsese Gordon. Era probabil cu câțiva ani mai în vârstă decât Faith, dar avea manierele și purtarea unui bărbat mult mai în vârstă.

Will arătă spre biletele de pe masă. Gordon le scosese din pungile de plastic.

— Ce părere ai?

— Mă gândesc că e bine că m-ai sunat. Hârtia e deplorabilă. Nu voi încerca o fumigare cu iod.

— Dar cu Diazafluoren?

— Am încercat deja. Nu iese nimic, frate.

— Marca are ceva deosebit, sau cerneala…

— Mai general de atât nu se putea.

Faith se hotărî că dacă își ascundea ignoranța nu făcea decât să se pedepsească singură.

— Nu prea știu multe despre procesarea chimică. De ce nu putem să luăm amprentele în maniera tradițională?

El zâmbi, evident plăcut surprins de întrebare.

— Pun pariu că v-au pus să luați amprentele de pe un chiștoc de țigară la academie, nu? Zâmbi la expresia ei. Fac asta de când mă știu. Se sprijini pe scaunul din spatele lui. Hârtia e poroasă. Uleiurile naturale din vârfurile degetelor lasă o amprentă bună pe suprafețe dure, dar când ai de-a face cu fibre, uleiul penetrează și migrează. Pudra nu va scoate la iveală urmele latente. Trebuie să folosești ceva precum ninhidrina, care reacționează cu aminoacizii din urmele amprentelor. Și dacă ai noroc, găsești o amprentă drăguță care îți poate aduce acasă fetița.

Atmosfera din cameră deveni sobră în momentul în care își dădură cu toții seama cât de importante erau următoarele câteva minute.

— Hai să începem, spuse Will.

Gordon scoase o pereche de ochelari de protecție din geantă și o pereche de mănuși verzi.

Le spuse lui Will și Faith:

— Cred că mai bine faceți loc. Substanța asta e foarte toxică.

Amândoi îi urmară sfatul. Cu toate acestea, Gordon le întinse niște măști de hârtie pentru a-și proteja gura și nasul. El se aplecă și scoase un recipient mic, de metal, din geantă. Desfăcu capacul și turnă puțin din conținut într-o tăviță, cu grijă, pentru a nu stropi. Chiar și prin mască, gazele toxice o loviră puternic pe Faith. Niciodată nu mai mirosise ceva atât de pregnant.

— Ninhidrina și heptan – le-am amestecat aseară, înainte de a porni la drum. Puse înapoi capacul recipientului. Foloseam freon, dar l-au scos din uz acum câțiva ani, îi spuse lui Will. Am folosit ultima rezervă acum două luni. Îmi pare foarte rău că nu mai am, explică Gordon.

Gordon folosi o pensetă pentru a ridica foaia de hârtie.

— Se va șterge puțin cerneala, îi avertiză el.

— Am făcut deja poze și copii, îi spuse Will.

Gordon puse hârtia în soluția chimică. Faith se gândi că semăna cu metoda tradițională de developare a fotografiilor. Urmări cum agită ușor pagina în soluție. Scrisul se șterse puțin și Faith citi de câteva ori cuvintele, în timp ce aștepta să se întâmple ceva.

FATA I EA MEA!!!

Cine scrisese aceste cuvinte, se simțea apropiat de Emma Campano. O văzuse, o urmărise. Faith se uită la celălalt bilet.

LAS ÎN PACEA!

Răpitorul simțea cumva nevoia să o protejeze de Adam?

— Gata, începem, spuse Gordon.

Ea văzu cum se formează liniile de uzură, dovada ca hârtia fusese împăturită de mai multe ori. Porțiunile unde fusese îndoită hârtia apărură primele, de un portocaliu-închis, apoi se preschimbară în roșu.

Alte linii de uzură arătară amprente mânjite. O serie de cercuri ieșiră în relief, de un mov care îi amintea lui Faith de indigoul pe care îl folosea la școală. Cu ajutorul substanțelor chimice, se putea vedea clar unde hârtia fusese atinsă de mai multe ori.

— Ce ciudat, murmură Gordon.

Will se aplecă, ținând masca pe față.

— N-am văzut niciodată o culoare atât de închisă.

— Nici eu, spuse Gordon. Unde ai găsit asta?

— Într-o cameră de cămin la Georgia Tech.

— A stat lângă ceva neobișnuit?

— Era în buzunarul unui student. Toate foile erau în același loc.

— Era student la chimie?

Faith ridică din umeri.

— Lucra cu adezivi.

Gordon se aplecă peste tăviță, uitându-se cu atenție la amprenta de culoare închisă, la cercurile distinctive.

— Este amprenta degetului mare de la mâna stângă. Cred că cine a lăsat această amprentă a fost expus unei substanțe chimice care reacționează cu acetatul din substanța mea.

Băgă mâna în geantă și scoase o lupă. Faith își ținu respirația și îl privi cum se apleacă peste tăvița cu miros toxic. El studie toate amprentele pe care soluția le scosese în evidență.

— Urmele latente ne indică faptul că trei persoane diferite au atins această hârtie. El se uită la amprenta neagră din nou. Cred că urma aceasta e singura pe care a lăsat-o această persoană pe hârtie. Le indică poziția acesteia: Este în colțul din stânga, jos. A avut mare grijă când a umblat cu ea.

— Poate că a pus degetul acolo de teamă să nu o atingă atunci când o împingea pe sub ușă, spuse Will.

— Se poate, spuse Gordon. Trebuie să o usuc, apoi mă voi uita din nou. Lăsați-mă câteva ore ca să văd ce pot afla. Aveți amprente cu care să pot compara celelalte două urme găsite pe hârtie?

— Amprentele lui Adam trebuie să fie în dosar. Le-am luat și pe ale lui Gabe Cohen pentru a îl șterge de pe lista suspecților când verificăm dormitorul lui Adam, spuse Faith.

— Dar Tommy Albertson?

Ea aprobă din cap.

Albertson se purtase ca un nemernic, dar ea reușise să îi ia amprentele.

— Păi… spuse Gordon, aduceți-mi amprentele ca să pot compara. Acesta este o amprentă excelentă, dacă nu luăm în considerare culoarea. O voi căuta în AFIS, spuse el, referindu-se la sistemul automat de verificare al amprentelor. Sistemul nu prea a funcționat în ultima vreme. Știi care e cea mai bună metodă de a proceda. Adu-mi suspectul și eu pot spune dacă se potrivește.

— Will? O femeie înaltă, cu părul scurt și blond, îmbrăcată în halat alb, veni lângă ei: Amanda mi-a spus să te caut. Avem o probă care se potrivește cu sperma luată de la locul crimei.

Șocul puternic se văzu pe fața lui Will. Clătină din cap, insistând:

— Nu, nu poate fi tatăl.

— Tatăl? Nu, Will. Îți spun că am găsit o probă în baza de date a infractorilor sexuali.

Ridică un post-it. Faith citi numele printre dinți.

— Doamne, era sub nasul nostru!

Will părea la fel de șocat precum se simțea. O întrebă pe femeie:

— Ai o adresă?

— Știu unde e, îi spuse Faith.

— Acasă la el, spuse Will. Trebuie să îi verificăm casa.

Avea dreptate. Faith scoase telefonul mobil și apasă tasta de apelare rapidă. După ce dictă numărul insignei, îi spuse operatoarei:

— Vreau să se efectueze o verificare de mașină pentru infracțiunea de răpire. Citi numele de pe post-it. Patrick Evander Bernard.

Capitolul 15

Will încetini la semafor, asigurându-se, apoi trecu prin intersecție, prin fața unui șofer nervos. Vocea Amandei se auzea din telefon:

— Bernard a fost arestat în Savannah acum doi ani pentru relații sexuale cu un minor. Ea avea cincisprezece ani. A fost destul de brutal cu ea. Urme de dinți, vânătăi, zgârieturi. Pielea din palme și din genunchi îi fusese sfâșiată. A făcut tot ce a vrut cu ea.

— De ce nu e în închisoare?

— A pledat pentru vătămare din culpă și a plătit o amendă.

Will apasă pe accelerație, depășind un camion.

— Mare lucru! De ce nu s-a ajuns la proces?

— S-a întâlnit cu ea într-un bar. El a declarat că asta dovedea că avea mai mult de douăzeci și unu de ani. Procurorului îi era teamă că jurații ar considera faptul că ea s-a furișat în bar ca și cum ar fi căutat-o cu lumânarea.

Will apăsă cu putere pe frână, oprind la câțiva milimetri de mașina din fața lui, care stătea la un semafor.

— Și merită să fie violată pentru că avea un act de identitate fals?

— Părinții nu au insistat. Nu voiau ca fata lor să fie violată și de sistemul de justiție și mass media.

Will le înțelegea teama. Din ce în ce mai puține cazuri de viol ajungeau la proces, tocmai din acest motiv. Se făcu verde și Will apasă pe accelerație până la podea.

— ADN-ul lui era în sistem?

— A fost procesat cu trusa de viol când a fost arestat.

— Trebuie să facem rost de amprentele lui și să i le ducem lui Gordon Chew pentru a le compara cu cele de pe bilet.

— Nu putem face asta.

— De ce nu?

— A făcut o înțelegere cu procurorii, iar cazierul lui a fost șters, cu condiția ca el să nu calce strâmb timp de un an de zile.

— Dar ADN-ul lui era încă în baza de date a infractorilor sexuali.

Ea înjură printre dinți.

— E vina noastră. Nu avea ce să caute acolo. Nu a fost acuzat ca infractor sexual. Din punct de vedere legal, nu aveam voie să folosim ADN-ul lui Evan Bernard sau amprentele lui ca probe.

— Dar dacă se potrivesc?

— În acest caz, judecătorul le va arunca înainte să ajungem la proces.

Will simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

În cazul în care profesorul era destul de generos, ar fi putut să facă rost de o mostră a ADN-ului lui Evan Bernard fără mandat. Un judecător nu ar semna ordinul fără o dovadă legală că Bernard a comis o infracțiune. ADN-ul obținut în mod ilegal nu era considerat probă.

Will remarcă ce era evident:

— Dacă nu putem folosi ADN-ul, nu îl putem lega de Kayla Alexander. Nu o au pe Kayla, nu au locul crimei. Nu au probe, nu se face arestarea. Nicio șansă pentru Emma Campano.

Simți cum posibilitățile lui cad ca niște piese de domino.

— Faith așteaptă în fața casei lui Bernard chiar acum. Apartamentul lui este la etajul unu. Draperiile sunt deschise. Se vede perfect în camere. Are garaj, dar mașina nu e acolo. Fără

ADN nu putem face nimic. Are nevoie de probe legale pentru a intra.

— Trebuie să îl legăm pe Bernard de una dintre aceste infracțiuni, Will. Fă în așa fel încât să intrăm în apartament.

Will bruscă volanul, parcând la repezeală mașina în curtea școlii. Parcă trecuse o veșnicie de când nu mai fusese acolo, deși trecuse doar o zi. Se gândi din nou la Emma Campano, cum o zi poate fi o eternitate pentru ea, și fiecare secundă însemnând diferența între viață și moarte. Bernard ar fi știut că ei vor veni la școală. Ar fi știut că într-un final vor afla despre arestare și ar fi știut că apartamentul ar fi primul loc în care vor căuta. Se gândi că o ținea undeva, într-un loc izolat, undeva unde nimeni nu ar auzi-o țipând. Două mașini de poliție erau parcate în fața casei, departe de camerele de supraveghere ale școlii. Will alergă spre ușa de la intrare, indicând unui echipaj să se îndrepte către spatele casei și celuilalt către față.

Paznicii închiriați ai școlii era pe treptele de la intrare și păreau încurcați inițial, dar știau să nu intervină. Will privi peste stradă. Fotografii erau încă acolo. CNN difuza știri în direct, iar reporterul era cu spatele către școală și nu oferea absolut nicio informație nouă despre caz. Avea să aibă informații noi cât de curând. Probabil ca acesta ar fi devenit cel mai important pas al carierei lui. Will îi spuse paznicului:

— Adu mai mulți angajați aici. Să nu ajungă presa pe terenul școlii.

— Da, domnule, spuse bărbatul scoțând stația din buzunar.

Will urcă scările către clădirea principală câte două deodată. Discutase deja cu Amanda despre cum să procedeze. Emma Campano era în pericol, dar Bernard nu avea cum să o rănească în timp ce era la ore. Singurul lucru pe care îl aveau acum era elementul-surpriză și faptul ca apelul de răscumpărare trebuia să fie făcut în următoarea

jumătate de oră. Dacă îl puteau prinde la telefon, ar fi fost dovada de care aveau nevoie.

Will se întinse să apese butonul interfonului, dar i se dăduse deja drumul. Olivia McFaden îl aștepta pe partea cealaltă a ușii. Nu făcu nicio introducere.

— Sunt doi ofițeri înarmați în fața școlii mele.

— Mai sunt încă doi în spate, o informă Will, trăgând-o de mână pentru a înainta pe hol. Vreau să-ți spun ceva și trebuie să fii calmă.

O duse în aceeași sală de conferință pe care o folosiseră înainte. Ea își trase mâna.

— Eu conduc un liceu, domnule Trent. Nu știu ce îmi puteți spune care mă poate șoca.

Will nu simți nevoia să îi menționeze că găsiseră sperma lui Bernard într-una dintre elevele ei moarte. În schimb îi spuse femeii:

— Avem motive să credem că Evan Bernard întreținea relații sexuale cu Kayla Alexander.

Se pare că putea fi șocată. Se așeză pe unul dintre scaune.

— Dumnezeule! Are studente…

Se ridică la fel de repede, mintea ei ajungând la următoarea concluzie. Kayla fusese ucisă, dar Emma era încă dispărută.

Se îndrepta spre ușă, dar Will o opri.

— E vreo cameră de supraveghere aici?

Ea încă încerca să înțeleagă informațiile, dar își reveni din surpriză destul de repede.

— Pe aici, spuse ea, ducându-l înapoi în hol, și apoi în biroul principal. Colleen! Vreau să văd clasa domnului Bernard, îi spuse femeii din spatele biroului.

Femeia se întoarse către panoul de monitoare și apăsă câteva taste. Erau șase monitoare în total, fiecare împărțit în imagini mai mici din diferite camere de supraveghere ale școlii. Toate erau color și de o claritate impecabilă. Colleen apăsă o altă tastă și clasa lui Evan Bernard umplu mijlocul ecranului. Era înăuntru, îmbrăcat în jacheta lui răpciugoasă și nebărbierit, mergând printre

rândurile de bănci, înconjurat de adolescenți. Era o clasă mică, care găzduia probabil doisprezece elevi. Majoritatea erau fete tinere. Își țineau genunchii apropiați, sub bănci, luând notițe, sorbind fiecare cuvânt rostit de Evan Bernard.

Nimeni nu se uita în jos. Păreau fermecate. Fata de cincisprezece ani pe care o cunoscuse Evan Bernard în Savannah oare îl privise la fel? Poate că da, până ce a violat-o.

— Avem și sunet? întrebă Will.

Colleen apăsă o altă tastă.

Sunetul porni în boxe, cu Evan Bernard care discuta importanța romanului *Trezirea la viață* în literatura americană.

— Când are perioadă de planificare? întrebă Will.

— Imediat după prânz. Așa că are o oră și jumătate între orele de curs, răspunse directoarea.

— Îmi puteți spune exact orele?

— Orele de curs se încheie la 11:45. Evan ar trebui să se întoarcă la 13:30.

Avea destul timp, se gândi Will. Mașina lui Adam fusese parcată în garaj la 11:15. Paul Campano sunase la poliție la 12:30.

— Aveți arhive ale înregistrărilor? o întrebă Will pe secretară.

— Avem totul din fiecare an școlar, de când am început să înregistrăm, în 1998, îi spuse Colleen. Ce anume aveți nevoie?

— Acum două zile, spuse Will. De la 11:45 la 13:30.

— Ah, e ușor.

Ea ținu imaginea lui Bernard pe monitor și scoase informațiile pe un alt ecran. Femeia știa să lucreze cu tastele și își dăduse seama exact ce doreau pentru că îi urmări mișcările lui Bernard când își pregăti servieta, ieși din clasă, ieși pe hol, ieși din clădire, se urcă în mașină sa, un Volvo C30 roșu, și plecă.

Will încerca să nu se entuziasmeze.

— Când s-a întors?

Parcarea apărea încă pe monitor, iar ea derulă înainte până când Volvo-ul lui Evan Bernard se întoarse. Mașina intră pe locul de parcare, oprind. Bernard ieși, uitându-se în jur cu emoție și își potrivi cravata. Alerga către clădire. Will crezuse inițial că înregistrarea este derulată pe repede înainte, dar apoi își dădu seama că omul alerga.

— 13:30, notă McFaden de pe monitor. A întârziat la oră.

Următoarea înregistrare îl arătă pe Bernard alergând pe hol.

— Dă înapoi, spuse Will. Ceva e diferit, dar numai imaginea lui ponosită.

Colleen apăsă pe taste și opri pe imaginea în care Evan Bernard alerga pe hol. Se uita exact la cameră. Avea părul ciufulit și cravata șifonată.

— Poți lăsa asta acolo și să scoți imaginea în care el pleacă prima oară? întrebă Will.

Colleen se puse pe treabă, în timp ce el se uita la imaginea în direct cu Bernard în clasă. Profesorul încă se plimba printre bănci, încă vorbind despre literatură. McFaden nu putea să creadă.

— Nu înțeleg cum se poate întâmpla așa ceva. Domnul Bernard este profesor la noi de doisprezece ani. Are cazierul curat…

— Ați verificat, nu?

— Desigur, îi spuse McFaden. Așa este legal. Toți angajații școlilor sunt verificați de Departamentul de Poliție înainte de a-i angaja.

— Doamne, spuse Colleen.

Will văzu că ea oprise imaginea cu Bernard când acesta pleca de la școală pe o parte și cea în care se întorcea pe cealaltă parte.

— Și-a schimbat hainele. Cămășile au aceeași culoare, dar croiala este diferită. Pantalonii trecuseră de la negru la kaki. Will își aminti ce îi spusese Beckey de la laborator mai devreme. Kayla Alexander nu era singura sursă de ADN care se potrivea cu cea a lui Evan Bernard. Bucățica de

material pe care o tăiase Charlie din Prius conținea urme ale spermei lui Bernard, de asemenea. Bineînțeles, nimic din toate acestea nu îi ajută să îl lege pe Bernard de Emma Campano. Dacă ar găsi o metodă de a lua o mostră ADN de la profesor, tot ce ar putea dovedi era că, la un moment dat, profesorul făcuse sex cu Kayla Alexander în Prius. Sună telefonul de pe birou. McFaden răspunse și îi înmână receptorul lui Will.

— De ce nu răspunzi la telefon? vru să știe Amanda.

Will își pipăi buzunarul, simțind cum se mișcă bucățelele de plastic. Amanda nu mai așteptă un răspuns.

— L-ai prins?

Will se uită la monitor, la Evan Bernard care se plimba prin clasă.

— Așteptăm să facă apelul de răscumpărare.

— L-a făcut deja, spuse ea. Dovada că trăiește este la fel cu cea din înregistrarea de ieri, Will. I-am spus că trebuie să facă una nouă, sau cade înțelegerea.

— Va suna înapoi?

— La ora patru.

Will se uită la ceasul digital de pe perete. 10:33.

— L-am urmărit pe Bernard în tot timpul acesta. Nu a ieșit din clasă și nu a dat niciun telefon.

— Rahat, spuse ea. Are un complice.

Will bătu la ușa clasei lui Evan Bernard. Omul păru surprins să îl vadă stând acolo.

— Domnule agent Trent? Intrați.

Will închise ușa în spatele lui.

— De fapt, lăsați-o deschisă. Trebuie să vină câțiva studenți.

— Partenera mea îi ține pe hol.

— Mă bucur că ați venit. Bernard ridică o carte de pe birou. Pe copertă avea triunghiuri și pătrate de diferite culori. Aceasta este o copie a cărții de citire a Emmei. M-am gândit că poate vă va folosi.

— Eu voiam să discutăm puțin despre câteva lucruri pe care le-ați spus.

— Desigur. El puse cartea pe bancă, apoi își folosi mâneca pentru a șterge coperta, spunându-i lui Will: Mă scuzați. Am murdărit-o puțin.

Pe Will nu-l interesau amprentele.

— Păreți destul de sigur că cine a scris acele bilete era un agramat. Dar nu sunt sigur ce vreți să spuneți cu asta. Adică, este un fel de dislexie? Este un diagnostic în care se poate încadra o persoană, pe diferite niveluri?

— Păi… Se sprijini de marginea băncii. Definiția tradițională a științei de carte se referă la abilitățile de a scrie și de a citi, de a folosi o limbă, de a vorbi fluent. Apoi, desigur, poți face următorul pas logic și poți defini un anumit nivel de clasă socială sau cultură. Zâmbi mulțumit: Ca să spui că cineva este agramat, ar trebui să te rezumi la limba latină, unde sufixul „a” denotă lipsa a ceva. Fără abilități de citire. Fără fluență.

— Fără clasă socială sau cultură? întrebă Will, înțelegând din atitudinea lui Evan Bernard că se aștepta ca poliția să îi bată la ușă.

Arestarea din Savannah era o informație publică. Bărbatul probabil că se întreba de ce le-a luat așa de mult timp să ajungă la el. De parcă ar fi vrut să dovedească asta, profesorul schimbă brusc tonul.

— Ați putea spune și așa.

— Sună complet diferit de ce spuneați ieri.

— Ieri aveam o întâlnire cu colegii mei.

Will zâmbi. Se bucura că bărbatul îl subestima.

— Dar ce puteți spune despre cineva care chiar este agramat și care a reușit în viață?

— Dacă ar fi definesc asta, este exact cum sună. O persoană care este capabilă de a funcționa sau să treacă prin viață, să zicem.

— Știți sigur că acesta este genul de persoană care a scris acele bilete?

— După cum am spus și la telefon, nu sunt un expert.

— Dar trebuie să fiți un expert în ceva, nu?

Avu nesimțirea să îi facă semn cu ochiul.

— Să zicem că știu câte puțin din toate.

Will se sprijini de ușa închisă și își încrucișă brațele lent. Era o cameră de supraveghere montată în colțul opus. Will știa că este filmat la fel de bine cum știa că Evan Bernard semnase renunțarea la drepturile de intimitate când școala instalase sistemul de securitate.

Era în beneficiul profesorului atunci, pentru că asta însemna că acuzațiile de hărțuire sexuală ar putea fi negate imediat. Pe de altă parte, însemna că orice ar fi spus sau ar fi făcut Bernard acum, era înregistrat de un echipament aflat în proprietatea școlii, și, ca atare, era o probă acceptată la proces.

— Presupun că vă știți bine drepturile. Vi le-au citit când ați fost arestat în Savannah, nu? spuse Will.

Zâmbetul lui nu pieri.

— Asta s-a întâmplat acum doi ani, domnule Trent. Sunt sigur că știți asta. Avea cincisprezece ani, dar mi-a spus că avea douăzeci și unu. Nu ați venit la cine trebuie. E doar o neînțelegere.

— Cum adică?

— Am cunoscut-o într-un bar în care se servea alcool. Am presupus că îi verificaseră buletinul înainte să o lase să intre.

— Dacă erați nevinovat, de ce ați pledat vinovat la vătămare din culpă a unui minor?

El ridică degetul.

— Nu un minor. Asta ar fi o infracțiune. Am fost acuzat de un delict.

Will simți cum îl trec fiorii. Bărbatului nu îi era teamă de a fi acuzat și nici de a fi prins.

— Evan, ar trebui să te gândești cam ce opțiuni ai. Să te gândești ce alegeri ar trebui să faci pentru a-ți fi mai ușor.

Bernard își potrivi ochelarii, spunând pe un ton profesoral:

— Vă pierdeți vremea, domnule Trent. Acum, dacă îmi permiteți, am un curs.

— Kayla era o fată foarte frumoasă, spuse Will. Îmi dau seama că e greu să reziști la așa ceva.

— Vă rog să nu îmi insultați inteligenta, spuse el, ridicându-și servieta de pe podea. Începu să îndese hârtii în ea, spunând: Îmi cunosc drepturile. Știu că sunt înregistrat.

— Știați că sunteți înregistrat și acum două zile când ați plecat de la școală?

Pentru prima oară, păru emoționat.

— Am dreptul să plec din campus în orele libere.

— Unde ați fost între orele 11:45 și 13:30?

— M-am plimbat cu mașina, spuse el. Suntem în primele săptămâni de școală. Nu puteam sta închis în clasă. Simțeam nevoia să ies la aer.

— Unde ați fost?

— M-am plimbat prin Virginia Highland, spuse el, referindu-se la cartierul cu cafenele și restaurante.

— Unde ați fost?

— Nu mai știu.

— Unde ați parcat?

— Nu am idee.

— Să caut un Volvo roșu în înregistrările camerelor de trafic pe Ponce de Leon și Briarcliff sau Ponce de Leon și Highland?

El nu avu un răspuns.

— Ați trecut cumva prin Emory? Ar trebui să verific camerele și acolo? îl întrebă Will. Poate nu ați observat, dar orașul are montate camere de supraveghere în mai toate intersecțiile importante.

— Nu făceam decât să mă plimb.

Will băgă mâna în buzunarul de la jachetă și scoase un carnețel și un pix pe care le împrumutase de la recepție.

— Vă rog să scrieți ruta pentru a o verifica și vom discuta după-amiază, când se termină orele.

Bernard întinse mâna pentru a lua pixul, dar apoi se opri.

— Este vreo problemă? Ați spus că este o neînțelegere, nu? Trebuie doar să scrieți unde ați fost. Îl voi pune pe unul dintre ofițeri să vă verifice ruta și vom discuta mai târziu, spuse Will.

Profesorul scoase propriul pix din buzunarul jachetei și începu să scrie. Will văzu cum penița stiloului său se mișca cu repeziciune pe pagină. Bernard umplu prima pagină, apoi întoarse foaia, scriind în continuare.

— E de ajuns, îi spuse Will, luând înapoi carnețelul.

Vântură paginile înainte și înapoi, uitându-se la Bernard.

— Le predați și copiilor normali, nu? Nu doar celor proști.

El aprobă din cap, fără a-i corectă gafa. Will se prefăcu că citește paginile, mișcând ochii înainte și înapoi.

— Mai am o întrebare pentru dumneavoastră. Fac asta adesea. Îi rog pe oameni să scrie unele lucruri, pentru că mi-am dat seama în trecut că cei nevinovați, de obicei, sunt prea emoționați și uită unele lucruri. Se întorc, corectează, taie, apoi schimbă cuvintele. Oamenii vinovați pur și simplu ridică un stilou și încep să scrie. E foarte ușor pentru ei, pentru că doar inventează prostii pe parcurs.

Bernard își puse stiloul înapoi în buzunarul de la jachetă.

— Este o observație interesantă.

— Evan, spuse Will, îți va fi mult mai ușor dacă o înapoiezi pe Emma Campano părinților ei.

— Nu știu despre ce vorbești. Am fost foarte revoltat să aud că una dintre studentele noastre a fost răpită din propria casă.

— Îți amintești când ai început prima oară să predai? întrebă Will. Statul ți-a verificat cazierul, nu? A trebuit să te duci la secția de poliție, să le dai numărul de asigurare socială, adresa și ți-au luat amprentele. Îți amintești?

Bernard păru că își dă seama unde bate. Micul lui joc cu pixul și ștergerea cărții fusese de fațadă.

— Vag…

— Ce se va întâmpla când amprentele de pe cardul tău se vor potrivi cu cele de pe biletul de amenințare pe care l-ai băgat pe sub ușa lui Adam Humphrey?

Nu păru deloc îngrijorat.

— Presupun că voi fi anchetat pentru falsificare de probe.

— Chiar dacă Emma e moartă, Evan, dacă ne spui unde este, judecătorul va vedea asta ca o dovadă că ai încercat să îndrepți lucrurile.

— Asta e realitatea ta, nu a mea.

Se așeză înapoi pe scaun, cu o privire încrezută.

— Kayla era foarte rebelă. Toată lumea spune asta. Te-ai întâlnit cu ea în afara școlii? Nu s-ar fi întâmplat aici, nu? Trebuie să fi fost undeva în afara școlii.

Bernard dădu din cap ușor, dintr-o parte în alta, de parcă i-ar părea rău pentru el.

— Fata arata foarte bine, știi… Will simți un nod în stomac. Am intrat în școală de zece minute și deja am văzut niște fete… Dădu din umeri. Dacă eram în altă parte și într-o altă situație, nu m-aș fi dat în lături.

Bernard își scoase ochelarii cu rame de metal și folosi colțul cămășii pentru a șterge lentilele.

— Nu că ar fi treaba mea, dar eu aș avea grijă înainte să vorbesc așa. Arătă spre camera video din colț: Suntem înregistrați.

— Se înregistra și acum două zile, când ai ajuns la școală alergând.

El suflă pe ochelari, de parcă ar fi trebuit să șteargă o pată.

— Nu mi-am dat seama cât era ceasul. Am întârziat la ore.

— Serios? Eu m-am gândit că a durat atât pentru că a trebuit să îți schimbi pantalonii.

El se opri, având încă colțul cămășii în mână.

— Petele de spermă sunt greu de scos, nu? spuse Will. Nu putea folosi ADN-ul din trusa de viol, dar era perfect legal pentru el să mintă despre o altă sursă. Ce e interesant la spermă, Evan, este că nu iese la prima spălare.

— Minți.

— Avem o fată moartă cu sperma ta în ea și urmele tale de dinți pe sânii ei. Avem o înregistrare care te arată că ți-ai schimbat pantalonii. Will nu se gândi la riscurile pe care și le asuma când mințea. Aceeași pantaloni pe care i-am găsit impregnați de ADN-ul tău, îi explică Will.

— N-ai voie să îmi umbli în gunoi fără mandat și n-ai niciun…

Will încerca să nu zâmbească, deși abia aștepta să îi arate bărbatului că îi căzuse în cursă.

— Odată ce primăria preia gunoiul, pot să mă tăvălesc în el, dacă vreau.

Bernard ridică din umeri.

— Kayla avea șaptesprezece ani. A fost de acord. Nu e nimic ilegal ca doi adulți să întrețină relații sexuale.

Will își alese cu grijă cuvintele.

— Asta nu este ceva recent. Te-ai întâlnit cu ea de mai multe ori.

— Mă întrebi asta pentru că ziua de naștere a lui Kayla a fost acum două luni? El clătină din cap de parcă era dezamăgit de cursa pe care i-o întinsese Will. Prima dată când am făcut sex cu ea a fost acum două zile.

— Era virgină?

El râse din tot sufletul.

— Era echivalentul sexual al restaurantului McDonald’s.

— Am găsit sperma ta în mașina lui Kayla.

Din nou, nu păru îngrijorat.

— Da, am făcut sex în mașină.

— Oral? Anal?

El ridică o sprânceană. Încă o cursă pe care o anticipase.

— Mă uit la știri, domnule Trent. Știu că legile în Georgia sunt foarte stricte în ce privește sodomia.

Nemernicul arogant credea că le știe pe toate.

— Și vrei să cred că ai făcut sex cu Kayla Alexander acum două zile, dar nu ai avut de-a face cu moartea ei?

— După cum ai spus și tu, a trebuit să mă duc acasă să-mi schimb pantalonii. Ultima oară când am văzut-o pe Kayla, era în viață și se întorcea către școală.

— Așa că ai plecat de la școală, ai făcut sex cu ea în mașina ei și te-ai întors la școală.

— Și ce dacă?

Will putea simți propriul zâmbet cum i se așterne pe față.

— Să-ți mai spun ceva în latină, Evan.

Bernard își desfăcu brațele, invitându-l pe Will să-i explice.

— *In loco parentis,* spuse Will. În locul părinților.

Brațele lui Bernard erau în continuare desfăcute, dar expresia lui se schimbase drastic.

— Conform legii, ești gardianul lui Kayla, părintele ei în timpul orelor de curs. Statul spuse că este ilegal să întreții relații sexuale cu orice persoană care este în grija ta, indiferent de vârstă. El desfăcu brațele, la fel ca și Bernard. Nu cred că a i-o trage unei minore, în mașina ei, în mijlocul zilei este ceva ce are voie să facă un părinte, chiar dacă este prima dată.

Gura lui Bernard se închise. Nările i se lărgiră. Will aproape că putea vedea cum acesta analiza ultimele două minute, încercând cu disperare să își dea seama cum de a căzut în această cursă.

Bărbatul își drese glasul, dar în loc să i se adreseze lui Will, se uită direct spre camera de supraveghere, spunând:

— Numele meu este Evan Bernard și cer ca acest interviu să se încheie pentru a mă putea consulta cu avocatul meu în legătură cu aceste acuze nefondate.

— Spune-mi unde este Emma, Evan.

— Nu am nimic să îți spun.

— Știu că nu ai făcut asta singur. Spune-mi cu cine lucrezi.

— Domnule Trent, se pare că știți foarte bine legile. Tocmai am cerut să vorbesc cu avocatul meu. Acest interviu s-a încheiat.

Will se îndreptă către ușă și îi lăsă pe cei doi polițiști care stăteau afară să intre.

— Arestați-l, le spuse el.

— Pentru ce?

— Relații sexuale… se întoarse către Bernard, asigurându-se că îl ascultă: … cu un minor.

Will ieși în hol și se sprijini de un perete. Îi putea auzi pe polițiști cum îi citesc drepturile lui Bernard, răspunsurile politicoase pe care profesorul le dădea, asigurându-i că înțelege totul. Bărbatul nu striga și nu protesta. Trăgea de timp, așteptând să se încheie procesul. Era ca și cum, deși îi erau puse cătușele, el încă mai credea că deține puterea.

Dacă Bernard chiar știa unde este Emma, într-adevăr deținea puterea.

Will se sprijini pe călcâie și își puse fața în mâini. Ar fi vrut că Evan Bernard să se opună arestării pentru a avea motive să intre înapoi în clasă și să îi ajute pe polițiști să îl potolească. Ar fi vrut să îl prindă și să îl trântească de pământ. Ar fi vrut să îl bată, așa cum o bătuse el pe Kayla Alexander. În schimb scoase telefonul mobil, încercând să țină bucățile de plastic laolaltă pentru a putea apela pe cineva.

— Pot să intru? întrebă Faith grăbită.

Stătuse în fața casei lui Bernard timp de o oră, așteptând ca Will să îi spună că au destule dovezi pentru a cere un mandat.

Will se gândi la profesor, la privirea lui încrezută, la siguranța sa că va scăpa și de această dată.

— Sună la primărie, spuse el. Spune-le să ridice gunoiul și apoi verifică tot ce au pus în mașină. Vreau să faci fotografii la fiecare pas.

— Ce anume caut?

— O pereche de pantaloni negri.

— Dar în apartament pot să intru?

Evan Bernard ieși din clasă, încătușat, străjuit de doi polițiști. Amanda va fi furioasă pe Will pentru că nu a fost el cel care l-a escortat pe prizonier afară, dar el nu avea chef să zâmbească la camere. Departamentul de Poliție Atlanta putea să facă această ședință foto. Will prefera să își petreacă timpul căutând probe pentru a-l condamna pe nenorocit. Atitudinea lui Bernard revenise la normal. Îl privi de sus pe Will, cu milă.

— Sper să o găsești, domnule ofițer. Emma era o fetița atât de scumpă.

El ținu capul întors, uitându-se la Will chiar și când era condus pe hol.

— Mai ești acolo? întrebă Faith.

Mâinile lui tremurau, chinuindu-se să nu spargă telefonul în și mai multe bucățele.

— Răscolește totul!

Capitolul 16

Faith se uită la Ivan Sambor cum folosea berbecul de metal pentru a distruge ușa de la intrarea lui Bernard. Lemnul se desfăcu în așchii într-o manieră satisfăcătoare, iar yala veche și ieftină se sparse în două, pe măsură ce ușa de metal se îndoi din balamale. Ea putea vedea cu ușurință în apartament de afară, dar Faith trecu

prin cele patru camere cu arma scoasă, verificând bucătăria, baia și cele două mici dormitoare. Impresia pe care și-o făcu acum era exact cea pe care și-o făcuse la locul crimei. Evan Bernard știa că vor veni, știa că arestarea lui anterioară, pentru sex cu o adolescentă, va ieși la iveală, iar legătura evidentă va fi făcută între ce s-a întâmplat pe coastă și ce s-a întâmplat cu Kayla Alexander. Bernard probabil că își curățase apartamentul imediat ce ajunsese de la școală în acea primă zi.

Faith simți miros de clor în fiecare colț al casei. Ușile șifonierul fuseseră lăsate deschise, pentru a se vedea cu ușurință de pe fereastra dormitorului. Nu era nicio urmă de praf nicăieri, nici pe masa de bucătărie, nici pe multitudinea de rafturi cu cărți și când ea se gândi să verifice din curiozitate, nu găsi praf nici pe ventilatorul de pe tavan. Chiar și marginile superioare ale ușilor fuseseră șterse.

Faith își băgă arma în toc și îl sună pe Charlie Reed și echipa lui. Se sprijini cu umărul de ușa celui de-al doilea dormitor. Pereții erau roz. Norișori albi și bleu erau desenați pe tavan. Mobila era ieftină, probabil la mâna a doua, dar îi amintea lui Faith de un set de dormitor pe care îl văzuse într-un catalog de mobilă când era mică. Micul dulăpior cu sertare și patul cu piloni erau vopsite în alb, cu margini dantelate aurii pe mânere și alte detalii arhitecturale. Perne pufoase roz erau împrăștiate pe pat. Avea un tablou înrămat cu Winnie the Pooh și Tiger. Era genul de cameră la care visa orice fetiță în anii ’80.

Afară îl auzi pe Will Trent cum îl întreba pe un polițist unde este Faith. Probabil că trecuse pe roșu la fiecare semafor în cei șapte kilometri între Academia Westfield și apartament.

Cu dinții încleștați, își făcu loc pe hol. Era foarte furios și văzând dormitorul de fetițe, nu se schimbă nimic în dispoziția lui. Se uită la draperiile roz și cuvertura de dantelă.

Trecură câteva secunde până să poată să vorbească.

— Crezi că a ținut-o aici?

Faith clătină din cap.

— Ar fi prea evident.

Niciunul nu intră în cameră. Faith știa că nu va găsi nicio probă în cearceafurile albe, niciun fir de păr pe covorul proaspăt aspirat. Bernard ar fi folosit altă locație pentru distracție. Și-l putea imagina cum intră în cameră, cum stă pe pat și cum își trăiește fanteziile bolnave.

— Nu este pentru cineva de șaptesprezece ani, spuse Faith. Mă refer la cameră. Sunt genul de lucruri pe care le cumperi pentru o fetiță de zece-unsprezece ani.

— Ai găsit pantalonii?

— Erau în gunoi, îi spuse ea. Crezi că vom găsi ADN pe ei?

— Am face bine, spuse el. Al doilea apel de răscumpărare avea aceeași dovadă de viață de ieri. Poate că răpitorul s-a speriat când ne-a văzut în jurul școlii.

— Sau poate că e deja moartă.

— Nu pot să accept asta, îi spuse Will, cu o voce fermă.

Faith își alese cu grijă cuvintele.

— Statistic vorbind, copiii răpiți de străini sunt uciși în primele trei ore de la răpire.

— Nu a fost răpită de un străin, insistă Will și ea se întrebă de ce era atât de sigur. Răpitorul a înregistrat înainte partea în care spune că va suna înapoi la ora patru. E clar că mai avea nevoie de timp. Vom primi o altă dovadă de viață atunci.

— Nu putem fi siguri de asta, Will. Uită-te la dovezi. Evan Bernard nu vorbește, nu știm cine este complicele lui, nu avem nicio șansă să găsim aici ceva…

— Nu am de gând să port această conversație cu tine.

Făcea din nou pe șeful cu ea. Faith își mușcă buza, încercând să nu îi permită sarcasmului să agraveze situația. Putea să trăiască în basmele lui cât dorea. Faith era destul de sigură că nu va exista un final fericit.

— Nu pot să cred că e moartă, Faith. Emma e o luptătoare. E undeva acolo, așteptând ca noi să o găsim, insistă Will.

Pasiunea din vocea lui era de netăgăduit. În loc să fie iritată, acum îi părea rău pentru el.

— Trebuia să fi scos mai multe de la Bernard. Era atât de îngâmfat, atât de sigur că deține controlul… Mă simt de parcă a făcut ce-a vrut cu mine, continuă el.

— Ai reușit să-l faci să recunoască faptul că a întreținut relații sexuale cu Kayla.

— Va ieși pe cauțiune în douăzeci și patru de ore. Dacă avocații lui sunt buni de ceva, vor amâna procesul până când nimeni nu-și va mai aminti cine era Emma Campano. Chiar dacă părinții insistă pentru condamnare, are șanse să scape.

— A recunoscut în fața camerelor că a făcut sex cu ea.

— Nu-i citisem drepturile. Poate afirma că l-am forțat. Will clătină din cap, furios pe sine. Am dat-o în bară.

— Știa că vom veni la apartament, spuse Faith. Locul ăsta e imaculat. Nu a făcut curățenie peste noapte. A pregătit spațiul pentru noi. E un fel de joc.

— Trebuia să îi fi verificat cazierul ieri.

— Nu aveai motive, îl întrerupse ea. Am presupus amândoi că școala i-a verificat cazierul.

— Au făcut-o, îi aminti Will. Dar nu recent.

Charlie îi chemă din cealaltă cameră.

— Veniți aici!

Faith și Will intrară în dormitorul principal, care avea un aer mult mai masculin. Mobila era greoaie, de un negru-închis și foarte joasă, într-o manieră modernă, sterilă. Deasupra patului era un

tablou imens cu o fată cu părul blond și ochi albaștri. Era evident tânără, sau nu destul de tânără astfel încât să fie considerat pornografie infantilă. Era pornografic totuși. Fata era goală, cu pieptul înainte, cu picioarele desfăcute larg. Avea o privire sexy, iar buzele erau țuguiate. Totul strălucea, deloc natural.

Charlie stătea la un birou care era construit într-un corp de bibliotecă.

— Computerul, le spuse Charlie. Uitați-vă aici.

Faith văzu că monitorul arăta o imagine în direct a celui de-al doilea dormitor.

— Cred că e ascunsă în tabloul cu Winnie the Pooh, spuse Will.

— Iisuse! șopti Faith. Există fișiere?

Charlie căuta în dosare.

— Nu văd nimic, le spuse el. Le voi duce la tehnicienii de la laborator, dar cred că a folosit un hard extern. Scoase câteva cabluri din spatele computerului. Acestea înregistrau sunetul și imaginea video pe hard. A evitat complet hardul computerului.

— Deci hardul principal nu ar reține niciun fel de informații.

Charlie clătină din cap, deschizând și închizând dosare pe măsură ce căuta informații incriminatorii. Faith văzu fișe și subiecte de teme pentru acasă.

— Dar e-mail-ul? întrebă ea.

— Sunt două adrese aici. Una este prin compania de cablu pentru serviciul de Internet. Are numai spam acolo – oferte pentru Viagra, spălare de bani în Nigeria, chestii de genul ăsta. Nu are agendă, e-mail-uri trimise, nimic. Cealaltă pare a fi pentru liceu. Am citit tot. Corespondența cu părinții, e-mail-uri de la director. Nimic suspect și nimic personal.

— Poate că ținea o altă adresă de e-mail pe hardul extern.

— Mai bine întrebați un specialist în computere, spuse Charlie. Vă pot da informații despre sânge și mațe. Computerele sunt doar un hobby.

— Nu ar fi pus o cameră acolo, decât dacă se înregistra pe sine pentru a urmări mai târziu. Trebuie să găsim hardul, spuse Will.

— Nu am găsit nimic în camera lui Adam, spuse Faith. Computerul lui a fost furat cu o săptămână înainte de crime.

— Dar Gabe Cohen?

— Nu am aflat nimic, spuse Faith. I-am verificat computerul, dar, așa cum a spus și Charlie, nu sunt o expertă.

— Am exagera dacă l-am cere din nou?

Ea se gândi că era o aluzie la faptul că nu l-a arestat pe Gabe Cohen. Amândoi erau supărați și frustrați. Decise să nu insiste.

— Ai găsit ceva în biroul lui Bernard de la școală?

— Nimic, spuse Will. Oare complicele nu poate ține el hardul sau computerul? Poate că are un laptop?

— Dar mașina lui?

— Mai curată decât casa, spuse Will. Miroase a clor și a oțet.

Charlie verbaliza ce era evident deja.

— Dacă găsiți înregistrările, aveți probe solide.

— Voi face rost de lista apelurilor telefonice, de mobil și fix, spuse Will.

— Tipul e deștept, spuse Faith. Probabil că are câteva cartele telefonice. Nu le putem urmări.

— Am dat-o în bară de două ori pentru că am făcut presupuneri. Bernard e deștept, dar nu se poate gândi la toate. Will întrebă: Charlie, poți verifica istoricul căutării pe Internet?

Charlie apasă pe iconița browser-ului de Internet. Apăru o pagină cu o adolescentă sumar îmbrăcată, care își desfăcea picioarele deasupra cuvintelor „Abia legal”. Deschise dosarul.

— Se pare că a șters conținutul, dar cert că mai putem recupera câteva pagini.

După ce mai apăsă pe câteva butoane, găsi paginile recent vizitate de către Bernard. Prima era către programul de notare de la Westfield. Următoarele erau site-urile câtorva magazine de care te-ai aștepta să fie interesat un profesor: Barnes & Noble, Wal-Mart. Se pare ca Bernard căutase volumul *La răscruce de vânturi.*

— Poftim, spuse Charlie, deschizând un forum.

Faith se aplecă pentru a vedea mai bine, dar site-ul era unul pentru profesorii care doreau să se pensioneze. Alt forum era pentru iubitorii de terieri de la Westfield.

— Dar primul site? întrebă Will.

Charlie se întoarse la „Abia legal”.

— Scrie pe prima pagină că toate fetele sunt majore. În cazul Internetului, atâta timp cât nu e evident că nu sunt majore, precum copiii, e tot ce contează.

Faith se uită prin cameră, dezgustată de gândul că Evan Bernard dormea aici. Se duse la noptieră și deschise sertarul de jos cu piciorul.

— Alte materiale pornografice, spuse ea, nedorind să atingă revistele. Pe copertă era o fată care arăta a fi de doisprezece ani, dar titlul spunea exact opusul: *Drăguțe legale excitate.*

Will își puse o pereche de mănuși. Scoase una dintre reviste. Toate aveau pe copertă adolescente. Toate menționau că fetele erau majore.

— Perfect legal.

— Domnule detectiv.

Silueta masivă a lui Ivan Sambor umplu holul de la intrare. În mâinile sale cărnoase ținea două pungi de dovezi. Faith văzu un vibrator mare, roz și o pereche de cătușe pufoase, tot roz.

— Le-am găsit în cealaltă cameră.

— Menționează că au prioritate la laborator, spuse Will.

Ivan aprobă din cap, ieșind din cameră.

— Bernard nu mai are alte proprietăți pe numele lui în Georgia, Carolina de Nord și Sud, Tennessee sau Alabama, îi spuse Faith lui Will.

— Să ne extindem căutarea, spuse Will, deși Faith credea că vor căuta acul în carul cu fân. Bernard nu și-ar folosi numele real dacă avea un partener tăcut pe care să îl bage la înaintare.

— Am pus o echipă să verifice toate depozitele pe o rază de cincizeci de kilometri, spuse ea.

— Caută și sub numele membrilor familiei lui, îi spuse Will. Trebuie să știm care sunt prietenii lui. Poate are vreo agendă. El se uită prin cameră, observând cu atenție fiecare piesă de mobilier și fiecare tablou. Judecătorul ne-a limitat scopul căutării la probele care îl leagă de Kayla Alexander. Putem spune că am căutat numele altor victime. Chiar dacă e condamnat pentru Kayla, Bernard poate ieși în doi sau trei ani, pentru bună purtare.

— Va fi înregistrat ca agresor sexual. Nu va mai preda vreodată.

— E un preț mic pentru răpire și crimă.

— Ești sigur că e implicat și în crime, nu doar în ce a spus: a făcut sex cu ea, ea a plecat, el s-a întors la școală?

— I-ai văzut dormitorul, Faith. Îi plac fetele tinere.

— Asta înseamnă că îi place să le violeze, nu să le omoare.

— A învățat în Savannah că e periculos să lași martori.

— Mă scuzați că vă întrerup, spuse Charlie, dar poate ar trebui să vă gândiți și la faptul că voia să iasă la pensie.

Will rămase perplex.

— De unde știi?

— Site-ul? întrebă Faith, mirându-se că a și uitat de el. Charlie, mai deschide-l o dată.

Charlie făcu întocmai, găsind pagina respectivă. Căuta prin lista de întrebări și răspunsuri.

— Nu sunt sigur ce nume a ales. Sunt destul de inofensive. Sări la pagina următoare. În principiu, vorbesc despre beneficiile de care vor profita după pensionare, locuri de muncă și consultanță pentru a putea plăti facturile, chestii de genul ăsta. Ecranul se schimbă când el alese alt link. Programul pentru profesorii pensionați din Georgia. Se apropie de ecran pentru a citi detaliile. Bine. Aici se vorbește despre diferența dintre predarea în sistemul privat și cel public. În programul de pensionare de la stat, trebuie să ai un anumit număr de ani de muncă pentru a primi pensie. În sistemul privat, te descurci singur. El caută mai jos, pe pagină, citind fugitiv textul. Scrie aici că trebuie să aibă treizeci de ani vechime pentru a primi pensie.

— Poate că a decis că nu va aștepta atât, spuse Faith. Un milion de dolari l-ar ajuta să își asigure o viață liniștită după pensionare.

— Bernard a fost la Westfield timp de doar doisprezece ani. Ne-a spus că înainte a lucrat în sistemul public de învățământ. Hai să aflăm unde a predat înainte, spuse Will.

— Ar fi plecat pe la mijlocul anilor ’90, spuse Faith, calculând în gând. Poate că a avut loc vreun incident trecut cu vederea.

— Știu că profesorii nu câștigă mult, dar nu crezi că e ciudat că locuiește în apartamentul ăsta amărât la vârsta lui?

— Poate că își cheltuie toți banii pe excursii în Thailanda, de unde își procură minorele, le sugeră Charlie.

— Crezi că avem destule motive pentru a îi verifica registrul financiar? întrebă Faith.

Will clătină din cap.

— Nu am menționat documentele financiare în mandat.

Charlie își drese glasul. Faith se uita la ecranul computerului. Scoase conturile lui Evan Bernard de la Uniunea locală de credit.

— Să vă învățați minte să nu vă memorați parolele în computer.

— Caută plăți făcute către locații de depozitare, spuse Will.

Charlie mișca mouse-ul, scoțând în evidență fiecare cont, pe măsură ce citea detaliile.

— Nu văd nimic. Plătește o mie două sute pe lună pe locul ăsta. Cheltuielile sunt cele la care te-ai aștepta. Cumpărături, spălătorie, rată la mașină, câteva plăti efectuate online. Se pare că mare parte din bani îi depune în contul de pensionare. Tipul își face provizii.

— Ce sumă câștiga lunar? întrebă Faith.

— În jur de două mii trei sute.

Faith se uită fix la monitor. Îi putea auzi pe polițiști la fereastră, râzând de ceva. Sunetul traficului rupea tăcerea camerei. Era genul de loc pe care l-ai închiria când termini facultatea, nu spre cincizeci de ani, când te gândești la pensionare.

— Evan Bernard preda de atâția ani și nu are nicio casă? întrebă ea.

— Poate că e divorțat, îi sugeră Charlie. Poate că l-a stors de bani vreo fostă soție.

— Vom verifica dosarele de la judecătorie, spuse Will. Dacă s-a despărțit de soție, poate că aceasta a aflat ce făcea și l-a părăsit. Dacă putem dovedi că ce i-a făcut lui Kayla era ceva obișnuit, putem convinge judecătorul să nu îi permită eliberarea pe cauțiune.

— Am vorbit deja cu vecinii. Majoritatea nu erau acasă – probabil erau la muncă. Vizavi de grădină locuiește o mamă casnică. Spune că nu l-a cunoscut pe Bernard și nu a observat nimic suspect.

— Trimite câteva mașini de poliție pe la șapte, diseară. Vor ajunge mai mulți acasă până atunci. Will se apropie de dulap și verifică rafturile de sus: Poate are vreun album foto.

— Nu vom găsi ceva ce nu vrea să găsim.

Will continua să caute în dulap, coborând cutii, verificând conținutul acestora.

— Știm că a plecat două ore de la școală. Scoase un teanc de albume școlare și le împrăștie pe pat. Erau aproape douăzeci de bucăți, cu niște coperte colorate, vesele. Îl ridică pe primul, care avea tipărită emblema Academiei Westfield, și începu să răsfoiască paginile. Nu avea destul timp să comită crimele, să o ascundă pe Emma și să se întoarcă la școală. Complicele trebuie să fi dus greul. Bernard ar fi știut ca Emma provenea dintr-o familie înstărită.

— Și părinții lui Kayla erau bogați. De ce nu a luat-o și pe ea? De ce ar ucide-o, dacă avea bani?

Will închise albumul foto și îl ținu în mână.

— Suntem siguri că nu a fost implicată Kayla?

Faith se uită la Charlie, care încă verifica fișierele din computer. Will nu părea să se sinchisească de el.

— Kayla Alexander era o ființă groaznică. Nimeni nu ne contrazice.

Puse jos albumul și luă altul.

— Ar trebui să aibă o minte foarte bolnavă pentru a i-o trage lui Bernard în mașină, știind că cea mai bună prietenă a ei era răpită. Faith se gândi la ceva. Poate că se simțea amenințată de relația Emmei cu Adam.

Will înțelese încotro bătea.

— Kayla ar fi știut că Adam și Emma aveau să parcheze în garaj. Vecina băgăreață le-a pârât pe fete anul trecut. Au fost nevoite să găsească alt loc de parcare.

— Chiar mă întrebam de ce Kayla a ales să își parcheze Prius-ul alb în fața casei familiei Campano, dacă știa că data trecută când au fost prinse că lipseau de la școală, vecina de vizavi le văzuse mașina pe alee.

El se opri din răsfoit.

— Mă deranjează ceva încă de când am văzut Prius-ul în parcare. Toate obiectele pe care le-a

atins ucigașul – portbagajul, mânerele portierelor, volanul – erau mânjite cu sânge. Totul, în afară de banda adezivă și sfoara din portbagaj.

— Crezi că au fost aduse de Kayla pentru criminal?

— Poate.

— Stai puțin, spuse Faith, încercând să analizeze toate informațiile. Dacă era implicată, de ce a fost ucisă?

— Se știe că era foarte nesăbuită.

— Mereu ai spus că ucigașul o cunoștea.

Lui Will îi sună telefonul și îl scoase din buzunar. Arăta jalnic, lipit cu bandă adezivă și sfărâmat.

— Alo?

Faith luă un album și se uită prin el, pentru a nu sta degeaba. Ridică o clipă ochii spre Will, pentru a-i vedea expresia feței, ascultând ce vorbește la telefon. Nu se citea nimic pe fața lui, ca de obicei.

— Mulțumesc, spuse el, închizând telefonul. Amprentele lui Bernard nu se potrivesc cu cele de pe biletele de amenințare.

Faith ținu albumul la piept. Părea destul de greu în brațele ei.

— Deci complicele lui s-a ocupat de bilete?

— De ce ar trimite biletele? De ce s-ar demasca?

Faith ridică din umeri.

— Poate că încercau să îl sperie pe Adam pentru că Emma să fie singură în casă. Se contrazise singură: Dar în acest caz, de ce nu s-a dus Kayla la Emma? Se pare că nu se mai înțelegeau bine.

Will deschise albumul de la Westfield de anul trecut și îl frunzări.

— Trebuie să o luăm de la început. Mai e un bărbat în libertate. Își plimbă degetele pe rândurile de fotografii. Bernard nu e genul de bărbat care își murdărește mâinile.

— Prietenul meu de la Tech a spus că ne va da informații azi, îi spuse Faith.

Spera să nu fie nevoită să ofere detalii despre fiola de pulbere gri pe care i-o dăduse lui Victor să o testeze. Poate că Will vorbea fără reținere de față cu Charlie Reed, dar Faith nu îl cunoștea destul de bine pe bărbat pentru a-și risca slujba.

— Du-te la Tech. Vezi dacă au primit rezultatele. Găsi poza lui Kayla Alexander și o rupse din album. I-o înmână lui Faith. Dacă tot ești acolo, întreabă-l pe Tommy Albertson dacă a văzut-o pe fata asta cu Adam sau Gabe Cohen. Întreabă-i pe toți din cămin, dacă e nevoie. Mai dădu o pagină și găsi poza lui Bernard de la facultate. O scoase și pe aceasta, spunând: arat-o și pe asta.

Faith luă fotografiile.

Will deschise alt album, căutând poze și pentru el.

— Mă voi duce la Copy Right să fac același lucru.

Faith se uită la ceasul de lângă pat.

— Spuneai că apelul de răscumpărare va veni la ora patru?

El desprinse cu grijă paginile respective.

— Criminalul e probabil cu Emma acum, înregistrând a doua dovadă de viață.

Faith puse albumul pe pat. Dădu să plece, apoi se opri, dându-și seama că ceva era diferit. Căută printre albume, găsind trei care erau deosebite. Erau mai groase, iar culorile erau mai șterse.

— De ce are Bernard albume de la Crim? întrebă Faith.

Liceul Alonzo A. Crim era în Reynoldstown, o zonă de tranziție din estul Atlantei. Era unul dintre cele mai slabe licee din sistem.

— Măcar acum știm unde a fost Bernard înainte de a se muta la Westfield, îi spuse Will.

Faith răsfoia în tăcere albumul. Nu crezuse niciodată în soartă, dar avea încredere în instinctul ei de polițist. Se uită cu atenție la sfârșitul albumului, căutând numele lui Bernard. Îi găsi

poza la secțiunea facultății, dar sponsorizase și personalul ziarului.

Faith găsi pagina în care apăreau pozele acestora. Copiii fuseseră surprinși cu expresiile lor stângace. Unii dintre ei aveau creioane în gură, alții se uitau la cameră peste ziarele împăturite. O fată blondă, drăguță, ieșea în evidență, nu pentru că nu se uită spre cameră, ci pentru că stătea lângă un Evan Bernard mult mai tânăr. Fotografia era alb-negru, dar Faith își putea imagina nuanța roșcovană a părului ei blond și pistruii de pe nas.

— Ea e Mary Clark, îi spuse lui Will.

•

Olivia McFaden, evident furioasă, îi spusese lui Faith că, la jumătate de oră după arestarea lui Evan Bernard, Mary Clark își abandonase ora de curs. Își luase pur și simplu geanta de pe catedră, le spusese elevilor să citească următoarea pagină din manual și ieșise din clădire.

Faith o găsi ușor pe femeie. Vechea Honda Civic a lui Mary Clark era parcată în fața casei sale de pe Strada Waddell din Grant Park.

Casele erau îngrijite aici, dar nu se comparau cu vilele din Ansley Park, unde peluzele erau întreținute de profesioniști, rezervoarele de reciclare a apei menținеau gazonul verde și frumusețea florilor pe tot parcursul verii. Pe de o parte și de alta a străzii erau înșirate pubele de gunoi, iar Faith trebui să își strecoare Mini-ul pe după mașina de gunoi care înainta încet, golind pubelele și trecând la următoarea casă.

Grant Park era un cartier care reușea să rămână cât de cât acceptabil ca preț, deși era la marginea orașului. Coroana copacilor umbrea stradă, iar vopseaua proaspătă strălucea în razele soarelui. Casele erau de mai multe feluri, unele canadiene, altele în stil victorian. Toate fuseseră renovate în perioada de vârf a afacerilor cu imobiliare, dar își pierduseră valoarea când piața imobiliară se prăbușise.

Cu toate acestea, proprietarii câtorva case pierduseră această ocazie. Încă mai existau câteva căsuțe cu un sigur nivel, puse în umbră de vecinele lor, cu două sau trei etaje mai înalte. Casa lui Mary Clark se număra printre acestea mici. De afară, Faith se gândi că ar avea două dormitoare și o baie. Casa nu era în paragină, dar era ușor neglijată.

Faith urcă treptele de piatră. Un premergător mare, dublu, era postat pe verandă, probabil uitat acolo de foarte mult timp. Peste tot erau împrăștiate jucării. Leagănul de lemn se deteriorase. Barele și lanțurile ruginiseră lângă el.

Faith se gândi că cineva începuse proiectul cu cele mai bune intenții, dar nu îl terminase. Ușa de la intrare era vopsită cu un negru lucios, iar ferestrele aveau perdele pe partea cealaltă. Nu avea sonerie. Ridică mâna să bată la ușă exact când aceasta se deschidea.

Un bărbat scund, cu barbă, apăru în ușă. Avea doi copii mici în brațe, amândoi în diferite stadii de fericire inocentă la vederea unui străin la ușă.

— Da?

— Sunt detectiv Faith Mitchell, de la…

— E în regulă, Tim, spuse o voce îndepărtată. Las-o să intre.

Tim nu părea să vrea să îi facă pe plac, dar făcu un pas înapoi pentru ca Faith să poată intra.

— E în bucătărie.

Tim păru că vrea să îi mai spună ceva – să o avertizeze? – dar nu spuse nimic și ieși din casă cu gemenii. Ușa se închise în spatele lui.

Faith se uită prin cameră, neștiind dacă să rămână acolo sau să caute bucătăria. Familia Clark alesese un stil eclectic pentru camera de zi. O canapea ponosită era postată în fața unui televizor antic. Fotoliul de piele era modern, dar avea câteva zgârieturi pe partea inferioară, semn al vizitei recente a pisicii. Jucăriile erau împrăștiate peste

tot. Era ca și cum ar fi explodat un magazin de jucării din New York.

Aruncă un ochi și în ce părea a fi dormitorul mare, unde văzu alte jucării.

Chiar și la cincisprezece ani, Faith știuse să nu îi permită lui Jeremy să umble prin toate camerele. Nu era de mirare că părinții erau extenuați permanent. Nu aveau niciun spațiu în casă care să le aparțină numai lor.

— Alo? strigă Mary Clark.

Faith urmări vocea pe un hol lung și îngust, spre spatele casei. Mary Clark stătea în dreptul chiuvetei, cu spatele la fereastră. Ținea o cană de cafea în mână. Părul ei blond-roșcat îi curgea pe umeri. Purta blugi și un tricou supradimensionat, care probabil îi aparținea soțului ei. Avea ochii roșii.

— Vrei să vorbim? spuse Faith.

— Am de ales?

Faith se așeză la masă. Făcea parte dintr-un set cu scaune, metalic, laminat, din anii ’50. Bucătăria era primitoare, dar în niciun caz modernă. Chiuveta era montată într-un blat vopsit verde pastelat. Toate dulapurile aveau rama metalică originală. Nu avea mașină de spălat vase și aragazul era înclinat pe o parte. Urme de creion de aceeași culoare semnalau fiecare creștere în înălțime a gemenilor lui Mary Clark pe tocul ușii.

Mary vărsă cafeaua în chiuvetă și puse cana pe dulap.

— Tim mi-a spus să nu mă bag.

— Ai de ales? îi întoarse Faith comentariul anterior.

Se uitară una la cealaltă pentru o clipă. Faith știa cum se poartă oamenii când au ceva de ascuns și, la fel de bine, știa să își dea seama când cineva voia să vorbească.

Mary Clark nu părea să aleagă niciuna dintre variante. Faith se gândi că femeia era rușinată. Își

împreună mâinile, așteptând că femeia să înceapă să vorbească.

— Sunt concediată, nu?

— Va trebui să vorbești cu McFaden pentru a afla asta.

— Nu prea mai concediază profesori. Le dau cele mai de rahat ore, până demisionează sau se sinucid.

Faith nu răspunse.

— Am văzut cum l-au scos pe Evan din sală, încătușat.

— A recunoscut că a făcut sex cu Kayla Alexander.

— El a luat-o pe Emma?

— Căutăm dovezi, îi spuse Faith. Nu îți pot da detalii.

— A fost profesorul meu la Crim, acum treisprezece ani.

— E o zonă destul de rău famată.

— Și eu eram o fată destul de rea.

Sarcasmul ei era evident, dar o spunea cu durere în glas. Faith aștepta, gândindu-se că cea mai bună metodă de a obține adevărul e să o lase pe Mary să i-l spună.

Femeia se îndreptă ușor către masă, scoțând un scaun. Se așeză, oftând profund, iar Faith simți o urmă de alcool în respirația ei.

— Evan era singura rază de soare, îi spuse Mary. El e motivul pentru care am ales să mă fac profesoară.

Faith nu se simți luată prin surprindere. Mary Clark, cu părul ei blond, ochii ei albaștri, pătrunzători, era exact genul lui Bernard.

— Te-a molestat?

— Aveam șaisprezece ani. Știam ce fac.

Faith nu o lăsă să scape atât de ușor.

— Chiar știai ce faci?

Ochii femeii se umplură de lacrimi. Se uită în jur după un șervețel, iar Faith îi dădu un prosop de hârtie.

— Mulțumesc, spuse ea, suflându-și nasul.

Faith așteptă câteva secunde, apoi o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— M-a sedus, spuse ea. Sau poate că eu l-am sedus pe el. Nu mai știu cum s-a întâmplat.

— Te îndrăgostiseși de el?

— Da, râse ea. Nu îmi era tocmai bine acasă. Tata ne-a părăsit când eram mică. Mama avea două slujbe. Încercă să zâmbească. Sunt doar încă o femeie proastă cu fixații legate de tată, nu?

— Aveai șaisprezece ani, îi aminti Faith. Nu erai o femeie.

Ea își șterse nasul.

— Eram destul de dificilă. Fumam, beam. Chiuleam de la școală.

Exact ca și Kayla, se gândi Faith.

— Unde te-a dus?

— Acasă la el. Petreceam mult timp acolo. Era de gașcă, știi? Profesorul de treabă, care ne lasă să bem la el acasă. Clătină din cap. Tot ce trebuia să facem era să îl venerăm.

— Și așa ai făcut?

— Am făcut tot ce a vrut. Mary îi aruncă o privire ageră. Absolut tot.

Faith putea observa cât de ușor îi căzuse în mâini Mary lui Bernard. El îi oferise protecție, dar tot el era și cel care putea să pună capăt întregului aranjament cu un singur telefon către părinți.

— Cât a durat?

— Prea mult. Nu destul. Ea spuse: Avea o cameră specială. Ținea ușa încuiată. Nimeni nu avea voie acolo.

— Nimeni? întrebă Faith, pentru că era evident că Mary intrase.

— Era aranjată ca pentru o fetiță. Era foarte drăguță. Mobilă albă, pereți roz. Era genul de cameră în care credeam că locuiesc fetele bogate.

Bărbatul nu se dezmințea.

— La început a fost drăguț. I-am povestit despre cum ne-a părăsit tata, cât de abandonată mă

simțisem. El se purtase frumos. Mă ascultase. Dar apoi a vrut să facem alte lucruri.

Faith se gândi la cătușe, la vibratorul pe care îl găsise în camera specială a lui Bernard.

— Te-a forțat?

— Nu mai știu, recunoscu Mary. Se pricepea să te facă să crezi că vrei să faci anumite lucruri.

— Ce lucruri?

— M-a făcut să sufăr… M-a…

Ea nu mai scoase niciun sunet. Faith nu o grăbi, nu o forță, pentru că știa că e fragilă. Încet, Mary trase de gulerul tricoului larg. Faith văzu marginile unei cicatrice deasupra sânului stâng. Fusese mușcată până la sânge. Evan Bernard lăsase urme.

Faith expiră zgomotos. Cât de aproape fusese să ajungă precum Mary Clark? Avusese un noroc chior că bărbatul din viața ei fusese un adolescent și nu un pedofil sadic.

— Ți-a pus cătușe?

Mary își duse mâna la gură, neputând decât să aprobe din cap.

— Te-ai temut pentru viața ta?

Mary nu răspunse, dar Faith citi în ochii ei. Fusese constrânsă, îngrozită.

— Era un joc pentru el, spuse ea. Eram împreună o zi, iar a doua zi o termina cu mine. Trăiam într-o teamă permanentă că mă va părăsi cândva și voi rămâne singură.

— Ce s-a întâmplat?

— Și-a dat demisia în mijlocul anului, îi spuse Mary. Nu l-am mai văzut până când am ajuns la Westfield. Am rămas blocată, ca adolescenta credulă, că acum treisprezece ani, când era profesorul meu. Avem anumite sentimente pentru el, sentimente pe care nu ar fi trebuit să le am. Știu că nu e normal, dar a fost primul bărbat pe care l-am iubit. Se uită la Faith și aproape că o imploră să înțeleagă. Tot ce mi-a făcut, toată umilința, durerea și suferința… Nu știu de ce nu pot rupe această legătură pe care o simt pentru el. Plângea din nou.

Cât de bolnav sună? Să am încă sentimente pentru cel care m-a violat?

Faith se uită la mâinile ei, nedorind să răspundă.

— De ce a părăsit Evan școala?

— Mai era o fată. Nu mai știu cum o chema. A rănit-o destul de grav – a bătut-o, a violat-o. Ea a spus că Evan i-a făcut asta.

— Nu a fost arestat?

— Fata nu era ușa de biserică. Ca mine. L-a ajutat un alt puști, i-a oferit un alibi. Bernard îi convingea pe copii să mintă pentru el, dar și-a dat demisia oricum. Cred că știa că sunt pe urmele lui.

— L-ai mai văzut de atunci? Adică, după ce a plecat de la școală, a încercat să ia legătura cu tine?

— Bineînțeles că nu.

Ceva din tonul ei o făcu pe Faith să întrebe:

— Dar tu ai încercat să iei legătura cu el?

Lacrimile reveniră, iar umilința îi schimonosi trăsăturile frumoase.

— Bineînțeles că da.

— Și ce s-a întâmplat?

— A mai ținut o fată acolo, spuse ea. În dormitorul nostru, în camera mea. Lacrimile i se înnodară în barbă. Am țipat la ei, am amenințat că sun la poliție, am făcut tot ce puteam să fac pentru a-l câștiga înapoi. Se uită la semnele de pe tocul ușii, la pietrele de temelie ale vieții copiilor ei. Îmi amintesc că ploua cu găleata și era frig. Acolo nu e niciodată atât de frig. Cred că a și nins în acel an.

— Și ce ai făcut?

— M-am oferit. I-am oferit tot ce voia, cum voia. Ea aprobă din cap, de parcă ar fi fost de acord cu amintirea faptului că era gata să lase totul pentru acest bărbat. I-am spus că aș face orice.

— El ce a spus?

Ea se uită la Faith.

— M-a bătut ca pe un câine, cu mâinile și picioarele. Am rămas întinsă pe stradă până a doua zi de dimineață.

— Te-ai dus la spital?

— Nu. M-am dus acasă.

— Te-ai mai întors vreodată?

— O singură dată, trei sau patru luni mai târziu. Eram cu noul meu iubit. Voiam să parcăm în fața casei lui Evan. Voiam să mi-o tragă altcineva acolo, ca să mă răzbun. Zâmbi, la amintirea naivității ei. Știindu-l pe Evan, probabil că ar fi stat la fereastră, uitându-se la noi și masturbându-se.

— Nu era acolo?

— Se mutase. Era pe meleaguri mai primitoare, la ilustra noastră Academie Westfield.

— Și nu ai mai vorbit cu el niciodată, până în prima zi de școală aici?

— Nu. Nu eram atât de proastă încât să nu înțeleg.

— Ce să înțelegi?

— Înainte nu lăsa vânătăi la vedere. Așa am știut că s-a terminat. Mi-a zdrobit fața atât de tare, încât mi s-a fracturat pometele. Își duse mâna la obraz. Nu se vede, nu?

Faith se uită la fața drăguță a femeii, la pielea ei perfectă.

— Nu.

— E înăuntru, spuse ea, mângâindu-și obrazul așa cum probabil își liniștea copiii. Tot ce mi-a făcut Evan e încă înăuntrul meu.

•

Will traversă parcarea sediului Copy Right, simțind cum timpul zboară în defavoarea sa. Evan Bernard va fi eliberat din închisoare mâine, la această oră. Complicele lui nu era pe cale să fie identificat. Nu avea indicii pe care să le urmeze, nicio urmă de speranță. Rezultate medicului legist nu le erau de folos. Analizarea ADN-ului dura câteva zile. Amanda nu îi slăbea deloc. Ea prelua cazurile pentru a le câștiga, încercând să minimalizeze pagubele atunci când soarta nu era de partea ei.

Dacă apelul de răscumpărare de la ora patru nu avea să le ofere o informație vitală, Amanda avea să își retragă personalul pentru a-l direcționa către alte cazuri.

Credeau că Emma e moartă. Will simțea asta în felul în care îl privea Faith, felul în care Amanda își alegea cu grijă cuvintele când vorbea despre adolescentă. Toți renunțaseră la ea – toți, în afară de Will. Nu putea să accepte ideea morții ei. Nu voia decât să o aducă acasă la Abigail Campano, în viață.

Apasă butonul de pe ușă și aceasta se deschise imediat. Pe măsură ce înainta pe holul sediului Copy Right, putea auzi sunetul ascuțit al aparatelor care funcționau la viteză maximă. La aceasta se adăugă și zgomotul produs de echipa de muncitori de pe stradă, picamerele și betoniera păstrând un ritm susținut. În magazin, vitrinele care dădeau spre Strada Peachtree vibrau de activitate.

— Salut! strigă Lionel Petty.

Stătea în spatele tejghelei, cu capul aplecat deasupra unei farfurii de carton în care se aflau o friptură imensă și cartofi prăjiți. Will recunoscu sigla pungii de hârtie de lângă el. Steakery – un fast-food care se specializa pe porții imense și prețuri dubios de mici.

— Ai primit telefonul meu! spuse Petty, evident entuziasmat. Echipa de muncitori a venit de dimineață. Am rămas prost, frate! Cred că cineva le-a încurcat comenzile. Se uită cu atenție la Will. Mamă, frate, ți-ai luat-o bine!

— Da, spuse Will, atingându-și, din prostie, nasul învinețit.

Zgomotul se domoli puțin și Petty se ridică pentru a se uita la aparate.

— Contractorii – sunt aceeași echipă? întrebă Will.

El se opri la unul dintre copiatoare și introduse un top de hârtie înăuntru.

— Unii îmi par cunoscuți. Maestrul s-a tot fâțâit prin garaj cu o namilă de camion. Pe Warren îl scoate din sărite, dar nu avem ce face, pentru că nu deținem terenul.

Will se gândi la ce îi spusese managerul, cum majoritatea clienților nu veneau la sediu.

— Ce îi pasă lui?

— Gunoiul, frate. E vorba de respect.

Închise aparatul și apăsă pe un buton. Copiatorul se trezi la viață, amplificând zgomotul corului de rotițe și al fâșâitului hârtiei. Un Bobcat scotea sunetele ascuțite foarte ridicate pe măsură ce executa manevrele pentru a muta plăcile de metal de pe șosea.

Petty se așeză la masă.

— Praful ne intră în covor. E foarte fin și nu se poate aspira.

— Ce praf?

Petty tăie carnea, iar în farfurie se împrăștie o amestecătură de grăsime și sânge.

— Cimentul pe care îl folosesc în subteran.

Will se gândi la pulberea fină. Se uită înapoi la muncitori. Bobcat-ul își înfipse cupa frontală într-o margine a plăcii de metal, dezgolind o groapă adâncă în stradă.

— Cum arată?

Petty își duse mâna la ureche.

— Poftim?

Will nu răspunse. Mâna pe care Petty o dusese la ureche ținea un cuțit ieftin.

Mânerul cuțitului era realizat din lemn, iar inelele de etanșare erau de un auriu fad. Lama era zimțată, dar ascuțită.

Will încerca să înghită, iar gura i se uscă instantaneu. Ultima dată când văzuse un astfel de cuțit, era la câțiva centimetri de mâna inertă a lui Adam Humphrey.

Capitolul 17

Faith aștepta la ușa sălii de conferințe din clădirea lui Victor. Prin geam se putea auzi murmurul vocilor masculine. Dar mintea ei era în altă parte – în apartamentul lui Evan Bernard, unde acesta își ținea vibratorul roz și cătușele din dormitorul pentru fetițe. Erau aceleași obiecte pe care le folosise cu adolescenta Mary Clark? Ce practici sadice încercase cu această fată? Mary nu voia să spună, dar adevărul i se citea pe față. O rănise în străfundul sufletului ei, într-un fel în care nici nu putea să îl descrie – probabil că nu va putea descrie vreodată. Lui Faith i se făcea rău numai la acest gând, mai ales că era sigură că Mary era doar una dintre numeroasele victime pe care profesorul le alesese în ultimii ani.

Faith contactase Departamentul de resurse umane de la Liceul Alonzo Crim imediat ce ieșise din Grant Park.

Nu era înregistrată nicio plângere cu referire la infracțiunea de viol la adresa lui Evan Bernard, ca motiv pentru care acesta să demisioneze. Mary Clark nu își amintea numele fetei – sau nu voia să și-l amintească. Evan nu fusese acuzat de nimic, iar secția locală de poliție nu deținea registre de anchetare. Din cei o sută și ceva de membri ai facultății, niciunul nu fusese acolo în perioada în care Mary Clark era violată cu sadism. Nu aveau martori, probe și nici complicele nu era de găsit.

Cu toate acestea, mai exista o persoană care știa exact unde se afla Emma Campano. Will părea să creadă că mai există o șansă ca fata să fie în viață, dar Faith nu se îmbăta cu apă rece. Dacă ucigașul ar fi avut o victimă vie, ar fi înregistrat o a doua dovadă de viață. Totul fusese bine plănuit. Bernard era cel calm, care deținea controlul. Casa familiei Campano le dădea de știre că ucigașul, răpitorul Emmei, nu era la fel de liniștit. Lucrurile luaseră o întorsătură groaznică.

Faith rupsese plicul în care ar fi trebuit să fie factura pentru gaze pentru a pune în el pozele cu

Evan Bernard și Kayla Alexander. Îl deschise acum și se uită la poza lui Bernard. Era un bărbat arătos. N-ar fi avut probleme în a-și găsi femei de vârsta lui. Dacă nu l-ar fi cunoscut, Faith ar fi ieșit cu el fără să se gândească de două ori. Un profesor bine educat care preda copiilor cu dizabilități? Probabil că femeile stăteau la coadă la ușa lui. Cu toate acestea, el alesese fetele tinere care nu știau pe ce lume se află.

Faith se simțea murdară doar pentru că intrase în casa profesorului de dimineață. Materialele pornografice la limita legalității și tabloul cu femeia goală din dormitorul său îi arătau obsesiile bolnave. Era la fel de furioasă ca și Will că avea să iasă pe cauțiune mâine. Aveau nevoie de mai mult timp pentru a solidifica acuzarea, dar momentan nu aveau decât un hard care lipsea și o amprentă care nu îi aparținea suspectului. Cu toate acestea, pe Faith o deranja o întrebare: era oare Bernard cheia cazului, sau era doar o complicație dezgustătoare și adevăratul criminal era liber?

Faith putea să înțeleagă ce vrea un bărbat de patruzeci și cinci de ani de la o fată de șaptesprezece ani, dar nu își dădea seama ce a atras-o pe Kayla la el. Părul îi albise. Avea riduri adânci în jurul gurii și a ochilor. Purta costume de haine cu petice pe coate și pantofi maro la pantaloni negri. Mai rău de-atât, el deținea puterea în relație și nu era doar din cauza slujbei lui.

Doar datorită faptului că Bernard trăise mai mult decât Kayla, era mai deștept decât ea. În cei douăzeci și opt de ani care îi despărțeau ca vârstă, el strânsese mai multă experiență de viață și experimentase mai multe relații. Îi fusese atât de ușor să seducă un copil naiv. Bernard era probabil singurul adult din viața ei care îi încurajase comportamentul deplasat. Probabil că se simțise specială, de parcă ar fi fost singura persoană care o înțelegea. Tot ce i-a cerut în schimb a fost viața ei.

La vârsta de paisprezece ani, Faith fusese păcălită în mod asemănător de un băiat cu doar trei ani mai mare decât ea. O amenințase în fel și chip, amenințând-o că dacă nu s-ar mai fi văzut cu el, le-ar spune părinților ei câte i-a făcut. Faith se adâncise din ce în ce mai mult în probleme, chiulind de la școală, întârziind acasă, pentru a fi la dispoziția lui. Apoi o lăsase însărcinată și o aruncase cât colo, ca pe un gunoi.

Ușa sălii de conferințe se deschise, întâlnirea luând sfârșit. Bărbați îmbrăcați în costume începură să iasă afară, clipind des în lumina pătrunzătoare a soarelui. Victor păru surprins să o vadă pe Faith așteptându-l. Avu parte de un moment ciudat când ea se întinse să îi strângă mâna, chiar atunci când el se aplecă să o sărute pe obraz. Ea râse nervos, gândindu-se că nu se putea obișnui cu statutul pe care ar fi trebuit să-l aibă acum.

— Sunt aici în calitate oficială, îi spuse ea, ca explicație.

El întinse mâna, făcându-i semn să meargă cu el.

— Mi s-a spus că ai sunat mai devreme. Speram să vrei să programăm o ieșire, dar l-am sunat oricum pe Chuck Wilson.

Wilson era savantul care analiza pulberea gri pe care o găsise Charlie Reed.

— A aflat ceva?

— Regret, dar nu m-a sunat înapoi încă. Mi-a promis că mă va contacta mai târziu. Zâmbi: Am putea lua cina și apoi să trecem pe la el.

— Mai bine trecem pe la el mai devreme. Îl putem suna cumva?

— Desigur.

Coborâră o scară mică.

— Trebuie să vorbesc și cu unul dintre studenții tăi, îi spuse ea.

— Care dintre ei?

Faith plimba plicul între palme, cu pozele lui Kayla și Bernard.

— Tommy Albertson.

— Ai noroc, spuse Will, uitându-se la ceas. Mă așteaptă în birou de vreo oră.

— Are probleme?

— Despre asta a fost vorba la ședință. Victor o luă de mână și o conduse pe hol. Vorbi mai încet: Tocmai am primit aprobare pentru a începe demersurile de exmatriculare.

Faith, în calitate de părinte, trăi un moment de panică la acest gând.

— Ce a făcut?

— O serie de glume extrem de proaste, îi spuse Victor. Cu ultima a reușit să aducă daune materiale școlii.

— Ce daune?

— A înfundat toaletele de pe hol aseară. Credem că a folosit șosete.

— Șosete? întrebă Faith. De ce ar face asta?

— Am renunțat să mă tot întreb de ce fac tinerii unele lucruri, comentă Victor. Îmi pare rău doar că nu voi fi eu cel care îi va spune să plece.

— De ce nu?

— Are ocazia de a apărea în fața comitetului de exmatriculare pentru a-și explica acțiunile. Sunt puțin îngrijorat, pentru că avem parte de niște personaje colorate în comisie. E formată din absolvenți ai Facultății Tech, iar majoritatea au participat la multe idioțenii pe vremea când erau în campus și mulți dintre ei au ajuns să exceleze în carierele alese.

Victor întinse mâna în fața ei și deschise o ușă pe care scria „Decan relații cu studenții”. Numele lui era inscripționat cu litere aurii sub titlu și Faith simți un fior de plăcere la vederea lor. Când rareori ieșea cu cineva, acesta avea un titlu mai generic, de genul: instalator, mecanic, polițist, polițist, polițist.

— Marty, îi spuse Victor femeii din spatele biroului. Ea este Faith Mitchell. Zâmbi către Faith: Faith, ea e Marty. Lucrează cu mine de aproape doisprezece ani.

Femeile schimbară câteva cuvinte de complezență, dar era clar pentru amândouă că se măsurau din priviri.

Victor îi spuse pe o voce oficială lui Faith:

— Detectiv Mitchell, domnul Albertson este un adult de nouăsprezece ani și nu aveți nevoie de permisiunea mea pentru a-l interoga. Puteți folosi biroul meu.

— Mulțumesc, spuse Faith și își băgă plicul sub braț pentru a intra pe o altă ușă cu numele lui Victor pe ea.

Primul ei gând, când intră în biroul lui Victor, era că mirosea a after-shave-ul lui și că arăta la fel de masculin și de chipeș ca și el. Era un spațiu mare, cu un set de ferestre care aveau vedere spre autostradă. Biroul lui era din sticlă, montată pe un cadru cromat. Scaunele erau joase, dar păreau confortabile. Canapeaua din colț era sofisticată, din piele neagră. Singura ei problemă era adolescentul trântit pe ea.

— Ce cauți aici? vru să știe Tommy Albertson.

— Am venit să te ajut cu consilierea psihologică. Se pare că ai fost atât de afectat de cele întâmplate, încât ai început să reacționezi aiurea.

Îi luă ceva timp până să îi cadă fisa.

— Da, fu el de acord. Sunt îngrijorat de Gabe.

— Știi dacă are cumva o armă?

— Am răspuns deja la această întrebare, îi aminti el. Nu, nu știu dacă are armă. Nu știam că e deprimat. Nu am cunoscut-o pe fată – pe niciuna dintre ele. Nu mă bag în problemele altora. Încerc să stau deoparte.

— De asta ești în biroul domnului decan Martinez, în loc să fii la ore?

— E doar o neînțelegere, îi spuse el, dând din umeri.

Ea se așeză pe unul dintre scaunele din fata canapelei.

— Ai mari probleme, Tommy.

— O să fie în regulă, o asigură el. Tata e pe drum și va îndrepta el lucrurile.

— Nu prea are ce să îndrepte, din moment ce ai distrus proprietatea școlii.

El ridică din nou din umeri.

— O să plătesc.

— Tu o să plătești? Sau tatăl tău?

Din nou, ridică în umeri.

— Contează? Va face o donație sau va cumpăra câteva uniforme pentru echipa de fotbal și asta va fi tot. El adăugă: În plus, știi, e exact cum ai spus și tu – am început să reacționez aiurea. Rânji. Sunt deja dat peste cap de povestea cu Adam și apoi aflu că prietenul meu e deprimat și se lăsă de școală? Frate, e prea mult.

Faith își încleștă maxilarul, încercând să nu își dea seama că o enervase. Deschise plicul și îi arătă poza cu Evan Bernard.

— L-ai văzut pe acest bărbat?

Băiatul ridică din umeri.

— Tommy, uită-te la poză.

Într-un final, se ridică pe canapea și se uită la poza cu Evan Bernard.

— L-ai mai văzut vreodată? întrebă Faith.

Albertson se uită la ea, apoi înapoi la poză.

— Poate, nu știu.

Niciodată nu mai simțise o nevoie atât de presantă de a plesni pe cineva.

— Hotărăște-te!

— Am zis că nu știu.

Ea lăsă poza afară.

— Vreau să te uiți cu atenție, Tommy. E important. Ți se pare cunoscut?

El oftă, exasperat.

— Cred. E vedetă sau ceva?

— Nu. Poate că l-ai văzut prin campus. Era cu Adam sau Gabe?

Albertson luă poza și o privi cu atenție, studiindu-i figura.

— Nu știu unde l-am văzut, dar mi se pare cunoscut.

— Nu vrei să te mai gândești?

— Sigur. Îi înapoie poza și se relaxă în canapea.

Faith nu își putu ascunde enervarea.

— Acum, Tommy! Te poți gândi acum?

— Asta fac, insistă el. Ți-am spus, îmi pare cunoscut, dar nu știu unde l-am văzut. Îmi amintește de Han Solo. Poate de acolo l-am recunoscut.

Faith băgă poza înapoi în plic, gândindu-se că mai degrabă semăna ea cu Harrison Ford decât Evan Bernard.

— Dar ea?

Albertson nu trebuia să fie convins să se uite la Kayla Alexander.

— Mamă! Ce bună e! Miji ochii: E tipa care a murit, nu?

Faith știa că fotografia lui Alexander fusese difuzată la TV în ultimele trei zile.

El se încruntă, înapoindu-i poza.

— Frate, ce aiurea e să ți se scoale pentru o gagică moartă…

Când Faith nu luă poza înapoi, el o aruncă pe masă, scârbit.

— Nu ai mai văzut-o niciodată? întrebă Faith, băgând poza înapoi în plic.

El clătină din cap.

— Mersi mult, Tommy. Mi-ai fost de mare ajutor.

Se ridică să plece.

— Te pot suna dacă îmi amintesc ceva. Zâmbea, crezând că e seducător. Poate îmi dai numărul tău de acasă?

Faith își mușcă buza pentru a nu-i răspunde. O uimea lipsa lui de compasiune. Voia să îi

amintească că Emma Campano nu fusese găsită încă – probabil era moartă – să îi amintească de faptul că un băiat de vârsta lui, care era la aceeași facultate cu el, care dormise la mai puțin de cinci metri de el, fusese ucis cu sălbăticie și că ucigașul era încă liber. În schimb, se ridică și traversă camera, încercând să deschidă cât mai ușor ușa pentru a nu-i oferi satisfacție.

Rămase cu mâna pe ușa închisă, încercând să se calmeze. Victor și secretara lui așteptau. Ea ar fi vrut să se exteriorizeze, să îl înjure pe puștan pentru că era un nemernic fără suflet, dar nu o făcu. Era destul de devreme ca Victor să îi vadă această latură.

— Deci? Se ridică, cu mâinile în buzunare, zâmbind, ca de obicei: Ți-a fost de folos?

— Mai mult de-o grămadă, îi spuse ea. Îi veni o idee. I-ați verificat camera?

— Pentru ce?

Faith nu îi dăduse importanță înainte, dar acum spuse:

— Pentru punga de marijuana pe care am găsit-o când îi verificăm bunurile lui Gabe Cohen aseară.

Victor zâmbi cu gura până la urechi.

— Marty, poți ruga paza campusului să verifice?

— Desigur.

Secretara ridică receptorul, aruncându-i lui Faith o privire aprobatoare.

— Avem un regulament foarte strict în ce privește drogurile. Exmatriculare automată, îi spuse Victor lui Faith.

— Cred că e cea mai bună veste pe care am primit-o azi.

— Să îți mai dau o veste bună. M-a sunat Chuck Wilson. Zice că știe ce este acea substanță. E vizavi, la Varsity, dacă vrei să mergem să vorbim cu el.

Faith simți cum o trec toate căldurile. Voise să uite de probele furate, ca și cum nu ar fi existat,

dar acum nu mai avea cum să dea înapoi.

— Faith?

— Grozav.

Încercă să zâmbească. El deschise ușa biroului.

— Ești sigură că nu vrei să mâncăm ceva? Știu că fast-food-ul nu e ceva foarte romantic…

Dacă Victor nu era pregătit să îi vadă latura mai agresivă, în niciun caz nu era pregătit să o vadă devorând o friptură picantă în fața computerului.

— Apreciez invitația, dar trebuie să mă întâlnesc cu partenerul meu din acest caz.

— Cum mai merge? întrebă el, conducând-o pe hol și spre ieșire. Ați avut noroc?

— Oarecum, recunoscu ea, dar nu intră în detalii.

Arestarea lui Evan Bernard nu părea mare lucru atâta timp cât Emma Campano nu fusese găsită încă.

— Cred că îți este foarte greu, spuse el, încruntându-se din cauza soarelui, în timp ce traversa stadionul de fotbal.

În fața lor se ridicau alte clădiri de cărămidă, alte cămine de studenți.

— Faptul că nu știm e dificil, recunoscu ea. M-am tot gândit la fată, la cum se simt părinții ei.

El o luă de mijloc, indicându-i strada cu sens unic de la dreapta. Faith coti și el o însoți în continuare.

— M-am lovit de numeroase probleme ale studenților în ultimii ani, dar nimic de genul acesta. Tot campusul e tensionat. Nici nu mă gândesc cum e pentru fetele de la școală. Am mai avut studenți care au decedat, dar niciodată ca victime ale violențelor.

Faith păstră tăcerea, ascultând tonul lui liniștitor, bucurându-se de senzația pe care i-o provoca atingerea lui.

— Pe aici, spuse Victor, arătând spre locul în care trotuarul se îngusta.

Se vedea o balustradă înaltă de metal, iar terenul era în pantă.

Faith se opri. Erau la două cvartale de podul North Avenue care traversa I-75 și ducea spre Varsity.

— Ce-i asta?

— Nu ai mai folosit niciodată tunelul? întrebă Victor.

Ea clătină din cap și el îi explică:

— E o scurtătură pe sub autostradă. Nu l-aș folosi noaptea, dar ziua ești în siguranță.

O luă de mână, ca și cum dorea să o protejeze, de parcă ea nu ar fi avut o armă la șold și posibilitatea de a o folosi.

Jucă în continuare rolul ghidului:

— Varsity a fost fondat de un student de la Tech, Frank Gordy. L-a deschis pentru a servi școlii, dar asta s-a schimbat în ultimii ani. Încercăm să nu le spunem studenților ca Gordy a abandonat școala în 1925 pentru a-și deschide un restaurant. Avându-i ca model pe Steve Jobs și Bill Gates, e greu să îi convingi pe studenții de la tehnologie că au motive întemeiate să termine facultatea.

— Știi că nu pot spune nimic, comentă Faith.

Îi mărturisise cu o seară înainte că renunțase la școală cu un an înainte de absolvire. Jeremy îi moștenise dragostea pentru matematică și dacă îl vedea pe el absolvind era mai mult decât de ajuns pentru ea.

— Tech are un program foarte bun pentru adulți, îi aminti Victor.

— Mă mai gândesc, spuse ea, pentru a-i face pe plac.

Nu aveai nevoie de trigonometrie pentru a aresta un vagabond pentru consum de băuturi alcoolice în public.

Erau în tunel, dar Victor nu își luă mâna de pe spatele lui Faith. Deasupra ei, Faith putea auzi huruitul mașinilor. Se întrebă câți ingineri de la Tech lucraseră la proiectul autostrăzii și dacă cei

care au făcut planul de urbanism știau de tunelul secret. Tunelul era mare, de șase metri lățime și cel puțin optsprezece metri lungime. Tavanul era destul de jos și, deși Faith nu prea obișnuia, se simți ușor claustrofobică.

Victor continuă:

— Sunt sigur că știi că Varsity este cel mai mare restaurant drive-in din lume. Ocupă două cvartale. Tunelul iese prin partea de nord a clădirii, pe Strada Third.

— Nu-mi amintesc să fi trecut pe aici când am vizitat campusul cu Jeremy.

— E secret. Ar trebui să vezi tunelul în timpul meciurilor de fotbal. E arhiplin.

Faith începu să transpire, deși era răcoare în tunel. Inima îi bătea cu putere, fără motiv; și, pe măsură ce înaintau, scările care marcau capătul tunelului păreau a se îndepărta din ce în ce mai tare.

Victor păru îngrijorat:

— Ești bine?

Ea aprobă din cap, simțindu-se prost.

— Doar că…

Își dădu seama că strânge în mână plicul și scoase pozele pentru a se asigura că nu le-a îndoit. Când se uită la Victor, teama care o cuprinsese mai devreme reveni. Expresia lui era dură, implacabilă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

El se uită la ea, furios din cale afară.

— Ce cauți cu pozele lui Evan Bernard?

— De unde știi…

El se apropie rapid de ea și o prinse de braț. O strânse cu putere. Era stângaci. Cum de nu își dăduse seama de asta?

— Victor, spuse ea, panicată.

— Spune-mi ce știi, spuse el. Spune-mi imediat!

Faith simți cum îi amorțește mana acolo unde Victor o strângea.

— Despre ce vorbești? întrebă ea, inima-i bătându-i atât de puternic încât o durea.

— A fost o operațiune sub acoperire? insistă el.

— Pentru a te prinde făcând ce?

— Nu am nicio legătură cu acest om. Să le spui asta.

— Mă doare.

Victor îi dădu drumul. Se uită la brațul ei, la semnul pe care i-l lăsase.

— Îmi pare rău, spuse el, retrăgându-se. Își trecu degetele prin păr, pășind nervos: Nu îl cunosc pe Evan Bernard. Nu știam ce face. Nu l-am văzut niciodată cu studenții, nu l-am văzut niciodată în campus.

Ea își frecă brațul, încercând să își pună sângele în circulație.

— Victor, despre ce naiba vorbești?

Victor își băgă mâinile în buzunar, sprijinindu-se pe călcâie.

— Spune-mi, Faith. Însemn ceva pentru tine, sau sunt anchetat?

— Pentru ce? Ce ai făcut?

— Nu am făcut nimic. Asta încerc să îți explic. El clătină din cap: Eu chiar te plăceam și pentru tine nu a fost decât un joc, nu?

— Un joc? întrebă ea, furioasă. Mi-am petrecut ultimele trei zile încercând să îl găsesc pe nenorocitul care a ucis două persoane și a răpit o alta pentru a-i face Dumnezeu știe ce. Ai impresia că e un joc?

— Faith…

— Nu! se răsti ea. Nu ai cum să fii tu cel rezonabil. Spune-mi imediat ce se întâmplă, Victor, începând cu legătura ta cu Evan Bernard.

— A lucrat ca profesor suplinitor timp de mai mult de douăzeci de ani. Elevii noștri nu sunt tocmai specialiști în carte, l-a ajutat la cursuri.

— Adam Humphrey a fost studentul lui?

— Nu. L-am concediat pe Bernard anul trecut. Preda ore de recuperare pe timpul verii. Am aflat că avea o relație cu una dintre studente. Cu mai

multe studente. Ne dă în judecată – mă dă în judecată – pentru concediere ilegală.

— De ce pe tine personal?

— Pentru că a fost decizia Departamentului de relații cu studenții. Bernard dă în judecată toate persoanele care au avut vreo legătură cu programul de predare. Și-a pierdut pensia de la stat, beneficiile, primele.

— E ilegal să întrețină relații sexuale cu studentele.

— Nu și dacă nu e prins în flagrant, o contrazise el. Niciuna dintre fete nu a depus mărturie împotriva lui.

— Cum ai aflat?

— Ne-a spus una dintre ele. A fost destul de dur cu ea. S-au certat și a rănit-o. Nu ne-a spus decât după câteva săptămâni. Am încercat să o conving să se ducă la poliție, dar nu a vrut. Cuvântul ei împotriva lui, nu? Îi era teamă să nu apară la televizor. Îi era teamă să nu fie ostracizată în campus. El strânse din buze. E dezgustător ce a făcut, dar să ne și dea în judecată…

— De ce nu s-a aflat așa ceva?

— Pentru că vrea bani, nu să apară pe prima pagină a ziarelor, iar universitatea nu avea de gând să îi cheme pe cei de la CNN, să le vândă pontul. E vorba numai de bani, Faith. La asta se rezumă totul.

Se șterse la gură cu dosul palmei.

— Predă la un liceu, știai?

— Avocații ne-au spus să nu îl contactăm. Ne-ar putea da în judecată pentru calomnie.

— Nu e calomnie dacă spui adevărul.

— E adevărat, dar vorbim de o sumă de cincizeci de mii de dolari cheltuieli de judecată pentru a te apăra împotriva unui nemernic pe care nici măcar nu îl cunoști. Își încrucișă brațele pe piept: Îmi pare rău, Faith. Când am văzut pozele lui, am crezut că te-au trimis pe urmele mele.

— Nu e un caz penal.

— Știu, spuse el. Doar că… El clătină din cap, lăsând-o să înțeleagă ea continuarea. Sunt paranoic. M-am chinuit să ajung unde sunt și nu vreau să îmi pierd locul de muncă pentru că un nenorocit nu e în stare să și-o țină în pantaloni. Clătină din nou din cap: Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să îți vorbesc așa. Nu trebuia să te apuc de braț. Sunt foarte stresat. Nu e o scuză. Știu asta.

— De ce nu mi-ai spus asta? Am petrecut seara trecută vorbind despre orice, în afară de asta…

— Din același motiv pentru care tu nu ai vorbit despre caz. Îmi făcea plăcere să vorbesc cu cineva despre lucruri normale. M-am luptat cu procesul ăsta toată vara. Voiam să fiu văzut ca Victor, băiatul de treabă, nu ca administratorul care era dat în judecată pentru că studenții lui o pățeau sub supravegherea lui.

Faith își strânse brațele în jurul taliei, enervată la culme. Emma Campano fusese răpită de un nebun. Câți oameni stătuseră deoparte în timp ce fata era brutalizată, iar prietenii ei erau uciși?

— Nu ai idee ce ai făcut. El încercă să răspundă, dar ea clătină din cap: Omul ăsta are legătură cu cazul meu, Victor. Se culca cu una dintre fetele care au murit. Sperma lui a fost găsită în ea.

El deschise gura, șocat.

— Ce vrei să spui?

— Că Evan Bernard e unul dintre suspecți.

— El a răpit-o pe față? El i-a ucis…

Victor era îngrozit de acest gând.

Ea era atât de nervoasă, încât o podidiră lacrimile.

— Nu știm, dar dacă mi-ai fi spus asta acum două zile, poate că am fi salvat o fată de la…

Se auziră pași în tunel. Faith își feri ochii de lumina puternică și observă o siluetă solidă venind spre ei. Pe măsură ce bărbatul se apropie, putu vedea că purta pantaloni scurți, tricou și un halat de laborator, pătat de sos de roșii.

— Chuck, spuse Victor, cu o voce răgușită, încercând să se adune. Se întinse spre Faith, dar ea îl îndepărtă. Reuși, totuși, să facă prezentările: Ea e Faith Mitchell. Veneam spre tine.

— Beton pulverizat, spuse Chuck în loc de salut.

— Poftim? întrebă Faith.

— Pulberea ta gri este beton pulverizat. E un beton cu densitate foarte mare, armat cu fibre de titan.

— Pentru ce e folosit?

— Pentru fortificarea pereților, a cramelor, a parcurilor pentru skating, a piscinelor. Se uită în jurul lui. A tunelurilor.

— Ca acesta?

— Puiul ăsta e vechi, spuse el, bătând cu mâna pe tavan. În plus, am găsit și granit în amestec.

— Ca la Stone Mountain? întrebă ea, referindu-se la masivul muntos de la câțiva kilometri de oraș.

— Acel granit e faimos pentru aglomerările de turmalină, care îl deosebește de alte tipuri de granit. Nu sunt petrograf, dar presupun că e roca noastră de trei sute de milioane de ani, a Atlantei.

Ea încercă să revină la subiect.

— Deci provine dintr-un tunel din oraș?

— Mai degrabă un șantier de construcții.

— De ce fel?

— De orice fel. Acest beton e pulverizat pe pereți, pe tavane, pentru a fortifica solul.

— Ar putea fi folosit pentru lucrări la conducte, în subteran?

— Aproape exclusiv. De fapt…

El mai spuse ceva, dar Faith alerga prea repede pentru a-l mai auzi.

Capitolul 18

— Cum arată praful de ciment? repetă Will întrebarea.

— Exact cum te-ai aștepta, răspunse Petty arătând spre ușa de sticlă prin care tocmai intrase Will.

Înțelese acum. Urme gri-deschis pe covorul albastru. Will își plimbă privirea prin cameră, oprindu-se asupra lucrătorilor furibunzi și a vitrinei goale. Oricine care fusese în Copy Right sau în parcare ar fi putut trece prin praf și să-l care peste tot, dar numai unul avea și un cuțit asemănător celui cu care au fost uciși Kayla Alexander și Adam Humphrey.

— Ești singur aici? îl întrebă pe Petty.

Acesta a dat din cap, continuând să mestece friptură.

— Warren ar trebui să se întoarcă. E la o livrare.

— Are un microbuz?

— Nu, e aici, pe stradă. Livrăm uneori pe jos. Mai spargem monotonia.

Afară porni un picamer, cu vibrații atât de puternice încât Will simțea podeaua tremurându-i sub picioare.

Will ridică vocea, întrebând:

— Tu faci livrări?

O ridicare din umeri.

— Uneori.

— Cum? întrebă Will, deși îl auzise destul de bine. Nu te aud din cauza picamerului.

— Am spus: uneori.

Will dădu din cap, prefăcându-se că tot nu aude. Nu avea să fie ca și cu Evan Bernard. Will nu dorea să părăsească locația fără un suspect în cătușe și un caz solid care să susțină arestarea. Petty avea cuțitul, avea posibilitatea și cu siguranță avea motivul – ce mod mai bun de a-și încheia cariera la Copy Right decât pensionarea cu un milion de dolari bani gheață în buzunare? Câștigarea Emmei Campano ar fi fost cireașa de pe tort.

Totuși, era de ajuns? Era acest omuleț patetic în stare să omoare în bătaie o fată și să simtă și

plăcere făcând acest lucru? Faith spusese că ar fi cea mai tare dacă ar fi fost în stare să recunoască un ucigaș de la o sută de pași. Ascundea Lionel Petty o crimă în inima să ori era amestecat în ceva rău – în momentul nepotrivit, la locul nepotrivit?

Oricum, Will dorea să îl izoleze pe Petty într-un spațiu închis și departe de ieșire, unde ar fi putut să-i vorbească. Dorea mai ales să-l vadă punând cuțitul jos.

— Tot nu te pot auzi, îi spuse el din nou.

Petty își puse mâinile la gură, glumind:

— Uneori fac și eu livrări!

Will știa că biroul se afla în spatele clădirii. Bănuia că toată hârțogăria era păstrată tot acolo. Îi strigă lui Petty:

— Vreau să văd și cui îi livrați.

Petty încuviință din cap, lăsând cuțitul jos și se ridică. Porni către birou, dar se răzgândi. Will își duse mâna la tocul pistolului în timp ce degetele lui Petty se mișcau către cuțit, dar omul luă numai o mână de cartofi prăjiți. Continuă să mănânce în timp ce îl conduse pe Will în spatele magazinului. Când ajunse la ușă, scoase un mănunchi de chei.

— Warren îți lasă alea ție mereu? îl întrebă Will.

— Niciodată, omule. Introduse cheia în încuietoare, deschise ușa și se așeză în fața biroului. Zgomotul era cumva mai atenuat în încăperea aceea mică și Petty continuă pe un ton normal.

— Warren și-a uitat cheile aseară. Nu știu ce se întâmplă cu el. Mai mereu uită câte ceva. Deschise un sertar și începu să umble prin dosare: E o treabă hilară pentru că urăște să o dea-n bară.

Will stătea în cadrul ușii și simțea briza aerului condiționat înghețându-i transpirația de pe spate, lipindu-i cămașa de vestă. Se lăsă pe cadrul ușii și își duse mâna la spate, să simtă pistolul fixat în tocul său.

Petty mormăia singur în timp ce căuta prin dosare.

— Îmi pare rău, Warren are propriul sau sistem de îndosariere.

— Nu te grăbi, zise Will. Se uită la CD-urile plasate de-a lungul peretelui, la felul în care casetele colorate de bijuterii erau stivuite într-o anumită ordine, logourile înregistrărilor, creativitatea lor.

Will simți furnicături urcându-i pe șira spinării.

— Dar dosarele de clienți de pe rafturi? Warren are un sistem și pentru ele?

— CD-urile? râse Petty. La naiba, omule, nici nu știu de unde să încep să-ți explic felul cum le-a aranjat. Nici măcar nu am voie să le ating.

— Dar Warren știe unde se află totul, nu-i așa?

— Le poate găsi cu ochii închiși.

Will se îndoia sincer de asta. Warren ar fi trebuit să vadă culorile, modelele, înainte să găsească discul de care avea nevoie.

— Lucrai aici în ziua în care Emma a fost răpită?

— Eram liber, aveam o durere de cap teribilă.

— Warren e stângaci? Petty ridică o mână în loc de răspuns. Will nu-și dădu seama care; creierul său nu putea să discearnă ușor între stânga și dreapta.

— Uite-l, zise Petty, scoțând un dosar. Ignoră greșelile de scriere. Warren este un ciudat. Este practic incapabil să silabisească, dar nu ar recunoaște asta vreodată.

— Ce vrei să spui? întrebă Will, deși deja știa răspunsul.

Warren folosise codul culorilor pe CD-uri, bazându-se pe acuitatea vizuală pentru a găsi dosarul căutat. Dovada fusese sub nasul lui Warren încă din momentul în care venise în biroul managerului pentru a viziona casetele video ale pazei. Warren folosise sistemul culorilor pentru același motiv ca și Will: nu știa să citească.

— Warren are dreptate mai tot timpul, dar nu ar admite vreo greșeală. Parcă aș lucra la Casa Albă,

continuă Petty.

— Mă refeream la greșelile de scriere. Spuneai că nu poate nici să silabisească. Ce vrei să spui?

Petty dădu din umeri, dându-i o foaie de hârtie.

— Uite, ca aici. Vreau să spun, e de nivel de grădiniță, nu?

Will se uită la foaie. Îl durea stomacul. Nu vedea decât linii.

— Stai să vezi. Petty deschise alt sertar și, printre diferitele dosare, Will văzu mai multe cuțite asemănătoare cu cel pe care îl avea Petty mai devreme.

— De unde le ai?

Petty se aplecă, întinzându-și mâna către fundul sertarului:

— Uh, de la cantina de mai jos. O să ne raportezi?

— Și Warren fură, nu-i așa?

— Amândoi. La cantină ne dau numai cuțite ieftine de plastic. Se ridică, ținând o carte în poală: O să le duc înapoi. Știu că e furt.

Will se îndreptă către carte:

— Dă-mi-o mie.

Petty îi întinse cartea.

— E patetic. Se poartă mereu că și cum ar fi perfect, de parcă ar fi un fel de geniu intelectual, iar apoi ascunde asta? Clasic pentru Warren. Ce fraier!

Will se uită la copertă. Nu putea citi titlul, dar recunoscu imediat triunghiurile și pătratele multicolore. Evan Bernard îi arătase o carte asemănătoare de dimineață. Era la fel cu cea folosită de Emma Campano.

— Deschide-o, zise Petty. Uite cum aleargă Spot. Și cum Jill își udă pantalonii. Vreau să spun, e o carte pentru copii retardați de un an. Mă face să râd.

Will nu deschise cartea.

— De unde avea asta?

Petty dădu din umeri, lăsându-se pe spate în scaun.

— Mă mai uit prin lucrurile lui uneori, când mă plictisesc. Am găsit-o aruncată în fundul sertarului acum o săptămână, două. Nu părea să fi fost rușinat de obiceiul său, dar oferi încă o informație pentru a se scuza: Warren are de dat rapoarte săptămânale către corporație. Eu intru în computerul său și fac să pară că nu sunt transmise de un idiot.

— Nu folosește corectorul gramatical automat?

— Omule, corectorul gramatical nu-i este prea prieten.

— Nu am văzut vreun computer pe biroul lui. Unde-i computerul lui?

— Obișnuia să-l țină aici, dar în ultima vreme îl ia cu el, în servietă. Își mișcă pumnul sugestiv, în sus și în jos: Probabil se uită la materiale porno pe wireless-ul care îl recepționăm de la cafenea.

— Ce fel de computer are?

— Mac. Simpatic.

— Are mașină?

— Merge pe jos.

— Locuiește aproape?

— Nu prea departe. Merge cu transportul în comun. Într-un final, Petty deveni suspicios: De ce mă întrebi toate acestea despre Warren?

Will răsfoi cartea. Paginile se deschiseră undeva la mijloc, unde cineva folosise un card de plastic pentru a marca o pagină. Will aruncă o privire pe card și văzu imaginea lui Adam Humphrey. Se auzi un bâzâit. Petty se roti cu scaunul pentru a privi camerele de securitate. Apăsând un buton de pe birou, zise:

— Vorbești de lup…

Will văzu pe monitor cum Warren Grier deschide ușa de sticlă dinspre parcare.

— Stai aici, îi spuse lui Petty. Încuie ușa și sună la 911. Spune-le că un ofițer are nevoie urgent de

asistență. Petty rămăsese înghețat în scaun și Will insistă: Nu mă joc, Lionel. Fă ce ți-am spus.

Will închise ușa după el. Picamerul se oprise, dar copiatoarele mergeau, iar bâzâitul foilor încă îi răsuna în urechi. Will ajunsese la tejghea când Warren se apropia de intrare. Purta tricoul albastru cu Copy Right și căra o servietă maro. Se alarmă să-l vadă pe Will în spatele tejghelei.

— Unde este Petty? întrebă Warren.

— La baie, răspunse Will.

Warren se afla la câțiva pași, în partea cealaltă a tejghelei. Will ar fi putut să-l înșface de guler și să-l tragă peste tejghea într-o clipită.

— I-am spus că răspund eu la telefoane, continuă Will.

Warren aruncă o privire la prânzul lui Petty, la cuțit.

— E totul în regulă?

— Am venit să vă arăt niște fotografii.

Will umblă în buzunarul de la piept și scoase fotografiile din albumul anual, sperând că nu era atât de evident faptul că inima era să îi sară din piept. Aranjă fotografiile în așa fel încât cea cu Kayla să fie în față, iar cea cu Evan Bernard pe jumătate acoperită, în spatele ei.

— Poți să te uiți la fotografiile acestea, te rog?

Warren lasă ușor servieta pe podea. Se uită lung la fotografii înainte de a le lua.

— Pe fată am văzut-o la știri, spuse Warren, pe un ton cu câteva octave mai sus decât cel normal. E cea care a fost înjunghiată, nu?

— Bătută, îl corectă Will, aplecându-se pe tejghea, pentru a ajunge mai aproape de Warren. Cineva a bătut-o până a omorât-o cu pumnii.

Mâna tânărului tremura ușor, tremur împărtășit și de Will. Fotografia lui Bernard era încă vizibilă și Warren își mișcă degetele pentru a o acoperi cu cea a lui Kayla.

— Credeam că a fost înjunghiată.

— Nu, zise Will. Băiatul a fost înjunghiat, o dată, în piept. Un plămân i-a colabat.

— Nu l-a ucis mama?

— Nu, minți Will. A murit în urma unei răni de cuțit. Am primit raportul legistului în această dimineață. Apoi adăugă: E trist. Cred că doar i-a stat în cale. Cred că cel care l-a ucis doar încerca să-l țină departe de Emma.

Warren continua să se holbeze la fotografia lui Kayla Alexander.

— Kayla nu a fost violată, îi spuse Will, încercând să și-l imagineze pe Warren Grier furios, peste Kayla Alexander, înfigându-i cuțitul în piept în mod repetat. Adam Humphrey ar fi urmat, cu o singură rană înjunghiată în piept. Și apoi Emma… oare ce-i făcuse Emmei? Nu credem că ucigașul e acel tip de persoană, zise Will.

— Nu?

— Nu, zise Will. Credem că cel care a ucis-o pe Kayla era doar furios. Probabil că i-a spus ea ceva, l-a provocat. Nu prea era o persoană drăguță.

— Eu… uh…

Continua să se uite la fotografii.

— Îmi dau seama numai uitându-mă la poză. Putea fi foarte crudă.

Warren dădu din cap.

— Celălalt bărbat, începu Will, potrivind fotografiile astfel încât cea a lui Evan Bernard să fie vizibilă complet. L-am arestat pentru că a violat-o pe Kayla.

Warren nu-i răspunse.

— Sperma lui a fost găsită în ea. Probabil au făcut sex înainte ca ea să se întâlnească cu Emma Campano.

Warren continua să se uite la poze.

— O vrem înapoi, Warren. Vrem s-o înapoiem pe Emma familiei ei.

Warren își linse buzele, dar nu spuse nimic.

— Mama ei îi seamănă perfect. I-ai văzut pozele la știri?

Warren negă iar prin mișcarea capului.

— Abigail, îi spuse Will. În pozele pe care le difuzează, e foarte frumoasă. Ca și Emma.

Umerii lui Warren se ridicară ușor.

— Nu mai arată așa acum. Will simțea tensiunea dintre ei de parcă ar mai fi fost cineva lângă ei. Nu poate dormi. Nu poate mânca. Plânge tot timpul. Când a înțeles că Emma este dată dispărută, a trebuit sedată. A trebuit să-i chemăm un doctor s-o ajute.

Warren vorbise atât de încet, încât Will a trebuit să se forțeze să audă:

— Ce e cu Kayla? Mama ei e supărată?

— Da, răspunse Will. Nu foarte mult, totuși. Știa că fiica ei nu era o persoană foarte drăguță. Cred că e mai mult ușurată.

— Și părinții lui?

— Sunt din Oregon. Au luat avionul seara trecută ca să-i ia corpul.

— L-au dus înapoi?

— Da, minți Will. L-au dus acasă să-l înmormânteze.

Warren îl surprinse:

— Eu nu am avut părinți.

Will forță un zâmbet, conștient că buzele sale formau doar o grimasă.

— Toată lumea are părinți.

— Ai mei m-au abandonat, zise Warren. N-am pe nimeni.

— Toată lumea are pe cineva, zise Will.

Fără vreun avertisment, Warren se aruncă la podea. Will se aplecă peste tejghea, încercând să-l oprească, dar se mișcă prea încet. Warren era pe spate, lipit de podea. Ținea în mână un revolver cu țeava scurtă. Gura țevii era la câțiva centimetri de fața lui Will.

— Nu face asta, zise Will.

— Mâinile la vedere, îi ordonă Warren, chinuindu-se să se ridice de pe podea. N-am mai

folosit arme vreodată, dar nu cred să conteze de la o asemenea distanță.

Will se îndreptă încet, ținându-și mâinile în aer.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Warren.

— N-o vei găsi niciodată.

— Ai omorât-o?

— O iubesc, zise Warren și făcu un pas înapoi, cu arma îndreptată spre pieptul lui Will. Asta nu înțelegi. Am răpit-o pentru că o iubesc.

— Evan voia doar banii, nu-i așa? Te-a forțat s-o răpești pe Emma ca să facă rost de bani. A fost ideea lui.

Warren nu-i răspunse. Făcu încă un pas către holul care dădea în parcare.

— Emma nu era genul lui, nu-i așa? Lui îi plac fetele de genul lui Kayla, așa, luptătoare. Warren continua să se apropie încet de ieșire. Will spuse repede: Și eu am crescut la orfelinat, Warren. Știu ce înseamnă zilele de vizită. Stai acolo, așteptând să te aleagă cineva. Nu e vorba de a avea o casă, e vorba să ai pe cineva care se uită la tine și chiar te dorește. Știu că asta ai simțit când ai văzut-o pe Emma, că ai vrut…

Warren își duse degetul la buze, așa cum ai face un copil să tacă. Mai făcu un pas și apoi încă unul și dispăru.

Will sari peste tejghea. Când ajunse în hol, îl văzu pe Warren lovind cu umărul ușa din spate. Îl urmări, ieși în goană pe ușa din spate, ocoli parcarea la timp să-l vadă pe Warren izbindu-se de un Mini roșu-aprins. Will fugi către mașină chiar în momentul în care Faith ieșea. Warren era ametit, dar adrenalina își făcu efectul când realiză că Will se apropie. Puse piciorul pe bara din față și sări peste mașină, încercând să fugă în stradă.

— El e! strigă Will către Faith în timp ce sărea peste Mini.

Fugi în stradă încercând din răsputeri să dea de urma lui Warren. Îl văzu la o stradă mai încolo și începu să alerge după el. Căldura intensă a după-

amiezii aproape îl sufoca în timp ce alerga după tânăr. Will trase aer fierbinte și simți oboseala în piept. Sudoarea îi curgea în ochi. Will prinse cu coada ochiului o clipire roșie și realiză că era Faith cu mașina ei, conducând pe contrasens. Mini-ul se izbea furios de plăcile de metal de pe stradă, sărind în sus și în jos. Și Warren o văzu pe Faith. Coti de pe strada principală și coborî pe una din străzile laterale care duceau spre Ansley Park. Tânărul era rapid, dar ritmul lui Will era de două ori mai rapid. Reuși să se apropie de el când coti pe strada laterală. Chiar și când Warren fugi în pădure, Will tot reuși să recupereze teren. Întotdeauna fusese un maratonist, nu un sprinter. Distanțele lungi erau pasiunea lui, rezistenta fiind singurul lucru pe care îl putea arunca în competiție. Warren era clar opusul său. În timp ce fugea prin pădure, începu să piardă teren, iar distanța dintre cei doi deveni din ce în ce mai mică. Continuă să se uite peste umăr, cu gura larg căscată, încercând să tragă aer în piept. Will era la câțiva centimetri de el, destul de aproape cât să se întindă și să-l apuce de gulerul cămășii. Warren știa asta și îi simțea răsuflarea în ceafă. Făcu singurul lucru pe care îl putea face. Se opri brusc, iar Will avea o viteză așa de mare încât pur și simplu se rostogoli peste capul lui Warren în timp ce amândoi se izbeau de pământ. Pământul și frunzele se împrăștiară în aer în timp ce amândoi încercau să se ridice. Will se rostogoli, dar avea piciorul prins în ceva. Trase puternic de picior, încercând să se elibereze. Warren profită de avantaj, se poziționă deasupra lui, îndreptă arma spre fața lui Will și apasă trăgaciul.

Nu se întâmplă nimic. Apăsă din nou.

— Stai! strigă Faith.

Ajunsese cumva în fața lor. Corpul ei bloca lumina soarelui, cu brațele desenând o umbră pe fața lui Will. Arma ei țintea între ochii lui Warren. Aruncă-l, nenorocitule, că altfel îți zbor creierii înapoi în Peachtree.

Warren se holba la ea. Will nu-i putea vedea ochii, dar știa la ce se uită Warren. Faith era înaltă, blondă și drăguță. Putea fi Emma sau Kayla sau chiar Abigail Campano. Avea soarele în spate. Poate îi dădea impresia lui Warren că un înger se afla deasupra lui. Când ai o armă îndreptată asupra ta, nu poți face decât ce ți se cere. Warren aruncă arma. Aceasta îl lovi pe Will în piept și căzu pe pământ. Will puse mâna pe revolver în timp ce se rostogolea de sub Warren. Își eliberă piciorul dintre lăstari cu o smucitură ușoară. Realiză că i se oprise respirația. Se simțea amețit și un pic rău.

— Ai dreptul să nu spui nimic, zise Faith, în timp ce cătușele se închideau pe încheieturile lui Warren. Ai dreptul la un avocat.

Will se ridică, fiind încă amețit pentru vreo câteva secunde. Ținea arma în mâini. Smith & Wesson, model clasic calibrul 36, cu tocul albastru. Numărul de serie dispăruse. Banda adezivă acoperea mânerul pentru a nu rămâne amprente. Arma fusese pregătită profesionist. Bănuia că Adam până la urmă cumpărase o armă. Will deschise butoiașul și îl răsturnă. Revolverul avea o capacitate de cinci gloanțe. Trei gloanțe îi căzură în palmă. Will se uită la alama lucioasă și simți mirosul de pulbere amestecată cu ulei. Dacă Warren mai apăsa o dată pe trăgaci, Will ar fi fost mort.

Capitolul 19

Faith era mirată de cât de normal i se părea Warren Grier. Arăta obișnuit, tipul tânărului pe care fără să te gândești și a doua oară l-ai lăsa să-ți intre în casă să repare toaleta sau să verifice scăpări de gaze. Gândindu-se la ce se întâmplase cu Kayla Alexander și Adam Humphrey, ceea ce probabil pățise și Emma Campano, Faith se aștepta la un monstru sau măcar la un sociopat arogant că Evan Bernard. În loc de asta, Warren Grier i se părea aproape demn de milă. Avea un corp mic și filiform. Nu putea s-o privească în ochi. Stătea în scaun vizavi de ea, în camera de interogatoriu, cu umerii aduși în față, cu mâinile împreunate între genunchi amintindu-i mai mult de Jeremy când acesta fusese prins furând dulciuri decât de un criminal cu sânge rece.

Ea își drese vocea și el își ridică privirea timid, de parcă ar fi fost în liceu și ea ar fi fost o majoretă care era drăguță cu el când nu se uitau prietenele ei. Era aproape recunoscător că stătea la masă cu ea. Dacă nu l-ar fi văzut țintind arma către fața lui Will Trent cu o oră în urmă, Faith ar fi râs de o asemenea idee: un om ciudat, capabil de așa ceva.

Faith scosese arma numai de două ori în carieră. Nu era un lucru ușor pentru un ofițer de poliție. Nu scoți arma dacă nu ești pregătit să o folosești și acest lucru se justifică numai în anumite circumstanțe. Acolo, în pădure, văzându-l pe Warren Grier cum apasă trăgaciul, ea fusese pregătită să îl apese și ea pe al ei. Dar ar fi fost prea târziu. Faith respectase procedura. Ar fi putut să se justifice oricărei anchete că își făcuse meseria așa cum fusese pregătită: întâi avertisment, apoi tragi. Faith știa că niciodată nu ar mai fi dat acel avertisment. Warren apăsase trăgaciul de două ori deja până să ajungă ea acolo. Singurul lucru care îl

oprise să tragă a treia oară, să trimită percutorul în capsa glonțului și glonțul prin creierii lui Will fusese… ce?

Simți un val de căldură numai gândindu-se cât de aproape fusese. Faith trebui să-și reamintească că partea irațională a lui Warren Grier era cea pe care trebuiau să o ia în considerație tot timpul. Evan Bernard era cel calm și așezat. Warren era cel care reacționa, persoana capabilă de o crimă nebunească. O răpise pe Emma Campano. Îl înjunghiase pe Adam Humphrey. O bătuse pe Kayla Alexander până o omorâse.

Faith realiză că în ultimele douăsprezece ore își permisese să gândească despre Emma Campano că era probabil moartă. Acum se găsea în situația de a accepta posibilitatea ca Emma să fie încă în viață, iar singurul mod de a o găsi era ucigașul care stătea în partea cealaltă a mesei. Se ruga la Dumnezeu ca Will să fie în stare să facă față.

— Constructorii spun că vor finaliza conducta principală de apă curând. Va fi plăcut să avem strada liberă, în sfârșit, spuse Warren.

Faith se întoarse puțin cu scaunul, cu spatele la el. Pe marginea mesei era o cameră fixată pe un trepied care le înregistra toate mișcările. Se gândea la camera de fetițe a lui Evan Bernard și se întrebă dacă Warren stătuse în camera alăturată în fața computerului, privindu-l. Nu găsiseră unitatea de memorie în apartamentul bărbatului. Nu găsiseră vreun laptop sau vreun computer sau ceva cât de cât incriminator.

— Au fost foarte ocupați după-amiaza asta, zise el. A fost foarte mult zgomot.

Ea simți cum mila îi dispare, fiind înlocuită cu dezgust.

Conform spuselor lui Lionel Petty, Warren petrecea mult timp în birou cu ușa închisă. Oare îi urmărea pe Emma și Adam în parcare pe monitorul de securitate? Oare acolo o văzuse prima oară pe Emma? Cum se potrivea Kayla cu toate acestea?

Unde intervenea Evan Bernard? Faith îl trecuse pe Warren prin sistem, urmărind cum era fotografiat, amprentat și percheziționat. Will îi spusese despre apartamentul prăpădit deținut de Warren în centru, pe Strada Ashby. Era o garsonieră cu toaleta pe hol, genul de locuință în care te muți după ce ieși din închisoare. Proprietara lui Warren fusese șocată să audă că cel care locuia de zece ani în chirie la ea fusese arestat. Îi povestise lui Will că în afară de muncă nu ieșea nicăieri. Nu îl vizita niciun prieten. Atunci, unde o ținea pe Emma Campano?

Ca și cum i-ar fi putut citi gândurile, Warren îi spuse:

— Nu o veți găsi.

Faith nu-i răspunse și nici nu încerca să întrevadă vreo speranță în vorbele lui. Warren încercase de câteva ori să înceapă o conversație cu ea. Mușcase momeala primele dăți, dar înțelesese repede că încerca să o inducă în eroare. El voia să discute despre vreme, despre știrile legate de secetă – orice ar fi atras-o într-o conversație fără sens. Faith învățase de mult că nu trebuie să le dai suspecților ceea ce vor. Asta ar fi pus relația lor într-o poziție în care ei ar fi crezut că dețin controlul. Se auzi o ciocănitură în ușă și Will intra în cameră. Ținea în mână câteva dosare viu colorate. Dădu ușor din cap către Faith, asigurându-se că totul era în regulă. Warren îi spuse:

— Îmi pare rău că am încercat să te ucid.

Will îi zâmbi.

— Mă bucur că n-ai reușit.

Dovedea o remarcabilă stăpânire de sine, iar Faith se simți din nou impresionată de cât de puțin polițist părea Will Trent. Își îndreptă vesta, asigurându-se că avea cravata bine aranjată și se așeză lângă Faith. Arăta mai mult ca un contabil gata să înceapă un audit decât ca un polițist. Will îi spuse lui Warren:

— Amprentele tale se potrivesc cu cele de pe biletul introdus pe sub ușa lui Adam Humphrey săptămâna trecută.

Warren dădu din cap o dată. Stătea aplecat peste masă, cu mâinile între genunchi. Pieptul îi era apăsat pe suprafața de metal, așa cum fac copiii mici când încearcă să se ridice. Will îl întrebă:

— Ai încercat să-l avertizezi pe Adam să stea deoparte? Warren dădu din cap iar. Pot să îți spun eu ce s-a întâmplat? El părea să se aștepte exact la acest lucru. Cred că ai plănuit asta din timp. Evan Bernard avea nevoie de bani ca să continue procesul cu Georgia Tech. Își pierduse pensia, celelalte avantaje legate de pensie, totul. Will îi spuse lui Faith: Am aflat că își vânduse casa vara trecută ca să achite facturile juridice.

Scutură din cap, arătând că percheziționaseră casa și nu găsiseră nimic. Faith se întreba acum ce alte informații descoperise cât ea stătuse cu Warren. Își aruncă privirea pe dosarele colorate și Will îi făcu cu ochiul. Warren îl întrebă:

— Ai fost adoptat?

Faith nu înțelese întrebarea, spre deosebire de Will.

— Nu, răspunse el. Am plecat la optsprezece ani.

Warren îi zâmbi sufletului geamăn:

— Și eu.

— L-ai cunoscut pe Bernard când ai plecat de la orfelinat? Preda acolo? Cred că Evan Bernard ți-a făcut cunoștință cu Kayla Alexander. Avea nevoie de Kayla, să-ți deschidă ușa din față și să se asigure că Emma e acasă. Poate că ea trebuia să-l calmeze pe Adam în timp ce tu o luai pe Emma. Warren nu confirmă nimic. Kayla îi spusese Emmei să parcheze în garaj?

Warren îi răspunse, cu o față imobilă:

— Kayla îi spusese să parcheze acolo anul trecut, ca să nu afle părinții că lipseau de la școală.

— Să ne întoarcem în urmă cu trei zile, în ziua crimei. Ai folosit cărarea din pădure din spatele Copy Right ca să ajungi la familia Campano?

— Da.

— Aveai cuțitul și mănușile cu tine?

— Da.

— Deci te-ai dus acolo cu intenția să ucizi pe cineva?

El ezită și apoi ridică din umeri. Will răsfoi dosarele și îl deschise pe cel verde.

— Am găsit asta în biroul tău de la centrul de copiere. Îi arătă lui Faith fotografia înainte să-l împingă către Warren. Poza o arata pe Emma Campano pășind alături de Adam Humphrey. Cei doi adolescenți mergeau ținându-se pe după umeri. Capul Emmei era dat pe spate și râdea. Îți plăcea s-o privești, spuse Will. Warren nu-i răspunse, dar nici Will nu pusese de fapt o întrebare. Gândeai că Adam nu era îndeajuns de bun pentru ea? El rămase tăcut. Știai că Emma e mai specială. Cine îți spusese că are aceeași problemă cu cititul ca și tine?

— Nu am o problemă cu cititul.

Tonul său era defensiv, o schimbare radicală față de maniera conversațională adoptată mai devreme.

Will deschise un alt dosar, pe cel albastru, și îi arătă lui Faith un formular ce părea oficial.

— Acesta este un formular de evaluare completat de un psiholog care l-a intervievat pe Warren când a părăsit orfelinatul.

Will așeză foaia pe masă, întorcând-o către Warren. Faith văzu că pagina avea anumite paragrafe marcate cu puncte colorate. Will puse degetul pe punctul albastru.

— Antisocial, citi el, mutând degetul pe punctul roșu. Tendințe sociopate. Mută degetul pe următorul punct și apoi și pe următorul, strigând: Probleme de control al furiei, aptitudini puțin dezvoltate, aptitudini de citire slabe. Vezi asta, Warren? Vezi ce au spus despre tine? Făcu o

pauză, deși nu se aștepta la vreun răspuns. Will puse la loc foaia în dosar și tonul i se schimbă brusc când spuse: Ei bine, cred că nu contează dacă o vezi, pentru că spune clar că nu o poți citi.

Durerea sclipi în ochii acestuia ca și cum simțea trădarea. Will continua să-l toace mărunt, pe un ton calm, ca și cum ar fi întruchipat deodată și polițistul bun și polițistul rău.

— De asta ai renunțat la școală la șaisprezece ani? Warren dădu din cap. Cred că școala nu era mare distracție, mai ales când te-au băgat la un loc cu copiii proști. Pentru a înțelege și Faith, Will explică: Warren a fost introdus într-o clasă cu copii cu nevoi speciale când avea cincisprezece ani, deși IQ-ul lui se încadra în limitele normale.

Warren se uită în jos, la masă, cu ochii încă sclipind.

— E destul de trist când microbuzul trage în fața orfelinatului, zise Will.

Warren își drese glasul, străduindu-se să vorbească.

— N-o veți găsi vreodată. Și n-o veți mai vedea vreodată. O am aici, insistă el, ducând degetul la tâmplă. O am aici tot timpul.

— Știu că este în viață, zise Will părând atât sigur de el încât Faith aproape că îl crezu. Nu ai ucide-o, Warren. Reprezintă ceva special pentru tine.

— Mă iubește.

— Este îngrozită de tine.

El își scutură capul.

— Ea înțelege de ce a trebuit să fac asta. Trebuia să o salvez.

— Ce înțelege?

— Că o protejez.

— O protejezi de Bernard?

El își scutură capul, mușcându-și buzele, refuzând să-l toarne pe profesor. Will deschise dosarul roșu și luă o altă foaie de hârtie pe care o împinse spre Warren.

— Este convingerea mea că Warren Grier are o dizabilitate nediagnosticată de citire și scriere. Aceasta, combinată cu IQ-ul mediu și comportamentul antisocial…

— Va muri, și tu vei fi vinovat de tot, șopti Warren.

— Nu eu am luat-o de lângă familie. Nu eu i-am omorât cea mai bună prietenă.

— Kayla nu era prietena ei, zise Warren. O ura. Nu o putea suporta.

— De ce?

— Kayla o lua peste picior tot timpul, răspunse Warren. Spunea că e proastă pentru că are nevoie de ajutor special după școală.

— Kayla se purta urât și cu tine?

El se mulțumi să dea din umeri, dar răspunsul la această întrebare zăcea mort la morgă acum.

— Spune-mi ce s-a întâmplat în acea zi, Warren. Kayla ți-a dat drumul în casă?

— Trebuia să îmi dea drumul înăuntru și să tacă din gură, dar nu se mai oprea. Era supărată din cauza lui Adam, pentru că el era sus și făcea sex cu Emma. O tot ținea pe a ei cum că Emma e proastă și cum că nu merită să aibă un iubit. Spunea că Emma e mai proastă decât mine.

— Kayla a început să țipe?

— Când am lovit-o, îl completă Warren. Și nu tare, doar ca s-o fac să tacă.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— A fugit în sus, pe scări. Continua să țipe. I-am spus să termine, dar nu a vrut. Urma să mă ajute cu Adam. Urma să-i țin cuțitul la gât ca să nu încerce el ceva, dar ea înnebunise. A trebuit s-o lovesc.

— Ai înjunghiat-o pe Kayla?

— Nu știu. Nu-mi amintesc. Am simțit că cineva mă apuca de mână și era el, era Adam. M-am ridicat și cuțitul s-a înfipt în pieptul lui. Nu am vrut să-i fac rău. Am încercat să-l ajut. Am încercat să-l avertizez să plece.

— Unde era Emma în timp ce se întâmplau toate acestea?

— Am auzit-o plângând. Era în șifonier, într-una dintre camere. Avea… Vocea i se sugrumă, dar reuși să continue: Camera era foarte frumoasă, știi? Avea un televizor mare și un șemineu și toate hainele alea și pantofii și tot restul. Avea tot.

— Ai lovit-o?

— Nu i-aș face rău.

— Dar era inconștientă când ai cărat-o jos, pe scări.

— Am ieșit afară. Nu știu ce se întâmplase cu ea. Am cărat-o. Am pus-o în portbagaj și m-am dus în parcare așa cum trebuia să fac.

— Așa cum îți spusese Bernard?

El se uită la masă din nou, iar Faith se întrebă cu ce-l avea la mână Evan Bernard pe tânăr. După toate aparențele, Bernard prefera fetele. Mai există oare o altă față a depravării sale pe care încă nu o descoperiseră?

— Unde ai dus-o, Warren? întrebă Will. Unde ai dus-o pe Emma?

— Într-un loc sigur, răspunse el. Undeva unde putem fi împreună.

— Nu o iubești, Warren. Nu răpești pe cineva dacă îl iubești. Ei vin la tine. Ei te aleg. Nu invers.

— Nu e așa. A spus că mă iubește.

— După ce ai răpit-o?

— Da. Warren avea un rânjet pe față de parcă veștile îl surprinseseră și îl uimiseră. Se îndrăgostise de-a binelea de mine.

— Chiar crezi asta? întrebă Will. Chiar crezi că aparții lumii ei?

— Mă iubește. Mi-a spus-o.

Will se aplecă mai aproape.

— Cei ca tine sau ca mine nu știu ce înseamnă să ai o familie. Nu înțelegem cât de adâncă este acea legătură, nu simțim niciodată cât de mult își iubesc părinții copiii. Ai rupt acea legătură,

Warren. Ai luat-o pe Emma de lângă părinții ei exact cum ai fost și tu luat de lângă ai tăi.

Warren își clătină capul în continuare, dar mai mult a tristețe decât siguranță.

— Cum te-ai simțit în camera ei, văzând felul în care trăia ea, când tu nu aveai nimic? Vocea lui era joasă, confidențială. Te-ai simțit nelalocul tău, nu-i așa? Am fost și eu acolo. Am simțit și eu asta. Noi nu ne potrivim cu acești oameni normali. Nu ne pot scăpa de coșmaruri. Nu înțeleg de ce uram Crăciunul și zilele de naștere și vacanțele de vară, pentru că fiecare sărbătoare ne amintește de timpul petrecut singuri.

— Nu. Warren își scutură capul cu vehemență: Nu mai sunt singur. O am pe ea.

— Ce-ți dorești, Warren? Vreo scenă de familie unde tu ajungi acasă de la muncă și Emma îți gătește cina? Te sărută pe frunte și tu bei niște vin și vorbiți despre ziua care a trecut? Și poate după aceea ea spală vasele și tu le usuci?

Warren ridică din umeri, dar Faith își dădu seama că este exact genul de viață pe care și-o închipuise el.

— Ți-am văzut pozele făcute jos, la arest. Știu cum arată arsurile de țigară.

— Du-te dracu', îi răspunse el în șoaptă.

— I-ai arătat arsurile Emmei? I-a venit rău la fel cum îți vine și ție rău de fiecare dată când le vezi?

— N-ai dreptate.

— Trebuia să simtă cicatricile, Warren. Știu că ți-ai scos hainele. Știu că voiai să-i simți pielea lipită de a ta.

— Nu.

— Nu știu care e mai greu de suportat, durerea sau mirosul. La început, simți că te străpung ace micuțe – milioane, care ard și ustură. Apoi te izbește mirosul. E ca o frigare, nu? O miroși vara în tot orașul, acea carne crudă care arde pe jar.

— Ți-am spus, ne iubim.

Tonul lui Will era aproape jucăuș, ca și cum pregătea finalul unui banc.

— Îți simți vreodată pielea la duș, Warren? Te săpunești și mâinile tale ajung pe coaste și simți găurelele lăsate de arsuri în piele?

— Nu mi s-a întâmplat.

— Sunt ca niște ventuze când sunt ude, nu-i așa? Pui degetul și te simți prins de ele mereu.

El negă cu o mișcare a capului.

— Ai implorat să se termine odată, țipând că o muierușcă din cauza durerii? Le-ai spus că ai face orice, nu-i așa? Orice, numai să se oprească durerea.

— Nimeni nu m-a rănit atât de tare.

Tonul lui Will se înăspri, cuvintele erau mai rapide.

— Simți acele cicatrici și te enervează. Vrei să te răzbuni pe cineva – poate pe Emma, cu viața ei perfectă și tăticul bogat și mama frumoasă care apelează la doctor pentru că nu poate suporta ideea că ar putea rămâne fără prețioasa ei fetiță.

— Oprește-te.

Will lovi masa cu mâna. Toți tresăriră.

— Nu-ți aparține, Warren! Spune-mi unde este!

Maxilarele lui Will se încleștară în timp ce se holba la masa din fața lui. Scuipă în timp ce se apropia și mai mult.

— Te cunosc. Știu cum îți funcționează mintea. Nu ai răpit-o pe Emma pentru că o iubești, ai răpit-o pentru că vrei s-o faci să sufere.

Încetișor, Warren se uită în sus, cu fața la Will. Furia sa era aproape necontrolată, buzele îi tremurau ca unui câine turbat.

— Da, zise el, cu vocea abia șoptită.

— A țipat.

Mimica îi era la fel de controlată ca și vocea.

— A țipat până am făcut-o eu să tacă.

Will se așează din nou în scaun. Pe perete era un ceas. Faith îl ascultă cum ticăie încetișor. Își mută privirea la zidul de cărămidă din fața ei pentru a

nu-i da lui Warren satisfacția curiozității sale sau lui Will intensitatea grijilor ei.

Ea lucrase cu polițiști care puteau sta într-o ploaie torențială și în același timp jurau pe un teanc de Biblii că afară e soare. De multe ori stătuse în exact aceeași cameră de interogatoriu și îl ascultase pe Leo Donnelly, un om divorțat de patru ori și fără copii, povestind despre iubirea lui față de Dumnezeu și despre cele două gemene superbe ale lui pentru a păcăli un suspect să-și recunoască vina. Și Faith inventase uneori un soț invizibil, o bunică iubitoare, un tată absent, numai pentru a-i face pe suspecți să vorbească. Toți polițiștii știau să fabuleze.

Numai că, de această dată, era sigură că Will nu mințea. Will puse mâna pe grămada de dosare.

— Ți-am găsit dosarele de adopție.

Warren negă cu o mișcare a capului.

— Sunt secrete.

— Așa este, dacă nu comiți o ilegalitate, zise Will și Faith se uită cu atenție la el, știind că mințea, încercând să-și dea seama de anumite detalii pe care le lăsa să se vadă când nu spunea adevărul.

Fața lui era la fel de pasivă ca și înainte și ea își muta atenția către Warren pentru a nu înnebuni.

— Mama ta încă trăiește, Warren, zise Will.

— Minți.

— Te caută.

Pentru prima oară de când Will intrase în cameră, Warren aruncă o privire către Faith, apelând parcă la instinctul ei matern.

— Nu-i corect.

— Tot timpul te-a căutat, zise Will.

Deschise ultimul dosar, înăuntru se afla o foaie de hârtie. Întoarse pagina și o împinse către Warren. De unde stătea, Faith văzu că el copiase un memo privind îmbrăcămintea potrivită unui polițist sub acoperire. Logo-ul orașului din susul

paginii fusese copiat de atâtea ori încât pasărea Phoenix arata ca o îngrămădeală.

— Nu vrei să-ți vezi mama, Warren? întrebă Will.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Uite-o, zise Will, bătând cu degetul în foaie. Locuiește la mai puțin de zece mile de locul tău de muncă.

Warren începu să se legene înainte și înapoi și lacrimile sale udau pagina.

— Ce fel de fiu va găsi în tine?

— Unul bun, insistă Warren.

— Crezi că ceea ce ai făcut e un lucru bun? Crezi că va dori să fie alături de un om care a răpit o fetiță de lângă familia ei? Will insistă și mai mult. Vei face părinților Emmei același lucru care i-a fost făcut mamei tale. Crezi că va mai putea să te iubească dacă va afla că știai cum s-o readuci pe Emma familiei ei, dar ai refuzat?

— Este în siguranță, zise el. Am vrut s-o știu în siguranță.

— Spune-mi unde este. Mamei ei îi e foarte dor de ea.

El clătină capul.

— Nu. N-o vei găsi niciodată. Va fi cu mine pentru totdeauna. Nu mai poate interveni nimic între noi acum.

— Termină cu tâmpeniile, Warren. N-o voiai pe Emma. Voiai viața ei.

Warren se uită la dosarele din fața lui Will parcă așteptându-se ca ceva și mai rău să fie scos de acolo, că o informație și mai dăunătoare să-i fie aruncată în față. Will încercă din nou.

— Spune-mi unde este și îți voi spune adresa mamei tale.

Ochii lui Warren nu se mutară de la dosare, dar începu să șoptească ceva atât de încet încât Faith nu înțelese ce zicea.

— Mă voi duce s-o aduc chiar eu. O aduc eu cu mașina să te vadă.

Warren continua să șoptească, cu gura mișcându-se și silabisind neinteligibil.

— Vorbește mai tare, Warren, zise Will. Spune-ne unde este ca să le-o putem da înapoi părinților care o iubesc.

Faith înțelese în cele din urmă cuvintele.

— Albastru, roșu, mov, verde. Albastru, roșu, mov, verde.

— Warren.

Vocea îi crescu în intensitate.

— Albastru, roșu, mov, verde.

Se ridică în picioare.

— Albastru, roșu, mov, verde!

Începu să își agite brațele, cu tonul ridicat la maxim.

— Albastru! Roșu! Mov! Verde!

Fugi către ușă și încercă clanța. Faith era cel mai aproape de el și încerca să-l tragă de lângă ușă. Cotul lui Warren o lovi în gură și căzu cu spatele pe masă.

— Albastru! Roșu! Mov! Verde! urlă el izbindu-se în plină viteză de zid.

Will se duse după el și îl luă în brațe. Warren lovea cu picioarele, țipând.

— Nu! Lasă-mă! Lasă-mă!

— Warren!

Will îi dădu drumul, rămânând pregătit să-l prindă din nou la nevoie. Warren se opri în mijlocul camerei. Pe față îi curgea sânge din rana pe care o căpătase dând cu capul de zid. Se aruncă asupra lui Will, cu pumnii descriind mișcări largi.

Ușa se deschise și doi polițiști năvăliră înăuntru să ajute. Warren încercă să fugă pe ușă, dar îl puseră la podea unde se zbătu puternic, aruncându-și mâinile în toate părțile în timp ce încercau să-l încătușeze și urlând. Avântă un picior înainte și îl nimeri pe un ofițer în față. Unul dintre polițiști folosi pistolul cu șocuri electrice. Treizeci de mii de volți îi urlară prin corp. Aproape imediat, Warren se prăbuși la podea. Will stătea pe călcâie,

cu răsuflarea tăiată. Se aplecă peste Warren, cu mâna pe pieptul lui.

— Te rog, îl imploră el. Spune-mi. Spune-mi unde e.

Warren își mișcă buzele. Între cei doi avu loc un schimb de replici. Will dădu o dată din cap asemănător cu afirmațiile lui Warren de mai devreme. Se ridică încet, cu mâinile în poală și le spuse polițiștilor:

— Luați-l.

Polițiștii îl ridicară pe Warren ca pe un sac cu cartofi, târându-l către ușă. Îl vor duce în celulă și-l vor lăsa să doarmă ca să-și revină după șoc. Faith se uită la Will, încercând să înțeleagă.

— Ce ți-a spus?

El arătă către dosarele de pe masă, aplecându-se de parcă încă nu avea suflu să vorbească. Faith se uită la dosare. Nu erau în ordine, dar înțelese: albastru, roșu, mov, verde. Warren striga culorile dosarelor.

•

Biroul echipei Omucideri nu se schimbase în cele trei zile de absență ale lui Faith. Suspensorul lui Robertson atârna în continuare de capătul biroului lui. O păpușă gonflabilă marcată ca „dovadă” în timpul ultimei petreceri stătea pe dulapul cu dosare, cu gura deschisă în formă sugestivă de O, chiar și acum, când aerul părăsea trupul ei cu forme atrăgătoare. Biroul lui Leo Donnelly fusese curățat, în afară de o fotografie veche a lui Farrah Fawcett decupată dintr-o revistă. De-a lungul anilor, marginile fotografiei fuseseră ornate cu graffitti și alte tipuri de artă mai potrivite băii unui școlar. Era momentul schimbului de tură, un eveniment asemuit întotdeauna de Faith cu un vestiar de fotbal la pauza meciului. Sunetul era asurzitor, mirosul alarmant. Cineva aprinsese un televizor prins de tavan. Altcineva căuta un post pe radioul antic. Un burrito se încălzea la microunde, mirosul de brânză

arsă umplând aerul. Sunete joase umpleau camera în timp ce detectivii intrau și ieșeau, predând cazuri, tachinându-se despre al cui instrument e mai mare, cine va rezolva un caz primul, cine va preda primul un caz imposibil de rezolvat. Pe scurt, întreaga cameră se umplea cu testosteron la fel cum un scutec se umple cu rahat. Faith aruncă o privire la televizor și recunoscu vocea Amandei spunând: „ … mândri să anunțăm că a fost efectuată o arestare în cazul Campano.”

— Mulțumită APD-ului, javră, strigă cineva.

Se aruncară mai multe cuvinte către Amanda – curvă, jigodie, orice termeni pe care acești polițiști și-i aminteau pentru a denigra o femeie care i-ar face să scape pe ei dacă ar sta împreună într-o cameră mai mult de cinci minute.

Cei câțiva detectivi mai apropiați de biroul lui Faith îi aruncară câteva priviri curioase – nu pentru că lucra la acel caz, ci din cauza limbajului. Faith ridică din umeri, continua să se uite la televizor urmărind-o pe Amanda cum face față reporterilor ca un expert. Totuși, încă simțea ochii lor ațintiți asupra ei.

Acest tip de testări aveau loc aproape zilnic. Dacă Faith le spunea să tacă, ea era cea care nu ținea la glume. Dacă-i ignora, luau tăcerea ei drept aprobare tacită. Și nu se opreau aici. Dacă le respingea avansurile sexuale, era lesbiană. Dacă ieșea cu vreunul, era etichetată drept curvă. Faith nu putea câștiga nicicum și a răspunde cu aceeași monedă îi consuma prea mult timp. Bosumflarea, miorlăiala pasiv-agresivă – Faith crescuse deja un copil și nu era pregătită să mai crească vreo douăzeci. Și totuși, îi plăcuse întotdeauna să lucreze aici, îi plăcea să se simtă ca parte a frăției. De asta Will Trent nu se purta sau nu vorbea ca un polițist. Nu stătea în camera echipei. Nu vorbea tâmpenii la o bere cu Charlie Reed și Hamish Patel. Era parte a echipei, dar lucrul împreună cu el semăna cu lucrul într-un balon. Nu aveai parte

de zumzetul oamenilor din jur, de ciocnirile de ego-uri și de delegări. Avea un mod mai intens de a lucra, dar era așa de diferit de modul cu care Faith era obișnuită, astfel că ajungând înapoi printre colegi, simțea că nu mai aparține nicăieri. Trebuia să admită că, cu toate lipsurile lui Will, cel puțin el ascultase ce avea ea să-i spună. Era plăcut să aibă o conversație cu un coleg fără să fie întrebată dacă e pe stop de fiecare dată când nu era de acord cu el.

Faith se uită din nou la televizor. Amanda aprobă din cap în timp ce un reporter întrebă de Academia Westfield, de Evan Bernard. Radia, iar Faith trebui să admită că era în elementul ei în fața camerelor de luat vederi. Reporterii îi mâncau din palmă.

— Domnul Bernard este o persoană care ne interesează.

— Chiar vă interesează asta? strigă unul dintre detectivi.

Faith nici nu trebui să se uite ca să știe că respectivul își atingea probabil zona genitală.

Amanda răspunse la o nouă întrebare.

— Suspectul este un bărbat de douăzeci și opt de ani, cu antecedente.

Un reporter întrebă din afara camerei:

— De ce nu îi dați numele?

— Mâine dimineață va fi acuzat oficial. Tot atunci i se va face public atât numele, cât și dosarul.

Ocoli, evident, faptul că țineau numele lui Warren secret față de presă pentru a preveni apariția vreunui binefăcător care să-i ofere asistență juridică. Faptul ca Lionel Petty crease un raport pe CNN.com cu el și Warren Grier stând lângă un copiator la muncă va lucra curând împotriva lor.

Alt reporter gândea ca și Faith.

— Și fata care a dispărut? Aveți indicii despre locul unde s-ar putea afla?

— Avem încredere că este numai o chestiune de timp până la găsirea Emmei Campano.

Faith realiză că nu spusese dacă va fi găsită în viață sau nu. Simți brusc invidie față de Amanda privitor la poziția ei. Ca și mama lui Faith, Amanda muncise ca să ajungă sus. Faith trebuia să rabde din când în când misoginismul, dar nici nu-și închipuia cu ce avusese de-a face generația mamei ei. Amanda pornise ca secretară, ca și Evan Mitchell, pe vremea când femeile ofițer trebuiau să poarte fuste de lână sub genunchi în timp ce aduceau cafeaua și băteau la mașină rechizitoriile. Amanda dăduse din coate până sus, doar pentru a da de o grămadă de idioți cu scurgeri primordiale din nas care s-o batjocorească chiar și atunci când rezolvase unul din cele mai importante cazuri din oraș de la cel al lui Wayne Williams care fusese văzut aruncând un cadavru în râul Chattahoochee.

Și unde era Faith, după atâția ani de progres și drepturi? Tot într-un loc echivalent secretariatului. E adevărat, se oferise voluntar să catalogheze toate dovezile culese de Will din micuțul apartament al lui Warren Grier. Asta înainte de-a vedea grămezile de cutii luate din apartament și depozitate în jurul biroului ei. Erau cel puțin șase, toate pline până sus cu hârtii. Warren era un obsedat, genul de om care nu putea arunca o chitanță sau un bilet de cinema. Avea încă fluturași de salariu vechi de zece ani.

Faith își atinse falca, învinețită și dureroasă în locul unde cotul lui Warren o nimerise. Găsi niște mâncare congelată veche în fundul congelatorului în camera de odihnă. Punga era tare ca piatra, dar era o senzație plăcută pe gura ei. Ura să fie lovită. Nu că cineva simțea plăcere din asta, dar Faith învățase demult că răspunsul ei natural la durere era să vomite. Faptul că ținea o pungă înghețată de spaghete și chiftele pe vânătaie nu schimba cu nimic deloc lucrurile. Totuși, era un preț mic pe

care îl plătea în comparație cu ceea ce probabil pățea Emma Campano.

Will îl escorta pe Warren Grier către celulele de reținere. La o singură întrebare mai trebuiau să răspundă: unde era Emma? Chiar dacă fata mai era în viață, timpul se scurgea repede. Faith se gândi la condițiile în care ar fi putut fi reținută: încuiată undeva într-o cameră sau, mai rău, aruncată în portbagajul unei mașini. Azi, temperaturile atinseseră patruzeci de grade înainte de prânz. Căldura era nemiloasă, chiar și noaptea. Avea Emma apă? Avea mâncare? Pentru cât timp mai avea provizii? Moartea prin deshidratare survenea după șapte până la zece zile, dar asta fără o rană la cap și fără căldură insuportabilă. Aveau să petreacă următoarele două săptămâni numărând orele până când Emma Campano nu va mai putea să respire?

— Hei, Mitchell, cum merge cu șobolanul ăla? întrebă Robertson.

Stătea la biroul său, lăsându-se pe spate cu scaunul atât de mult încât părea că o să-l rupă.

— Bine, îi răspunse ea, întrebându-se de ce nimeni nu-i mulțumea lui Will că lăsase Poliția din Atlanta să-l plimbe pe Evan Bernard prin fața camerelor când îl scoteau din Academia Westfield.

Robertson îi arătă degetul.

— Fii atentă la nenorocitul ăla. Să nu ai încredere într-unul de la stat.

— Am înțeles. Mersi.

— Ai naibii GBI. Ne iau cazul și fac să pară că ei au făcut toată munca.

Se auziră zgomote de aprobare în toată camera.

Ce memorie selectivă păreau să aibă toți! Faith s-ar fi alăturat corului dacă nu ar fi fost acolo în prima zi, urmărindu-l pe Will cum leagă toate indiciile cap la cap, deși ei le avuseseră în față tot timpul.

Robertson părea să aștepte ca ea să spună ceva, să-și schimbe poziția față de Will sau să facă un comentariu urât la adresa GBI-ului, dar Faith părea

pierdută. Acum o săptămână, cuvintele ar fi izbucnit din ea ca berea din sticlă. Acum secase.

Faith se întoarse la munca ei, încercând să blocheze sunetele din camera echipei. Pentru moment, nu avea puterea de a umbla prin cutiile din apartamentul lui Warren, așa că se concentra asupra monitorului computerului. Will folosise o cameră digitală pentru a face poze apartamentului lui Grier și ea răsfoia o serie de fotografii care arătau aceeași cameră mică din șase unghiuri diferite. Fiecare detaliu banal al existenței lui Warren fusese surprins pe cameră, de la igiena personală la sertarul cu ciorapi. Avea o grămadă de cutii cu hârtii băgate pe sub pat, pline ochi cu carnete de note de la școală și documente oficiale din timpul cât a fost la orfelinat. Era și o poză cu prim-planul unui manual al unui computer Mac laptop, cu un număr de telefon pe copertă. Faith își întoarse capul, întrebându-se de ce a făcut Will poza cu susul în jos. Își luă mobilul și sună la acel număr, acoperindu-și cealaltă ureche cu degetul pentru a bloca sunetul. Telefonul sună o dată, de două ori și apoi se făcu legătura cu un cinema local și începu să primească detalii despre orele spectacolelor. Nimic nou. Cele șase miliarde de cotoare de tichet din cutiile de la picioarele lui Faith arătau clar pasiunea lui pentru marele ecran.

Faith se întoarse la fotografii, încercând să prindă un indiciu care să ducă la găsirea fetei. Tot ce văzu era o garsonieră amărâtă în care Warren își trăise toată viața de adult. Nu existau fotografii ale familiei, nici calendare cu date marcate pentru mesele cu prietenii. După toate aparențele, nu avea prieteni și nici la cine să apeleze. Totuși, nu avea scuze. Will crescuse în circumstanțe similare, după spusele lui. Trăise în orfelinate până la vârsta de optsprezece ani. Devenise polițist – și încă unul foarte bun. Aptitudinile lui sociale mai lăsau de dorit, dar exista ceva sub toată ciudățenia lui care atrăgea.

Sau poate era ceva ce îi spusese mama ei demult: cel mai ușor mod în care un bărbat îți poate ajunge la inimă este să ți-l imaginezi copil.

Faith selectă din nou câteva fotografii, încercând să vadă dacă ceva iese în evidență. Verifică posibilitățile suspecte: un garaj, o debara, o veche căbănuță a familiei, situată în pădure. Niciunul din acestea nu păreau a fi ascunzători pe care le-ar folosi Warren. Nu avea mașină, nu avea prea multe lucruri de depozitat și nici familie.

Ceva trebuia să cedeze. Trebuia să existe o cale către Emma Campano care nu fusese găsită. Evan Bernard avea să iasă pe cauțiune în mai puțin de douăsprezece ore. Va fi din nou pe străzi, liber să facă ceea ce voise până să se ajungă la data procesului intentat pentru că a făcut sex cu Kayla Alexander. Dacă nu găseau ceva să-l lege de crimele din reședința Campano, urma să primească nimic mai mult de o linie la palmă, probabil trei ani de închisoare, după care își va relua viața.

Și ce va face după aceea? Existau prea multe căi pentru un bărbat interesat de fetițe de a găsi victime. Biserica. Meditații sâmbăta. Grupuri pentru tineret. Evan Bernard se va muta probabil în afara statului. Poate că nu se va înregistra ca având antecedente penale sexuale în noul oraș. Ar putea locui lângă o piscină său liceu sau chiar grădiniță. Warren Grier nu va ceda. Cu orice îl avea la mână Evan Bernard pe tânăr, acest lucru era indestructibil. Singurul lucru pe care Faith și Will îl reușiseră era să-i facă viața mai dificilă de acum încolo lui Bernard. Nu găsiseră absolut nimic pentru a-l ține închis pentru tot restul vieții și de asemenea nimic care să-i aducă mai aproape de găsirea Emmei Campano.

Și mai era și faptul că Faith știa cum au tendința să lucreze astfel de indivizi. Bernard o violase pe fetiță în Savannah, dar nu putea fi prima oară, iar Kayla nu avea să fie nici ultima. Mai exista oare vreo fetiță la care poftea cu fanteziile sale

bolnave? Mai exista vreo adolescentă care să-și vadă viața dată peste cap de nenorocitul ăla bolnav?

Faith puse jos punga înghețată, mișcându-și falca pentru a se asigura că nu existau pagube permanente. Își puse mâna la față și, fără să vrea, o cuprinse amintirea lui Victor atingându-i obrazul. O sunase de trei ori pe mobil și-i lăsase trei mesaje din ce în ce mai pline de scuze. Într-un final apelase la lingușeală și sincer, aproape îl iertase. Faith se întrebă dacă îi va înțelege vreodată pe bărbații din viața ei.

Will Trent era cu siguranță o enigmă. Felul în care îi vorbise lui Warren în camera de interogatoriu fusese atât de intim, încât Faith fusese incapabilă să-l privească în ochi. Oare toate acele lucruri i se întâmplaseră lui Will? Era și el un produs afectat de programul de adopție al statului, ca și Warren Grier? Ceea ce Will spusese despre arsurile de țigară părea foarte real. Sub jachetă, vestă și cămașă ascundea cicatrici similare? Faith era la biroul central când îi făcuseră fotografiile pieptului rănit al lui Warren. Ca ofițer de poliție, văzuse multe arsuri de țigară atât pe victime, cât și pe suspecți.

Nu o surprindeau, sunt una dintre chestiile la care te aștepți împreună cu tatuajele și urmele de ace.

În general, oamenii nu alegeau o viață criminală doar de dragul aventurii. Erau drogați și criminali dintr-un motiv care de obicei se regăsea în primii ani de viață.

Era cumva Will doar un mincinos notoriu? Când vorbea despre cum e să-ți atingi arsurile, vorbea din experiență sau încerca să-și închipuie? Trecuseră trei zile de când îl cunoscuse și știa despre el la fel de multe ca în prima zi. Și încă nu înțelegea cum reușea să-și facă meseria. Warren încercase să-l ucidă și, în loc să-l bage în celulă împreună cu pedofilii și violatorii, Will în

condusese personal la celulă ca să se asigure că va sta singur în ea. Și apoi mai era și Evan Bernard. Orice polițist bun știa că cea mai bună cale de-a obține o confesiune era să-l închidă cu cei mai mari nenorociți din închisoare și totuși Will îl păsuise și îl pusese cu transsexualii.

Faith se gândi că e prea târziu să-și dea seama de strategia lui – și apoi, el nu prea o consulta. Ținea toate detaliile cazului încuiate în cap și poate, dacă Faith avea un pic de noroc, lăsa să mai scape câte ceva când avea chef. Lucra cum nu lucra niciun alt polițist cunoscut ei. Nu există planșa crimei în biroul lui – o listă cronologică cu ce s-a întâmplat, când, cine a făcut ce, pozele suspecților și ale victimelor una lângă alta pentru a găsi eventuale indicii și direcții de urmărit. Nu avea cum să țină minte toate acestea. Poate le păstra pe un reportofon valoros. Oricum, dacă i se întâmpla ceva lui Will, investigatorul principal următor nu ar ști de unde să preia. Era o crasă încălcare a procedurii, iar Faith se miră ca Amanda permisese acest lucru.

Să analizezi relația dintre Amanda și Will era doar o pierdere de timp. Faith se întoarse la computer, cu mâna odihnindu-se pe mouse. Ecranul se aprinse și arată o fotografie a raftului de cărți al lui Warren Grier. Nu-și dăduse seama mai devreme, dar acum i se părea ciudat că un om care nu știa să citească să aibă cărți acasă. Își scrânti ochii încercând să citească titlurile și apoi se gândi mai bine, dându-le ochilor o pauză și apăsând butonul de mărire a imaginii. Erau câteva cărți cu poze, ceea ce era de înțeles și câteva ce păreau manuale pentru piese de echipamente de birou. Cotoarele erau toate aranjate mai degrabă pe culori decât pe titluri. Cărțile de pe raftul de jos erau mai înalte, iar titlurile în ceață datorită focalizării greșite. Faith ghici după mărimea lor că erau cărți de artă, genul de cărți pe care le puneai pe măsuța de cafea ca să te dai mare. Faith mări imaginea pe

raftul de jos, dar tot nu putu deslușI titlurile. Ceva îi era cunoscut la cotoarele gri a trei dintre cărți. Își sprijini bărbia în palma strâmbându-se la durerea simțită la falcă învinețită. De ce îi păreau cotoarele așa de cunoscute?

Deschise una din cutiile din garsoniera lui Warren și căută să vadă dacă vreuna din cărți fusese împachetată. Toate păreau să conțină hârtii și chitanțe datând de zece ani încoace. Faith răsfoi teancurile, întrebându-se de ce naiba luase Will toate gunoaiele alea de acolo. Chiar era necesar ca ei să știe că Warren plătise în urmă cu șase ani o sută zece dolari către Vision Quest pentru un examen oftalmologic? Și mai mult, de ce i-ar irosi Will timpul cerându-i să verifice toate acestea, care, în fond, erau doar gunoaie? Simțea cum se enervează în timp ce parcurgea pagină cu pagină de documente nefolositoare. Faith înțelegea de ce Warren le-ar păstra – n-ar avea de unde să știe când îi vor trebui, dar de ce ar avea nevoie Will să le catalogheze drept probe? Nu-i păruse un tipicar, iar cu Bernard și Warren închiși, timpul ei putea fi folosit mai bine.

Încetișor, Faith se ridică în scaun, uitându-se fără prea mare atenție la data chitanței din mâna ei. Mintea îi zbură la diferite scene din ultimele zile: Will încercând să ajungă la întrerupătorul din dormitor, deși semnul spunea clar că nu funcționează. Felul cum îl găsise la școală ieri, cu capul aplecat asupra unui ziar, atingând cu degetul fiecare cuvânt de pe pagină. Chiar și acasă la Evan Bernard, astăzi, pusese degetul pe fiecare pagină a albumelor anuale în loc să caute la cuprins numele, așa cum făcuse Faith când găsise fotografia lui Mary Clark.

Acum două zile, după diagnosticul relevant oferit de Evan Bernard privind faptul că răpitorul era analfabet, Faith mai avea o întrebare: cum poate cineva merge la școală fără să știe să scrie și să citească?

„Se întâmplă”, îi spusese Will. Părea foarte sigur. Oare pentru că i se întâmplase și lui?

Faith scutură din cap, deși se certa cu ea singură. Nu avea cum. Trebuia să fii absolvent universitar ca să intri în GBI. Nu acceptau pe oricine. Și lăsând asta deoparte, fiecare agenție funcționa pe munți și munți de hârțoage. Trebuiau completate rapoarte, cereri, trebuiau depuse dosarele cazurilor. Îl văzuse Faith pe Will completând ceva? Se gândi la computerul lui, la faptul că avea un microfon. De ce-ar avea nevoie de microfon la computer? Dicta rapoartele?

Faith se frecă cu degetele la ochi, întrebându-se dacă nu cumva lipsa de somn o făcea să vadă lucruri care erau inexistente. Pur și simplu nu era posibil. Lucrase cu el aproape în fiecare oră de când începuse toată această tărășenie. Faith nu era atât de proastă să nu vadă ceva atât de evident. Cât despre Will, era prea inteligent ca să fie slab la ceva atât de simplu.

Se uită din nou la ecranul computerului, concentrându-se pe cărțile puse de Warren pe raftul de jos. Întrebări despre Will încă îi umpleau gândurile. Putea el să citească titlurile? Putea citi bilețelele de amenințare băgate pe sub ușa lui Adam Humphrey? Ce altceva ratase el?

Faith clipi, realizând într-un sfârșit de ce cele trei cărți de pe raftul de jos îi păreau așa de familiare. Ea punea abilitățile lui Will la îndoială când dovezi importante se aflau chiar în fața ei.

Își scoase caietul cu spirală, căutând un număr de telefon pe care și-l notase la școala de dimineață. Tim Clark răspunse la telefon la al treilea țârâit.

— Mary e acolo?

Din nou el păru reticent în a-și lăsa soția să vorbească cu poliția.

— Doarme.

Ea era probabil exact acolo unde o lăsase Faith, holbându-se la curtea din spatele casei, întrebându-

se cum va face față amintirilor.

— Trebuie să vorbesc cu ea. E foarte important.

El își drese vocea, lăsând să se înțeleagă că nu era prea mulțumit. Câteva minute mai târziu, Mary veni la telefon. Faith se simți jenată căci crezuse că soțul o minte. Vocea femeii părea a unei persoane trezite dintr-un somn foarte adânc.

— Iertați-mă că vă deranjez.

— Nu-i problemă, răspunse femeia, pronunțând cu greutate cuvintele.

Faith nu se mai simți atât de jenată când realiză că Mary Clark băuse.

— Știu că nu vă amintiți numele fetei pentru care Evan a fost acuzat de viol la Crim, începu Faith. Dar vă aduceți aminte că spuneați că are un alibi?

— Ce anume?

— Atunci, în Crim, repetă Faith, vrând să o scuture prin telefon. Vă aduceți aminte că ați spus că Evan a părăsit școala din cauza unor acuzații de viol?

— N-au putut dovedi nimic. Mary râse forțat. Scapă întotdeauna.

— Exact, insistă Faith, uitându-se la ecranul computerului, cu arhicunoscutele cotoare gri ale albumelor anuale ale Liceului Alonzo Crim pe raftul lui Warren Grier. Dar, atunci, ați spus că a scăpat datorită unui elev care i-a oferit un alibi.

— Da, spuse Mary. Warren Grier. Aproape scuipă cuvintele. A spus că au fost împreună după școală pentru niște meditații sau așa ceva.

Faith trebuia să fie sigură.

— Mary, vrei să spui că Warren Grier i-a oferit un alibi lui Evan Bernard pentru o fărădelege de acum treisprezece ani?

— Da, repetă ea. Patetic, nu? Retardatul ăla mic era băgat pe sub pielea lui Evan mai adânc și decât mine.

Capitolul 20

Will căută să ia un pahar de unică folosință, dar găsi aparatul gol. Se uită în cilindrul lung și gol montat pe dozatorul de apă, asigurându-se că niciun pahar nu rămăsese blocat înăuntru.

— Mai am în spate, se oferi Billy Peterson.

Acesta era un ofițer bătrân care se ocupase de blocul de celule de mai mult timp decât își putea aminti cineva.

— Mulțumesc.

Will stătea cu mâinile în buzunare, temându-se să nu i se întoarcă tremuratul și să-l dea de gol. Simțea o răceală familiară cuprinzându-l, aceeași răceală care îl cuprindea pe când era copil. Privește la ce se întâmplă, dar stai departe de frică, de durere. Nu-i lăsa să vadă că te-au biruit, asta îi va inspira să devină și mai creativi.

Will nu vorbea niciodată despre lucrurile care i se întâmplaseră, nici măcar cu Angie. Văzuse câte ceva, dar Will reușise să-și țină cele mai multe secrete bine încuiate în mintea sa. Până acum. Lucrurile pe care i le spusese lui Warren Grier, cumplitele secrete pe care le împărtășise cu el, erau gânduri care se adunaseră înlăuntrul lui Will multă vreme. În loc să se simtă eliberat, se simțea expus, vulnerabil. Se simțea ca un impostor. Și ca un răufăcător. Nu aveai cum să știi ce se întâmplă în mintea lui Warren acum, când stătea singur în celula strâmtă. Probabil că-și dorea să fi apăsat pe trăgaci și a treia oară.

Pentru o clipă, Will nu-l învinui pe acest om. Nu-l putea bloca pe acel Warren din camera de interogatoriu, tristețea lui, felul în care se uita la Will, în gardă, parcă așteptând să fie lovit în figură. Will trebui să-și reamintească ce a făcut Warren, de oamenii ale căror vieți le distrusese – și pe care ar putea să continue să le distrugă chiar și acum, din arest.

Celula în care Will îl băgase pe Warren nu era cu mult mai mare decât ceea ce ucigașul numea acasă – un bordei, comparat cu dormitorul regal al Emmei Campano, cu pernele cu design profesional și televizor cu ecran gigant. Will se simțise izbit de singurătatea care răzbătea din amărâtele lucruri deținute de tânăr. CD-urile și DVD-urile aliniate, sertarul cu ciorapi frumos aranjat, și hainele atârnate și așezate într-un cod al culorilor, toate îi aminteau lui Will de o viață pe care ar fi putut-o trăi și el foarte ușor. Libertatea simțită la optsprezece ani, când a ieșit în lume de capul lui pentru prima oară fusese înlocuită rapid de panică. Statul nu te învață să te descurci de unul singur.

Înveți de mic să accepți ce ți se dă și să nu ceri mai mult. Doar printr-un noroc chior ajunsese Will să lucreze pentru stat. Cu problemele lui, nu știa ce altă slujbă ar fi putut avea.

Warren trebuie să se fi aflat în aceeași situație. Conform cu dosarul său de la Copy Right, lucrase acolo încă de când se lăsase de liceu. De-a lungul celor doisprezece ani fusese promovat manager. Și totuși, câștiga cam șaisprezece mii de dolari pe an. Ar fi putut să-și permită ceva mai frumos decât garsoniera de pe Strada Ashby, dar a trăi sub condiția sa trebuie că-i dădea lui Warren un sentiment de siguranță. Și apoi, nu ar fi putut completa o cerere să-și ia ceva mai bun. Dacă-și pierdea slujba de la Copy Right, cum își va găsi alt loc de muncă? Cum va completa o cerere pentru angajare? Cum vă suporta umilința de a-i spune unui străin că abia poate să citească?

Fără această slujbă, Warren nu ar putea plăti chiria, nu putea cumpăra mâncare, haine. Nu avea familie la care să apeleze și, cât privește statul, responsabilitatea sa se încheiase când Warren ajunsese la vârsta de optsprezece ani. Era pe cont propriu.

Copy Right fusese singurul lucru care-l ferise pe Warren Grier de a deveni un om al străzii. Will își

simți stomacul cum se strânge într-un sentiment de teamă împărtășită.

Dacă nu ar fi existat Angie Polaski în viața lui, cât de aproape de existența amărâtă a lui Warren Grier ar fi Will?

— Poftim, zise Billy, dându-i un pahar lui Will.

— Mulțumesc, reuși să spună Will și se îndreptă către dozatorul de apă.

Cu mulți ani în urmă, Amanda îl oferise pe Will voluntar pentru un test cu pistolul de șocuri electrice. Amintirea durerilor dispăruse repede, dar Will își aducea încă aminte că ore bune după aceea suferise de o sete teribilă.

Will umplu paharul și se așeză la ușa care ducea la celule, așteptând să fie lăsat înăuntru. Odată ajuns înăuntru, ținu privirea drept înainte, conștient de ochii care-l urmăreau prin ferestrele ușilor ranforsate cu oțel ale celulelor. Evan Bernard se afla în această aripă, opusă celei în care era închis Warren. Billy îl pusese la un loc cu transsexualii care încă aveau dotarea masculină. Deja se împrăștiase zvonul că lui Evan Bernard îi plăcea să violeze fetițe. Celula transsexualilor era singurul loc unde Evan Bernard nu ar primit o doză zdravănă din propriul medicament.

Will deschise fanta din ușa celulei lui Warren. Puse paharul pe polița de metal. Paharul rămase acolo.

— Warren?

Will se uită prin geam și văzu vârful încălțămintei albe, de închisoare, a lui Warren. Înțelese că omul stătea cu spatele la ușă. Will se aplecă, punând gura aproape de deschizătura metalică. Aceasta era puțin mai lungă de treizeci și cinci de centimetri pe opt centimetri, cât să încapă prin ea o tavă metalică.

— Știu că te simți singur acum, dar gândește-te la Emma. Și ea se simte singură, probabil, spuse Will. Făcu o pauză: Probabil că se gândește unde ești. Niciun răspuns. Gândește-te ce singură se

simte fără tine, încercă Will. Nu are pe nimeni să-i vorbească sau s-o anunțe că ești bine. Avea crampe la șold, așa că se așeză într-un genunchi. Continuă: Warren, nu trebuie să îmi spui unde e. Spune-mi doar că este în regulă. E tot ce vreau să știu acum.

Nu primi niciun răspuns. Will încerca să nu se gândească la Emma Campano, la cât de speriată ar putea fi, odată cu trecerea timpului când vedea că nimeni nu venea s-o salveze. Cât de milos ar fi fost Warren dacă ar fi ucis-o în acea zi, scutind-o de agonia incertitudinii.

— Warren…

Will simți ceva ud pe genunchi. Se uită în jos chiar în momentul în care un ușor miros de amoniac îi invada nările.

— Warren?

Will se uită prin deschizătura din nou; tenisul alb era întors într-o parte, nemișcat. Văzu patul fără cearceaf.

— Nu, șopti Will.

Își împinse mâna prin deschizătură, căutând să ajungă la Warren. Mâna să îi găsi părul ud al bărbatului, pielea rece.

— Billy! Strigă Will. Deschide ușa!

Paznicul veni alene la ușă.

— Cee?

Degetele lui Will se plimbară pe ochii lui Warren, pe gura deschisă.

— Cheamă o ambulanță!

— La naiba, înjură Bill, împingând cu putere ușa. Lovi cu pumnul un buton roșu în timp ce alerga spre celulă. Cheia universală se afla pe cureaua lui. O introduse în încuietoare și deschise ușa celulei lui Warren. Balamalele scârțâiră din cauza greutății ușii. Un capăt al cearceafului era înfășurat de clanță, iar celălalt capăt înconjura strâns gâtul lui Warren Grier.

Will se aruncă la podea și începu să-i acorde primul ajutor. Billy vorbea la stație, anunțând coduri și chemând o ambulanță. Will transpira și

începea să simtă cârcei la mâini de la compresiile pe care i le făcea pieptului lui Warren.

— Nu face asta, îl rugă el. Hai, Warren. Nu face asta.

— Will, spuse Bill cu mâna pe umărul lui. Haide. S-a terminat.

Will dorea să se smulgă, să continue, dar trupul nu-i mai răspundea. Pentru a doua oară în seara aceea, stătea în genunchi și se uită în jos la Warren Grier. Cuvintele tânărului încă îi răsunau în urechi.

Culori, spusese Warren. Înțelesese sistemul de îndosariere folosit de Will, felul în care folosea culorile pentru a ști ce se află în dosare. Folosești culori, ca și mine. Warren Grier găsise în sfârșit un suflet pereche. Zece minute mai târziu, se sinucisese.

Altă mână îi luă brațul lui Will. Faith îl ajută să se ridice. Nu-și dăduse seama că ea stătea acolo, nu văzuse cercul de polițiști din jurul lui.

— Haide, îi spuse ea ținându-l în continuare de braț în timp ce îl conducea pe hol.

Se auzeau exclamații admirative, de genul celor care le auzi când o femeie frumoasă trece prin zonă. Will le ignoră, luptându-se cu nevoia de a se prăbuși peste Faith, de a face ceva nesăbuit ca a-i cere ajutorul. Faith îl așeză la biroul lui Bill. Îngenunche în fața lui, rădicând mâna către obrazul lui.

— N-aveai de unde să știi că va face asta.

Will îi simți răcoarea palmei pe față. Își puse mâna peste a ei și o îndepărtă ușor.

— Nu mă prea pricep să fiu compătimit, Faith.

Ea dădu din cap a înțelegere, dar el putu citi milă în ochii ei.

— N-ar fi trebuit să-l mint, zise Will. Chestia cu arsurile de țigară.

Faith se așeză, uitându-se în sus la el. El nu-și dădea seama dacă îl credea sau dacă doar îi face pe plac.

— Ai făcut ce trebuia.

— L-am presat prea tare.

— Singur și-a pus cearceaful ăla după gât, îi aminti ea. De asemenea, a apăsat și trăgaciul, Will. Ai fi mort acum dacă pistolul era încărcat total. Era el mai jalnic decât Evan Bernard, dar era la fel de rece și calculat.

— Warren făcea ceea ce fusese programat să facă. Tot ce avea în viață, totul, fusese o luptă. Nimeni nu i-a dat nimic. Will își simți fălcile încleștându-se. Bernard e educat, plăcut, are un loc de muncă bun, prieteni, familie.

— Toată lumea are posibilitatea să aleagă. Chiar și Warren.

Ea n-ar înțelege vreodată pentru că n-a fost vreodată complet singură pe lume.

— Știu că Emma e în viața undeva, Faith, îi spuse el.

— A trecut prea mult timp, Will. Prea mult.

— Nu-mi pasă ce spui. E în viață. Warren n-ar fi ucis-o. Voia anumite lucruri de la ea, lucruri care era pe cale să le primească. Ai auzit cum a vorbit la interogatoriu. Știi că o ținea în viață.

Faith nu-i răspunse, deși el putu vedea răspunsul în ochii ei: era la fel de sigură că Emma Campano era moartă pe cât Will era că ea trăiește. În loc să se certe cu el, ea schimbă subiectul.

— Tocmai am vorbit cu Mary Clark.

Îi povesti despre descoperirea albumelor anuale în fotografiile făcute de Will în garsoniera lui Warren, telefonul către profesoară, prin care Mary Clark confirmase că Warren îi oferise lui Evan Bernard un alibi. În timp ce Faith vorbea, Will putea vedea totul în sfârșit mai concentrat. Bernard era doar ancora din viața lui Warren. Tânărul ar fi făcut orice pentru mentorul său.

Faith îi spuse și restul lucrurilor povestite de profesoară.

— Bernard le lăsa să vină acasă la el să bea, să fumeze, să facă orice doreau. Apoi, când nu-i mai foloseau, scăpa de ele.

— A fost meditatorul lui Warren, își dădu Will cu părerea. Probabil a fost singurul adult din viața lui care a încercat să-l ajute în loc să se poarte cu el de parcă ar fi fost ceva în neregulă cu el.

Warren s-ar fi așezat în fața unui tren dacă Bernard i-ar fi cerut. Refuzul tânărului de a-și implica profesorul avea deodată sens.

— Asta dovedește că a acționat după un tipar, îi spuse Faith. Bernard va sta și mai mult în închisoare dacă Mary depune mărturie.

Will nu credea niciun moment că Mary Clark va avea puterea să-și confrunte violatorul.

— Îl vreau mort, mormăi el. Toate acele fete pe care le-a violat – putea foarte bine să le fi ucis. Cine era Mary Clark înainte de Evan Bernard? Ce fel de viață urma să aibă? Toate au dispărut în momentul în care a pus ochii pe ea. Fata care urma să fie Mary este moartă, Faith. Câte alte fete omorâse astfel? Și acum Kayla și Adam și Dumnezeu știe prin ce trece Emma. Se opri, înghițindu-și emoțiile. Vreau să fiu de față când îi înfig acul în mână. Vreau să i-l înfig chiar eu.

Faith se simți atât de surprinsă de vehemența sa încât nu avu încredere în ea să vorbească.

— Putem căuta alți martori, îi spuse ea într-un final. Trebuie să mai fie și alte fete. Dacă facem legătura cu acuzațiile de la Georgia Tech poate primi treizeci-patruzeci de ani.

Will dădu din cap.

— Bernard i-a ucis pe Adam și Kayla, Faith. Știu că n-a făcut-o cu mâna lui, dar știa de ce e capabil Warren. Știa că are control complet și total asupra lui, că dacă el apasă trăgaciul, Warren trage. Will se gândi la Warren, la cât de disperat trebuie să fi fost să se integreze. Stând acasă la Bernard cu ceilalți puști, bând bere și discutând despre fraierii care erau încă la școală trebuie să fi fost momentul cel mai aproape de o familie pentru el.

— Acum treisprezece ani, această cameră arăta ca și cea din apartamentul lui Bernard, zise Faith.

Face asta de foarte mulți ani, Will. Imediat cum fotografia îi apare la știri vom avea…

— Unde? o întrerupse Will. A spus cumva Mary unde se află casa?

— Credeam că i-ai verificat ultimul domiciliu.

— L-am verificat. Will simți ultima piesă potrivindu-se la locul ei: Bernard a cumpărat o casă acum cincisprezece ani și a vândut-o trei ani mai târziu. Nu m-am gândit la ea, dar…

Faith scoase celularul și formă un număr.

— Mary știe unde este casa.

•

Faith conducea pe Strada Nordului, urmărind mașina poliției din Atlanta. Girofarul era pornit, dar nu și sirena. Will era și el tăcut. Se tot gândea la Warren Grier, la moliciunea pieptului său în timp ce Will încerca să pompeze iar viața în inima lui. Oare ce-l determinase să-și înfășoare cearceaful în jurul gâtului, să-și ia viața? Se temea oare că nu va mai putea să reziste prea mult, că Will îl va presa atât de tare încât va ajunge să-l trădeze pe Evan Bernard? Sau era doar un mijloc de a-și atinge scopul, un plan măreț prin care se asigura că-și va petrece restul vieții cu Emma Campano?

Mașina sălta de-a lungul șantierelor din fața clădirii Coca-Cola, pe drumul iluminat de becurile de pe stradă. Faith încetini pentru a nu rupe spatele mașinii în bucăți.

— Nu vreau să găsesc cadavrul, zise ea.

Will se uită la profilul ei, la felul cum luminile albastre sclipeau pe pielea sa palidă. Înțelese ce voia să spună: își dorea ca Emma Campano să fie găsită, doar că nu voia să fie cea care o descoperă.

— O vom găsi în viață, insistă Will. Emma va fi în viață și ne va spune că Evan Bernard a făcut asta, că el l-a pus pe Warren să facă tot.

Nu putea gândi altfel – mai ales după moartea lui Warren.

Faith își păstră sfaturile pentru ea, uitându-se înainte la drum, probabil gândind că Will e un prost. Începură să apară și casele pe marginea drumului, case victoriene în ruină și colibe care fuseseră sigilate cu mult timp în urmă. Înaintea lor, mașina poliției stinse farurile când se apropiară de vechea adresă a lui Evan Bernard. Nu există iluminat public în zonă. Luna era acoperită de nori. Fiind aproape miezul nopții, singurele lumini erau cele produse de farurile automobilelor.

— Uite, zise Faith arătând către mașina cumpărată de Adam Humphrey de la un student care plecase.

Chevrolet-ul Impala albastru era una dintre rablele mâncate de rugină parcate în această zonă părăsită a orașului. Vehiculul fusese dat în urmărire în urmă cu două zile. Nimeni nu raportase că l-ar fi văzut. Oare mașina fusese aici tot timpul, cu Emma Campano putrezind în portbagaj? Sau poate că Warren o lăsase în viață pentru că natura să-și urmeze cursul. Chiar și în acest moment al nopții, căldura era insuportabilă. Înăuntrul mașinii trebuie să fi fost cu zece-cincisprezece grade mai cald. Creierul i s-ar fi prăjit pur și simplu din cauza căldurii.

Will și Faith ieșiră din Mini. Will îndreptă lumina lanternei pe casele și terenurile virane de-a lungul străzii în timp ce mergeau spre mașină. Cele mai multe case fuseseră demolate, dar trei dintre ele supraviețuiseră. Erau clădiri de utilități, cu structuri din lemn, ridicate probabil după Al Doilea Război Mondial pentru a face loc populației crescânde a Atlantei.

Casa lui Bernard era în capăt, cu numele străzii încă bătut în cuie de ușă. Ferestrele și ușile erau acoperite cu lemn. Protecția anti-uragan fusese ridicată pentru a-i ține departe pe vagabonzi, dar asta nu-i împiedicase să sape pe dedesubt în unele locuri. Câteva ustensile medicale folosite de drogați, aruncate pe trotuar și mizeriile din stradă

arătau că unii nici măcar cu asta nu-și bătuseră capul.

Unul dintre polițiștii din mașina din față verifica interiorul Impalei. Partenerul său stătea lângă mașină cu o rangă în mână. Will luă ranga și o îndesă în fanta portbagajului. Fără să răsufle, rupse încuietoarea și capacul de metal se deschise cu un scârțâit. Toți se strâmbară la mirosul de sânge și fecale. Portbagajul era gol.

— Casa, spuse Faith, luminând structura fantomatică cu lanterna.

Avea două etaje, cu acoperișul lăsat la mijloc.

— Ar putea fi drogați înăuntru. Strada e plină de seringi.

Will păși către casă în tăcere. Se lăsă în jos, strecurându-se pe sub gard și ridicându-se în partea cealaltă. Nu se opri s-o ajute pe Faith și păși pe cimentul crăpat de pe aleea casei. Ușa casei era bătută în cuie. Lui Will i se păru că una dintre șipcile ferestrei era slăbită. O smulse cu mâinile goale. Lanterna îi arătă că praful de pe margine fusese dat deoparte, semn că cineva mai fusese acolo înaintea lui. Ezită. Faith avea dreptate. Putea fi o casă a drogaților. Vânzătorii și consumatorii puteau face afaceri înăuntru. Ar putea fi înarmați, drogați sau chiar amândouă. Oricum, nu ar primi prea bine poliția în bârlogul lor.

Una dintre șipcile verandei scârțâi. Faith era în spatele său, cu lanterna îndreptată către pământ. El vorbi în șoaptă.

— Nu e nevoie să faci asta.

Faith îl ignoră în timp ce se strecura printre șipcile putrede. Will aruncă o privire și la ceilalți polițiști, asigurându-se că păzesc intrarea și spatele casei înainte să intre după ea. Înăuntru, Faith stătea cu arma scoasă și lanterna lipită de armă, exact cum învățase la antrenament. Casa părea claustrofobică, cu tavane joase și gunoaie îngrămădite prin colțuri. Erau mai multe ace decât putea număra, grămăjoare de folie de aluminiu și

câteva linguri – toate semnele unei ascunzători a drogaților. Faith arătă în jos, desemnând parterul ca zona ei de căutare. Will scoase arma și se îndreptă spre scări. Testă fiecare treaptă, sperând să nu calce pe lemn putred și să se trezească în pivniță. Un fior îl trecu pe șira spinării. Ajunse sus, în capătul scării și ținu lumina lanternei îndreptată în jos. Argintiul lunii intră printre șipcile din geamuri, îndeajuns cât să vadă împrejur. Will stinse lanterna și o așeză ușor pe podea. Stătu acolo, ascultând orice zgomot viu. Tot ce auzi erau pașii lui Faith la parter și casa gemând de la căldura care îi invada lemnul.

Will simți miros de cocaină, chimicale. Ar putea fi un laborator de metamfetamină. Ar putea fi vreun drogat ascuns după oricare din uși, așteptând să-l înțepe pe Will cu un ac. Păși înainte, tălpile sale zdrobind cioburi de sticlă. La etaj erau patru dormitoare, cu o baie între ele. Ușa de la capătul holului era închisă. Toate ușile fuseseră smulse din balamale, probabil furate pentru a fi revândute. În baie, toate obiectele sanitare lipseau, iar țevile de cupru erau smulse din perete. Fuseseră făcute găuri în tavan. Pereții de rigips fuseseră rupți de-a lungul întrerupătoarelor electrice, unde cineva căutase fire de cupru. Erau din aluminiu, după cum observă Will, de genul celor pe care le smulsese și el din pereți fiindcă fuseseră interzise demult.

— Will? șopti Faith în timp ce urca pe scări.

El așteptă să ajungă lângă el și îi arătă ușa închisă din capătul culoarului.

Will se opri în fața singurei uși. Încercă clanța, dar era încuiată. Îi făcu semn lui Faith să se dea înapoi și izbi ușa cu piciorul, deschizând-o. Will îngenunche, îndreptând arma către cameră. Lanterna lui Faith tăie întunericul ca un cuțit, căutând prin colțuri și prin șifonierul deschis. Camera era goală. Amândoi își puseră pistoalele în toc.

— Exact ca dincolo.

Faith lumină cu lanterna pereții roz-deschis și ornamentele alb-murdar. Pe podea era o saltea dublă, pătată pe mijloc. Un trepied cu o cameră erau montate în fața ei. Will luă lanterna și verifică slotul pentru cardul de memorie.

— E gol.

— Ar trebui să-l chemăm pe Charlie, zise Faith, probabil gândindu-se la probele care trebuiau colectate, la ADN-ul de pe saltea.

— Știe să nu lase urme, zise Will.

Nu-și putea scoate imaginea feței mulțumite a lui Bernard din minte. Omul ăla era atât de sigur că nu va fi prins. Avea dreptate. În acest moment, îl puteau acuza numai că făcuse sex cu Kayla Alexander. Will nu știa la cât se limita Mary Clark și nici nu era sigur că va depune mărturie împotriva unui bărbat pe care încă îl considera primul ei iubit.

Se auzi un sunet hârșâit. Will se întoarse să vadă ce face Faith, dar ea stătea complet nemișcată în mijlocul încăperii. Auzi zgomotul din nou și realiză că venea din tavan.

— Vreun drogat? șopti Faith.

Will verifică tavanul cu lanterna, apoi fiecare colț al camerei. Ca și în restul casei, rigipsul fusese spart în jurul întrerupătorului. Will văzu o pată întunecată lângă gaură, o posibilă urmă. Deasupra capului său era o gaură de unde izolația atârna în bucățele.

— Emma? Aproape se sufocă spunând numele fetei, temându-se parcă să spună cuvintele, să-și facă speranțe. Emma Campano? Lovi cu mâna tavanul: Poliția, Emma! Se auziră și mai multe hârșâieli, sunete făcute de șobolani. Emma? Will se întinse, rupând bucăți de izolație din tavanul jos. Mâinile nu-i lucrau destul de repede, astfel că se folosi de lanternă pentru a lărgi spărtură. Emma, suntem de la poliție!

Își fixă piciorul în gaura din zid și reuși să urce în pod. Will se opri la jumătatea podului, cu

piciorul bine fixat în zid. Un aer fierbinte îl înconjură, atât de intens încât simți că-l dor plămânii când respiră. Fata zăcea îngrămădită pe căpriori. Pielea îi era acoperită de o pulbere fină și albă de la izolație. Ochii îi erau deschiși, buzele lipite una de cealaltă. Un șobolan mare era la câțiva centimetri de mâna sa, cu retinele sclipind ca oglinzile în raza lanternei. Will urcă în pod. Șobolanii se împrăștiară. Unul trecu ca o săgeată peste mâna fetei. Văzu urme de zgârieturi unde animalele o mușcaseră.

— Nu, șopti Will, târându-se pe coate de-a lungul căpriorilor.

Sângele era coagulat pe abdomen și coapse. Șireturile din piele o strangulau. Will lovi un șobolan cu lanterna, cu inima îndurerată la vederea fetei. Cum să-i spună lui Paul halul în care îi găsise fata? Nu simțea miros de putrefacție, nu vedea muște pe carnea ei. Cum ar putea trăi în continuare, știind că doar câteva ore făcuseră diferența între viață și moarte pentru această fată?

— Will? întrebă Faith, deși din tonul ei își dădea seama că știa ce găsise.

— Îmi pare rău, îi spuse Will fetei.

Nu putea suporta s-o vadă nemișcată, fără viață. De-a lungul investigației nu crezuse nici măcar o clipă că era moartă – chiar și când probele arătau altceva. Insistase că nu avea cum să fie moartă și acum tot ce putea să gândească era că orgoliul său făcuse acel adevăr și mai greu de suportat.

Will se întinse pentru a-i închide ochii, apăsând degetele pe pleoape și coborându-le ușor.

— Îmi pare rău, repetă el, știind că nu va fi vreodată de ajuns.

Ochii Emmei se deschiseră din nou. Clipi, uitându-se la Will.

Era în viață.

Capitolul 21

Faith stătea în rezerva de spital a Emmei Campano, privind-o pe Abigail. Camera era întunecată, singura lumină venind de la aparatele la care era conectată Emma. Fluide, antibiotic, diferite amestecuri de medicamente menite să o facă bine. Nimic nu-i putea vindeca sufletul, totuși. Niciun aparat medical nu-i putea reînvia sufletul.

Pe vremea când era însărcinată, Faith hotărâse în secret că bebelușul din uterul ei era o fetiță. Păr blond și ochi albaștri, cu gropițe în obraji. Faith i-ar fi cumpărat îmbrăcăminte roz asortată și i-ar fi împletit fundițe în păr în timp ce fiica ei vorbea despre iubiri din școală și formații de băieți și dorințe secrete.

Jeremy îi distrusese destul de repede acel vis. Sentimentele fiului ei se îndreptau spre lucruri necomplicate, ca fotbalul sau eroii din benzi desenate.

Gusturile sale muzicale erau deplorabile și nu prea merita să discute despre ele. Dorințele sale nu prea erau secrete: jucării, jocuri video și – spre oroarea lui Faith – târfulița cu păr roșcat de pe strada lor.

În ultimele zile, Faith își lăsase mintea să alerge spre locuri întunecoase pe care fiecare părinte le vizitează la un moment dat: ce mă fac dacă sună telefonul, dacă bate poliția la ușă și nu știu ce străin îmi spune că fiul meu e mort? Era teroarea care se ascundea în inima fiecărei mame, acea frică teribilă. Era ca și cum ai bate în lemn sau ți-ai face semnul crucii – lăsând gândul să-ți intre în minte era ca un talisman împotriva acelui lucru.

În timp ce-o privea pe Emma dormind, Faith realiză că existau lucruri și mai rele decât primirea acelui telefon. Ți-ai primi copilul înapoi, dar identitatea ei, esența ei, ar fi pierdute. Ororile trăite de Emma erau scrise pe trupul ei: vânătăile, zgârieturile, urmele de mușcături. Warren se ocupase cu migală de fată, trăind fiecare fantezie bolnavă pe care și-o putuse închipui. Nu-i dăduse

mâncare sau apă. Fusese forțată să defecheze și să urineze în același loc în care dormea. Mâinile și picioarele îi fuseseră legate. Fusese strangulată repetat, până aproape de leșin, apoi resuscitată. Fata țipase atât de mult încât vocea îi ajunsese doar o șoaptă.

Faith nu se putea abține. Nu pentru fată simțea milă, ci pentru mamă. Se gândea la ce spusese Will mai devreme, cum Evan Bernard o ucisese pe Mary Clark. Acum existau două Emma Campano – cea de dinainte de Warren și cea de după. Fetița pe care Abigail o alăptase și cu care se jucase de-a v-ați ascunselea, copilul drăguț pe care-l dusese la școală dimineața și îl condusese la mall și la cinema în week-end-uri nu mai exista. Tot ce rămăsese era cochilia fetei, un vas gol umplut cu gândurile unui străin.

Abigail se gândea cu siguranță la aceste lucruri. Abia o putea atinge pe față, părea să se forțeze și s-o țină de mână. Faith nu se putea uita în ochii mamei. Cum poți să-ți jelești copilul când ea era încă în viață?

— E trează, spuse Abigail încetișor.

Faith se apropie încet. Încercaseră s-o chestioneze pe fată pe drumul spre spital, punându-i o groază de întrebări. Emma zăcuse pe targă, cu ochii în tavanul ambulanței uitându-se în gol, răspunzând cu sunete monosilabice. Devenise din ce în ce mai agitată, chiar isterică, încât au fost nevoiți s-o sedeze pentru a nu se răni singură. Reacția ei semăna izbitor cu a mamei ei.

— Bună iubito, începu Faith. Îți aduci aminte de mine?

Fata dădu din cap afirmativ. Pleoapele îi erau grele, deși efectul medicamentelor trecuse demult. Ceasul monitorului cardiac arăta 6.33 A.M. Lumina mijea prin marginile jaluzelelor metalice care acopereau fereastra. Soarele răsărise pe nesimțite în timp ce dormise.

Înțeleseseră repede că bărbații o îngrozeau. Paramedicii bărbați care o atingeau și umblau pe lângă ea, chiar și Will, care o ținea de mână, o făceau să se panicheze ca un animal prins în capcană. Emma nu-i putea tolera pe niciunul dintre ei, nu accepta nici doctorii bărbați. Până și tatăl ei o deranja atât de tare încât devenise bolnavă psihic.

— Ești sigură că vrei să faci asta? o întrebă Faith pe Emma.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări, îi spuse Faith. Crezi că poți să vorbești cu mine?

Ea răspunse din nou afirmativ strâmbându-se de durere când se mișcă.

Vârfurile degetelor lui Abigail o atinseră pe mână.

— Dacă e prea mult…

— Vreau să fac asta, insistă Emma, cu vocea răgușită a unei persoane mult mai în vârstă decât puținii ei ani.

— Spune-mi ce-ți amintești, o rugă Faith, știind că fata făcuse probabil tot ce putuse să uite.

— Era Kayla, spuse ea pe un ton sigur. Am auzit-o țipând. Adam a ieșit în hol și l-am văzut pe bărbatul ăla înjunghiindu-l.

— Warren?

Ea dădu din cap. Abigail se întinse către paharul de apă de lângă pat.

— Bea ceva, iubito.

— Nu, refuză ea. Trebuie să povestesc.

Faith era surprinsă de curajul fetei, dar apoi își aminti că în două ocazii Emma Campano fusese considerată moartă și de două ori fata luptase să revină.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Adam mi-a spus să mă ascund în șifonier. Făcu o pauză, pierzându-și un pic din hotărâre. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că eram în cameră cu bărbatul ăla peste mine.

— Ți-a spus ceva?

— Mi-a spus că mă iubește. Își aruncă o clipă privirea către mama ei. I-am spus că și eu îl iubesc. Era mai bun când îi spuneam asta.

— Ai fost isteață, îi spuse Faith. Ai făcut ce trebuia ca să nu îl enervezi.

— Ești sigură… Ești sigură că e mort?

Fata își strânse ochii. Monitorul pentru inimă tresări. Un aer rece veni dinspre ventilator și trecu peste pat.

— Da, răspunse Faith punându-și toată siguranță de care era în stare în voce. Am văzut cu ochii mei. A murit aseară.

Ea continua să-și țină ochii închiși.

— Ești sigură că n-a mai venit nimeni? întrebă Faith. Aceasta fusese prima întrebare pe care i-o adresase, dar fata fusese la fel de echivocă în răspuns ca și acum.

— Sunt sigură.

Faith nu voia să lase lucrurile așa. Trebuia să fie sigură.

— Warren n-a adus vorba despre cineva care ar fi lucrat cu el? N-a mai intrat nimeni în camera ta?

Ea își ținea în continuare ochii închiși. Faith crezu că adormise, dar capul fetei se mișca dintr-o parte în cealaltă.

— Nimeni, spuse ea. Am fost complet singură.

Abigail întinse mâna dar o retrase, neștiind dacă s-o atingă și care loc îi va cauza alinare și care durere. Recunoscu, spunând:

— Nu știu ce să fac.

Faith luă mâna femeii și o așeză în jurul mâinii fetei.

— Deja ai pierdut-o o dată. Depinde de tine să n-o mai pierzi încă o dată.

•

Faith îi vedea pe Will și Amanda la capătul holului, lângă camera Emmei. Amândoi se uitau la ea și așteptau. Dădu din cap, lăsând să se înțeleagă că Evan Bernard era încă nevinovat.

Amanda scoase telefonul și Will spuse ceva către ea, încercând s-o oprească. Faith nu-i auzea vocea și, sincer, nu-i păsa. Se duse către rândul de scaune de plastic de pe hol și se așeză, gemând. Era atât de obosită încât se simțea amețită. Avea nevoie de somn, doar câteva minute și după aceea putea să se ducă cu Will să cerceteze iar apartamentul lui Warren Grier. Vor răsturna biroul de la Copy Right cu susul în jos, îi vor intervieva pe toți care îl cunoscuseră și care avuseseră de-a face cu el. Mary Clark și-i amintise pe Warren și pe Bernard împreună. Trebuia să mai existe cineva care știa mai multe decât ea.

Faith tresări când își dădu seama că ațipise. Îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar, verificând cine sună. Era Victor din nou. Era un om insistent.

— Ai de gând să răspunzi? întrebă Will.

Faith se uită în sus la el. Arata la fel de obosit cum se simțea ea.

— O să sune din nou. Își băgă telefonul la loc în buzunar. Despre ce vorbeați?

El trase un scaun lângă ea și se așeză, blocând cu picioarele lui lungi holul.

— Procurorul spune că judecătorul nu-i va refuza cauțiunea. Se frecă la ochi. Bernard va fi liber înainte de prânz.

— Și faptul că ai țipat la Amanda a ajutat la ceva?

— Îmi e mai ușor să dau vina pe ea pentru toate relele din lume. El își lăsă fața în palme, oboseala încetinindu-i fiecare mișcare. Ce nu am găsit, Faith? Cum îl putem ține închis?

Faith se gândi la ce era după ușa de pe cealaltă parte a holului. Warren era mort, dar mai exista cineva care putea fi pedepsit pentru crimă. Trebuiau să construiască un caz împotriva lui Bernard. Will avea dreptate – trebuia pedepsit.

— Ce-a spus Amanda? întrebă ea.

— Își vede mai departe de treabă. Emma a fost găsită, avem un prizonier mort și un proces de la

Alexander pe cap. Cazul este considerat mai puțin important acum, că avem o victimă vie. El dădu din cap: Ce fel de slujbă e asta, unde o fată de șaptesprezece ani, moartă, e mai importantă decât una vie?

— Șeful nu m-a scos de pe caz încă, zise Faith. Voi lucra cu tine cât mă vor lăsa.

— Ei bine, asta e altă problemă.

Faith simți tremuratul din vocea lui și simți un fior rece.

— A aflat Amanda de praful gri?

El se uită la ea, confuz.

— Oh, spuse el, înțelegând. Nu. Mai rău. Amanda are de gând să-ți ceară să-mi fii parteneră.

Faith era atât de obosită încât era sigură că auzise greșit.

— Partenera ta?

— O să înțeleg dacă nu vei vrea.

— Nu e asta, spuse ea, încă nesigură dacă a auzit bine. Partenera ta? repetă ea. Amanda m-a ținut departe de orice eveniment important din această investigație, zise Faith, gândindu-se că acea conferință de presă fusese doar cireașa de pe tort. De ce m-ar vrea în echipa ei?

Will avu grația să pară vinovat.

— Eu eram cel ce te ținea în afară, admise el. Dar nu am vrut. Pe bune.

Ea era prea obosită ca să poate spune altceva decât să exclame exasperată:

— Will!

— Îmi pare rău, spuse el, ținându-și brațele deschise. Dar, fii atentă, e mai bine să știi întâi în ce te bagi.

— E ultimul lucru la care m-aș fi așteptat, recunoscu Faith.

Încă nu putea să înțeleagă oferta.

— Ți-am spus de asigurarea stomatologică de rahat. El își ridică mâna, arătându-i cicatricea rămasă de la rana făcută cu pistolul pentru cuie: Și ține minte, Amanda nu ia prizonieri.

Faith se frecă pe față. Lăsă enormitatea situației s-o copleșească.

— Aud permanent clinchetul pistolului din momentul în care Warren încerca să te împuște. Făcu o pauză, neavând încredere că poate să vorbească mai departe: Ar fi putut să te omoare. Și l-aș fi ucis, adăugă ea.

Will încercă să pară frivol:

— Mi-ai părut destul de tare. Își subție vocea și mimă: Aruncă arma, nenorocitule!

Ea își simți obrajii înroșindu-se.

— Probabil că polițista din mine a ieșit la iveală.

— Pepper Anderson era sergent. Tu ești detectiv.

— Și tu ești jalnic pentru că știi asta.

El zâmbi, mângâindu-și falca.

— Da, probabil că ai dreptate. El așteptă câteva secunde înainte să spună: Pe bune Faith. N-o voi lua personal dacă refuzi.

Ea ajunse la miezul problemei.

— Nu știu dacă voi putea face slujba asta în fiecare zi. Cel puțin, la Criminalistică, știu unde să caut.

— Prieten, soț, amant, zise Will un refren familiar. Nu te voi minți. Îți suge viața din tine.

Ea se duse cu gândul la Victor Martinez, la nenumăratele sale apeluri. Jeremy plecase în sfârșit de acasă. Întâlnise un bărbat care putea fi interesat de ea, deși ea nu era deloc pregătită pentru o relație adultă. În sfârșit primea niște respect de la echipa Criminalistică, deși cel mai bun compliment al lor pentru ea fusese:

— Nu ești chiar proastă pentru o blondă.

Avea nevoie Faith de și mai multe complicații în viață? N-ar trebui să se mulțumească cu insigna de detectiv și apoi să lucreze ca agent de securitate după pensionare, cum fac toți polițiștii?

Will se uită în sus și în jos pe hol.

— Paul a dispărut, pur și simplu? întrebă el.

Ea realiză că era de fapt o întrebare menită să relaxeze discuția. Faith era bucuroasă să fie pe

teren familiar.

— Nu l-am văzut.

— Tipic pentru Paul, remarcă el.

Faith întoarse scaunul ca să se poată uita la Will. Nasul îi era în continuare învinețit și avea o porțiune albastră sub ochiul drept.

— Chiar ai crescut la orfelinat?

El ignoră momentan întrebarea. Fața îi era imobilă.

— Îmi pare rău, se scuză ea chiar în momentul în care el răspundea.

— Da.

Will se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi. Faith aștepta ca el să spună ceva, dar el părea să facă același lucru. Ea trânti una bună:

— Mame cărora le-aș trage-o.

— Poftim?

— În prima zi, cu Jeremy. M-ai întrebat ce înseamnă MILF[15]. Înseamnă „mame cărora le-aș trage-o”.

El micșoră ochii, probabil străduindu-se să găsească un context. Trebuie să-și fi amintit, pentru că spuse:

— Au!

— Da, fu de acord Faith.

Will își uni palmele. Întoarse ceasul și verifică ora. În loc să comenteze, să facă conversație, se mulțumi să se uite la podea. Ea văzu că are pantofii murdari și tivul pantalonilor plin de noroi de când se târâse pe sub gard, la casa de pe Strada Nordului.

— Ce ți-a spus Warren? întrebă ea. Știu că ți-a spus ceva. Am văzut cum te-ai schimbat la față.

Will continua să se uite la podea. Crezu că nu-i va răspunde, dar el o făcu.

— Culori.

Faith nu-l crezu acum mai mult decât mai devreme.

— Ți-a spus culorile de pe dosare?

— E un truc, răspunse el. Ți-aduci aminte ce a spus Bernard, despre cum dislexicii sunt buni la ascunderea problemelor față de restul oamenilor? El se uită din nou la ea. Culorile îți spun ce se găsește în dosare.

Cu toate cele întâmplate mai devreme, Faith aproape uitase despre revelația ei cu privire la incapacitatea lui Will de a citi. Se gândi la evaluarea psihologică pe care Will i-o îndesase în față lui Warren, felul în care pusese degetul pe fiecare punct colorat în timp ce striga la el. Will nu se uitase nicio clipă la cuvinte. Lăsase culorile să-l ghideze.

— Și ultima foaie? întrebă ea. Warren era agramat funcțional. Avea câteva abilități de citire. De ce nu și-a dat seama că e un îndrumar pentru îmbrăcăminte?

Will își păstra ochii pe zidul de vizavi.

— Când ești supărat, e mai greu să vezi cuvintele. Se mișcă. Se încețoșează.

Deci Faith nu era nebună, până la urmă. Will avea ceva probleme de citire. Se gândi la cum se căuta prin buzunare după ochelari de fiecare dată când era ceva de citit. Nu observase adresa rurală de pe carnetul de conducere al lui Adam Humphrey și nu citise pagina web de pe computerul lui Bernard care descria pensionarea profesorilor. Și totuși, trebuia să admită că dacă îl comparai cu Leo Donnelly sau oricare altul din brigada Omucideri, era mai bun.

— Ce alte trucuri ar folosi Warren? întrebă ea.

— Un casetofon digital. Programe de recunoaștere a vocii. Corectarea computerizată.

Faith se întrebă dacă ar fi putut fi mai oarbă decât atât. Se presupunea că e detectiv și nu văzuse toate semnele aflate sub nasul ei.

— De aceea era Warren fixat pe culori? A văzut diferitele culori ale dosarelor și și-a dat seama că tu…

— Culori, o întrerupse Will. A spus culori.

Un rânjet mare și necontrolat îi apăru pe față.
— Asta încerca Warren să-mi spună.
— Ce?
Se ridică, încântarea luând locul oboselii.
— Trebuie să mergem la centrul de copiere.

Capitolul 22

Will mergea printre celule, fără a se uita la benzile ce acopereau intrarea în celula unde se spânzurase Warren Grier. Simțea privirile reci ale prizonierilor urmărindu-l către capătul culoarului. Se auzeau sunetele obișnuite în închisoare: unii înjurând, alții văicărindu-se.

Evan Bernard se afla într-o celulă mai mare. Bărbații care violau fetițe erau mereu ținte pentru ceilalți prizonieri. Cei care erau legați de cazuri senzaționale își cam puteau lua adio de la viață. Celula transsexualilor era singurul loc sigur pentru un om ca Bernard. Femeile erau arestate pentru infracțiuni de circumstanță: furt de mâncare, expunere în public. Cele mai multe erau prea feminine să obțină o slujbă în construcții și prea masculine să se prostitueze. Și, ca și Evan Bernard, ar fi fost făcute praf în mijlocul celorlalți.

Profesorul ținea mâinile atârnate în afară barelor, cu coatele pe suporți. Celula era una mare, de cel puțin cinci metri lățime. Paturile erau supraetajate, câte trei. În timp ce înainta, observă că fetele erau toate adunate într-un singur loc, de parcă nici ele nu puteau suporta imaginea lui Evan Bernard.

Will avea un cearceaf împăturit sub braț, Materialul era gros, de închisoare, albit și apretat până la refuz. Când îl așeză între bare, în picioare, rămase așa. Bernard se uită la cearceaf.

— Bietul puști. Fetele sunt înnebunite de supărare.

Will aruncă o privire în celulă. Fetele păreau gata să-l rupă în bucăți.

— Nu vorbesc cu tine fără avocatul meu, spuse Bernard.

— Nu vreau să vorbești, zise Will. Vreau să asculți.

El ridică din umeri.

— Și așa nu am altceva de făcut.

— Știi cum a făcut-o? Cum s-a spânzurat?

— Am presupus că a fost victima brutalității poliției.

Will zâmbi:

— Vrei să știi sau nu?

Bernard ridică o sprânceană, de parcă ar fi spus: *povestește mai departe.*

Will lua cearceaful și îl despături. Îi explică metoda.

— E greu să te prinzi, nu? Nu are sens să te asfixiezi doar așezându-te pe podea. Făcu o buclă din cearceaf, înfășurând materialul pe braț: Ceea ce trebuie să faci este să legi un capăt de clanță și apoi să faci o buclă în jurul gâtului, cam așa. Will întinse bine cearceaful, pielea sa fiind strânsă între pliuri. Îngenunchezi cu capul aproape de clanță și apoi începi să respiri repede și tare până te hiperventilezi.

Bernard zâmbi, ca și cum ar fi înțeles în sfârșit.

— Apoi, chiar înainte să leșini, arunci picioarele de sub tine înainte. Will trase de cearceaf. Și apoi aștepți.

— N-ar trebui să ia mult timp, zise Bernard.

— Nu, doar câteva minute.

— De asta ai venit aici, domnule Trent, să-mi spui această poveste tragică?

— Am venit să-ți spun că aveai dreptate cu ceva.

— Trebuie să fii mai specific. Am avut dreptate cu foarte multe lucruri.

Will făcu o buclă din cearceaf și o trecu printre bare, lăsând materialul să atârne de ambele părți.

— Mi-ai spus că dislexicii sunt foarte inventivi la trucuri pentru a se pierde printre ceilalți. Adevărat?

— Adevărat.

— Asta m-a făcut să mă gândesc la Warren, pentru că în ziua când s-a dus la Emma Campano avea o mulțime de lucruri de ținut minte. Will începu să le înșiruie: La ce oră o să îl lase Kayla înăuntru. Unde va fi camera Emmei. Câte perechi de mănuși să aducă. Unde să o transfere dintr-o mașină în alta.

Bernard dădu din cap.

— Este fascinant, domnule Trent, dar ce naiba are de-a face cu mine?

— Ei bine, începu Will, căutând în buzunarele jachetei reportofonul său digital. Cum Warren nu putea scrie liste, a făcut înregistrări.

Bernard dădu din cap din nou. Nu avea cum să recunoască reportofonul, pentru că îi aparținea lui Will.

— Warren a folosit celularul ca să facă înregistrările, îi explică Will. A transferat înregistrările pe compact discuri și le-a păstrat printre cele ale clienților de la magazin.

Bernard părea mai puțin sigur pe el.

— Albastru, roșu, mov, verde, repetă Will. Aceasta este secvența discurilor.

Will apăsă pe player. Vocea lui Bernard era ușor de distins. „Nu, Warren, frânghia și banda vor fi în portbagaj. Kayla îți va da cheile.” „Știu, știu”, mormăi Warren. Pe înregistrare, Bernard părea agitat. „Nu, nu știi. Trebuie să asculți la ce îți spun. Dacă faci asta cum trebuie, niciunul dintre noi nu va fi prins.” O voce de fată, identificată mai târziu ca fiind a lui Kayla Alexander, spuse: „Vrei să îți scriu, Warren? Vrei să îți fac o listă?”

Will opri înregistrarea.

— Poți asculta restul la tribunal.

— Voi fi eliberat într-o oră, spuse Bernard. Așa mi-a spus avocatul.

— Avocatul tău nu știe despre DVD-uri.

Charlie Reed greșise cu privire la cablurile din computerul de acasă al lui Warren. Erau atașate la un DVD recorder.

Will îi povesti:

— Avem o duzină de înregistrări care te prezintă în camera ta specială, Evan. Partenerul meu este la Academia Westfield cu Olivia McFaden chiar acum. Am făcut instantanee de pe înregistrări – poze care arată fețele fetelor chiar lângă a ta. Până acum, au identificat șase eleve de la școală. Câte crezi că vom mai găsi? întrebă Will. Câte femei crezi că vor mai mărturisi?

— Îmi vreau avocatul. Acum.

— Oh, e pe drum. Părea foarte nerăbdător să-ți vorbească când i-am spus despre noutăți.

Will puse mâna pe cearceaf și îl împinse în celulă.

— Poftim, Evan. Nu vreau să crezi că nu ți-am lăsat destulă frânghie să te spânzuri.

•

Betty era pe canapea când Will ajunse acasă, ceea ce însemna că Angie nu era acasă. Își scoase jacheta și își lărgi cravata în timp ce potrivea termostatul. Era acasă de mai puțin de un minut și deja era enervat. Angie știa că îi plăcea să țină aerul pornit pentru Betty. Avea tendința să facă iritații urâte vara.

Robotul telefonic clipea. Avea un mesaj. Will apăsă butonul și auzi vocea lui Paul Campano în difuzor.

— Hei, Will, spusese el și îi fusese de ajuns.

Will opri banda, nevrând să știe ce spunea restul mesajului. Nu voia să-l audă pe Paul umil sau recunoscător. Omul îi spusese numele în loc să-i spună Tomberon. Asta era tot ce își dorise Will să audă.

Dădu la o parte cățeaua de pe canapea și o duse în bucătărie, unde fu surprins să-i găsească bolul cu apă umplut. Examină fața cu ochi bulbucați a

lui Betty de parcă și-ar fi dat seama numai uitându-se la fața ei dacă a băut sau nu apă. Era destul de sigur că Angie nu-și bătuse capul să-i umple bolul în acea zi. Betty îl linse pe Will pe față și el o mângâie înainte de a o lăsa pe podea. Îi puse niște mâncare în bol și îi aruncă o bucățică din brânză ei favorită înainte de a se duce în dormitor. În cealaltă parte a casei era ca în cuptor. Își scoase vesta, cămașa și pantalonii și, în timp ce înainta spre pat, le aruncă pe un scaun. Will habar n-avea cât e ceasul, dar se simțea atât de obosit încât nici nu mai conta. Faptul că Angie nu făcuse patul părea acum un lucru bun pentru că putu să alunece între cearceafuri.

Un oftat îndelungat îi scăpă din piept fără să vrea în timp ce închidea ochii. Își puse mâinile pe piept, apoi le lăsă pe lângă corp. Se întoarse. Dădu la o parte cearceafurile. În sfârșit, ajunse pe spate iar, cu ochii în tavan.

Telefonul începu să sune, rupând tăcerea. Will se gândi dacă să răspundă sau nu. Se uită la ceas. Era zece dimineața. Nu avea chef să vorbească cu nimeni. Amanda nu urma să-l bată prietenește pe spate, presa nu avea de unde să facă rost de numărul lui, iar Angie era plecată cu treburile ei – indiferent care ar fi fost acelea.

Ridică receptorul înainte să intre robotul.

— Bună, zise Faith. Ești ocupat?

— Zac în chiloți. Nu mai primi niciun răspuns. Alo?

— Da. Ea spusese cuvântul ca pe o declarație și el își dădu seama că iar spusese ceva aiurea. Era pe cale să se scuze, când ea îi spuse: I-am spus Amandei că accept slujba.

Câteva răspunsuri îi veneau în minte, dar Will le cântări în minte că nu cumva să spună ceva nepotrivit.

— Bine, reuși el să răspundă, scoțând un sunet asemănător unui orăcăit.

— Asta pentru că l-am prins, zise ea, referindu-se la Bernard. Dacă nu l-am fi prins, probabil aș fi fost mulțumită să mă întorc la micul meu birou de la Criminalistică și să aștept pensionarea.

— Nu mi-ai făcut impresia unui polițist care lucrează cu ora.

— E un obicei ușor de deprins când lucrezi cu Leo, admise ea. Poate cu tine va fi altceva.

El râse.

— Pot să spun foarte sincer că nicio femeie nu a considerat un lucru pozitiv faptul că mă are pe cap.

Râse și ea.

— Cel puțin te pot ajuta cu rapoartele.

Will simți cum zâmbetul îi dispare. Nu discutaseră descoperirea lui Faith, că existau în cartier elevi de clasa a doua care puteau citi mai bine decât Will.

— Nu am nevoie de ajutor, Faith. Pe bune. Pentru a mai atenua un pic din tensiune, adăugă: Mulțumesc oricum.

— În regulă, acceptă ea, dar tensiunea încă se simțea.

El încerca să se gândească să spună altceva – o glumă sau o remarcă despre analfabetismul său. Nimic nu-i veni în minte, cu excepția faptului că există un motiv pentru care nu le spunea oamenilor despre problema sa. Will nu avea nevoie de ajutor cu nimic. Se descurca singur, și o făcuse ani de zile.

— Când începi? întrebă el.

— E complicat, spuse ea. Am un certificat provizoriu până termin examenele dar, în mod normal, voi fi în biroul tău de luni într-o săptămână.

— În biroul meu? întrebă Will, simțind că se scufundă.

Știa cum lucrează Amanda. Venise în biroul său în urmă cu un an și observase că, dacă Will își ținea picioarele pe după cap, ar fi putut încăpea încă un birou în spațiul acela.

— Minunat, zise el, încercând să țină lucrurile la un nivel optimist.

— M-am tot gândit la Kayla.

El își dădea seama de asta din tonul vocii ei.

— Adică la procesul ei?

— Nu, la motivația ei. Faith era tăcută din nou, dar de data asta părea să-și adune gândurile. Nimeni n-o plăcea pe Kayla, cu excepția Emmei. Avea niște părinți de rahat. Întreaga școală o ura.

— Conform părerii tuturor, era înjurată cu motiv.

— Dar Bernard e un manipulator nenorocit, așa că nu poți ști dacă acceptase pentru senzații sau pentru că așa îi spusese el.

Will nu putea accepta ideea că o fată de șaptesprezece ani poate fi sadică. Singurul lucru cert era că odată Warren mort și Bernard acuzându-i pe toți în afară de el, nu vor ști niciodată adevărul.

— Mă îndoiesc că Kayla cunoștea diferența.

— Mary Clark *încă* nu o cunoaște.

El se gândi la biata femeie, la ce pățise psihicul ei. La suprafață, Mary avea o viață bună; bine educată, măritată, cu copii, predând la o școală bună. Și totuși nimic din toate acestea nu conta, din cauza unei tragedii întâmplate cu un deceniu în urmă. Era la fel cum gândise și despre Emma la începutul acestei tragedii: oricărui lucru căruia îi supraviețuise o va face să își dorească moartea în fiecare zi. Dacă GBI și Poliția din Atlanta și oricare poliție din lume își doreau stoparea criminalității, ar lua toți banii pe care îi varsă în închisori și în tribunal și apărare națională și ar cheltui fiecare cent pe protejarea copiilor de nenorociții care-i consideră o pradă ușoară. Will aproape putea să garanteze că investiția ar reuși să salveze vieți.

— Ar trebui să închid, zise Faith. Iau prânzul cu Victor Martinez în două ore și încă port aceleași haine cu care m-a văzut și ieri.

— Tipul de la Tech?

— Să vedem cât îmi ia s-o dau în bară.

— Îți pot da niște sfaturi.

— Cred că mă descurc și singură.

Ea făcu zgomot, arătând că pleacă și el o opri.

— Faith?

— Da?

Will se chinui să spună ceva, s-o primească în viața lui, să-i arate că va face tot posibilul ca lucrurile să meargă bine.

— Ne vedem într-o săptămână.

— Foarte bine.

Will închise telefonul și un miliard de lucruri care puteau fi spuse îi veniră în minte, începând cu a-i spune că era bucuros că făcuse acea alegere și terminând cu a o implora să-i ierte toate minciunile trecute și viitoare. Se așeză pe pat, cu ochii în tavan și trecu în revistă conversația lor telefonică. Will își dădu seama că el știa exact când ea se hotărâse să accepte acea slujbă. Erau la centrul de copiere, ascultându-i pe Evan Bernard, Kayla Alexander și Warren Grier cum plănuiau răpirea Emmei Campano. Amândoi erau euforici și rânjetele lor prostești trebuie să-l fi alarmat pe Charlie Reed, deși omul își ținuse gura.

Ea avea dreptate asupra unui lucru: oricât de rele au fost zilele trecute, prinderea lui Evan Bernard făcea ca totul să fi meritat. O aduseseră acasă pe Emma Campano. Warren Grier se pedepsise singur, dar ceea ce lăsase în urmă avea o mare valoare. Kayla Alexander își primise pedeapsa și ea, indiferent de cât de implicată era în acea crimă. Era o mulțumire în acele rezolvări, o reasigurare că ceea ce faci pe stradă chiar contează.

Și totuși, Will se întrebă dacă Faith știa că tatăl ei are un cont în străinătate, cu peste douăzeci de mii de dolari în el. Will petrecuse două săptămâni investigând cazul Evelyn Mitchell înainte să-i treacă prin cap să verifice conturile pe numele

răposatului ei soț. Contul de economii avea cel puțin douăzeci de ani și balanța fluctuase de-a lungul timpului, fără însă a scădea sub cinci mii de dolari. Ultima retragere avusese loc în urmă cu trei ani, deci era greu de aflat pe ce fuseseră cheltuiți banii. Evelyn Mitchell era polițistă. Știa foarte bine că nu trebuie să păstreze chitanțele. De fapt, dacă Will nu găsea contul, ar fi presupus din felul ei de a trăi că este curată. Avea o mică ipotecă, niște economii modeste și un Mercedes de șase ani pe care-l cumpărase la mâna a doua.

Trebuie să fi fost scump să-ți crești nepotul. Programări la doctor, excursii, cărți pentru școală. Jeremy nu avea cum să aibă asigurare. Will se îndoia că polița de asigurare veche de cincisprezece ani a lui Faith acoperea și nașterea. Poate că acolo se duseseră banii. Poate se gândise că nu era nimic greșit în a folosi banii traficanților de droguri pentru a-și îngriji familia.

Existau problemele cu taxele, bineînțeles, dar Will nu era de la Finanțe. El lucra pentru GBI și slujba lui consta în aducerea de dovezi pentru avocați și a-i lăsa pe aceștia să decidă ce caz să înainteze. Will fusese ușor surprins când auzise că Evelyn Mitchell era pensionată forțat în loc să fie urmărită în justiție. Era destul de vechi în meserie ca să știe că, cu cât ești mai sus, cu atât e mai greu să fii pus la zid, dar contul bancar era o necunoscută. Acum înțelegea de ce femeia scăpase doar cu pensionarea. Amanda trebuie să fi tras niște sfori foarte lungi pentru a o ține pe aproape-cumnata departe de pușcărie.

Ușa de la intrare se închise cu zgomot.

— Will?

El rămase tăcut un moment simțind dureroasa înțepătură a întreruperii solitudinii.

— Aici.

Angie micșoră ochii când îl văzu întins pe pat.

— Nu te uiți la filme porno, nu?

Luând în considerare casetele porno de la Evan Bernard, ar trebui să mai treacă câteva ore bune înainte să se mai gândească la asta.

— Unde ai fost?

— Am fost la Leo Donnelly, la spital.

— Dar îl urăști.

— E polițist. Polițiștii se duc la spital la alți polițiști.

Will nu înțelegea deloc codul secret care venea odată cu uniforma.

— Am auzit că ți-ai prins omul, zise Angie.

— Ai auzit și că prizonierul meu s-a sinucis în timp ce era în custodia mea?

— N-a fost vina ta.

Răspunsul automat al polițistului.

— Era unul dintre noi, îi spuse Will, nevrând să spună numele lui Warren Grier cu voce tare, să-l transforme într-o persoană în viață iar. Fusese în orfelinate toată viața lui. Părăsise orfelinatul la optsprezece ani. Era complet singur.

Ochii lui Angie se înmuiară pentru o clipă.

— Erai cu el când a murit?

Will aprobă cu o mișcare a capului. Trebuia să creadă că fusese acolo pentru Warren, chiar când trăgea pentru ultima oară aer în piept.

— Deci nu a fost singur, nu? spuse ea.

Will se întoarse pe o parte pentru a se putea uita la ea. Purta pantaloni scurți și o bluză atât de subțire încât lăsa să i se vadă sutienul negru de dedesubt. Lui Leo Donnelly trebuie să-i fi plăcut asta. Probabil că povestea la jumătate de echipă acum.

— Știu că știi că nu ești însărcinată, spuse Will.

— Știu că știi.

Nu mai rămăsese nimic de spus pe acest subiect.

— Vrei un sandviș? întrebă ea.

— Ai lăsat maioneza să se strice.

Ea zâmbi ușor.

— Am cumpărat un borcan nou de la magazin.

Will simți cum îi zâmbește înapoi. Se gândi că era cel mai frumos lucru pe care-l făcuse ea pentru el de foarte mult timp.

Ea dădu să plece, dar se opri.

— Mă bucur că ai rezolvat cazul, Will. Nimeni n-ar mai fi găsit-o pe fata aia în viață.

— Nu sunt sigur, admise el. Știi că mult ține de noroc.

— Spune-i asta la nenorocitul de profesor.

Evan Bernard. Era oare apropiata punere sub acuzare un produs al norocului ori se datora gândirii lui Will? Într-un final, oricine ar fi condus investigația ar fi verificat toate CD-urile din biroul lui Warren. Evan Bernard ar fi fost departe atunci, dar ar fi avut dovezile.

— Poate, dacă ești cuminte, facem una mică pe măsuța de cafea, din nou, zise ea.

— Mai bine în scaun. Mă dor genunchii.

— Nu mă voi mărita cu un boșorog.

El nu sublinie mai departe certitudinea că ea nu se va mărita vreodată. Angie nu-și pusese casa la bătaie, purta inelul de logodnă numai când îi convenea și, după cât o știa Will, singurul angajament al ei pe care-l respectase era să nu facă angajamente. Singura promisiune pe care-o respectase era că ea continua să-i reapară în viață indiferent de câte ori îi spusese că n-o s-o mai facă.

Îi cumpărase maioneză, totuși. Era ceva iubire în acest gest.

Angie se așeză pe pat și îl sărută într-un mod ciudat pe frunte.

— Te anunț când e gata sandvișul tău.

Will se prăbuși pe spate și se holbă la tavan. Încercă să-și amintească cum e să fii singur. După câte își amintea, nu existase acel sentiment de solitudine care apare când nimeni în lumea asta nu-ți știe nici măcar numele. Angie fusese mereu la un apel distanță. Chiar când se întâlnea și cu alți bărbați, lăsa tot pentru a-i fi aproape lui Will. Nu

că i-ar fi cerut-o el, dar știa că ar face-o, exact cum știa că și el ar face-o pentru ea.

Oare având-o pe Angie în viața lui însemna că Will nu va fi niciodată la fel de singur ca Warren Grier? Se gândi la scena pe care i-o descrisese tânărului la interogatoriu, imaginea minunată zugrăvită de el: Warren se întoarce acasă și o găsește pe Emma gătind pentru el. Beau împreună o sticlă de vin și vorbesc despre ziua care a trecut. Emma ar spăla vasele. Warren le-ar usca. Descrierea acestui scenariu fusese o joacă de copii pentru Will, pentru că știa că visele lui Warren sunt întrucâtva asemănătoare cu ale lui.

Până de curând, casa lui Will arătase că cea a lui Warren de pe Strada Ashby: totul în ordine, totul la locul lui. Era asta un lucru rău? Era cumva deranjul prețul plătit de oameni pentru a avea companie? Will îi spusese lui Warren că cei ca ei nu știu cum să aibă o relație normală. Poate că Will aterizase într-una fără a avea capacitatea de a recunoaște semnele.

Un clinchet anunță intrarea lui Betty în dormitor în timp ce unghiile ei loveau în podeaua de lemn. Era ca și cum câinele așteptase să plece Angie. Sări în pat și rămase în expectativă. Will se acoperi cu cearceaful, gândindu-se că nu era normal să stea dezbrăcat în fața câinelui. Betty părea să aibă problemele ei. El văzu ceva ce semăna cu pământul pe botul ei.

Will închise ochii, ascultând scârțâitul și gemetele casei vechi, compresorul pornind când aerul condiționat prinse viață. Betty se târî pe pieptul lui și se învârti de vreo trei ori înainte să se așeze. Șuiera ușor când respira. Poate avea din nou alergie. Will va trebui s-o ducă la doctor mâine, să-i facă niște antihistaminice.

O auzi pe Angie înjurând în bucătărie. Un cuțit căzu pe podea, probabil plin cu maioneză. Și-o imagină ștergând cu piciorul, întinzând-o pe dale. Betty probabil va găsi petele și va linge rămășițele

unsuroase. Încetișor, o dădu la o parte pe Betty de pe pieptul său, apoi își puse pantalonii se duse în bucătărie s-o ajute pe Angie.

EPILOG

Casa de pe Ansley Park era liberă. Mobila fusese scoasă la licitație. Pereții și podelele fuseseră dezgolite. Echipe speciale de curățenie spălaseră sângele, scena crimei. Totuși, totul era la fel în capul lui Abigail Campano. Uneori, aflându-se în bucătăria noii lor case sau urcând scările își amintea fața lui Adam Humphrey, roșeața închisă a ochilor lui când ea îi storcea și ultima picătură de viață din el. În pofida – sau datorită – obiecțiunilor avocaților, Abby le scrisese părinților lui o scrisoare. Le spusese ce-i povestise Emma despre băiatul lor, cum că era bun și blând. Își cerea iertare. Își recunoștea vina. Le oferea tot ce avea și era gata să facă asta. Abigail fusese și ea avocat și știa foarte bine ce face. Două săptămâni mai târziu, o notă sosi la căsuța poștală printre diferitele scrisori de la străini care mai vin în cazuri de nenorocire. Nu exista un expeditor, dar ștampila poștei arăta că vine dintr-un sătuc din Oregon. Două propoziții scurte se regăseau pe vederea din interior. *Mulțumim pentru scrisoare. Ne rugăm ca toți să avem puterea să mergem mai departe.*

Părea o declarație uzată, ceva ce numai Jet Gatsby ar spune, sau poate ultima replică a unui film vechi, alb-negru, despre război: *Ține-o tot așa, bătrâne*! *Spre libertate*!

Două luni mai târziu viața continua, dar încă exista acea amenințare a pericolului, ca și cum toți s-ar fi așteptat să le fie luată. Și cât aveau de pierdut! Noua casă din Druid Hills era spectaculoasă, chiar mai mare decât cea din Ansley. Avea opt dormitoare și nouă băi. Avea un birou, o sală de gimnastică, o saună, o pivniță pentru vinuri, o cameră pentru vizionări de filme, o sufragerie, o anticameră. Clădirea anexă avea două băi complete și încă două dormitoare. În timp ce se plimba prin apartamentul de deasupra garajului,

Abigail comentase ironic că dacă vreo tragedie se va mai abate asupra familiei din nou, măcar ea și Paul ar avea mai mult spațiu să scape unul de celălalt.

El nu a râs la observația ei.

Ea cumpără mobilă, comandă lenjerie de pat, cheltui atât de mult pe Internet încât companiile de carduri telefonară să se asigure că nu-i fusese furată identitatea. Toată lumea părea să se întoarcă la normal, sau, cum spunea Abigail, „la noul normal”. Beatrice plecase înapoi în Italia. Hoyt se întorsese la amantă. Soția lui era bine mersi în casa din Puerto Rico. Abigail era sigură că mai exista o amantă undeva. Tatăl ei vorbea extrem de mult de Londra în ultima vreme.

Până și presa o lăsase moale. Revista *People* și producătorii de televiziune renunțaseră repede când înțeleseseră că familia Campano nu voia să-și împartă povestea cu restul lumii. Mai apăruseră așa-zișii prieteni care veneau să vorbească despre Emma și foștii prieteni care vorbeau despre Abigail sau Paul. Cele mai rele erau tabloidele. Stăteau pe partea cealaltă a aleii, urlând la oricine ieșea din casă.

— Hei, criminalo! strigau când o vedeau pe Abigail.

— Criminalo, cum te simți că ai omorât pe cineva?

Abigail își păstra atitudinea neutră și spatele la vulturi pe cât putea, apoi intra în casă și se prăbușea în lacrimi. Într-o zi îi spuneau criminală cu sânge rece, în alta o comparau cu o ursoaică sălbatică ce-și apăra puii. O întrebaseră ce crede despre Evan Bernard, omul care adusese toată această nenorocire la ușa lor.

De fiecare dată când Evan Bernard deschidea gura, o echipă de la știri se afla acolo, transmițând în direct de la închisoarea unde era ținut. Dacă interesul începea să scadă el făcea declarații, oferea interviuri surpriză din închisoare și oferea

documente din trecutul lui tulbure. Apoi analiștii aveau parte de ziua lor, expert după expert disecând fiecare nuanță a vieții lui Bernard: unde greșise, câți copii ajutase de-a lungul carierei.

Femeile ieșeau în față, foarte multe femei tinere.

Toate insistau că în ciuda înregistrării, în ciuda dovezilor video, era nevinovat. Evan Bernard pe care îl știau era bun, liniștit. Abigail murea de dorință să rămână singură cu nenorocitul, să-și pună mâinile în jurul gâtului lui bun și liniștit și să vadă cum se scurge viața aia jalnică din ochii lui rotunzi și negri.

Ascultând toată această nebunie, Abigail și Paul se obișnuiseră să închidă televizorul când erau știrile, sărind peste talk-show-urile care nu știau cum să-l facă mai faimos pe Evan Bernard. Făceau asta oricum de fiecare dată când Emma intra în cameră. Adevărul este ca astfel Abigail se simțea necinstită, ca și cum ar fi citit jurnalul fetei ei pe ascuns. Paul chiar își anulase abonamentul la ziarul de dimineață. Dispeceratul nu primise notificarea. Aveau atâtea ziare ude adunate pe aleea unde parcau încât într-o zi primiră o scrisoare de la vecini, lăsată de o femeie la cutia poștală.

Îmi pare rău pentru nenorocirea voastră, dar Druid Hills este un district istoric și, ca atare, are și reguli.

„Un district istoric”, o parodiase Abigail, gândindu-se că femeia aia are un băț istoric înfipt undeva. Scrisese o scrisoare nervoasă ca răspuns, plină de condescendență și vitriol.

Știi cum e să afli că un animal ți-a violat copilul? o întrebase. *Crezi că mă doare-n cot de regulile tale*?

Scrisoarea se transformase într-un foileton, cu pagină după pagină umplute cu toate lucrurile oribile pe care Abigail le păstrase înecate în fundul gâtului. Nici măcar nu-și bătuse capul să citească înainte să-l rupă și să-l arunce pe foc.

— Cam cald pentru foc, spusese Paul.

— Mi-e frig, îi răspunsese ea, și asta fusese tot.

Abia de curând descoperiseră că pot merge până la cutia poștală fără să fie urmăriți de reporteri. Până și cele mai disperate tabloide se mutaseră când, în urmă cu câteva săptămâni, o femeie însărcinată din Arizona dispăruse și soțul părea foarte suspect.

Abigail se uită în secret la televizor în sala de gimnastică, studiind fotografiile brunetei de douăzeci și șase de ani, gândindu-se, geloasă, că Emma era mult mai drăguță decât viitoarea mămică. Apoi femeia a fost găsit moartă pe un teren viran și s-a simțit mică și inferioară.

Odată plecați reporterii, erau complet singuri.

Nu aveau de ce să se plângă decât unii de ceilalți, dar asta era interzis. Emma plecase de acasă doar o dată pe săptămână de când se mutaseră acolo. Paul îi adusese toată lumea la picioare. Urma cursurile școlii de acasă. Avea instructor de yoga care venea la ea acasă. Coafeza venea lunar. Ocazional, câte o fată venea să-i facă manichiura. Kayla Alexander și Adam Humphrey îi fuseseră singurii prieteni apropiați, așa că nu existau alți adolescenți care să-i calce pragul. Singurul pe care Paul nu-l putuse mitui să vină s-o vadă era psihologul. Biroul femeii era la mai puțin de o milă distanță și Paul o ducea pe Emma în fiecare marți cu mașina, așteptând la intrare gata să se repeadă înăuntru dacă ea l-ar fi strigat.

Tatăl și fiica erau mai apropiați ca niciodată acum și Abigail se gândea mult la motivele pentru care el nu i-ar fi oferit Emmei tot ce își dorea. Ironic, ea își dorea atât de puține acum. Nu cerea haine sau bani sau electronice noi. Tot ce își dorea era să îl aibă pe tatăl ei lângă ea.

Paul începuse să lucreze câte cinci zile pe săptămână în loc de cele șase normale. Lua micul dejun și cina în fiecare zi cu ele. Nu pleca în delegații și nici nu mai stătea peste program. Se

transformase în tatăl și soțul perfect, dar cu ce cost? Nu mai era el. Uneori, Abigail îl găsea sigur în birou sau stând în fața televizorului fără sonor. Era dureros să-i vezi expresia feței. Era, după cum își închipuia, exact expresia ei în momentele de singurătate.

Apoi mai era și Emma. Deseori, Abigail stătea în ușa întredeschisă a camerei ei și se uita la ea cum doarme. Era îngerul ei. Fața îi era liniștită, îi dispăruseră ridurile de îngrijorare. Gura îi era relaxată, iar ochii luminoși. Mai erau momente când Abigail intra în cameră și Emma era deja trează. Stătea în scaunul de la fereastră uitându-se în gol pe geam. Era acolo, în casă, la nici trei metri de unde stătea Abigail, dar era parcă timpul se rupsese și Emma nu mai era în camera ei, ci la un milion de kilometri depărtare.

Ani de-a rândul, Abigail se temuse că fiica va ajunge ca și mama. Acum se temea că nu va ajunge deloc.

Cum de li se întâmplase asta? Cum ar putea să supraviețuiască? Paul nu se mai certa cu ea pe acest subiect. Se trezea și pleca la muncă. O ducea pe Emma la programare. Dădea telefoane care-i ajutau să înainteze. Făceau sex mai des, dar părea mai mult utilitar decât altceva. Când își dădu seama de recurență, de faptul că Paul era interesat de ea mai mult miercurea și sâmbăta seara, se simți ușurată mai repede decât insultată. Marca cu X zilele în calendar. Era ceva planificat, ceva ce știa că se va întâmpla.

Abigail își dădu seama că e în căutare de recurențe, de lucruri pe care se putea baza. Din cauza terapiei, Emma era mai nervoasă joia, astfel că Abigail începu să facă clătite pentru micul dejun în acele zile. Vinerea părea tristă, așa că instituise noaptea filmelor. Marțea era cel mai rău. Toate relele se întâmplaseră marți. Niciunul dintre ei nu prea vorbea în acele zile. Casa era liniștită. Casetofonul din camera Emmei era tăcut.

Televizorul avea sonorul la minim. Câinele nu mai lătra. Telefonul suna rareori.

Acesta era noul normal – micile trucuri pe care le învățaseră că să poată accepta ceea ce li se întâmplase. Abigail se gândea că nu e prea departe de ceea ce fusese înainte. Se întâlnea cu decoratorul, cheltuia bani pe lucruri pentru noua casă. Paul avea încă secretele lui, deși de această dată nu era implicată vreo femeie. Emma continua să îi mintă despre unde s-a dus în timpul zilei, deși nu părăsea vreodată casa.

— Sunt bine, spunea ea, deși o secundă mai devreme era pierdută departe.

O credeau, pentru că adevărul durea mai tare decât minciuna.

Astfel Abigail intră în procesul de continuare a vieții. Zilele erau mai scurte acum și ea știa că nu vor putea continua așa pentru totdeauna. Într-un final, lucrurile vor trebui să se schimbe, dar deocamdată, acest nou fel de a fi era singurul care îi ajuta să continue. Se gândi că până la urmă părinții lui Adam Humphrey aveau dreptate.

Uneori, tot ce poți face este să te rogi să ai puterea să mergi mai departe.

MULȚUMIRI

Kate Miciak, Kate Elton și Victoria Sanders m-au ajutat nespus de mult în timp ce am scris acest roman și doresc să le mulțumesc tuturor celor trei doamne pentru sprijinul pe care mi l-au acordat. Adaug la această listă pe Irwyn Applebaum, Nita Taublib, Betsy Hulsebosch, Barb Burg, Sharon Propson, Susan Corcoran, Cynthia Lasky, Carolyn Schwartz, Paolo Pepe, Kelly Chian și toți ceilalți de la Editura Bantam. Sunt fericită că am lucrat alături de niște oameni care iubesc atât de mult cărțile.

Mă simt norocoasă să-i am pe prietenii mei aproape – se știu ei cine sunt. DT, eroul meu, mă plec în fața bunătății tale. FM, observațiile tale sunt o constantă sursă de voie bună. DM, cât de departe am ajuns, datorită bunătății inimii tale. În ceea ce te privește, Mo Hayder, te rog să nu mai pretinzi că nu ai încercat să mă sperii. Nu eu sunt cea care a înfundat canalizarea cu o pereche de mâini amputate.

În plus, tata mi-a adus o prăjitură cu ciocolată într-o seară când lucram din greu la această carte, confirmând astfel faptul că este cel mai bun tată din lume. Iar pentru DA… toată dragostea mea…

RECENZII

„Karin Slaughter este una dintre cele mai bune scriitoare de romane polițiste din America.”

Washington Post

„[Karin Slaughter scrie] romane polițiste de excepție.”

Michael Connelly, autor de bestseller-uri

„Unul dintre numele cele mai în vogă ale genului thriller.”

revista *OK*!

„Slaughter continuă să fie furioasă, extrem de concentrată și una dintre cele mai talentate scriitoare de romane polițiste.”

Washington Post

„Slaughter aduce în această serie aceeași energie primară și violență brutală care s-a făcut simțită în seria Grant County, cu rezultate cutremurătoare, în timp ce Trent și Mitchell, cei doi eroi complecși și plini de vicii, își vor face fanii să ceară o nouă aventură.”

Publishers Weekly

„Slaughter aduce o liniște amețitoare și intensitatea emoțională a ceea ce ar putea fi foarte bine o serie suficient de convingătoare pentru a rivaliza cu romanele din seria Grant County.”

Booklist

„O explorare excelentă a speranței universale, a temerilor și a pericolelor care pândesc în microcosmosul unui oraș.”

Library Journal

„Slaughter are curajul de a detona cea mai mare bombă, dezechilibrându-i chiar și pe cei mai duri cititori.”

Kirkus Reviews

„[Slaughter] excelează în arta de a ne înșela așteptările… Rezultatul este un thriller superior, pe deplin satisfăcător.”

Evening Standard (U.K.)

„Țineți-vă bine – vom întreprinde o călătorie captivantă.”

Romantic Times

„Este greu să îți imaginezi un început mai intens.”

Booknews

virtual-project.eu

mastiță

[1] Linia alcătuiește o graniță tradițională între Statele din Nord și Statele din Sud din SUA. (n.red.).

[2] Omul-capră. (n.red.).

[3] Roman de Virginia Andrews despre viața a trei frați, obligați de mamă să trăiască într-un pod. (n.red.).

[4] Personaj din *Pe aripile vântului.* (n.red.).

[5] Moms I'd like to fuck. (în original) (n.red.).

Table of Contents

PROLOG
PRIMA ZI
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4

A DOUA ZI
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11

A TREIA ZI
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22

EPILOG

Table of Contents

PROLOG 2
PRIMA ZI 8
Capitolul 1 8
Capitolul 2 38
Capitolul 3 64
Capitolul 4 95
A DOUA ZI 119
Capitolul 5 119
Capitolul 6 126
Capitolul 7 139
Capitolul 8 166
Capitolul 9 179
Capitolul 10 197
Capitolul 11 212
A TREIA ZI 224
Capitolul 12 224
Capitolul 13 230
Capitolul 14 262
Capitolul 15 277
Capitolul 16 292
Capitolul 17 314
Capitolul 18 329
Capitolul 19 341
Capitolul 20 366
Capitolul 21 378
Capitolul 22 388
EPILOG 401